

OLIVIER LOCKERT

NHỮNG
NGƯỜI
TẠO
RA
HIỆN
THỰC

TẬP 1

Vũ Phi Yên dịch

Createurs De Realite, tome 1

NHỮNG NGƯỜI TẠO RA HIỆN THỰC TẬP 1

Nguyên tác: Createurs de Realite, tome 1

Tác giả: Olivier Lockert

Người dịch: Vũ Phi Yên

Phương Nam phát hành

epub©vctvegroup

17-01-2018

Khởi đầu cuộc hành trình vào Tâm của chính bạn.

Quyển sách này được viết theo kiểu tiểu thuyết và đầy những tình tiết bay bổng siêu thực về các nhân vật chính, tuy vậy nó vẫn chứa rất nhiều những tình huống lâm sàng mà tác giả đã trải nghiệm trong thực tế. Hiệu quả điều trị trên những trường hợp này đã được theo dõi và khẳng định.

Nội dung của quyển sách này được viết nhằm mục tiêu sư phạm, với cách dễ tiếp cận, giải trí. Trước khi thử thực hiện một trong những kỹ thuật được đề cập đến trong sách này, bạn hãy hỏi ý kiến của một nhân viên y tế hoặc nhà tâm lý. Việc thực hành những điều đọc được thuộc trách nhiệm của độc giả. Tác giả và nhà biên tập của phiên bản sách hiện tại không khuyến khích không tán thưởng việc tự chữa trị bởi những người không có hiểu biết chuyên môn, và chúng tôi không chịu trách nhiệm về những tổn hại tâm lý hay thể lý có thể xảy tới trong trường hợp người đọc tự chữa trị. Nếu bạn là người không đủ thông tin, không được đào tạo chính thức về những kỹ thuật trị liệu đề cập ở đây, bạn cần tìm gặp một nhà trị liệu có thẩm quyền để hỏi ý kiến. Xin nhắc lại rằng đây là một quyển tiểu thuyết với nhiều chi tiết hư cấu.

GIỚI THIỆU

VỀ TÁC GIẢ

Olivier LOCKERT làm việc từ hơn hai mươi lăm năm nay trong lĩnh vực Con người, hướng đến Sức khỏe, cải thiện Chất lượng cuộc sống và Sự tiến hóa của con người nói chung, dưới rất nhiều hình thức.

Là nhà trị liệu và giảng viên, người sáng lập của Thôi miên nhân văn, giảng viên quốc tế về Thôi miên trường phái Erickson và Lập trình ngôn ngữ - tư duy, Chủ tịch hội Thôi miên Pháp: Thôi miên trường phái Erickson và Thôi miên nhân văn, ông được tán thưởng bởi sự nhiệt tình, đơn giản và sự thấu hiểu về cuộc đời.

Sách của Olivier LOCKERT hiện đã có mặt tại trên 60 quốc gia.

VỀ TÁC PHẨM NÀY

Những trải nghiệm đa dạng, những suy ngẫm và phát hiện của cá nhân, tổng hòa với những kiến thức cốt lõi truyền đời – đôi khi được soi sáng bởi những kiến thức khoa học hiện đại nhất về vũ trụ và não bộ con người, tất cả đã được kết hợp để cho ra đời “Core Gem”, triết lý sống nền tảng của quyển sách mà bạn sắp đọc.

Thôi miên nhân văn chính là thế giới quan nói trên thể hiện cụ thể thành trị liệu.

Quyển sách này có hai cách tiếp cận bổ sung cho nhau:

- Khía cạnh trị liệu, với những ví dụ minh họa cho những kỹ thuật căn bản của Thôi miên nhân văn (Trị liệu biểu tượng).

- Khía cạnh triết lý, cho phép những độc giả có quan tâm hiểu hơn về cách vận hành của Sự sống và mục đích của nó, tất cả nhằm đến một ứng dụng cụ thể: trở thành Người sáng tạo ra chính cuộc đời mình.

“Các em nhỏ ời, những chuyện kể đây chính là sự thật mà những dối trá muốn che giấu đi. Sự thật trong câu chuyện này rất đơn giản, đó là: sự kỳ diệu có tồn tại!”

Stephen King.

Tôi gửi tặng quyển sách này cho vợ tôi Patricia. Trực giác, sự nhạy cảm và tính cách mạnh mẽ của cô ấy đã là một nguồn suối vô tận cho tôi được học hỏi, được phát triển, và cho tôi tình yêu.

Và gửi tặng các con tôi, Alexandre và Maxime, đã giúp tôi ngày ngày được bước qua những ngưỡng cửa mới, đến với những con đường mới, những thế giới mới.

Gửi các độc giả thân mến,

Các bạn không nhất thiết phải tin những điều quyển sách này khẳng định. Nhưng nếu bạn có thể mở lòng và cho rằng những điều này **có thể** là thật, thì biết đâu cuộc sống của bạn hé mở những cánh cửa kỳ diệu và mọi thứ bỗng chốc trở nên lung linh đến không ngờ.

Trân trọng gửi các độc giả Việt Nam:

“Tôi thật vui vì quyển sách này có thể đến tay các bạn. Nếu những nẻo đường cuộc đời đã dẫn lối cho nó đến với các bạn, tôi tin rằng các bạn sẽ từ đó thực hiện những điều tuyệt vời, cho chính mình và cho những người đi cùng con đường với các bạn... Nền văn hóa của tôi và các bạn sẽ có dịp hòa trộn và bổ sung cho nhau để làm giàu thêm đại dương ý tưởng, vốn không ngừng lớn thêm mãi, đem lại điều tốt lành cho tất cả. Chúc các bạn có những cuộc phiêu lưu tuyệt đẹp!”

LỜI MỞ ĐẦU

Viết bởi Marc Martigan

*“Người biết tự làm cho mình hạnh phúc với một ảo tưởng đơn giản không
ngoan hơn nhiều lần so với người tuyệt vọng với thực tại.”*

Alphonse Allais.

Tất cả những chuyện này làm tôi nhớ đến câu chuyện xưa... một người
mọt bướm gặp nhau trong cùng một giấc mộng.

Điều mà các bạn sắp khám phá đây có tên là Core Gem. Đó là một ly
rượu pha hảo hạng trong đó bạn có thể tìm thấy những hiểu biết thông tuệ
cổ xưa được truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác, và cả những khám phá
hiện đại. Tôi đã được truyền thụ bởi một con người... rất kỳ lạ.

Mục tiêu của Core Gem (dịch từng chữ thì ta có thể gọi là Viên ngọc nội
tâm) là cho phép ta đạt tới một khả năng siêu phàm can thiệp trên Hiện
thực, một cách đơn giản, tức thì và hiệu quả. Mục tiêu tối hậu là gì? Hiện
thực hóa những ước mơ của bạn và sáng tạo cuộc đời của chính bạn trong
nhận thức sáng suốt, từng ngày từng ngày.

Bạn sẽ nói rằng điều này có vẻ không tưởng... và bạn có lý. Nếu bạn
không điều chỉnh những niềm tin của mình, tất cả những điều này sẽ hoàn
toàn là tưởng tượng thuần túy.

Và rồi, cuối cùng, bạn sẽ nhận ra rằng Core Gem gợi bạn nhớ về một
điều gì đấy. Một điều mà bạn đã biết từ rất lâu, mà bạn đã từng biết sử
dụng... Bởi vì Core Gem sẽ chỉ là một lý thuyết vô nghĩa nếu như nó
không dựa trên những trải nghiệm rất thật của biết bao nhiêu người như
bạn, từ khi Sự sống bắt đầu tồn tại.

Tất cả những điều này dường như là không thể... nhưng lại thật sự tồn tại. Thế thì?

Core Gem tuân trào theo Sự sáng tạo. Core Gem không nói lý thuyết, chỉ bao gồm toàn những tiến trình. Nó hành động hơn là lý luận. Khả năng sử dụng của nó có thể là khôn cùng, dĩ nhiên vượt xa những gì bạn có thể tưởng tượng vào lúc này. Nhiều hơn cả những gì tôi có thể tưởng tượng.

Bạn sẽ không tìm thấy những giải thích về Core Gem, hay những luận giải hay bằng chứng khoa học của những kỹ thuật của nó. Bởi Core Gem sử dụng chính những gì bạn suy nghĩ, và bạn có thể suy nghĩ mà không cần chứng minh bất cứ điều gì.

Đôi khi bạn có thể thấy hơi mất định hướng và bối rối, bởi vì cái *tôi* đang sống trong quyển sách này, chính cái *tôi* này đang viết những dòng chữ đó từ từ theo mắt *bạn* đọc, và *bạn* cầm quyển sách nhưng chính bạn cũng là *tôi*. Và cũng vậy, chính *tôi* cũng thường là *bạn* và bạn cũng thường sống thật trong quyển sách này, và khi *bạn* không còn biết *tôi* là ai hay *tôi* ở đâu nữa, hay phải chăng bạn đang ở nơi đó chứ không phải ở đây, trong khi chính *bạn* không biết là mình đã ở đâu đâu... thì chính vào thời điểm đó, bạn sẽ mở những cánh cửa của một Thế giới mới, với những khả năng vô tận: **Chính bản thân bạn.**

Bạn còn chờ gì thêm để lật qua trang mới?

Phần I

MA TRẬN

*“Chúng ta nằm dưới vòng quay của một thứ bánh xe tương tự như cái
đền kéo quân.*

*Mặt trời là đền, thế giới là chụp đền,
và chúng ta là những hình ảnh xoay xoay...”*

Omar Khayyâm.

“Tôi có thể kể cho bạn nghe những cuộc phiêu lưu của tôi... từ sáng nay đến giờ. Nhưng nói chung, chẳng nên kể về hôm qua, vô ích, vì tôi khi đó là một con người khác.”

Lewis Carroll.

Tất cả bắt đầu khi tờ tiền ấy biến mất... Đối với tôi, đó là dấu hiệu cụ thể đầu tiên đánh dấu sự khởi đầu của cơn mơ.

Tôi đã quyết định được rằng sẽ hy sinh tài sản cuối cùng của mình vào việc mua một ổ bánh mì kẹp cà chua và cá ngừ, và cương quyết ngăn mình không nghĩ đến việc bữa tiệc này có thể là bữa tiệc cuối của tôi trong thời gian dài sắp tới. Đã hai tuần rồi, trời mưa rả rích không ngừng, và từ hai ngày nay có thêm gió đến góp mặt. Nói chung, căn gác nhỏ mà tôi thuê ở góc đại lộ Santon và Marial chẳng thể nào lạnh hơn được nữa. Mặt trời chắc hẳn đã đánh mất vĩnh viễn địa chỉ của tôi rồi.

Với tờ 10 euro gấp chặt nhét sâu trong đáy túi, tôi tiến gần đến một tiệm bánh nhỏ mà mùi thơm quyến rũ đã vờn đến tận tôi nãy giờ. Xe cộ ồn ào như càng sôi động thêm bởi một bài nhạc rap nhộn nhịp, phát ra từ một cái radio nhỏ được một thiếu niên vác vai đi dạo phố. Cái radio được trùm trong một bao plastic, chiếc bao phần phật theo gió... và bàn tay tôi trong túi lật đi lật lại tờ tiền giấy, như thể luôn kiểm tra sự hiện diện của nó. Như thế tôi cần trấn an mình rằng tờ tiền sẽ luôn ở đó để tôi có thể mua cái ổ bánh mì mà mới nghĩ đến đã khiến tôi chảy cả nước bọt. Và rồi, mọi chuyện xảy ra rất nhanh. Vừa mở miệng hỏi mua bánh mì xong thì bàn tay của tôi đã cuống cuồng nhận ra tờ tiền đã biến mất. Đầu óc tôi rối tinh, hai mắt tôi mờ đi và tim tôi đập liên hồi. Tôi loay hoay lục sạo túi quần. Anh chàng nhân viên tiệm đã quay lại đưa tôi ổ bánh mì và tôi đã thật sự lục lợi khắp người để phải thừa nhận một sự thật: hiện tôi không còn tiền để trả nữa.

Tôi đã luôn có nỗi ám ảnh về những tình huống như thế này. Thỉnh thoảng tôi có những giấc mơ rằng tôi đến quầy tính tiền của siêu thị để rồi nhận ra rằng mình không có tí tiền nào để trả. Có khi, tôi mơ thấy mình đã

đổ xăng đầy và chợt nhận ra mình đã bỏ quên ví ở nhà. Và bây giờ thế là ác mộng đã trở thành sự thực. Bối rối đến cực điểm, hàm như hóa đá đến nỗi hầu như không thể nói được, đến giây phút tôi phải ngẩng mắt lên nhìn anh bán hàng đã chìa ổ bánh trước mặt tôi từ hai phút rồi, thì tôi nhận thấy một bàn tay đặt trên vai mình. Một cái rùng mình chạy dọc sống lưng tôi và người tôi chợt lạnh toát từ đầu đến chân, như bị rơi xuống một dòng nước lạnh toát.

Nhưng chỉ một phần giây thôi, cảm giác đó biến mất. Cơ thể tôi tự nhiên thư giãn, tràn ngập bởi một sức ấm thanh thản. Đó chính là lúc tôi gặp Lou lần đầu.

Vào cùng lúc đó, ở đầu kia của Trái đất, Jonathan Mac Roy, nhà khảo cổ Ái Nhĩ Lan nổi tiếng với những nghiên cứu về những hóa thạch sống, và là cháu của thuyền trưởng cũng là nhà buôn giàu sụ Henry Mac Roy, chuẩn bị bước lên một vách băng không đủ cứng chắc để đỡ nổi sức nặng của anh.

- Anh cần cái này hả... giọng nói phía sau tôi lên tiếng.

Tôi quay lại phía người đàn ông vừa nói. Người này cao lớn, quần quanh người một chiếc áo mưa vàng chói mà chỉ có trẻ con và những thủy thủ xứ Bretagne mới mặc. Những sợi tóc muối tiêu thò ra dưới mũ trùm đầu và đôi mắt nửa xanh nửa xám nhìn tôi chăm chăm. Anh ta đưa tôi một tờ mười euros.

- Hơ... tôi có đủ tiền trả, mới cách đây một tí thôi... và rồi...

- Cầm đi, anh sẽ trả lại tôi sau. Nào!

Vậy là tôi cầm lấy tờ tiền, trả tiền bánh mì cho anh hàng bánh và trả lại tiền thừa cho người đàn ông mà lòng rộng lượng như trời cho đã kéo tôi ra khỏi một bước khó khăn. Có cái gì đó kỳ lạ ở người này. Tôi nhìn anh ta một lúc, nhưng không nói được gì. Sau khi anh ta cũng mua một ổ bánh mì kẹp thịt cho mình, tôi tự giới thiệu.

- Cảm ơn rất nhiều. Tôi tên là Marc Martigan. Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra... Rõ ràng tôi có mang theo tiền. Làm sao tôi có thể trả lại anh được? Lúc này tôi hơi kẹt...

- Ờ được, hãy đưa tôi số tiền trong túi quần trái của anh.

- Nhưng... tôi vừa nói với anh rồi, tôi đánh mất tiền rồi. Không có tiền trong túi.

- Anh chắc không?" Anh ta vừa trả lời vừa nghiêng nhẹ đầu về phía tôi. Ánh mắt anh ta tỏa ra một vẻ chắc chắn làm người khác bối rối.

Và khi tôi máy móc thọc tay vào túi quần, các ngón tay tôi chạm phải tờ tiền, gấp rõ kỹ đúng như lúc tôi đã ra khỏi nhà. Vừa choáng váng vừa hoài nghi, tôi lôi ra tờ mười euro của mình...

- Sao lại thế được? Lúc này tôi đã lục khắp, lộn cả túi ra ngoài... Tôi không hiểu, tôi...

Tôi cảm thấy mặt mình đỏ lên vì bối rối. Làm cách nào mà tôi không tìm ra nó cách đây vài phút rồi lại tìm ra ở chính chỗ của nó trong đáy túi? Không thể hiểu được.

- Đúng là tờ 10 euros rồi. Anh áo mưa vàng nói một cách điềm tĩnh. Đủ đấy.

Không suy nghĩ, tôi đưa tiền cho anh, anh đưa lại cho tôi chỗ tiền thối ban nãy.

- Ồ, anh có thể giữ lấy.

- Không không, của anh mà. Nếu anh muốn cảm ơn tôi, anh có thể ghi nhớ bài học vừa rồi để sử dụng.

- Bài học nào cơ? Dừng vào chuyện gì? Mất và tìm lại tiền trong năm phút, và tôi chẳng thấy cái gì có lợi từ chuyện đó cả!

- Đừng cứng đầu thế, Marc. Mở mắt ra nào: theo anh chuyện gì đã xảy ra với tờ tiền?

- Nhưng tôi không biết gì cả, tôi trả lời mà bắt đầu câu.

- Anh không biết gì cả, nhưng một thứ anh quý và sợ mất đã biến mất thật, đúng không nào?

- Tôi không sợ mất tiền, sao anh lại nói thế?...

- Trung thực với chính mình xem nào và trả lời thẳng thắn với tôi: chuyện gì đã xảy ra với tờ tiền đó?

- Thì... nó biến mất. Tôi chỉ thấy có thế. Nhưng không thể được.

- Không thể được, thế mà nó đã xảy ra đấy... Và rồi?

- Thì, tôi không hiểu...

Anh ấy cười và chộp cánh tay tôi:

- Anh bạn trẻ, anh còn biết ít lắm. Hành trình của anh mới vừa bắt đầu thôi, và đường còn dài... White, tên tôi là Lou White. Tôi có thể là người hướng dẫn cho anh nếu anh muốn.

Anh gật gật đầu một cách trầm tĩnh, với nụ cười trên môi, và tôi nhận ra là anh ấy vừa tiễn tôi đến tận nhà.

- Chúng ta còn gặp lại, Lou nói và thả cánh tay tôi ra. Rồi bỏ đi thẳng trên lề đường ướt mưa.

Tôi đứng đó, nhìn sững trông theo anh ấy quẹo khuất góc đường, đầu rối tinh vì những gì vừa xảy ra cũng như vì những lời cuối của người đàn ông kỳ lạ.

Cảm giác nhờn nhờn kéo tôi về với hiện thực vì mưa đã làm ướt ổ bánh mì của tôi và mayonnaise đang nhỏ giọt xuống cổ tay. Tôi nhanh chóng vọt vào nhà và căn ngập răng vào bữa tối của mình, để quên đi...

Jonathan Mac Roy rơi vào một hành lang đá đột ngột mở hoác dưới chân anh khi vách băng sụp, và thời gian như ngưng lại. Cảm giác rằng đời anh sẽ kết thúc trong khe núi ở tận cùng Kamchatka này thật kinh khủng, và bộ não như muốn cứu anh khỏi sự tê liệt đó bằng cách chiếu lại bộ phim về cuộc gặp gỡ với người đàn ông đã lôi kéo anh đến chốn này.

...

Bar ở phi trường Yelizovo. Anh vừa từ Moscow đến và đáp xuống vùng này. Serguey Tchersky, người bạn vừa là đồng nghiệp, gọi anh khẩn cấp từ Petropavlovsk-Kamtchatski, thủ đô Kamchatka, với một nguyên nhân mà anh ấy không muốn tiết lộ dù là qua email hay điện thoại.

Jonathan Mac Roy chờ đợi một cách kiên nhẫn người đồng nghiệp trẻ hện, và tự hỏi có dễ đến lần thứ một ngàn cái lý do mà Serguey trực mình tới đây từ nửa vòng trái đất.

- Chào anh, người lạ mặt. Một người đàn ông lớn tuổi lên tiếng với anh bằng một thứ tiếng Anh nửa giọng Nga, nửa giọng Mỹ. Anh vừa đặt chân trên một lãnh địa lạ, bất thường... Nơi các thế giới tạo ra và biến đi, nơi tất cả đến và tất cả sẽ đi. Anh vừa bắt đầu một hành trình rất dài.

Người đàn ông vừa nói đó có một khuôn mặt nâu nâu khắc khổ của những người vùng Tundra. Tóc trắng bù rối, ria đầy, một chiếc mũ len thô chụp trên đầu và ánh nhìn xanh nhạt. Bề ngoài của người ấy không giải thích được tí gì sự can thiệp đầy bí ẩn vừa rồi.

- Chúng ta có biết nhau không? Jonathan Mac Roy hỏi trong lúc nhìn ông ta ngồi vào bàn mình không xin phép tiếng nào.

- Tôi biết anh là ai, ông ta trả lời bằng một giọng không cho người khác cãi. Tôi đã cảm nhận sự hiện diện của anh. Tôi biết là anh tò mò... Anh tò mò muốn được thấy và được tin. Tôi sẽ không trả lời những câu hỏi của

anh. Rồi anh sẽ được chỉ cho một con đường. Một con đường sẽ giúp anh tự tìm ra những câu

trả lời cho mình... và theo Con đường của riêng anh. Tôi cũng không biết nhiều hơn anh, tôi đến đây chỉ để chỉ đường thôi.

- Tôi không hiểu tí gì những điều ông nói, thưa ông, tôi đang chờ một người bạn. Mà...

- Bạn anh sẽ không đến. Người đàn ông nói, để lộ hàm răng như của người trung cổ.

Ông nói tiếp nhanh không cho Jonathan có thời gian cắt lời:

- Hãy sống... hít thở... lật sang một trang mới của đời mình, rồi lại một trang nữa, một trang nữa. Anh sẽ phát hiện ở đó những gì anh sẽ muốn tin. Anh phải thực hiện một hành trình, và đây mới chỉ là điểm bắt đầu. Anh sẽ được thấy một thế giới phi thường. Một thế giới không thể đoán trước, tuyệt đối, không có kết thúc cũng chẳng có khởi đầu... Một thế giới mà mọi điều đều có thể.

- Nhưng cuối cùng thì ông có giải thích tôi nghe không? Jonathan kêu lên. Tất cả những điều này có ý nghĩa gì? Ông muốn gì ở tôi, và điều gì đã xảy ra với Serguey?

- Tôi không thể nói thêm với anh điều gì về anh ấy. Hãy qua đêm ở Petropavlovsk và ngày mai anh hãy bắt xe buýt tới Dolinovka. Những gì sẽ xảy đến và anh sẽ học được gì chỉ phụ thuộc vào anh thôi.

Người đàn ông đứng dậy, nhìn sững Jonathan Mac Roy vài giây. Đôi mắt của ông toát ra một hỗn hợp của sự khắc nghiệt và không thể lay chuyển, và phảng phất một điều mà Jonathan cảm nhận như sự dịu dàng và lòng tôn trọng. Na ná như cái nhìn của cai ngục hướng về người tử tù mà ông ta biết là vô tội.

Một cái rùng mình chạy dọc sống lưng nhà khảo cổ Ái Nhĩ Lan. Rồi người đàn ông ấy quay người, đi khuất.

Đêm xuống làm ký ức của tôi sáng lại, và không rõ vì sao câu chuyện về tờ tiền biến mất rồi tự xuất hiện trở lại cứ quanh quẩn mãi trong đầu tôi.

Có thể nào lòng sợ hãi của tôi rằng mình không có tiền để trả đã thật sự khiến tờ tiền biến mất? Tôi thật sự đã lục rất kỹ đáy túi, nếu nó có ở đó tôi đã không thể không thấy.

Và nếu tôi thật sự đã làm cho tờ tiền biến mất thật, như Lou White đã nói, thì có điều gì đó trong tôi thì thầm rằng sẽ còn những điều kỳ diệu lớn hơn đang còn say ngủ trong chính tôi. Những điều mà chỉ nghĩ đến thôi đã khiến gáy tôi ngứa ran và một nụ cười đột nhiên nở rộng trên môi. Dường như thế giới quanh tôi trở nên sáng hơn. Cảm nhận này tôi biết rõ lắm, vì đã trải qua một số lần vào những khúc quanh của cuộc đời, những khi tôi sắp quyết định những điều mà tôi cảm trước là đúng dù không chứng minh được. Những khi tôi vùng dậy chống lại số phận và lấy làm tự hào.

Bóng đêm phủ xuống thế gian tấm màn đầy sao, và chiếc giường rộng trống trải nhàu nhũm những nét nhăn trở đêm khuya của tôi: Ta có thể thật sự làm các vật thể xuất hiện và biến mất? Và nếu câu trả lời là “Phải”, khả năng đó có thể đi đến tận đâu? Tôi có thể nào tác động tương tự đến một sự kiện, hoặc làm cho mình gặp được ai đó, hay kiểm được việc làm không? Và nếu là chính tôi đã biết làm chuyện đó, làm sao tôi có thể kiểm soát được khả năng này? Những lực nào đang hiển hiện trong chuyện này?

Và thêm nữa, làm sao Lou White biết được nơi tôi ở? Làm sao anh ta có thể là người hướng dẫn cho tôi, bởi vì bây giờ tôi thậm chí còn không biết đi đâu tìm anh ấy nếu tôi cần thật?

Chuyện gì đã xảy đến với tôi thế nhỉ?

Hàng ngàn suy nghĩ cuối cùng cũng làm bão hòa nhận thức của Marc Martigan và anh chìm nhanh vào một giấc ngủ sâu. Một người quan sát bên ngoài có thể thấy mi mắt anh rung nhanh thể hiện Marc đang mơ. Nhưng cơ thể anh lại cứng đờ. Trong tình thế vừa đông cứng lại vừa xáo động đó của đêm khuya, một giọng nói bắt đầu trả lời những câu hỏi đầu tiên của Marc:

- Anh sẽ khám phá ra Điều toàn diện. Có người gọi là Core Gem.
- Điều đó có nghĩa là sao, « Core Gem »? dạ thức của Marc thốt lên, có thể thấy cơ thể anh có một cú giật rất nhẹ.
- Vốn chẳng có điều gì có tên cả, chỉ là các anh thích gọi tên sự vật thôi. Vì vậy, tôi cho nó một cái tên. Có người cho rằng Core là trái tim của một vật. Là trung tâm, là cái tinh túy trong lòng tất cả. Nó cũng là sự Thành toàn.

Cũng những người đó giải thích rằng Gem muốn nói đến một viên đá quý, một điều gì đẹp và trong trẻo, phổ quát và cơ bản. Tình yêu.

Tinh thần của Marc bắt đầu rung động hơi khác, như thể được kích thích bởi sự tò mò. Một phần của nó nghĩ rằng thật tiếc cho Marc sẽ không nhớ được cuộc đối thoại thú vị này giữa giọng nói và Toàn thức của chính Marc. Anh ấy sẽ quên mất vào sáng mai thôi.

- Core Gem là một ý tưởng, giọng nói lại tiếp tục, một mô hình. Vật chất hóa Core Gem trong trường không gian của anh là một cách tiếp cận tổng thể, toàn diện. Ý này không mới, nhưng có những người ở thế giới của anh xem như mới mẻ lắm, bởi đây là một triết lý sống tích cực, và cũng bao gồm luôn những công cụ và kỹ thuật giúp anh can thiệp vào sức khỏe, chất lượng cuộc sống của chính anh, và nhất là vào sự tiến hóa của nhân loại.

Cảm tưởng được nhận tất cả thông tin trong một lần, như một đợt sóng trào. Giọng nói vẫn tiếp tục.

- Không có định nghĩa chính xác nào tả nổi Core Gem. Đó là một Bầu tri thức tập thể, một hệ thống năng lượng sống sẽ được kích hoạt cho anh, càng ngày càng mạnh mẽ cùng với việc anh ngày càng ý thức được rõ hơn nó và tác động của nó. Core Gem hiệu quả là nhờ sử dụng tinh thần con người ở những tầng rất cao, Tầng Ma trận.

Thuật ngữ Core Gem được tạo ra với một ngôn ngữ phổ biến trong thế giới của anh: tiếng Anh. Để hiểu hơn, hãy đón trái cầu ý tưởng này.

Cảm giác xuyên qua một luồng điện, gần như sờ thấy được. Có cái gì đó xáo động trong tôi, khó tả nhưng rất thật. Không phải thế, nó đến từ bên ngoài... từ khắp nơi. Nó sống động. Kỳ lạ thật... tôi hiểu được:

- **Conscious** [Có ý thức]

- [Quyết định lại, tổ chức lại, sắp xếp lại tích cực, làm theo mô **Repatternning** hình hiệu quả, thiết lập hệ thống tự động và tự ổn định, thu được những cấu trúc tư duy có khả năng hành động]

of the của

- **Generative** [có thể sản sinh: có thể sản sinh, sản xuất theo những khả năng vô tận của một hệ thống]

- **Matrix** [Ma trận: nguyên tắc, cội nguồn, nguyên tác khởi tạo tích cực và có khả năng tái tạo lại dấu ấn của nó trên vật thể hoặc trên lực mà nó tác động. Là cấu trúc sâu vốn là cội nguồn của tất cả các hệ thống]

Conscious Repatterning of the Generative Matrix

Tái sắp xếp Ma trận một cách có ý thức

Sau một lúc, giọng nói lại tiếp:

- Core Gem cho phép can thiệp trực tiếp trên cội nguồn của hiện thực mà loài người như anh cảm nhận. Ý tưởng nền tảng là tất cả - anh, tôi, thế giới xung quanh – đều được tinh thần của anh tạo nên, bóp méo nhiều hay ít từ *hiện thực thật sự* mà không ai trong thế giới của anh có thể cảm nhận được. Tôi sẽ còn trò chuyện với anh về điều này. Hãy rộng mở để nhận thêm những ý tưởng này nữa:

“Tôi bị trầm cảm đã nhiều năm dài, chẳng giống gì với chính tôi ngày trước... Vậy mà trong vài phút thôi, chúng tôi đã dò ra tôi bị kẹt *như thế nào*, không, chúng tôi không tìm hiểu một cách đầy lý trí điều gì trong quá khứ tạo ra tình trạng đó, mà là tinh thần và cơ thể tôi bị kẹt *như thế nào*... rồi chúng tôi sửa chữa. Cuối buổi trị liệu đầu tiên, kéo dài không đến nửa giờ, tôi đã cảm thấy khá hơn, nhẹ nhõm, và tôi trở về nhà với hướng dẫn những điều cần làm cho những ngày tiếp theo.”

“Từ một đạo, tôi tụt đi, tôi bắt đầu không nắm bắt nổi hiện thực nữa. Bác sĩ tâm thần của tôi không biết phải nói gì với tôi nữa. Bên ngoài trông vẫn ổn, nhưng chắc chắn là tôi không ổn chút nào. Rồi anh ta nói với tôi về một thứ kỳ lạ gọi là Core Gem. Chúng tôi thảo luận, và tôi bắt đầu du hành vào nội tâm của mình để đi tìm những gì làm đời tôi khổ sở. Tôi tìm thấy *một thứ* đáng lẽ không được ở bên trong tôi. Chúng tôi đã nói chuyện được với nó và thành công dẫn nó ra khỏi tôi. Tôi thấy mình nhẹ nhàng ngay, lại có thể cười được.”

“Tôi chưa hề làm được gì với cuộc đời mình... Ồ, dĩ nhiên là tôi đã sống sót đến giờ phút này, nhưng chẳng có dự án nào của tôi thành công. Tôi chỉ giỏi gặm nhấm các kỷ niệm thất bại, hồng hóc của mình, và đời tôi cứ thế không thay đổi. Ngày tháng trôi qua. Vậy thôi. Sau một bài tập kỳ lạ, chúng tôi thành công trong việc nắn thẳng lại một cái gì đó nằm sai chỗ và bị vặn xoắn. Tôi có thể nắm nó trong tay, tôi có thể đặt nó vào chỗ mà tôi muốn. Tôi không cảm thấy sự thay đổi nào lúc đó, nhưng từ thời điểm đó mọi thứ diễn ra trong đời tôi suôn sẻ và tốt đẹp hơn.”

“Tôi bị đau cổ họng, rất khó chịu đựng. Tôi đã mổ ba lần không thành công, các bác sĩ không tìm ra được gì... Tôi không rõ lắm điều gì đã xảy ra, tôi không hiểu lắm, nhưng rồi cổ họng tôi đã được giải phóng, tôi thay đổi hoàn toàn! Thật đấy! Gia đình tôi còn không nhận ra tôi nữa là. Giờ đây tôi lúc nào cũng vui vẻ, tươi cười.”

“Tôi còn vài ngày nữa là chuyển dạ, và tôi chuẩn bị bằng cách nhờ một nhà thôi miên giảm đau, và, thật lạ, có thể nói hầu như chúng tôi chẳng làm

gì to tát nhưng tác dụng đã có, tôi không thấy đau. Thế đấy, và con tôi đã ra đời. Mọi thứ đã có tác dụng. Tôi thấy hạnh phúc.”

Những suy nghĩ này từ đâu đến? Chúng là gì thế nhỉ? Cái gì đã giúp những người đó có kết quả nhanh và kỳ diệu đến vậy?

- Đó là điều anh sẽ khám phá, hãy kiên nhẫn. Những ý nghĩ đó đến từ khắp nơi, từ đủ các dạng người. Chúng đến với anh khi...

Kính cửa vỡ tung!

Âm thanh của cơn giông, tiếng tôn đập dồn vì gió và tiếng kính rơi nhọn sắc làm tôi chết điếng. Giờ chắc đã khoảng ba giờ sáng. Tôi đang mơ, tôi nghĩ vậy, nhưng bị thức tỉnh bạo lực quá làm tôi quên sạch những cuộc phiêu lưu về đêm ấy... Chỉ còn lại trong tôi cảm giác về một tấm màn đen mênh mông phủ lên tâm trí.

Cùng lúc đó, một chiếc đồng hồ báo thức reo.

Lịch giờ và ngủ chẳng ngon. Đã đến giờ phải thức dậy lấy xe buýt đến Dolinovka. Bên ngoài, mặt trời quét sắc hồng cam lên đỉnh Koryaksky, ngọn núi lửa đường bộ ngự trị trên thành phố.

Jonathan Mac Roy vẫn còn nhớ giấc mơ của mình về Serguey. Lạ lùng, trong mơ anh ấy mặc một chiếc áo mưa vàng kỳ cục, hơi quá khổ... Mơ hồ có chút ký ức về một giấc mơ khác, về một viên đá quý nào đấy.

Trong hai giây tôi đã mặc qua loa một cái quần và nhào sang phòng bên, phòng chính của căn hộ nhỏ xíu của tôi. Tim tôi đập dồn dữ dội như thể có thể vọt ra khỏi lồng ngực. Mắt mờ đi vì mồ hôi quyện với stress, tôi đập ống quyển mình vào một chân ghế hay bàn nào đấy. Ai da! Gió ngập phòng khiến mặt tôi như đóng băng. Cứ như trong một cơn ác mộng: những tấm màn cửa reo phàn phật về mọi phía, ướt sũng vì ngoài kia vẫn không ngừng mưa, và một bóng đen gây tiếng động âm ỉ giữa bốn bức tường trắng như một con thú hóa điên vì sợ.

Một phát liếc qua tình hình khiến tôi vội tìm cách đóng lại khung cửa sổ đang mở hoác. Kỳ lạ thay, kính cửa hình như không chỉ bị vỡ mà còn như bị nghiền nát, và mảnh kính bị dồn hết vào chân tường. Một ý gì đó xuyên qua tôi, quá nhanh để tôi bắt kịp mình nghĩ gì bằng ý thức. Trong ánh sáng cam cam của đèn đường, tôi thành công trong việc bít cửa sổ lại, lòng rất lấy làm vui rằng chân trần của mình không đạp phải mảnh kính nào.

Khi gió đã ngừng thổi vì bị tôi chặn bằng những tấm chắn, căn phòng trở nên yên ắng đáng ngại với hơi ẩm ngập khắp nơi. Cái thứ mới rời vùng vẫy khắp phòng giờ đâu rồi? Tôi mò tìm công tắc đèn và bật lên.

Một đôi mắt tròn nhìn tôi chăm chăm đột nhiên hiện ra làm tôi nhảy dựng về phía sau. Đó là một con quạ ... Một con quạ trắng!

Con vật kỳ bí với bộ lông trắng sữa đang đậu điềm nhiên trên đầu giá sách của tôi, ánh nhìn như muốn nói với tôi điều gì đó. Tôi thận trọng tiến lại gần, vừa thử chộp lấy con chim, vừa e ngại cái mỏ trông khá đáng sợ của nó. Ngạc nhiên chưa, khi tôi chậm chậm vươn tay về phía nó, con quạ đập cánh hai phát là đã bay đến đậu trên cổ tay tôi. Ngay lúc đó, mọi thứ đều biến mất quanh tôi, như thể tôi co vụt lại thành một chấm và con quạ đã mang tôi tới một chiều không gian khác.

Xa xa, có tiếng radio đang phát một bài nhạc của Goldman:

« Tôi đi đến tận cùng giấc mơ của mình, nơi những lý luận cũng không còn... Tận cùng những giấc mơ... ». Tôi không còn trong nhà mình nữa, mà lơ lửng trong một kiểu không gian. Nơi đây chỉ có màu sắc, như thể hàng ngàn sắc độ cùng lấp lánh, mà lại thật hòa hợp theo một cách mà tinh thần tôi dường như lại có thể hiểu. Và cảm giác mà tôi đã thoáng thấy vài phút trước lại trở về, hiện thực hơn trước. Tôi có cảm tưởng một điều gì đó sắp đến, một điều gì thật đẹp, thật lớn lao... thật tinh khiết, mặc dù chính tôi cũng không thật sự hiểu cái cảm nhận này về sự « tinh khiết »... Cứ như thể nó đang đến gần và tinh thần của tôi cũng đang bay rất nhanh về phía nó. Vẫn cảm giác mênh mông tràn ngập, về một cái gì hay một ai đó rất tinh khiết, rất tráng lệ so với tôi và tôi chỉ có thể có cảm giác kính cẩn mà thôi.

Và rồi, một luồng điện thật dữ dội xuyên qua người tôi, thật ra, khó có thể nói rằng lúc này tôi có một cơ thể theo kiểu thường được hiểu. Tôi có ý thức rằng mình có tồn tại, và chính là tôi đang tồn tại đó bị luồng năng lượng đó xuyên qua vừa không thương tiếc vừa ngọt ngào! Cứ như tôi vừa xuyên qua điểm giao giữa một cơn bão và một cơn cực khoái mạnh mẽ. Đột nhiên mọi thứ cấu trúc lại, tôi nhìn rõ và tôi thấy mình đang ở giữa con đường bên cạnh nhà mình. Đúng những khối nhà đó, giao thông nhộn nhịp, những con người đi trên lề đường, chỉ khác là thời tiết đang tuyệt đẹp, và ... tôi biết là mình đang mơ.

« Sự thật không thể chứa hết trong chỉ một giấc mơ », một người đàn ông người Algeria hay Morocco nói với tôi. Gật đầu với tôi có vẻ cả hai hiểu nhau, rồi ông ta biến mất vào dòng người vội vã trong nhịp sống thường nhật. Tôi thì đứng sững đó giữa lề đường, tự hỏi không biết mình phải làm gì đây. Cảm giác của chú quạ đậu trên cổ tay đã biến mất và hiện thực trước mắt tôi, quá đẹp nên không thể là thật được, làm tôi bối rối. Và rồi, tôi quyết định đi tìm nhà mình. Tôi sống ở đường Santon, và bước có vài bước là tôi đã đến khu nhà mình ở. Tôi leo lên tầng hai của mình, đến trước cửa, và nhận thấy sự khác biệt đầu tiên: tên chủ nhà viết bên cạnh chuông cửa không phải tên tôi.

Không ý thức lắm về việc mình đang làm, tôi nhấn nút. Tiếng chuông vang lên. Có tiếng bước chân không nhanh nhẹn lắm tiến về phía cửa, và cửa mở, thò ra một gương mặt râu lõm chồm:

- Có chuyện gì đấy?

- Hơ... Đây có phải nhà của Marc Martigan không? Tôi hỏi bằng một bộ mặt làm ra vẻ tự nhiên nhất có thể.

- Không. Người đàn ông trả lời khô khan. Và cửa đóng sầm vào mũi tôi.

Dễ thương chưa! Được... rõ ràng là trong giấc mơ này tôi không ở đây. Nhưng thế thì tôi ở đâu mới được chứ? ... Một ý tưởng lóe lên trong đầu tôi. Tôi chỉ vừa nghĩ đến cái ghế bành bọc da màu xanh lá cây vẫn luôn theo tôi mọi nơi tôi ở. Và trong một chớp mắt, tôi đã thấy mình ở trong một căn phòng rất đẹp, một phòng khách trang trí nội thất rất có gu... và giữa phòng là chiếc ghế bành ưa thích ấy!

Cứ như thế tôi đã độn thổ đến đây vậy. Tôi thận trọng tìm cách ra khỏi căn hộ ấy, rồi có một tiếng động ở phòng bên làm tôi chú ý. Tôi nghe như có hai người đang thảo luận hăng hái, một người đàn ông và một người phụ nữ. Giọng người đàn ông kỳ lạ thay nhắc tôi nhớ đến một người nào đó.

Tôi không biết mình đã nghe giọng nói đó ở đâu, nhưng tôi biết là đã từng nghe.

Tôi tiến một cách nhẹ nhàng đến làn ánh sáng mỏng manh xuyên qua khe cửa khép không chặt, những giọng nói rõ lên nhanh chóng. Hai người ấy có vẻ rất thân thiết, chắc là cặp chủ nhà. Tôi sắp nhìn qua khe cửa thì cửa đột ngột mở ra, và tôi thấy...

Tôi! Tôi thấy mình mặt đối mặt với chính mình.

Và một điều lạ lùng xảy đến: khi tôi sửng người vì ngạc nhiên, toàn bộ con người tôi bốc lên như đám lá rụng bốc lên trong gió. Cảm giác cuối cùng mà tôi nhớ là cảm giác rất lạ như mình tan ra thành một dòng cát, vừa là số nhiều mà về ý thức vẫn lại chỉ là một, và bị hút hoàn toàn vào cái Tôi kia.

Xe buýt đến Dolinovka, xuyên đất nước của những dòng suối và những núi lửa, đã đến chậm một tiếng rưỡi đồng hồ, và không ai có vẻ ngạc nhiên vì điều này cả. Jonathan Mac Roy đã phải rất vất vả để thuyết phục nhà cầm quyền Nga cho phép anh tiếp tục cuộc hành trình. Ở đây quá gần những căn cứ hạt nhân thuộc thủy quân, do đó mọi chuyến đến và đi đều phải được khai báo ngay cả khi chưa đặt chân đến đất nước. Vì vậy thay đổi ý kiến vào phút cuối cùng thường không được đón nhận tốt! « Vì sao anh lại muốn đi đến Dolinovka? Tại sao anh lại rời Petropavlovsk? Ai chờ anh ở đó? Rồi sau đó anh sẽ đi đâu tiếp nữa? » v.v...

Vấn đề là ở chỗ nhà khảo cổ Ái Nhĩ Lan thậm chí còn không biết vì sao anh phải đến Dolinovka nữa... May thay có nhiều nhà núi lửa học nổi tiếng hiện cũng đang ở Kamchatka để nghiên cứu có biết đến anh. Một trong số họ, một người Canada, nhận ra anh và thành công trong việc thuyết phục những nhân viên phòng Visa về sự đứng đắn của anh. Một dấu mộc thần thánh đã giải phóng anh khỏi những thủ tục thông hành rườm rà chừng chục phút trước khi xe buýt đến. Cuối cùng mọi thứ cũng bắt đầu ổn, anh nghĩ.

Jonathan leo vào chiếc xe buýt cũ kỹ và ngồi chen giữa những hành khách, bên cạnh người đồng hành mới. Chiếc xe nhanh chóng khởi hành rời thành phố, bỏ lại sau lưng những cảng thương mại và những cao ốc cũ kỹ màu vàng đất.

- Tên tôi là Jewell Smith, người bạn Canada nói, tôi đang muốn lên núi lửa Klyuchevskoy đang lại bắt đầu tuôn trào. Tôi phải đi qua Petropavlovsk để mua thêm vật dụng. Còn anh, anh đến bán đảo địa ngục này làm gì? Lâu rồi anh không đến đây, phải không?

- Đúng là đã lâu tôi không đến đây. Thời đó tôi làm việc với Serguey Tchersky.

- Ồ, anh ấy khỏe không?

- A... Tôi không có tin của anh ấy.

- Gần đây chẳng phải anh ấy có nghiên cứu về Core Gem à?

- Core Gem? Cái đó là cái gì?

- Anh không biết à? Đó là một truyền thuyết của vùng này, mà chúng ta có thể nghe thấy những biến thể khác ở nhiều nơi trên thế giới. Hơi hơi giống thuật giả kim của châu Âu.

-Thế có nghĩa là?...

Nhà khảo cổ không hề biết rằng bạn Serguey của mình có quan tâm đến những truyền thuyết, cũng như thuật giả kim hay thứ gọi là Core Gem đó.

- Thật ra Core Gem chẳng liên quan gì đến thuật giả kim. Một giọng nói đột ngột vang lên từ phía sau.

Hai người đàn ông giật nảy mình. Jonathan Mac Roy liền nhận ra người đàn ông có đôi mắt màu sáng đã thúc giục anh đi chuyển xe buýt đến Dolinovka.

Ông nhìn chăm chăm nhà núi lửa học Canada một cách giận dữ, sau đó ông quay đầu sang phía Jonathan.

- Core Gem không phải là một truyền thuyết. Đó là một nguồn lực dành cho những ai chấp nhận sử dụng nó.

Giọng nói vẫn có nét vừa thô lỗ vừa tử tế. Người đàn ông miềm cực bắt đầu giải thích.

- Để có thể hiểu được, anh cần phải biết những truyền thống của chúng tôi nói gì. Core Gem là một công thức, một kiểu mật mã, có thể được diễn giải là **Tái sắp xếp Ma trận một cách có ý thức**. Tôi không thể nói rõ hơn được. Những nhà tư tế xa xưa không nói tiếng Nga, lại càng không nói tiếng Anh vào cái thời mà những điều này được nói ra, và giải thích Core Gem là gì trong một vài lời không phải một điều đơn giản đối với tôi.

- Được, tốt lắm, Jonathan mất kiên nhẫn, nhưng ông có thể cho tôi biết chút tin tức về Serguey không?

- Bạn của anh khỏe. Đúng là anh ấy đang làm việc trên Core Gem... ông khẳng định, trước khi nói thêm: Và anh ấy đã tìm ra Core Gem *của mình*!

Giọng nói của ông toát ra nhiều cảm xúc, cứ như thể ông vừa thông báo một tin gì thật vĩ đại.

- Hình như hai anh vẫn chưa hiểu, ông nói với Jonathan và Jewell. Tôi bắt đầu hiểu hơn vì sao Serguey muốn tôi kể cho anh nghe những điều ở đây người ta đã biết về Core Gem. Xích lại gần tôi nào. Ông vừa nói vừa vệt hành lý của chính mình sang một bên để chừa chỗ cho cả nhà núi lửa học đang toát ra vẻ quan tâm không giấu giếm.

- Jewell bạn tôi có thể nghe chung được không? Jonathan hỏi.

- Dĩ nhiên rồi, Core Gem chỉ cần bí mật với những tâm hồn thô thiển, tức là những tâm hồn không muốn lắng nghe. Những người đó sẽ hạnh phúc hơn nếu không biết gì cả. Trong số những người nô lệ, chỉ một số ít người cảm thấy mình bị kềm kẹp, còn đa số thấy quen thuộc và bám chặt vào điều đó... nhưng sự tăm tối cũng kéo theo nỗi sợ. Và nỗi sợ lại kéo theo lòng ghét bỏ và sự độc ác. Và sự ghét bỏ thì... Mà thôi, các anh thì trông có vẻ hiểu biết đấy. Jewell, anh ngồi đây.

Với giọng thô đục của mình, ông bắt đầu kể lại cho hai người lạ một câu chuyện như bắt nguồn từ khởi thủy của thời gian, điểm xuyết với những lắc lư của chuyến xe đang xuyên qua cái lạnh âm bảy độ C bên ngoài, mà như vậy đã là khá ấm trong thời kỳ này... Nhiệt độ hạ dần xuống khi chiếc xe leo dần lên theo phương Bắc. Làn tuyết rơi nhẹ nhàng khi trước đã ngừng lại, nhường chỗ cho một làn sương xám phủ mờ trên phong cảnh lúc xanh rì lá, lúc xoắn vặn những núi bình thường và núi lửa. Con đường thì ngoằn ngoèo như rắn theo dòng sông Kamchatka thoát tiến gần rồi lại rời xa núi non. Ông già miền cực như nhập hồn vào câu chuyện mình đang kể.

- Một cách thực tế thì là như thế này, người xưa dạy rõ nhất là về đoạn đầu của công thức bí ẩn Core Gem. “Conscious”, một cách có ý thức, ý nói là khi một người *muốn* thay đổi một cách có ý thức, và *biết rằng* mình muốn thay đổi hay cải thiện điều gì. Điều này rất khác với Sự chú ý thứ

cấp, hình như các anh gọi là Vô thức thì phải, kiểu như trong thôi miên (người Nga thích cái này lắm) hoặc trạng thái xuất thần của những thầy cúng. Những người không hiểu điều này, hoặc nhạy cảm quá mức, hoặc phân vân bất quyết thì không nên tiến vào lĩnh vực của Core Gem.

Từ “Repatterning”, chỉ ra rằng bạn sẽ làm việc một cách có chủ ý trên những cấu trúc mà bạn xác định ra được. Từng quyết định của bạn sẽ là động lực cho những thay đổi mà hướng của nó sẽ do bạn tự chọn lấy. Điều này sẽ giúp bạn hiểu hơn từ thứ ba: “Generative”. Sau một thời gian học hỏi về những điều này, sẽ đến lúc tất cả những điều bạn làm đều là tác nhân gây chuyển đổi, thúc đẩy tiến hóa. Và bạn nên biết kết quả của những gì bạn làm thường vượt quá những gì bạn trông đợi, vượt quá theo hướng tốt đẹp. Tất cả *chỉ* phụ thuộc vào bạn...

Cuối cùng, những tác động theo kiểu Core Gem nhằm đến một tầng gọi là “Matrix”, là mạng lưới nền tảng tạo ra và cấu trúc nên tất cả những gì mà chúng ta cảm nhận về Thế giới, kể cả bạn nữa cũng là một phần của nó.

- Nhưng tất cả những điều này dành cho ai? Jewell thốt lên. Tôi có cảm giác rằng ông dẫn chúng tôi đến một điều gì đó quá to lớn. Ừ thì tôi nói riêng cho tôi thôi. Nghe cứ như... thì... tôi không hiểu gì mấy. Tôi không nắm được cái ông gọi là Core Gem thật ra là gì!

- Nếu anh hiểu những điều tôi nói như tôi hiểu thì anh là tôi mất rồi. Tôi muốn nói với anh rằng Core Gem không cần làm bộ như nó dành cho tất cả mọi người. Tinh thần anh cần có một độ mở nhất định và tiếp nhận những nguyên tắc mà anh sẽ từ từ được học trong suốt cuộc hành trình này.

Anh có biết câu này không? *Đầu óc con người như những chiếc dù, mở ra thì sẽ hữu dụng hơn nhiều so với cứ để nó đóng lại.*

Từ Core Gem dùng để nói đến một trạng thái sống lý tưởng, và gồm cả toàn bộ những triết lý và cách thực hành để đạt được trạng thái đó. Hầu hết những người đi vào thực hành lĩnh vực này, những bậc thầy can thiệp vào Matrix, đều thấy hài lòng với việc sống theo điều đó, dù chỉ ít người trong số họ khám phá được Core Gem *của chính mình*.

Để khởi đầu, thường cần đến lòng hào hứng và quyết tâm bước vào thực hiện, bằng tất cả khả năng của các anh, ngay cả trước khi các anh hiểu được logic của nó, và cũng không cần vận dụng trí thông minh hay vận vẹo chất xám.

- Kiểu như cần phải có lòng tin... Jonathan chen vào.

- Đúng vậy, hơi khác tí là ở đây không phải chuyện tôn giáo. Đây là khả năng dẫn thân không cần phải có logic chẵn chẵn hay lý luận rạch ròi.

- Thì như Emmanuel Kant có nói đấy, Jonathan thêm vào. *Chúng ta đo trí thông minh của một người tùy vào anh ta chấp nhận được sự mơ hồ đến mức độ nào.*

- À, tôi không biết chúng ta có đang nói đến cùng một loại trí thông minh hay không, người đàn ông có đôi mắt màu nhạt nói tiếp. Anh còn phải có một độ nhạy cảm cao, sự nhạy bén, khả năng cảm nhận được những cảm nhận rất tinh tế của chính mình, tin vào chúng, thế mà vẫn luôn giữ tinh thần vững chãi và lành mạnh. Chúng ta nói đến *trí thông minh của trái tim* hơn là của bộ não, và sự nhạy cảm ở đây không liên quan đến đức tính xã hội. Đó là một trạng thái mở rộng để đón nhận tất cả, với điều kiện căn bản là chúng ta vẫn đứng bằng hai chân vững vàng, thật thực tế.

- Nhưng Core Gem khác với những kỹ thuật mà phương Tây chúng ta thường dùng như thế nào, chẳng hạn như với phân tâm học, với thôi miên?

- Đầu tiên, anh vừa đề cập tới những kỹ thuật. Core Gem không phải là một kỹ thuật, mà nó là một “ý tưởng thật sống động”. Chẳng hạn như, Core Gem không tìm cách phân tích hay nâng thành quan điểm, xây dựng học thuyết gì cả. Nó không phải thôi miên như loại Thôi miên mà người ta thường dùng trong điều trị tâm lý, mà nó có sử dụng theo cách riêng của mình một số kỹ thuật và tiến trình thôi miên để tìm đạt hiệu quả nó mong muốn, đặc biệt là khi cần đạt tới các tầng nhận thức khác nhau. Phân tâm học muốn thấu hiểu, Core Gem cũng giúp thấu hiểu nhưng là ở một tầng rất biểu tượng. Nó không đào ra các sự việc cụ thể, mà nó đem lại cho anh Ý nghĩa viết hoa, Ý nghĩa của Cuộc đời.

Nhà khảo cổ và nhà núi lửa học lắng nghe người đàn ông dường như bước thẳng ra từ những quyển sách về Lịch sử mọi ngành. Về trái ngược giữa bề ngoài của ông và những điều ông nói làm hai người sửng sốt. Làm thế nào một người đàn ông như thế này lại có thể biết được tất cả những điều như thế đó? Ông lấy từ đâu ra từ vựng phong phú như thế, không giống chút nào với những người thuộc dân tộc ông?

- Còn nữa, ông già nói tiếp, một số kỹ thuật kiểu như thôi miên tác động chính yếu vào vô thức của con người để tạo nên sự thay đổi và người đó không hiểu lắm về quá trình. Còn Core Gem tác động vào Toàn thức¹, vì vậy người đó được học một cách tích cực và toàn diện.

- Có phải chính điều đó giúp ông toát ra dáng dấp đầy văn hóa như thế này? Jonathan dám táo bạo lên tiếng, lòng thầm mong đối phương không nghĩ xấu về câu hỏi.

Ông già nhìn Jonathan cười dịu dàng, rồi nói:

- Khi anh cùng một nhà trị liệu thay đổi, chữa lành hay cải thiện cuộc đời mình, chín phần mười thời gian anh không biết hoặc không hiểu làm thế nào mà tâm trí mình đã thực hiện được sự chuyển mình đó. Phần lớn người ta cho rằng không biết thì cũng có sao đâu.

Core Gem có sự tao nhã là giúp anh làm chủ sự thay đổi, anh hoàn toàn nhận thức được tất cả, vì vậy mà gọi là thay đổi với Toàn thức¹, viết hoa. Toàn thức là một điều mới mẻ mà anh sẽ dần dần được học.

- Nếu tôi được hỏi một câu, Jewell nói, vì hình như tôi không thuộc vào cuộc hành trình mà ông nói đến, tôi muốn hỏi là *ai* phải dạy *ai*?

- Anh bạn của Lửa thân mến, không có cái gì xảy đến một cách ngẫu nhiên. Nếu anh ở đây hôm nay, đó là vì thời khắc cũng đã điểm cho anh. Mỗi người đi trên Con đường của mình. Con đường của anh trải dần ra khi thời điểm thích hợp đến, không có gì là ngẫu nhiên, người đàn ông lặp lại.

Nhà núi lửa học ngạc nhiên thấy rõ với sự ám chỉ về nghề nghiệp của mình, trong khi anh vốn chưa nói chuyện với ông lão bao nhiêu, nhưng anh không nói gì.

- Còn tôi? Jonathan hỏi. Ông sẽ dạy tôi về Core Gem phải không? Ông sẽ dạy tôi thành một nhà trị liệu thần thông hay phù thủy sao?

- Không, Jonathan, tôi chỉ là một trong bao nhiêu người khác trên con đường đời của anh thôi. Anh sẽ nhanh chóng tìm thấy Thầy mình... Nhưng anh nói về Core Gem cứ như thể nó là một dạng trị liệu, mà tôi đã giải thích cho anh rằng nó rộng lớn hơn nhiều. Nhưng tôi nghĩ anh sẽ dần dần hiểu hơn thôi. Ngược lại, nếu anh muốn dùng Core Gem để giúp đỡ hay trị liệu cho ai đó cũng có thể chấp nhận khái niệm Core Gem, thì anh sẽ thấy cách này đem lại hiệu quả lớn hơn và nhanh hơn nhiều so với những phương pháp khác. Ví dụ nếu anh cần hai ba buổi trị liệu tâm lý, mỗi buổi một tiếng cho vấn đề đó, thì với Core Gem, thường một lần gặp 45 phút đã là đủ.

Core Gem can thiệp bằng Toàn thức, cần ít thời gian hơn để đem lại cùng kết quả mong muốn. Tuy nhiên không phải ai cũng biết về Core Gem hoặc muốn ứng dụng nó, bởi vì nó khác hẳn với các cách can thiệp khác. Người đó nhất thiết phải tham gia vào quá trình nếu muốn thay đổi chính mình bằng Core Gem.

- Thì họ sẽ tham gia thôi mà, con người thường nghĩ rằng phải hiểu hết về vấn đề rồi mới có thể thay đổi. Thế nhưng nếu họ không tiếp nhận những nguyên tắc về Core Gem thì sao?

- Vậy thì anh phải làm cách khác thôi. Nhưng, tôi muốn anh hiểu rõ: không nhất thiết phải đổi cách suy nghĩ, đổi niềm tin... để có thể làm việc với Core Gem đâu, bởi vì thường người ta đã tự nhiên chấp nhận những nguyên tắc của nó mà không để ý mà thôi, bởi vì chúng rất thuận theo bản chất của chúng ta. Anh cũng không cần phải cố thuyết phục hoặc thu phục ai cả. Ai giữ ý của người nấy. Anh đề nghị một hoạt động, và nếu đối phương chấp nhận: tốt quá. Nếu không, họ sẽ có hành động khác, có anh giúp đỡ hoặc có thể không có anh. Và lưu ý rằng tôi cũng không nói rằng Core Gem giúp hiểu thấu vấn đề... ít nhất, không theo cách mà anh giờ đang hiểu.

Thường thì các loại trị liệu cổ xưa tác động lên vô thức, kéo nó về ý thức, cái ý thức nhỏ bé của con người. Còn Core Gem thì tác động trên toàn

thể con người đó, bằng Toàn thức. Có một sự khác nhau tinh tế mà lại rất to ở đây nhé. Đây là một điều quan trọng anh cần nắm vững: mỗi chúng ta có ý thức, anh ý thức về thế giới xung quanh và tôi cũng vậy. Và tôi nghĩ rằng anh biết mỗi người chúng ta có một cảm nhận rất cá nhân về Hiện thực.

Thì đây, Core Gem giúp anh phát hiện một điều rất đáng ngạc nhiên, có thể lúc đầu anh chưa tin, đó là: Có thể chính cái cách *anh* nhìn nhận *thế giới* sẽ ảnh hưởng lên *chính thế giới*.

Như vậy, thay vì suy nghĩ như trước kia: *làm cách nào tôi đổi cách mình suy nghĩ để sống hòa hợp hơn với thế giới*, thì với Core Gem, anh sẽ học *làm thế nào dùng suy nghĩ của mình để thay đổi thế giới*! Nếu anh có những kiến thức trong tâm lý hay trong trị liệu, những kiến thức đó vẫn có ích. Nhưng điểm khác biệt lớn của Core Gem nằm ở cấp độ can thiệp, mục đích nhắm đến và những công cụ đa dạng của nó.

- Vậy thì, ta cũng có thể sử dụng Core Gem để cải thiện cuộc sống của mình? Jonathan hỏi sau một lúc trầm ngâm.

- Anh vẫn còn nói về Core Gem như thể nó là một kỹ thuật đơn giản. Anh làm tôi liên tưởng tới một chàng thổ dân đi mua Limousine và hỏi có thể lái nó đi mua hàng linh tinh ở tiệm tạp hóa hay không. Hãy hiểu rằng, ngay cả từ Core Gem cũng chỉ là một cái nhãn dán chưa hoàn toàn thể hiện được hết tinh thần bát ngát đằng sau nó. Core Gem không phải là trị liệu tâm lý hay huấn luyện, dù rằng dùng nó trong cả hai lĩnh vực này thì cũng được thôi. Core Gem là một cách sống, cách tiếp cận toàn thể cuộc đời và hoàn thiện chính mình.

Khi anh ngẫm sâu về ***Tái sắp xếp Ma trận***, anh có thể hiểu mức độ tác động rộng lớn của nó: anh có khả năng thay đổi cuộc đời mình, đơn giản và nhanh chóng, nếu cần thì anh chữa lành chính mình một cách thích đáng và bền vững, và sau đó anh tiếp tục sống ở một mức độ Toàn thức đủ để tạo ra và duy trì cuộc đời mà anh mơ ước.

Điều kiện tối cần là anh phải có sự nhạy cảm với từng sự vật hiện tượng của cuộc sống, dẫn thân mạnh mẽ đi theo những gì mình đã quyết định và

với lòng xác tín, không cần bằng chứng nào khác ngoài những cảm nhận tinh tế của chính mình.

Như thế, Core Gem sẽ trở thành tinh thần thường trực của anh trong cuộc sống, hòa nhập vào mọi thứ đến độ anh có thể quên đi, chỉ đôi khi lại cảm nhận rõ về nó khi có ai đó hỏi anh làm thế nào mà anh luôn khỏe mạnh, thành công và gặp nhiều may mắn đến thế trong cuộc đời...

Core Gem là bước tiến triển cao hơn của những gì anh đã biết, là sự nhận thức trong trẻo về những gì xưa nay anh đã biết làm mà không để ý mình làm như thế nào. Nó sử dụng toàn bộ con người anh, tinh thần anh, các cảm nhận giác quan của anh, cả cơ thể của anh nữa. Core Gem dùng những gì anh đã có trong chính anh bây giờ, và mang anh đến những tiến hóa cực kỳ, cực kỳ xa.

14

Những giọt ánh sáng ban ngày đến chạm vào mi mắt tôi, tôi bừng tỉnh với ý nghĩ đầu tiên là nhẹ lòng thay, thấy cả những phiêu lưu ấy chỉ là một giấc mơ. Tôi đang yên vị trong giường mình, các ngón chân ngo ngoáy dễ chịu trong chăn êm. Không nghe có tiếng động gì theo kiểu cửa sổ “phòng khách kiêm phòng ăn kiêm nhà bếp kiêm phòng làm việc” của tôi đã bị vỡ với con chim điên. Vậy là mọi thứ đều ổn. Tôi hẳn là đã nấn ná không dậy ngay nếu trong đầu tôi không có một ý tưởng cứ ám ảnh: “mình phải dậy cho Jack ăn”.

Jack là thế nào? Tôi không hề quen biết ai tên Jack... Nhưng một dự cảm kỳ lạ cứ xoay vòng trong tôi. Tôi đành bò dậy vì tên Jack kia không chịu ra khỏi tâm trí tôi, và chuyện kỳ bí này phải đợi lúc khác tôi mới xử lý được vì tôi vừa ra khỏi giường thì đã có một tiếng chim kêu quang quác chào mừng tôi thức dậy, tiếng kêu của một con quạ thật, cánh lông đủ cả. Con quạ trắng trong giấc mơ của tôi!

Sao có thể thế được?

Cửa kính vẫn nguyên vẹn, không có gì nhúc nhích trong căn hộ. Trừ con quạ đậu trên lưng ghế của tôi ra thì mọi vật hoàn toàn giống như hôm qua.

À, có một điều khác đi: Tôi, tôi thấy lòng mình nhẹ nhõm. Cứ như thể vừa đón được một tin tốt lành, dù quả thật tôi hoàn toàn chẳng biết tin tốt lành đó là gì.

Một tia sáng từ cửa sổ xuyên vào thu hút tôi nhìn ra bên ngoài. Thời tiết đã tốt hơn nhiều, và nơi góc đường tôi thấy một dáng người mặc áo vàng vừa quẹo khuất. Ký ức về người đàn ông tôi gặp tối qua trở lại.

Không rõ vì lý do gì, tôi nghĩ là anh ấy có liên quan đến những trăn trở đêm qua của mình.

Quay qua quay lại, tôi lại phát hiện ra con quạ trắng đã biến mất, như thể chưa bao giờ tồn tại. Ôi thôi, đầu óc tôi không thể rối hơn được nữa.

Nếu lúc ấy tôi biết được đời mình sẽ rẽ ngoặt như thế nào, tâm trạng tôi đã khác hẳn. Nhưng lúc ấy quả thực tôi không thể ngờ được những điều tương tự!

Tin... Những khả năng... Cơ thể và tâm trí... Toàn thức...

15

Giấc ngủ miên man. Vừa rất sâu lại vừa thật xáo động. Như sự cảm một bước tiến dài về phía trước...

Jonathan Mac Roy ngủ thiếp đi trong chiếc xe buýt đến Dolinovka. Quá nhiều điều mới từ người đàn ông với chiếc mũ len thô và đôi mắt màu nhạt. Tâm trí bị kích thích quá đổi. Anh có ngờ được đâu về tất cả những chuyện thể này lúc đổ bộ đến Kamchatka!

Một bóng hình thoáng hiện... Jonathan mơ... *Người ấy ở đó.*

- Anh học nhanh lắm, Jony, được lắm. Giọng nói cất lên.

Jony...? Chỉ có mẹ mới gọi anh như thế... Cảm giác êm ái... thanh thản... tin tưởng ... Mình có thể hỏi...

- Có cần phải có khiếu đặc biệt mới nắm bắt được Core Gem không? Dạ thức^[2] của Jonathan lên tiếng hỏi *người ấy*.

- Không cần năng khiếu, Jony. Chỉ cần có một số phẩm chất như là một tinh thần rộng mở. Ta có thể nói với anh là sự rộng mở cần thiết để sử dụng

Core Gem không phải ai cũng dễ dàng có được. Nhưng chưa có thì vẫn có thể phát triển nó. Anh cũng vậy. Và rồi anh cũng cần nhạy cảm, rất nhạy cảm. Điều này cần lắm đó.

- Tôi đã có chút nào chưa?

- Nói ta nghe nào, anh có thích làm đồ thủ công không? Anh có theo một môn nghệ thuật nào không: âm nhạc, hội họa, viết văn, v.v...? Người xung quanh có cho rằng anh là người lạc quan không? Có ai nói với anh rằng anh tỏa sáng rạng rỡ theo một kiểu nào đó, rằng anh rất “có cá tính”? Có bao giờ anh say mê cương quyết theo đuổi một việc gì gần như bất khả thi, rồi chuyện đó xảy ra: thi đậu, nhận được việc làm, gặp gỡ *ngẫu nhiên* kỳ lạ, tự nhiên chỗ đậu xe trở nên trống khi anh rất cần, có những chuyện đồng thời tương ứng xảy ra, có khi *hên* một cách kỳ lạ?

Những chuyện đó có đến với anh chứ, phải không? Anh biết mà.

Đôi khi, có người bắt đầu phát triển được sự nhạy cảm này mà lại sử dụng hoàn toàn *ngược ngạo* và tự xây cho mình một cuộc đời xui xẻo thảm hại! Lăn ra điều này dễ lắm: những chuyện không may mà người này sợ hãi lại cứ xảy ra thật nhiều, lặp đi lặp lại đến nỗi không thể cho là ngẫu nhiên được nữa. Thế là ta có thể hiểu người này *nhạy* đến cỡ nào, dù rằng anh ta đã sử dụng khả năng đó tầm bậy mất rồi.

- Rồi tôi có thể làm gì với Core Gem?

- Xây dựng chính anh! Nhưng cẩn thận, anh vẫn nói về Core Gem như một công cụ, nhưng nó không phải vậy. Mà câu hỏi dùng Core Gem *để làm* gì cũng không thích hợp mấy, đúng hơn nên hỏi *làm cách nào* sử dụng Core Gem để có được những gì anh muốn. Nếu anh nghĩ theo hướng đó, những khả năng mở ra vô tận...

Hãy thực hành ngay những gì anh học được. Nếu thành công: chúc mừng anh! Nếu không thành công: chúc mừng anh! Vì anh biết đó, đây là một con đường khám phá không ngừng, đây đây những điều thú vị cần được phát hiện, còn nhiều phẩm chất mà anh cần học và rèn luyện. Cứ đi và anh sẽ dần “lớn” lên, chỉ cần anh muốn học hỏi và phát triển.

Core Gem là một con đường phát triển cá nhân có thể kéo dài suốt một đời người, và ta khó mà nói khi nào thì một người đã đi đến tận cuối con đường đó.

- Nếu tôi đi theo, có nguy cơ gì không?

- Tôi chúc anh gặp nguy cơ. Nguy cơ thay đổi, nguy cơ phát hiện ra những điều mới, nguy cơ “bị” hạnh phúc. Cũng có nguy cơ học được những gì cần học vào lúc cần học. Nguy cơ trở nên quá hiệu quả. Một khi anh đã thực sự thuần thục con đường Core Gem, anh sẽ có khả năng tạo tác những điều tốt lành cũng như xấu xa, cho chính anh cũng như cho những người khác. Quyền lực đi kèm trách nhiệm. Sự *nhạy cảm* mà anh sẽ phát triển sẽ làm anh hiệu quả hơn nhiều, có khi đạt điều anh muốn chỉ cần mới thoáng nghĩ đến nó... vậy thì nếu ý nghĩ này là không *tích cực*, thì cái kết quả đi theo nó làm thế nào mà tích cực được. Mọi thứ quá hiệu quả đều có mặt trái. Trước kia anh sợ sệt và tự ngăn mình hành động thì cũng là tự ngăn mình làm điều ngốc nghếch. Nay dạn dĩ và hiệu quả hơn thì anh sẽ thấy quả của nhân anh tạo ra xuất hiện nhanh chóng đến không ngờ... Và rồi thì anh cần bắt đầu phải cẩn thận lắm với cách anh thường suy nghĩ lẫn nội dung những gì anh suy nghĩ.

Đây là một con đường thanh lọc: thử tưởng tượng anh phải làm sao cho nếu mọi người đều có thể quét tâm trí anh và luôn thấy rõ anh nghĩ gì, thì anh cũng chẳng có ý nghĩ nào phải hổ thẹn. Nếu những ý nghĩ của anh trong trẻo thì những gì đến với anh chỉ có thể là dễ chịu và tích cực. Thế là, cuộc sống thành thanh thản biết bao.

- Vì sao lại tồn tại Core Gem nhỉ?

- Bởi vì thời đại của nó đã tới. Nó cũng không biết nhiều hơn anh về việc tại sao có những thứ được tạo thành và có những thứ biến đi. Nó tồn tại. Chỉ thế thôi.

- Nguyên lý hoạt động của Core Gem là gì? Thông qua ngôn ngữ, thông qua lời nói phải không?

- Tinh túy của Core Gem là bản thân sự sống. Anh dùng những lời nói để phát hiện, học hỏi về Core Gem. Anh dùng lời nói để hướng dẫn cho người khác cải thiện hay thay đổi cuộc sống. Nhưng chính những suy nghĩ của anh đằng sau tất cả khiến mọi thứ hoạt động và tạo ra hiệu quả.

Hầu hết những cách ảnh hưởng đều cần dùng đến ngôn từ. Core Gem thì chỉ cần tư duy của anh là đủ. Những phương pháp như Thôi miên chẳng hạn cần dùng đến từ ngữ phát âm ra để tác động. Khởi thủy các tác động đó là ngôn ngữ. Với Core Gem, anh sẽ học cách tác động từ trước đó hai ba cấp, ngay một ý nghĩ lóe lên đã khởi tạo thế giới. Core Gem làm việc với và làm việc dựa vào Tinh thần, vào Toàn thức, vào Cảm nhận tạo tác^[3].

Core Gem là một cách tiếp cận toàn diện: nó chính là trí tưởng tượng được hành động, là năng lượng của những ý nghĩ, là bạn bè của sức mạnh ngôn từ, của sức mạnh hình ảnh... và cho tác động trực tiếp lên vật chất, lên cơ thể con người, lên thế giới xung quanh.

Anh hãy hiểu điều này:

“Vạn vật trên đời này tồn tại vì người ta tin rằng chúng tồn tại.”

*“ Chúng ta chung tay tạo ra tất cả
Cùng là vua, là nhạc sĩ, nhà thơ...
Chỉ cần lòng ta như sen nở
Ta khám phá ở đó những kho tàng*

Henri Miller

Phần đuôi của xe buýt giật mạnh như con ngựa đá hậu. Cú sốc đánh thức Jonathan Mac Roy.

Anh mở mắt ra để nhận thấy là người đàn ông Tundra đã biến mất. Trước mặt anh, nằm lộn tung phèo trong đồng hành lý, nhà núi lửa học vẫn ngủ say như chết.

Chẳng biết ông ấy đã làm gì chúng mình mà sao cả hai lại ngủ say dử thế không biết, nhà khảo cổ trầm tư. Nhìn qua cửa sổ, anh thấy mặt trời đang lặn. Xe tiến gần đến một ngôi làng. Những ngôi nhà gằng gỗ với mái tôn nhiều màu sắc bắt đầu xuất hiện rải rác ở tầm thấp.

- Jewell! Dậy thôi, tôi nghĩ chúng ta sắp đến nơi rồi... Jonathan vừa gọi vừa lắc vai người đồng hành.

- Hừm... chúng ta đang ở đâu? Chàng trai lăm bằm và đuổi người.

- Tôi chẳng biết gì cả, tôi cũng ngủ kha khá.

Nghe tiếng trao đổi của hành khách, hai người biết rằng cụm dân cư không phải nơi nào khác ngoài Dolinovka. Jonathan Mac Roy thu gom hành lý và chào nhà núi lửa học vì anh này còn tiếp tục hành trình.

- Tôi vui vì được gặp anh, Jonathan nói. Cảm ơn lần nữa về vụ visa. Mong rằng một ngày nào đó ta gặp lại.

- Chắc chắn rồi, chàng kia mỉm cười. Anh biết anh cần đi đến chỗ nào của Dolinovka không?

- Tôi hoàn toàn không biết chút gì. Người đàn ông đấy không nói gì với anh về điều này sao? Tôi cũng không rõ lắm tôi ngủ thiếp đi vào lúc nào...

- Ờ, anh có biết là tôi cũng vậy không, chẳng biết mình bắt đầu ngủ lúc nào!

Hai người đàn ông cười vang. Có điều gì đó đã xảy ra và đưa họ lại gần nhau. Cả hai đều không biết điều đó là gì, nhưng thậm chí lòng ngực họ

bây giờ như cũng đập cùng một nhịp và họ gắn bó với nhau chắc như thể hai nửa của một thanh nam châm.

Chiếc buýt ngừng giữa thành phố, và tài xế thông báo một giờ nữa xe mới chạy tiếp. Jewell giúp Jonathan đưa hành lý xuống, và cả hai hướng đến một tòa nhà có vẻ như là nơi tề tựu của dân cư quanh đây – một kiểu quán bistro. Họ đẩy cửa bước vào, chẳng thấy ai phản đối, thế là họ chọn một bàn và ngồi xuống.

Ngồi trước một cốc lớn cà phê bốc khói, họ bắt đầu thảo luận về cuộc gặp gỡ trong ngày và về đàn ông đã bị “chộp” lấy họ trong xe buýt.

- Tôi nghĩ ông ấy hẳn phải là người Koriak^[4], Jewell nói.

- Tôi cũng nghĩ thế. Nhưng làm thế nào mà ông ấy lại đợi tôi ở sân bay Yelizovo nhỉ? Rất xa nơi ông ấy ở...

- Và có lẽ ông ta phải xuống ở Milkovo hay Kirganik, tôi không nhớ ông ấy rời chúng ta khi nào, Jewell trả lời mà như lăm bầm với chính mình. Nói chung là kỳ lạ thật.

Thời gian trôi vèo và hai người bạn mới phải chia tay. Mặt trời đã tiếp tục cuộc hành trình ở bên kia Địa cầu, và tài xế thì có vẻ đã sẵn sàng cho một chuyến đi đêm thật dài.

“Cẩn thận nhé”, Jonathan nói với theo Jewell đang đi về phía chiếc xe bus đang rù rù mở máy.

Rất ít người xuống hẳn ở Dolinovka, cũng chỉ vài người lục tục vài người đón chuyến khác đi tiếp. Việc Jonathan Mac Roy cần làm lúc này là kiếm một nơi ngủ qua đêm. Ngôi nhà kiểu bistro anh đang ngồi đây dường không đóng cửa ban đêm thì phải. Anh ngồi sâu hơn một chút vào ghế bành và chìm sâu hơn vào suy nghĩ. Bây giờ anh có thể làm gì nhỉ?

- Anh là người đang tìm Core Gem của mình có phải không? đột nhiên một giọng nữ cất lên bằng một loại tiếng Anh hơi ngằn ngại. Jonathan ngẩng nhìn lên. Người phụ nữ vừa cất tiếng đó khoác một chiếc áo xanh da trời, phía dưới là một chiếc váy trắng họa tiết hoa hồng kiểu xưa, hơi có vết

bắn, và một đôi bốt lông dày. Tóc cô bịt trong một mảnh khăn choàng trắng trắng.

- Tôi đoán có lẽ là tôi đấy, Jonathan mỉm cười trả lời.

Cô nàng đặt chiếc bình sữa đang cầm trong tay xuống và ngồi vào bàn của Jonathan.

Người ở đây ai cũng có thói quen tự mình mời ngồi, Jonathan nghĩ.

- Cô cứ tự nhiên, anh cười rộng miệng hơn và nói với người khách bất ngờ, tôi có thể giúp gì cho cô?

- Tôi đã đợi anh.

Người phụ nữ chú tâm quan sát anh, cứ như thể cô vừa phát hiện thấy một vật thể quý hiếm.

- Tôi không tưởng tượng về anh như thế này, cô nói với anh.

- Tôi càng không! Jonathan nói hơi mỉa mai.

Không nói không rằng, sưởi ấm thêm một lúc, rồi cô mới giải thích rằng Jonathan cần đi theo cô. Cô và chồng sẽ cho anh ở nhà họ tối nay, và sẽ chỉ dẫn cho anh hành trình kế tiếp.

- Hình như mọi người đều biết tôi hoặc đợi tôi. Tôi cũng muốn biết tôi đến làm quái gì ở đây và tất cả mọi chuyện này sẽ dẫn tôi đến đâu! Nhà khảo cổ cầu nhàu một chút.

- Anh không biết hay sao? người phụ nữ trả lời giọng ngạc nhiên. À... vậy thì để chồng tôi sẽ nói anh biết. Giờ ta lên đường thôi.

Bên ngoài, một chiếc xe chạy mọi địa hình đang đợi họ.

- Giờ thì tôi muốn nói với anh vài điều hữu ích nếu anh muốn Core Gem hoạt động, người đàn ông đập vào chủ đề, không cần rào đón.

Jonathan Mac Roy và người phụ nữ đã chạy suốt khoảng một giờ về phía Tây, theo những con đường núi ngoằn ngoèo về hướng Aginskiy. Những chiếc đèn pha của xe chiếu vào làn tuyết ngày càng dày hơn, một ít phong cảnh còn thoáng thấy được xung quanh ngày càng trở nên trắng xóa.

May quá là cô ấy có vẻ biết rất rõ mình đang đi đâu. Ý nghĩ này trở đi trở lại mãi trong đầu Jonathan, hẳn là để ngăn chính mình không nghĩ đến những khe nứt thường xuyên hiện ra sát đường họ đi.

Cuối cùng họ đã đến một kiểu nông trại nằm trên một bình nguyên nhỏ xíu lưng chừng núi. Một dòng suối nhỏ mà Jonathan không nhìn thấy rì rào cách cụm nhà chừng mấy chục mét. Anh chồng đón anh trong căn phòng chính đơn giản mà ấm cúng. Những đứa trẻ trong nhà đã ngủ ở phòng bên, vì vậy ba người ăn tối khá lặng lẽ. Cặp vợ chồng nhìn lướt Jonathan nhiều lần và trao đổi ánh mắt với nhau thường xuyên.

Cuối bữa ăn với cá hồi hẳn là được bắt từ dòng suối cạnh đấy – kiểu suối này cũng có nhiều quanh vùng – người vợ đứng lên dọn bàn và để chồng mình ngồi trò chuyện tay đôi với nhà khảo cổ. Người đàn ông này có nhiều điều giống với người đàn ông bí ẩn đã đón anh ở phi trường.

- Core Gem hiệu quả là nhờ Toàn thức của anh, anh chàng nói tiếp bằng chất giọng sệt Koriak. Chính vì thế mà giới hạn hiệu quả của nó chính bằng giới hạn của anh. Và cách duy nhất để kích hoạt Core Gem là tin vào nó. Tin ở hiệu quả của nó sẽ làm cho nó trở nên hiệu quả. Nếu không có hoạt động của Siêu thức của anh thì Core Gem bất hoạt.

Jonathan quyết định gia nhập vào trò chơi, anh cắt lời:

- Nghe thật tuyệt vời đấy, nhưng làm sao để tin mới được chứ?

Trong ánh mắt anh chàng miền núi lóe lên một ánh hài lòng.

- Không cần ép mình. Điều này đơn giản hơn thoạt nhìn, và ở đây anh cần có độ mở của tâm trí: *Việc anh tin có thể tạo ra sự vật!*

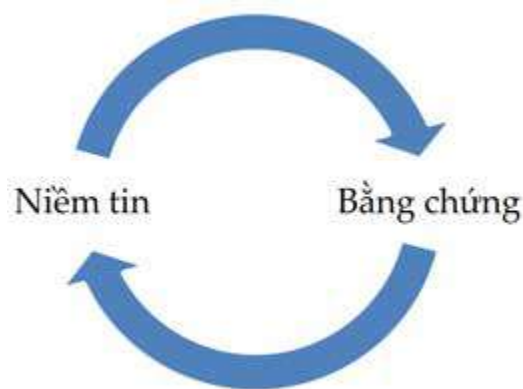
Anh chàng tận hưởng một lúc ẩn tượng mình tạo ra, rồi thông thả tiếp:

- Anh không tin tôi? Nếu đối với anh lời khẳng định này sai thì rồi anh sẽ không học được gì hữu dụng cho mình. Anh tin tôi? Thế thì khi ấy anh bắt đầu trải nghiệm một thế giới mới đầy tràn những khả năng. Có nhiều điều vượt quá những gì anh tưởng tượng vào lúc này.

Trước vẻ quan tâm nhưng còn nhiều dấu hỏi của Jonathan, anh ta nói tiếp:

- Tôi giải thích đây. Nếu lời khẳng định *Việc anh tin có thể tạo ra sự vật* là đúng, anh vẫn có thể còn tiếp tục chờ đợi những bằng chứng, anh vẫn muốn được thuyết phục trước khi hành động... và rồi anh cứ thế đợi mãi. Hoặc, anh chấp nhận luôn lập tức những nguyên tắc của Core Gem, và hành động, và rồi những bằng chứng anh cần sẽ đến đúng thời điểm. Điều này làm lòng tin của anh mạnh mẽ thêm, kết quả cũng mạnh hơn, lòng tin càng mạnh nữa, kết quả lại mạnh thêm lên, v.v... Anh vẫn theo kịp tôi nói chứ?

Jonathan khẽ gật đầu thừa nhận, và anh chàng kia vẽ trên mặt đất một hình phác họa.

Với Core Gem, cũng như trong nhiều lĩnh vực khác, chính là ý niệm của anh về kết quả sẽ quyết định trải nghiệm sẽ có kết quả như thế nào. *Tin khiến điều anh tin thành sự thật.* Hoặc anh tin... hoặc không có gì cả.

Jonathan Mac Roy lặng nghe người đàn ông nói. Anh ấy có vẻ hạnh phúc quá khi giải thích khiến anh không dám cắt lời, dù rằng tất cả những điều kia về Core Gem với anh vẫn chưa rõ ràng cho mấy.

Khuôn mặt người đàn ông lại sáng rõ hơn nữa:

- Cho phép tôi lấy một ví dụ cực đoan nhé... tôi có một ý!... Anh biết về những tranh luận không dứt về sự sống và cái chết, phải không? Điều gì xảy ra khi chúng ta chết đi? Một số người thì theo trường phái: « Cắt! Xong! », cái chết là chấm dứt sự tồn tại của người đó. Những người khác thì tin vào kiếp sau: người chết đi chẳng qua là rời một sự tồn tại đang có để chuyển đến một sự tồn tại khác.

Làm sao biết được ai đúng ai sai?... Anh muốn biết ý tôi về vấn đề không? Đó là, tôi tin câu *Tin khiến điều anh tin thành sự thật*, thế là với người tin « Chết là hết », đúng là hết đối với họ thật. Chỉ người *tin rằng mình chết* thì mới chết. Nói cách khác, anh sẽ chỉ có kiếp sau nếu anh tin vào nó! Nhưng có lẽ tôi đi hơi quá nhanh, quá xa...

- Không, không, Jonathan ngăn lại, khuôn mặt kinh ngạc. Một ý vừa nảy đến trong đầu tôi. Có một diễn viên hài từng nói rằng: 80% người ta tự giết mình khi cái chết tới... Anh có nghĩ ý này trùng với ý anh không?

- Tôi không biết, anh chàng vừa trả lời vừa cười thật rộng, nhưng tôi tin rằng tất cả những người tin nhiệt thành rằng có cái gì đó sau cái chết sẽ bay đến « Nơi khác » đó... còn những người kia thì biến mất.

- Ít nhất thì đó là một ý tôi chưa từng được nghe, đến lượt nhà khảo cổ mỉm cười. Rồi thì, làm sao để có lòng tin?...

- Được, về chuyện đó anh nhớ trong lòng một ý này thôi. Không ai khuyên anh nên cả tin, mà là khuyến khích anh sẵn lòng tin.

- Tôi đã từng nghe đến điều này: khả năng tin và hành động mà không cần chứng cứ logic, Jonathan lặp lại. Một kiểu đức tin.

- Còn hơn cả đức tin nữa, đây là một điều kiện nhất định cần nếu anh muốn hiệu quả. Nếu anh muốn thực hành Core Gem, hãy tin vào những gì

anh làm. Và nhất thiết phải làm, nếu không thì tất cả chỉ là những bi bô trẻ con thôi. Cần hành động!

Và rồi anh bắt đầu giải thích cho Jonathan cần làm gì khi ta rất cần tin vào điều gì đó, vì biết rằng điều đó chỉ có tác dụng khi ta tin.

- Đầu tiên, tôi bắt buộc phải giả bộ như mình tin, bắt chấp một phần trong tôi vẫn biết thừa rằng mình chưa tin. Đây là một kiểu nói dối vô hại, vì tôi làm vậy là muốn mình phát triển tốt hơn. Sau đó, tôi sống y chang như tôi sẽ sống khi tôi có lòng tin thật sự. Và niềm tin mới này điều chỉnh rất nhiều suy nghĩ và hành vi của tôi, đến một lúc nào đó, tôi sẽ gặt những thành quả từ những điều này. Chính lúc ấy, nắm thành quả cụ thể trong tay, tôi tin thật sự vào điều mà tôi đã giả bộ tin lúc ban đầu.

- Và ta bước vào vòng Niềm tin – Bằng chứng mà anh vẽ khi nãy, Jonathan kết lời.

- Chính xác! Thế giới – trong đó có cả tôi, bắt đầu vận hành như thế những điều tôi tin từ thuở nào đến giờ vẫn luôn là sự thật.

Jonathan Mac Roy rút sổ tay của mình ra và ghi chép lại những gì anh hiểu về « Kỹ thuật tin » của anh chàng miền núi.

1. Giả vờ tin vào điều đó.
2. Hành động, áp dụng lòng tin.
3. Cảm nhận kết quả.
4. Kiểm tra lại xem mình đã thật sự tin chưa.

- Chưa: làm lại từ bước 2 đến bước 4

- Đã tin: tiến đến bước 5

5. Nhập những điều mới này vào đời mình, tiếp tục xây dựng cuộc đời!

- Ngay khi anh tin, những Cánh cửa bắt đầu mở ra cho anh. Anh bắt đầu khám phá dần dần *Tạo ra hiện thực của mình* nghĩa là như thế nào, hiện

thực hóa những ước mơ của anh, và trong tâm mức của mình, anh đã tham gia vào giúp Nhân loại này lớn thêm một chút.

Jonathan và người chủ nhà nhìn nhau im lặng trong vài phút. Ngôi nhà cũng im lặng. Chỉ vọng tới khe khẽ một vài tiếng thú rừng và tiếng dòng nước chảy róc rách bên nhà.

- Thôi ta đi ngủ thôi, người đàn ông nói. Ngày mai anh sẽ thấy vui vì tối nay đã ngủ ngon. Tôi sẽ chỉ anh cách đi lên phương Bắc.

*«Cái tôi chỉ là một cái bóng
là một nỗi ám ảnh, và là một ảo tưởng
Toàn bộ sự sống là một, và là chính bạn»*

Swâmi Râmdâs.

Những ngày tươi sáng đã trở lại, và kỷ niệm về cái đêm kỳ lạ ấy dần chuyển màu thành như một giấc mơ... Cuối cùng tôi tự thuyết phục mình rằng những gì đã xảy đến chỉ là một chuỗi hoang tưởng, dù rằng có vẻ rất thật nhưng chỉ là sản phẩm của tâm trí tôi, lúc ấy hẳn là quá mệt mỏi.

Tôi không gặp lại quạ Jack, và người đàn ông với chiếc áo mưa vàng cũng không tái xuất hiện. Nếu không có một giọng nói thật khê cứ thì thầm hoài trong tâm tưởng tôi « mọi thứ đang đến... đang đến... », và cảm giác kỳ kỳ như có gì ngọ nguậy trong tôi kể từ buổi tối và đêm ấy, thì tôi cũng quên phứt mọi chuyện đi rồi.

Thời tiết xám xịt đã nhường chỗ cho một bầu trời trong vắt và bầu không khí lạnh căm căm. Gió nhẹ thổi nhưng kiên quyết sục sạo qua mọi khe hở của áo khoác của tôi như con thú nhỏ tìm chỗ ẩn nấp cho ấm. Đường phố vắng vẻ hơn thường lệ. Những khách qua đường hiếm hoi thì chìm trong những làn áo khoác thật dày. Dù mặt trời xa xa vẫn tỏa sáng nhưng dường như những tia sáng không thực sự vươn tới được chúng ta nữa. Tôi đang trượt dần với những suy nghĩ rằng đời mình rốt cục lại vẫn chẳng có gì thay đổi, bận rộn chỉ với việc tự phân tích sự tồn tại tũn mủn của mình trên thế gian này, thì chợt một bóng người sừng sững chặn trước mặt tôi.

- Ố là! Cẩn thận! Anh có thể nhìn trước mặt khi đi chứ nhỉ! »

Ngay trước mặt tôi chính là người đàn ông ấy, người mà tôi đã cho là sản phẩm hoang tưởng của chính mình mà thôi. Anh đang nhón chân và dang rộng hai tay.

- Anh đi xuyên qua xeo lại, mũi giấu trong áo khoác, vậy là anh vẫn chưa nhận ra là cuộc đời thật ra là ở ngay đây, hả? Lou White cất tiếng, giọng chế giễu.

Chỉ được thuyết phục một nửa thôi rằng anh ấy có thực, tôi muốn nhéo Lou một cái để chắc là mình không mơ. Tôi chào, và hỏi anh có chuyện gì để làm nữa trong khu nhà tôi.

- Nhưng đây là khu nhà tôi mà! Anh kêu lên.

Ánh mắt sáng của anh vẫn nhìn thẳng tôi khi cười. Bất chấp thời tiết lạnh lẽo, hôm nay anh đã đổi không mặc chiếc áo khoác vàng, chỉ mặc quần jean đơn giản và một chiếc áo len trắng dày, trông như ai đó tự đan tặng anh.

- Anh có muốn học vài thứ hữu ích không? Lou nói thêm về đùa cợt sau một lát im lặng.

- Ờ thì, anh gọi cái gì là hữu ích mới được chứ? Anh biết đấy, tôi ra ngoài để đi chợ, và tôi không biết...

- Tốt lắm, Lou ngắt lời tôi vẫn bằng giọng đùa đùa, vậy thì anh đứng sát ra rìa lề đường tí nữa... đúng rồi... thế đó... anh xem như đây không phải là lề đường đơn giản thế, mà là một vách đá bên bờ vực, nhé.

Vừa giải thích, anh vừa làm mẫu cho tôi thấy điều anh muốn tôi làm theo. Khuôn mặt Lou giờ đây thật chăm chú, và anh như đang giữ thăng bằng trên một sợi dây căng ngang vực thẳm. Tôi làm theo Lou mà cũng không hiểu rõ lắm vì sao mình làm thế.

- Ngẩng cằm lên! Nếu anh cứ cuộn cằm đầu vào chính mình như thế, anh sẽ không biết làm sao giữ được thăng bằng, cũng chẳng thể nào nhìn về tương lai được.

Lou lướt sát lại tôi và bắt tôi ngẩng đầu lên.

- Xương sọ anh phải thẳng hàng với trục chính của cả thân người, anh nói tiếp, nếu không anh không giữ cho mình thăng thối được. Giữ lấy trục. Cảm nhận nó và bước tới trước một cách vững vàng. Coi nào!

Thật vậy, khi đã thẳng đầu lên và giữ thân người thẳng thớm, tôi có thể bước một cách thẳng bằng đáng nể trên rìa vệ đường. Mắt tôi giờ có thể nhìn phóng xa về phía trước.

Tôi cười, và hỏi:

- Vậy đến lúc cần queo, tôi làm thế nào?

- Các chỗ quanh queo chỉ là trông có vẻ thế thôi. Anh cần nghĩ rằng rìa vệ đường như con đường đời của anh vậy. Anh không đi trên con đường đời với những bước chân, mà là con đường từ anh mà có, chính anh tạo ra con đường. Vì vậy chẳng có góc queo góc quanh hay ngã tư gì hết, mà là một con đường không dứt do anh tạo ra. Một con đường cần khám phá.

Tập trung lắng nghe những lời ấy, tôi buộc mình hình dung vệ đường như mở ra từ chính mình, và ngạc nhiên chưa, điều này được cảm nhận khá dễ dàng. Có một cảm giác dễ chịu thấm đẫm toàn bộ cảnh tượng này, và tôi quên mất đi cái lạnh mùa đông. Chợt một ý nghĩ lạ xuyên qua tâm trí tôi... có khi nào người đàn ông này chẳng phải ai khác mà chính là con quạ trắng đêm ấy?

- Nhìn trước mặt kìa!

Tiếng kêu của Lou đột ngột kéo tôi về thực tại, nhưng không kịp chặn bước chân mình đạp thẳng vào một bãi phân chó đông cứng bên ngoài nhưng vẫn mềm xèo bên trong. A a a! Gớm quá đi mất! Trây trét hết cả!

- Anh cần chú ý đến toàn thể, Lou trấn an tôi bằng một tràng cười như sấm. Không chỉ ở đây *hoặc* ở đó, mà là phải *vừa* ở đây *vừa* ở đó. Cần có khả năng chú ý đến những gì diễn ra bên trong anh đồng thời không lơ lửng với những gì xảy ra quanh anh. Điều đó tránh cho anh làm dơ cả bọn với những tai nạn mà anh đâm sầm vào trên đường đi!

Lou vừa đi lùi vài bước vừa làm bộ mặt nhăn nhó, tôi nhìn thấy sau anh lại có một bãi phân chó nữa ngay đúng chỗ chân anh đặt xuống... nhưng anh đặt chân chính xác cách vài milimét một cách tài tình, bình yên vô sự. Tôi nhìn lên khuôn mặt Lou này giờ vẫn quan sát tôi và cười.

- Anh nghĩ sao vậy? ... anh chàng lại cười lớn. Dĩ nhiên tôi phải là người đầu tiên áp dụng những gì tôi dạy cho anh chứ. Anh có thể tin tôi.

Tôi cũng cười. Và hai chúng tôi tiếp tục... đi thẳng băng bên rìa vệ đường, rất gần nhau.

- Core Gem có thể làm được gì? Jonathan hỏi người dẫn đường của mình trong khi anh đang chất đồ đạc lên xe 4x4.

- Khả năng của Core Gem chính là khả năng của Ma trận.

- Là cái tạo ra và cấu trúc cho toàn bộ những gì chúng ta cảm nhận được mà chúng ta gọi là Thế giới, phải không? Jonathan thốt lên bằng những lời đã được dạy trong chuyến xe buýt Dolinovka.

- Chính là thế đấy. Chính vì vậy mà nếu ta muốn mình bay được, biến thành động vật hoặc gõ đầu thần một cái thì hòa bình phủ lên Trái đất... thì sẽ là ảo tưởng mộng mơ, vì đơn giản Ma trận của chúng ta không cấu trúc cho những chuyện đó. Muốn làm vậy phải đổi lấy một kiểu khuôn khác.

- Nhưng những chuyện anh vừa nhắc được nhiều sách vở nhắc đến, Jonathan thắc mắc. Có nhiều pháp sư cổ xưa vẫn kể lại...

- Vậy thì cũng có thể là điều đó thực hiện được đấy, tôi không biết nữa. Nhưng có một điều chắc chắn là nếu muốn có những khả năng ấy, anh cần phải trở thành không thuộc loài người nữa. Những pháp sư Nam Mỹ dùng từ là *Hình thức con người* thay cho loài người, chính hình thức này quy định loài người có thể làm được gì. Nếu anh muốn đi theo con đường thay đổi điều ấy chắc cần mất cả đời người học hỏi và luyện tập cật lực, mà chưa chắc kết quả cuối cùng sẽ làm anh hài lòng.

Người đàn ông có vẻ suy tư.

- Và nói chung, những chuyện này không liên quan đến

Core Gem.

- Vậy thì thôi.

Dù tinh thần phản biện đang lên cao, Jonathan Mac Roy cũng thấy thích việc người dẫn đường luôn thực tế và tỉnh táo.

Nhà khảo cổ đặc biệt tôn trọng những người nói chuyện có thể trên mây nhưng vẫn luôn bám chặt lấy thực tế.

- Core Gem sử dụng những tiềm năng của Ma trận, anh chàng sơn cước nói tiếp. Vậy đã là một khả năng mênh mông và có thể cho anh có được tất cả những gì mà tầm cỡ một con người có thể tưởng tượng ra. Nói về mức độ giản đơn nhất, anh có thể tùy nghi tạo tác cuộc đời của chính mình, một cách hòa hợp với Sự sống viết hoa.

- Có nghĩa là? Jonathan xen vào.

- Có nghĩa là sống hòa hợp theo dòng chảy đời mình và những lực Vũ trụ, đến một mức độ mà những gì anh mong muốn đều thành hiện thực và anh sống cuộc đời mà anh hằng mơ ước. Có thể không cần quá vĩ đại, có thể chẳng liên quan đến tiền tài hay của cải vật chất, nhưng cũng có thể là vĩ đại, là giàu có. Có thể là có đủ sự thông tuệ để thấu suốt điều gì là tốt cho mình, phát ra lòng mong muốn, và thấy tất cả trở thành hiện thực. Điều này dĩ nhiên đòi hỏi một cách tư duy và những phương pháp đặc biệt. Anh sẽ được học thôi.

- Nghe có vẻ tuyệt quá nhỉ. Jonathan thốt lên, ngày càng thấy hứng thú.

- Ít nhất đó cũng là một nền tảng tốt, anh chàng kết luận và mỉm cười.

- Thế còn gì thêm nữa sao? Jonathan dẫn tới.

- Là một tập hợp, một tổng thể rất lớn, rất khó có thể mô tả chi tiết những gì Core Gem đem lại hoặc cho phép chúng ta làm được. Ví dụ, khi anh hòa cùng dòng chảy của Sự sống, anh sẽ dễ dàng tạo ra các sự kiện, hỗ trợ cái mà người ta gọi là sự ngẫu

nhiên, ngăn chặn các tình huống tồi tệ khổ đau vô ích – không cho chúng xảy đến, hay thậm chí “nhào nặn” cơ thể mình, hay tạo ra môi trường sống anh mong muốn.

- Vậy đỉnh điểm của khả năng của Core Gem là gì?

Jonathan hỏi tiếp mà hơi ngờ rằng mình đang khiêu khích.

- Tối đa à? Tôi không biết... Trên lý thuyết, sẽ là sự toàn trí, có mặt ở nơi nơi, có thể tồn tại hoặc có thể ngừng tồn tại, hoàn toàn làm chủ ảnh hưởng của Ma trận trên cuộc đời mình, thách thức cả các quy luật được gọi là tự nhiên. Tôi tin rằng khả năng tối đa tùy thuộc vào khả năng hình dung của anh, nhưng cũng có thể vượt xa cả khả năng hình dung đó. Không nhất thiết phải giới hạn trong những gì trí tưởng tượng của loài người có thể hình dung được.

Cả hai bước vào xe. Và xe bắt đầu chạy lên trập trùng núi non. Mãi trò chuyện, Jonathan quên rằng anh đang được chở đến một nơi anh chẳng biết là đâu.

Cái có thể làm cho anh sợ chẳng phải là sự phiêu lưu, đời anh từng phiêu lưu đâu phải một lần, mà là cái sự lần đầu tiên trong đời anh hoàn toàn không biết mình đang đi đâu.

- Anh sẽ cảm nhận tốt hơn về những điều chúng ta vừa nói khi anh biết nhiều hơn về Ma trận, anh chàng miền núi nói tiếp. Chính là từ những gì anh hiểu và anh cảm nhận được mà anh nặn ra thế giới với những khả năng dành cho chính anh.

Chiếc 4x4 tiếp tục chạy lên theo những con đường ngoằn ngoèo một lúc rõ lâu trước khi người cầm lái lại lên tiếng.

- Anh biết không, Core Gem nhào nặn hiện thực bằng cách sử dụng khả năng tinh thần. Tuy nhiên, một phần quan trọng không thể thiếu vẫn là rà soát cơ thể vật lý. Chúng ta rõ ràng là được sinh ra trong một cơ thể, vì thế rất cần tự quan sát tình trạng sinh lý, trương lực, sự thăng bằng...

Jonathan nhìn anh chàng sơn cước. Anh này vẫn nhìn đường chạy vô cùng chăm chú, và nói như thể tự nói với chính mình, vừa tập trung lái vừa như suy nghĩ thành lời.

Anh chàng nói tiếp mà không nhìn Jonathan:

- Không thể có điều gì hoàn toàn ảo mà lại có thể được thực hiện tốt được. Tuy những khái niệm này có vẻ trừu tượng, chúng ta cần áp dụng chúng một cách rất cụ thể. Chỉ bằng cách đó chúng ta mới có được kết quả.

Có những người cho rằng mơ ước chỉ để ước mơ. Nếu họ chỉ dừng lại ở chỗ mơ ước thôi thì sự tình quả là thế thật. Nhưng ngay lúc anh biết cách đem ước mơ xuống thành những điều cụ thể thì ước mơ bắt đầu trở thành hiện thực. Tim anh sẽ nói cho anh biết nên đi theo hướng nào, còn bộ não sẽ cho anh biết bằng cách nào, và cơ thể anh cho phép anh thực hiện những điều đó trong thực tế.

- Nếu tôi có thể hỏi, Jonathan cất lời một cách thận trọng, làm thế nào ta biết điều mình làm là đúng?

- Cần phải phân biệt chuyện này nhé. Khi anh muốn sử dụng Core Gem, anh cần phân biệt được Ý thức và Toàn thức. Ý thức của anh là cảm nhận, là tình trạng tinh thần của riêng anh, nói sơ sơ là thế. Còn Toàn thức là một điều cốt lõi tinh túy hơn nhiều, là điều thúc đẩy tất cả tiến hóa, là một Lực sống.

Core Gem tác động đến toàn thể bằng Toàn thức. Vì thế, khi anh làm việc với Toàn thức, có điều gì đó chợt bật sáng trong anh. Điều gì đó cho phép anh cảm nhận được rất rõ cái gì là tốt cho mình. Anh trở nên nhạy cảm hơn với mọi dấu hiệu của thế giới, có những chi tiết nhỏ bé cho anh biết anh đang đi đúng đường hay chệch đường... như lúc này chẳng hạn.

Anh chàng liếc nhìn Jonathan, khoe miệng thoáng một nụ cười nhẹ.

- Anh thực sự nghĩ rằng tôi biết mình đang lái đi đâu, phải vậy chăng?

Nhà khảo cổ trợn mắt lên vì kinh ngạc, miệng hé mở. Anh chàng miền núi lăn ra cười. Xa xa phía trước họ là một đỉnh núi phủ trắng tuyết hiện rõ dần, trông ngày càng đồ sộ và cao hùng vĩ hơn hẳn các ngọn khác. Chiếc 4x4 lướt dần lên cao, và xung quanh cây cối ngày càng thưa thớt.

- Chúng ta sắp tới nơi rồi.

- Tôi tưởng anh biết ta đang đi đâu chứ, Jonathan bật ra ngay.

- Tôi không biết, tôi chỉ cảm nhận thôi. Tôi muốn nói với anh một điều cuối cùng này. Nếu một người cho rằng mình có thể điều khiển được thế giới xung quanh, các bác sĩ tâm thần sẽ gọi đó là bệnh. Cũng có khả năng đó chứ. Nhưng anh không thể lẫn lộn giữa một rối loạn tâm thần và một

mức tiến hóa cao hơn của loài người. Cái thứ nhất là một bệnh của tinh thần, một sự mất chức năng bệnh lý. Còn cái thứ hai là một con đường sống động của sự tự hoàn thiện và chuyển mình của loài người.

- Nếu chỉ nhìn sơ sài thì ranh giới giữa hai điều trên không rõ rệt lắm, một cách đáng ngại. Người ta thường xem những người có khả năng đặc biệt là « có rối loạn ». Nhưng nếu nhìn sâu sắc hơn thì những mập mờ nghi ngờ sẽ biến mất. Ngoài ra, những ảnh chụp của người Nga Semyon Davidovitch Kirlian cho thấy ngay sự khác biệt giữa những người bệnh tâm thần và những người có khả năng tinh thần đặc biệt. Hình ảnh của hai nhóm khác nhau đập vào mắt ngay: nhóm thứ nhất tuyền một màu đỏ sậm độc hại, nhóm thứ hai có một màu xanh xà cừ tươi sáng. Và nói cho đúng ra chẳng cần máy móc gì ta cũng có thể phân biệt đâu là một người lành mạnh và đâu là một người cần được chuyên gia chạy chữa, phải không nào?

- Vì sao anh nói với tôi tất cả những điều đó? Jonathan hỏi, hơi lo âu.

- Đó là dành cho một số phản ứng tương lai mà anh sẽ gặp phải, của người thân anh hoặc bạn bè anh. An tâm đi, tôi trông anh lành mạnh không chê vào đâu được. Khi ứng dụng Core Gem và tinh thần anh lành mạnh hơn, anh sống thực hơn với chính mình, khi đó kết quả dù có ra sao thì chắc chắn anh cũng cải thiện cuộc sống của chính mình.

- Bây giờ, khi tôi bắt đầu nói về “thay đổi thế giới” thì anh nên hiểu đó là nói về *thế giới của anh*, bởi vì tất cả nằm trong giới hạn nhận thức của anh. Mỗi người sống trong thế giới của mình. Đó gọi là *Hiện thực được cảm nhận*. Anh cũng chia sẻ với những người anh gặp một *Hiện thực cảm nhận chung*, hay *Hiện thực được chia sẻ*. Cả hai đều liên quan mật thiết đến anh, được anh tạo ra và duy trì. Và như anh đang dần hiểu ra rồi đấy, vì anh là người xây nên anh cũng có thể can thiệp vào nó, điều chỉnh nó, thậm chí đơn giản là thay đổi nó.

Vì thế, chẳng phải huyền tưởng đâu nếu nói rằng anh có thể có một hiện thực là một thiên đường hòa bình. Cuộc đời có cả bóng tối và ánh sáng, nhưng nếu anh ngoảnh hẳn về phía mặt trời thì mắt anh chỉ thấy thế giới này tuyền là ánh sáng.

- Người ta nói rằng chẳng thể nào ép ai tin vào điều gì. Chỉ có chúng ta mới có thể chọn tin vào điều gì đó hoặc không tin. Anh nghĩ sao về điều đó, Lou?

Tiếp tục luyện tập đi thăng bằng trên rìa vệ đường như được chỉ dẫn, tôi mở lòng hỏi Lou về điều ám ảnh tâm trí tôi đã từ lâu. Tôi vẫn thường tự đặt không biết bao nhiêu câu hỏi về ý nghĩa cuộc đời mình, cũng như về cách mình đang sống. Giai đoạn gần đây tôi lại càng bị giày vò tệ hại.

- Về niềm tin, cái gì cũng phải tự chứng minh bằng ví dụ thực tiễn, Lou White trả lời. Một ý tưởng hữu hiệu phải là một ý tưởng tạo ra tác động, nó chẳng cần khoe mẽ hay ép người ta chấp nhận. Thậm chí việc phân tích cũng không thể được, ta chỉ đơn giản là có ý tưởng đó. Vô hình như vậy nhưng tin vào một ý tưởng có thể thay đổi cả một cuộc đời. Tuy nhiên, như anh nói đó, chẳng ai ép ai tin được cả, mỗi người đều có quyền nắm lấy hoặc bỏ qua.

Lường lự một lúc, tôi táo bạo nêu câu hỏi thực sự:

- Lou, thế anh tin vào điều gì?

Tôi nghe thấy Lou dừng chân lại, tôi quay lại nhìn mặt anh.

Anh nhìn tôi miệng hơi mỉm cười.

- Có thể rằng tôi tin vào những điều sẽ làm anh không dễ chịu lắm, cuối cùng Lou cũng trả lời. Giải thích cho anh qua những gì ta cùng thực hành thì hay hơn – như việc chúng ta cùng đi trên vỉa hè chẳng hạn – việc làm thực tế khiến đầu óc anh dễ hiểu hơn. Nếu không thích, anh vẫn có thể tỉnh bơ làm như mình không hiểu và giữ những niềm tin cũ của mình. Còn nếu chúng ta đàm luận thì tâm trí anh sẽ vất vả hơn, phần sâu xa của tâm trí anh phải chiến đấu, vật lộn với những gì anh thấy phi lý, những gì lạ so với thế giới của anh trước nay, lạ nên có phần đáng sợ đối với nó.

Anh không thể không hiểu những gì người ta nói với anh, và nếu phần sâu xa trong tâm trí không muốn thay đổi, nó sẽ phải vùng vằng, mệt mỏi, cự cãi hay thậm chí gây hấn hằn hòi ra. Tôi không thích điều đó. Tôi muốn chỉ dẫn chứ không muốn cự cãi gì với anh.

- Tôi hiểu. Đã từng có những khi tôi có một niềm tin nào đó, và người yêu tôi thuở đó nói rằng tôi đã sai lầm. Dĩ nhiên tôi cáu ghê gớm, chúng tôi cãi nhau và bỏ nhau đi mà tôi không thay đổi ý kiến chút nào, để rồi vài ngày sau tôi thấy mình làm đúng theo lời cô ấy...

- Đúng vậy đó. Một ý tưởng tốt thì anh sẽ chấp nhận thôi, chỉ là sớm hay muộn. Nhưng ngay tại trận, những phần cổ hủ trong anh sẽ chống đối làm loạn. Tôi không đến gặp anh để ăn gạch đá, thế nên...

- Tôi hứa sẽ không nói lời nào khó ưa, tôi sẽ giữ trong lòng thôi.

- Tôi thì sẽ nói cho anh nghe nếu anh hỏi. Rồi sau đó chúng ta sẽ thảo luận.

- Vậy nói tôi nghe những niềm tin của anh đi.

Lou bảo tôi tiếp tục tập trung vào bài luyện tập thăng bằng. Cả hai chúng tôi tiếp tục đi và giọng Lou cất lên từ phía sau vang vang hòa vào những âm thanh đường phố, như làm nền cho sự tập trung cao độ của tôi.

- Quan trọng là anh cần biết rằng tôi luôn nói về những gì mình thực sự áp dụng. Những ý tưởng đẹp đẽ không phải xuất hiện để mãi mãi là những ý tưởng, mà chúng đến để thay đổi cuộc đời chúng ta.

Tôi có thể kể cho anh nghe về những khái niệm, những chủ kiến của mình về sự tồn tại, về những chuẩn đạo đức của tôi nếu anh muốn. Nhưng dù tôi dùng từ “của tôi”, anh nên hiểu là những ý tưởng này là phổ quát, anh có thể chọn lấy những gì anh thấy hợp với anh. Và chú ý giữ thăng bằng nào!

- Rồi, ví dụ nhé. Cả cuộc đời tôi, trong chuyện nhỏ cũng như chuyện lớn, tôi sống đồng thời bằng cả Ý thức và Vô thức. Với Vô thức, tôi chữa những gì cần chữa, chăm sóc những gì cần chăm sóc. Ý thức thì dẫn dắt tôi trên

con đường tiến hóa. Tôi tin vào sự hiện diện của tâm hồn, thế nên tôi sống và làm việc bằng cả cơ thể lẫn tâm hồn.

Tôi không gắn kết với một đất nước hay nền văn hóa nào. Tôi thích mình đa văn hóa; đất nước của tôi là Trái đất này, dân tộc tôi là Loài người. Tôi rộng mở và chấp nhận mọi niềm tin hay ý tưởng tôn giáo, triết học và tâm linh. Và cũng với cách tiếp cận mở rộng như thế, tôi tìm cách tác động đến tất cả từ những tầng mức nền tảng nhất, những gì cấu trúc nên và duy trì sự hiện diện của loài người cũng như của mọi dạng thức của Sự sống.

Tôi lắng nghe Lou White thật chăm chú. Đây là lần đầu tiên tôi tìm được một người để có thể thảo luận về những điều tôi cho là cốt lõi của cuộc sống. Tôi không hiểu hết những điều mà Lou kể về niềm tin của anh, nhưng có nhiều điểm tôi cảm nhận tương tự trong lòng mình... và từ lâu tôi đã rất tò mò muốn biết không lẽ mình đơn độc trong những suy nghĩ kiểu như vậy!

Tôi không hiểu tại sao lắng nghe một người khác nói thành lời về niềm tin của chính mình lại làm tôi thấy dễ chịu như vậy. Giọng của Lou vang đến từ phía sau và tôi có cảm giác nhận thức của mình về thế giới xung quanh được rộng mở.

- Cá nhân tôi hướng đến luyện cho mình sự thẳng thắn, trung thực, hài hước và nghiêm khắc, trong một tinh thần tích cực và lạc quan, Lou nói tiếp. Tôi không vạch giới hạn nào cho mình. Đối với tôi, tất cả đều là có thể! Và điều này có liên quan đến anh đây: tôi luôn chú ý hỗ trợ sự tự lập nơi những người mà tôi đồng hành.

Core... hừm... triết lý sống của tôi thực tế hơn là thuần về lý luận. Tôi không tin những lý thuyết đã dựng sẵn, tôi cho rằng cuộc đời quá phức tạp không thể nhét vào các khung lý luận được. Và nếu ta thành công nhét chúng vào khung thì đời chẳng còn là đời nữa, phải khám phá lại thôi. Vì vậy, tôi bước vòng quanh những thể loại học thuyết, nhưng dù sao thì tôi cũng tận dụng những kiến thức của những thế hệ trước. Mong ước duy nhất của tôi là sự cải thiện mình thường xuyên. Mọi thứ quanh ta đều luôn luôn

thay đổi, tăng trưởng và phát triển, nên giới hạn duy nhất của ta là mức xa nhất mà Loài người tiến hóa.

Cứ thế, Lou kể tôi nghe tỉ mỉ về thế giới quan của anh. Một lúc sau, tôi táo bạo hỏi nữa.

- Anh nói rằng *Tất cả đều có thể*, nhưng anh có tin điều đó thật không?

- Dĩ nhiên! Và may thay là tôi tin, nếu không thì làm sao tôi có quyền nói với anh tất cả những điều đó? Như tôi đã nói rồi, tôi chỉ nói với anh những điều chính tôi đã trải nghiệm. Tôi sống rất thiết thực, nên không dư năng lượng để nói dối anh hay bịa đặt tưởng tượng bay bổng mà làm gì.

Bây giờ, anh đã biết những nguyên tắc của cách con người cảm nhận thế giới, tôi biết rằng anh sẽ còn một công việc phía trước là lựa chọn điều nào trong số đó anh sẽ nhập vào nhân cách của chính mình, biến chúng thành của anh... Về phần tôi, tôi hoàn toàn tin rằng *Mọi điều đều là có thể*, dĩ nhiên với điều kiện ta chấp nhận làm những gì cần làm để đạt được những điều đó!

- Nhưng biết bao nhiêu người tự xây cho mình một cuộc đời bốc mùi, xin lỗi tôi dùng từ hơi nặng, tôi vặc lại Lou.

- Và họ muốn đời mình khá hơn mà chẳng phải thay đổi gì cả. Thế đấy. Họ muốn đời thay đổi mà họ không thay đổi, nhưng điều đó là không thể được. Nếu anh muốn đổi đời thì anh phải nhúc nhích đi chứ, không ai làm thay cho anh được. Đôi khi, một cú đá vào đít là điều tuyệt vời nhất giúp đời ta khá hơn. Và tự đá cho mình cú đó vẫn hay hơn là chờ cuộc đời cho mình cú đó!

Thay đổi thật sự và vững bền đòi hỏi một cái đầu trưởng thành hơn. Thật ra Thay đổi có thể đến nhanh, dễ dàng, dễ chịu mà vẫn lâu bền, không nhất thiết phải trải qua khốn khổ như người ta thường nói. Nhưng dễ không có nghĩa là bạn có thể ì ra. Anh biết rõ câu này rồi đó: *Giúp chính mình đi rồi trời sẽ giúp*. Anh có thể thấy câu này chứa một nghịch lý, nhưng nó là điều kiện cần và sau đó anh sẽ cảm nhận được thật sự rằng mọi điều đều là có

thể. Sau này trên bước đường phát triển của chính mình, anh sẽ nhận thấy rằng thường thường trong những nghịch lý chúng ta tìm thấy sự thật...

- Anh có thể thay đổi những niềm tin không?

- Anh có lo âu về điều này hả? Lou nói với giọng cười cười. Thì đây: có, và không... Có, chắc chắn có, vì trong thế gian này tất cả đều là *niềm tin*. Tôi gọi niềm tin là *những gì anh tin*, chứ không có ám chỉ tôn giáo nào hết. Tôi cho rằng những niềm tin là những viên gạch xây dựng nên tâm lý chúng ta, và chúng quy định cả tình trạng sinh lý của chúng ta, cũng như chúng là lý do ta làm một điều gì hoặc không làm gì trong cuộc đời mình. Theo cách hiểu đó, có thể nói rằng những gì tôi làm tập trung vào những niềm tin.

Tuy nhiên, rồi anh sẽ nhận ra là ta có thể hành động ở một tầng cao hơn những niềm tin, bằng cách tác động thẳng đến Ma trận.

- Ma trận?

- Đúng vậy, chúng ta sẽ nói về điều đó sau này. Trong lúc chờ đợi, anh có thể tưởng tượng rằng nó như một loại mô nâng đỡ cho sự sống, là bước sóng của chúng ta trong dòng chảy của năng lượng vũ trụ, là “hình thức loài người”. Là cái đã đúc nên chúng ta.

Dĩ nhiên, tất cả những điều tôi vừa nói là ẩn dụ để làm anh có thể hiểu ý tôi: ta sẽ không tập trung thay đổi hay cắt đi những niềm tin giới hạn chúng ta, mà là sử dụng những niềm tin hữu ích để lại tạo ra thêm những niềm tin mới, hữu ích hơn, mạnh hơn hẳn, là thượng đỉnh của những gì mà loài người đã có thể cảm nhận được.

Nói theo hướng này thì mỗi ý tưởng mới ta tạo ra lại giúp sinh ra một niềm tin mới, niềm tin mà anh có thể sử dụng như đòn bẩy cho sự thay đổi.

Khi tôi nhận ra chúng tôi đã đi đến đâu thì mới biết đích đến mà tôi nhắm lúc ban đầu đã vượt qua lâu rồi. Chúng tôi vẫn người này nối đuôi người kia đi thẳng bằng trên mép vệ đường, và tôi khám phá thêm những khó khăn của bài tập này:

- Nói tôi nghe nào, tôi hỏi Lou, tôi phải làm gì khi có ai đó chặn đường tôi đi?

- Đẩy lùi người đó! Lou trả lời gọn gàng. Mọi người đều làm thế hằng ngày mà không nhận ra đó thôi. Có người nào chặn đường tôi hỏi, tôi sẽ đẩy một luồng tâm trí tới trước và nhẹ nhàng đẩy người đó lùi lại. Nếu vẫn không nhúc nhích, tôi làm lại một lần nữa, lần này thì không còn “nhẹ nhàng”!

Tôi cố gắng áp dụng dần dần những gì học được khi một anh chàng trẻ trông không dễ thương mấy chợt xẹt đến trước mặt tôi. Tôi liền tung ra một luồng tư tưởng để gạt anh ta ra, như một cái cần gạt rác trước mũi tàu hỏa kiểu xưa. Không có tác dụng. Anh ta tiếp tục thẳng tiến và nếu tôi không gạt qua một bên thì hai tôi hẳn đã đâm sầm vào nhau.

- Anh đã cho rằng người kia mạnh hơn mình, Lou vừa nói vừa cười. Anh chàng đó có vẻ không phát triển đầu óc gì cho lắm, nhưng anh ta rất biết mình muốn gì... và anh không nghĩ lý gì trong đường đi của anh ta cả. Thử lại lần nữa nào.

Tôi tập trung, và, tôi không biết nên nói là kết quả của ngẫu nhiên hay là toát ra từ tôi thật, nhưng có vẻ bắt đầu có tác dụng. Tiếng nói của Lou động viên tôi. Và tôi không dám thử nghĩ xem những người đi đường về mặt mỗi đang nhìn chúng tôi họ nghĩ gì nữa. Chúng tôi chơi trò này cũng lâu thật rồi, và tôi giãn người ra khi nhìn thấy xa xa một chút vỉa hè đã kết thúc. Chúng tôi đã đi suốt nhiều con đường, quẹo bốn mươi lăm độ mỗi khi gặp một con đường khác cắt ngang, và tóm lại là giờ đây tôi chẳng biết mình

đang ở đâu nữa. Tôi định quay người lại để báo Lou rằng via hè đã hết rồi và ngưng tập thôi, thì...

Có một chuyện kỳ lạ xảy ra. Tôi cảm nhận một cú đẩy mạnh, như thể bị ai đánh mạnh vào lưng. Họng tôi thắt lại và miệng tôi có một vị của sắt, giống như có lần tôi chạy bộ quá nhiều và hụt hơi. À, còn nữa: tôi nghe một giọng (giọng của Lou?) nói: “Xa hơn nữa!”... và đột nhiên tôi thấy mình được bao bọc bởi màu sắc. Cả một vũ trụ ngập tràn màu sắc. Chỉ còn màu sắc mà thôi. Một giây trước tôi còn ở giữa thành phố và bây giờ... Thật lạ là tôi không thấy ngạc nhiên gì mấy. Mọi chuyện làm tôi nhớ mang máng đến một điều gì đó.

- Chào mừng anh đến với Hiện thực. Cho đến giờ anh vẫn mù lòa trong thế giới anh đã tạo ra. Bây giờ anh thấy thế nào?

Giọng nói đến từ khá gần tôi. Và nói thật, tôi cảm nhận được nó hơn là thực sự nghe thấy nó. Thật lạ. Lạ hơn nữa là tôi không thể trả lời được, cứ như ý thức của tôi tìm kiếm một thứ hiện không còn nữa. Cỗ họng tôi không còn nữa chẳng? Và tôi có cảm nhận khó chịu là tinh thần tôi đang tràn ngập không gian, nhưng trong đó tôi không tìm thấy điều mình muốn nói...

- Bình tĩnh, bình tĩnh nào. Nghe tôi và ngưng suy nghĩ lại! Anh cứ như một con thú sợ hãi vì bị mắc bẫy vậy.

Với những lời này, một tia màu lóe lên thu hút sự chú ý của tôi về bên trái. Tôi không biết tại sao nhưng tôi có cảm tưởng đó là Jack.

- Đúng vậy, đó là Jack. Và nhìn xa hơn chút nữa... ở đó, ngay trước mặt anh, ngay trên vệ đường vừa rồi đó... Anh thấy gì?

Nghe có vẻ hơi ngốc nghếch, nhưng thực sự chỉ đến khi giọng nói nói về cái vệ đường thì tôi mới nhận ra đó chính là Lou đang nói chuyện với tôi. Tôi nhìn thẳng về phía trước, và bắt đầu cảm nhận lại về bài tập của chúng tôi. Nơi đó có một vầng hào quang màu cam cam có đường viền rõ nét giữa biển sóng muôn màu xung quanh. Trông khối màu cam đó thậm chí đang đập, như thể nó có sự sống.

- Đó là cái Tâm của anh đó, của chính anh, Lou nói. Nhìn cho kỹ.
- Nếu tôi nhìn chăm chăm vào nó, tôi cảm thấy rất lạ... cứ như là tôi sắp khóc đến nơi. Tôi nghĩ đến cha mẹ, và tôi có cảm giác mình trở nên lớn mênh mông.
- Tốt lắm, anh đang nhớ về một ý nghĩ dễ chịu. Hãy để cho nó đến. Anh có thể sử dụng nó.
- Tôi không biết mình làm được không... Mọi thứ trở nên bất ổn... Tôi...

- Đến đây là hết đường rồi, anh chàng lái xe nói và dừng chiếc 4x4 lại trước một vạt tuyết lở. Anh sẽ phải tiếp tục một mình.

- Sao, đi tiếp một mình á? Jonathan Mac Roy kêu lên.

Cả hai đang ở giữa trập trùng núi non.

Chúng ta lạc mất rồi, Jonathan nghĩ, cách Dolinovka nhiều giờ xe, mà Dolinovka cũng chỉ là một cái làng hẻo lánh.

- An tâm đi, người đàn ông vừa nói vừa xuống xe, Tinh thần anh sẽ chỉ cho anh biết. Anh sẽ phải tiếp tục leo về phía đỉnh núi mà chúng ta nhìn thấy hồi nãy đó. Anh có lương thực và nước cho nhiều ngày đường. Mọi chuyện sẽ ổn thôi.

- Không ổn tí xiu nào hết! Không bao giờ có chuyện tôi đi đâu hết, một mình giữa núi non thế này. Trước tiên, tôi không biết mình phải đi đâu, và nữa, tôi không biết đi để gặp ai. Thậm chí tôi còn không biết vì sao tôi phải liều mình lên đó.

Anh chàng miền núi không nói một lời, mặt đăm chiêu, nhưng anh dờ dờ đặc của Jonathan để xuống mặt tuyết.

Như bị điều khiển bởi tình thế, Jonathan Mac Roy cũng máy móc bước xuống khỏi xe. Anh chàng sơn cước nhìn thẳng vào mắt Jonathan, vài giây.

- Những ý nghĩ của tôi sẽ đồng hành cùng anh, anh nói và leo trở lại lên chiếc 4x4.

Chiếc xe quay đầu lại rất nhanh và đi nhanh xuống dốc, để nhà khảo cổ lại một mình giữa tuyết trắng.

Và cũng đột ngột như khi tôi chợt thấy đại dương màu sắc quanh mình, tôi lại thấy hiện ra quanh mình cả một khu rừng. Tôi ở giữa rừng với Lou bên cạnh, bằng xương bằng thịt. Tôi không thể nói rằng mình đang mơ được. Tôi còn thấy ý thức của mình thật sáng suốt. Tôi có cảm giác mình nhận ra khu rừng này, đồng thời cũng biết chắc chắn là mình chưa bao giờ đến đây.

- Lou, anh có giải thích cho tôi tất cả những điều này có ý nghĩa gì không?

- Thì, anh đã làm quen với Hiện thực, được tạo ra, và anh vừa sử dụng nó một cách có ý thức lần đầu tiên.

- Tôi không hiểu...

- Tuy nhiên điều này đơn giản mà: anh đã thành công trong việc nhảy từ vệ đường kia đến nơi nằm ngoài không gian thời gian này, ở mức độ của Toàn thức mà không có gì tồn tại và tất cả đều hiện diện, nơi mà tất cả chỉ là những tiềm năng và hướng phát triển... và anh đã sử dụng nó. Anh đã thả mình theo dòng Toàn thức.

- Anh muốn nói rằng tôi mơ và anh ở trong giấc mơ của tôi?

- Không hoàn toàn như vậy. Tôi muốn nói rằng anh vừa hiện thực hóa một nơi mà cho đến nay vốn chỉ tồn tại trong những giấc mơ của anh. Anh đã từng mơ về khu rừng này, phải không?

- À... tôi tin là tôi nhớ mình đã từng đến đây khi còn nhỏ, nhưng tôi không biết là mơ hay thực nữa. Cùng lúc đó, tôi nhớ là mình chưa từng được cha mẹ dẫn đến nơi nào đại loại như vậy... Vậy thì chắc hẳn đó là một giấc mơ rồi... tôi cũng không biết nữa.

- Hừm... sao cũng được, lại đây. Lại gần chỗ này.

Cách nơi chúng tôi vừa « đổ bộ » vài bước (nếu tin Lou rằng nơi này là có thật) – có một kiểu ngã tư, vài con đường cắt nhau. Đất hầu như không

có dấu chân. Tôi nhận thấy ánh sáng rất dễ chịu được lọc qua các tầng lá, vừa đủ sáng để có vẻ điểm lẹ lại không quá chói chang. Nghĩ kỹ một chút, quả thật nơi đây giống một khu rừng của các câu chuyện tiên. Tôi tiến lại gần điểm giao nhau của các con đường, cây cối như dạt ra một cách cố tình hơn là được tạo ra như những lối mòn.

- Anh nghĩ rằng chỉ có chúng ta ở đây thôi à?

Khu rừng với tôi có vẻ hoang vắng, được làm vui lên chút đỉnh duy nhất nhờ những tiếng chim và tiếng thiên nhiên sột soạt khe khẽ.

- Tôi có thấy gì đâu, Lou. Có ai khác ngoài chúng ta à?

- Chú tâm hơn đi. Hãy nhớ đến những màu sắc hồi nãy. Tập trung nào. Anh nhận thấy gì ở khắp chung quanh?

Một cách ngược ngạo, để tập trung thấy rõ hơn tôi lại nhắm mắt lại. Và ngay sau mi mắt vừa khép tôi nhìn thấy lấp lánh hàng nghìn hạt ánh sáng. Như những làn lửa lập loè nhảy múa trong những khu rừng tưởng tượng trong những quyển sách dành cho trẻ em.

- Đúng rồi đấy. Giờ vẫn tập trung như vậy với hai mắt mở xem nào!

Tôi hé mở mắt chậm chậm, tin rằng một số hiệu ứng sẽ biến mất khi tôi đã mở mắt. Nhưng ngạc nhiên vô cùng, những đốm màu sắc tiếp tục điệu nhảy của chúng và cảm nhận của tôi còn trở nên thực hơn nữa. Tôi nhận ra chúng tôi đang ở giữa một đại dương những điểm màu xoay xoay.

- Cái gì vậy? Tôi hỏi Lou.

- Đó là những anh em đồng loại của anh đó.

- Nhưng tại sao tôi không nhìn thấy họ ngay từ đầu?

- Ta chỉ thấy điều mà ta muốn thấy, Lou trả lời giọng nửa vui nửa buồn. Người ta chỉ thấy điều người ta muốn thấy... anh lặp lại, và hồi nãy anh chẳng còn nghĩ đến họ chút nào. Tinh thần anh không hướng về họ, mà chỉ về chính mình... Bây giờ, hãy nghĩ đến việc về nhà đi, tới lúc về rồi.

Tôi tập trung lần nữa, và hình ảnh đầu tiên đến với tôi là ngã tư gần nhà, gần nơi tôi đã gặp Lou lần đầu tiên. Tôi chỉ vừa ổn được ý nghĩ này thôi thì

thoắt cái tôi đã thấy mình ở góc đại lộ Santon, ngay trên mép vệ đường.

Tôi quay lại: Lou đã lại biến mất, và đêm vừa xuống. Chúng tôi đã đi suốt cả ngày hay sao? Không thể tin được. Nhưng một giọng đã gọi tôi từ phía bên kia đại lộ:

- Ê, Marc! Qua đây. Qua đây gặp tôi nếu anh cảm thấy sẵn sàng dẫn bước vào hành trình. Nếu không, quay lưng lại ngay đi và vĩnh biệt anh!

Chuyện quái quỷ này là thế nào! Cứ như thể tôi đã đòi được bước vào cuộc phiêu lưu này ấy. Tôi nhìn trái nhìn phải, dòng xe như bị chặn ngừng lại... Những tia nắng chói lọi của mặt trời đang lặn làm những cửa sổ các tòa nhà và các kính xe lấp lánh ánh phản chiếu vàng cam. Thời gian dừng lại... Tôi không biết cái gì thúc đẩy tôi: bước gọn một cái và tôi đã băng qua đường bên kia!

Lou rạng rỡ.

- Tôi biết anh sẽ đi. Anh biết đó, những điều cần học nhất lại không ở những nơi mà anh thường tìm, chúng ẩn nấp trong những điều nhỏ nhặt hàng ngày.

Thình lình, tôi nhận thức được rằng mình thậm chí còn không biết người đàn ông này là ai, người mà đi theo anh ấy tôi sẵn lòng đảo lộn cả những ảo tưởng mạnh mẽ nhất của mình.

- Chết tiệt, nhưng anh là ai?

Jonathan Mac Roy cuối cùng cũng quyết định sẽ nghe theo những lời khuyên của anh chàng miền núi. Anh hướng về đỉnh trắng mà mình nhìn thấy được giữa các đỉnh núi gần nhất.

Thoạt nhìn, anh biết mình đang leo hơi lệch về phía đông của ngọn núi lửa Ichinskaya mà đỉnh lộ ra xa xa bên trái. Thảm thực vật đã hoàn toàn biến mất và anh leo trong tuyết ngập đến ống quyển.

Thỉnh thoảng, những khe nứt của núi để lộ ra một ao bùn lưu huỳnh hoặc một mạch nước nóng. Ít nhất, anh cũng có thể tự sưởi ấm khi anh muốn. Tắm nước nóng bỏng giữa muôn trùng núi non và quang cảnh tuyết trắng, đúng là chẳng tầm thường tí nào!

Đêm đầu tiên, Jonathan cắm trại bên một mạch suối lưu huỳnh, bắt chấp cái mùi của nó. Trong vòng vài mét quanh suối, tuyết tan hết và đất ấm như thể anh đang trong căn hộ của mình ở Galway.

Anh đi suốt ba ngày liền như vậy trong núi, không gặp gỡ bất cứ một tâm hồn sống nào trừ một vài con sóc đất, và cũng biết là có nhiều gấu nâu sống trong vùng này. Anh cũng câu cá vài giờ trong vài nguồn suối và thu được đủ cái ăn để tiếp tục hành trình.

Ngày thứ tư, tất cả sự phấn nộ trong lòng anh cuối cùng cũng tập trung đến đỉnh điểm và phun trào lên bề mặt: Jonathan Mac Roy đột ngột quỵ gục xuống và ngửa mặt nguyên rửa trời xanh!

- Cái chuyện điên loạn này là sao, hả? Ông có nói ra không, tôi làm cái gì ở đây, hả? Anh gào thét vào gió.

Cơn điên của anh kéo dài ít nhất cũng mười lăm phút trước khi anh có thể bình tĩnh lại. Tan tác vì cơn giận, anh ngồi thở phì phò như một thằng điên.

Lúc đó có một tiếng chim ngắn khẽ thu hút sự chú ý của anh, một con sẻ mái đứng trước mặt anh dáng vẻ van nài. Ngược nhìn lên về phía đó, anh

thấy có cả tá sê non đang đứng nhìn anh xem anh sẽ phản ứng thế nào.

Những con chim này làm cái gì ở độ cao này nhỉ? Jonathan nghĩ một lúc. Rồi anh mở túi lấy ra một mẫu bánh mì, rút cái ruột ra và cho con sê một miếng kẹp giữa hai ngón tay. Anh ngạc nhiên nhìn con sê đến lấy bánh mì và bay ngay lại bầy con đang chiêm chiếp mỏ đều há rộng, cánh vỗ loạn xị.

Chỉ vài phút thôi là cả bầy sê đã vây lấy anh và bóc lột bằng hết số ruột bánh mì mà anh có.

Ok, ta đã hiểu vì sao ta lại ở đây, Jonathan vừa nghĩ vừa mỉm cười.

Nhà khảo cổ tiếp tục lên đường.

Anh tiến tới ngày lại ngày, không nghĩ gì nữa về những gì đã lôi kéo anh đến cái sa mạc băng giá và núi lửa này. Quang cảnh làm đầu anh trống không, không suy nghĩ nữa. Tinh thần anh chỉ còn là một vớ thể giới quanh mình. Thậm chí anh cũng sẽ chẳng nói mình cảm thấy một sự hòa hợp nào đó: anh đơn giản là chẳng nghĩ gì nữa.

Jonathan Mac Roy từ lâu đã không đếm ngày đêm nữa, cho đến lúc một tiếng nói bên trong nói anh nên đi lệch một chút về phía Tây. Dù gì thì quang cảnh cũng không có gì thay đổi, Jonathan tự bảo mình: lúc nào cũng những đỉnh trắng trập trùng đến hút tầm mắt, xuống tí rồi lại lên... Vì vậy anh nghe theo tiếp nói nội tâm ấy và tiếp tục cuộc hành trình đơn độc.

Lần này anh chỉ vừa đi khoảng năm mươi mét thì một tiếng nứt gãy thật lớn vang dưới chân anh. Nhà khảo cổ vừa kịp nhận ra tình huống của mình thì đất băng dưới chân đã mở hoác ra, anh rơi tọt vào khe đá. Tiếng kêu của anh bị bóp nghẹt bởi tuyết, thậm chí còn chẳng tạo được tiếng vang nào giữa núi non.

Phần II

VÀO TRẬN

*"Khi bạn theo đuổi hạnh phúc của mình
cửa sẽ mở ra ở những nơi bạn không ngờ rằng sẽ tìm thấy,
và với người khác thì nơi đó cũng không hề có cánh cửa nào."*
Joseph Campbell

"Loài người có khả năng biến đổi sự vật và sinh vật, tác động từ xa, mọi thứ tuân tuân phục loài người ngay khi con người quy tụ đủ năng lượng cần thiết."

Cornelius Agrippa

Jack đã xuất hiện trở lại. Nó đến thăm tôi thường xuyên, thường là như thể để báo trước những chuyến viếng thăm của Lou. Nó gõ mở trên cửa kính phòng khách, tấm kính mà trong mơ của tôi đã bị vỡ, và sau đó bay đến đậu trên vai tôi và có thể ở lì đó hàng giờ liền.

Trải nghiệm đầu tiên của tôi với Jack thật ấn tượng, và tôi cảm thấy một cảm giác gần như huynh đệ với con vật kỳ lạ ấy. Tôi cũng ngừng tự hỏi mình về sự ẩn hiện của nó, về cái màu trắng xà cừ rất không thông thường ấy và nhất là về đôi mắt tròn xoe của nó biết nhìn chăm chăm như thế thẳm nói chuyện cùng tôi, đôi khi.

Sự thật là từ cái bước tôi băng qua đường vào buổi đêm phiêu lưu ấy, đời tôi chẳng còn giống như xưa nữa. Nghĩ lại thì chuyện băng qua một con đường không có chi lạ lắm. Có những buổi chiều tôi tự nói chuyện với mình về điều đó và bật cười. Tuy vậy, vẫn không thể chối cãi được là từ đó tôi có cảm giác khác đi. Nhẹ nhàng hơn. Tôi chẳng kể chuyện này cùng ai, vì nói cho cùng không có gì thay đổi rõ ràng sờ nắm được trong cuộc sống đều đều hàng ngày của tôi. Tôi không có bằng chứng cho những chuyến phiêu lưu của mình...

Mọi chuyện giữa tôi và Lou cũng thay đổi. Tôi vẫn không biết phải tìm anh ấy ở đâu, nhưng thường anh xuất hiện đúng lúc như một sự màu nhiệm. Nhiều lần tôi nghe tiếng gõ cửa của Lou chỉ vài phút sau khi nghĩ về anh (Lou không bao giờ nhấn chuông), tôi đã đi đến chỗ cho rằng Lou đọc được suy nghĩ của tôi. Còn một ý nữa làm tôi bận trí, đó là Jack luôn có mặt trước khi Lou tới... Nó xuất hiện ngay khi tôi nghĩ về Lou. Tôi không dám đoán mò luôn là con quạ biết khi nào tôi cần mà hiện ra. Tôi có đang giữa một câu chuyện khoa học viễn tưởng không đây!

Sáng hôm đó tôi đang suy nghĩ về hàng ngàn chấm sáng mình đã nhìn thấy trong khu vườn huyền tưởng. Tôi bắt đầu xem tất cả những điều đó như một cơn mơ dài. Một giấc mơ gần như thật, kéo dài cả một ngày, nhưng dù sao đi nữa thì cũng vẫn là một giấc mơ. Bộ não của tôi căng lên muốn đứt tung nếu tôi đưa mình về sát ý nghĩ rằng tất cả có thể là « hiện-thực-thực »!

Rồi, dùng một cái, tôi chợt lại thoáng thấy những chấm sáng ấy ngoài cửa sổ. Khi tôi bắt đầu chăm chú ngó ra bên ngoài thì có ai đó đập mạnh cửa, phía sau lưng tôi. Nói thật chứ, ta không được yên thân lấy hai phút trong cái nhà này hay sao ấy! Tôi hét lên hỏi ai lại có thể đập cửa tôi theo cách ấy, và nghe một giọng khàn trả lời:

- Giao hàng đây!

Giao hàng? Tôi có mua sắm gì đâu cơ chứ... Tôi mở cửa để kiểm tra, và suýt đâm vào Lou, đứng đó tươi cười như thường lệ.

- Anh vẫn ở nhà hả? Cả ngày anh chẳng làm gì ngoài ngồi ngáp vào con quạ à? Lou nói giọng chế giễu.

Tôi nghĩ là câu nói Lou sẽ làm Jack giận mất thôi, Jack có mặt từ 20 phút trước rồi. Vậy mà khi tôi quay lại... Jack đã bay đâu mất tiêu, cứ y như rằng lần nào Lou tới thì nó cũng đã biến mất. Chợt tôi nghĩ biết đâu Lou và Jack chỉ là một nhĩ. Đầu óc logic của tôi quăng ngay ý này ra ngoài. Không thể nào!

- Lou? Nhưng giọng anh bị sao thế?

- Tôi vào nhà được không hay phải đứng nói chuyện ngoài hiên thế này?

Lou có một cách đáng ghét là luôn trả lời những câu hỏi của tôi bằng những câu hỏi. Anh đi ào vào nhà, rất quen thuộc. Đúng là nhà tôi cũng chẳng mấy gì rộng, và chúng tôi luôn vừa uống trà vừa nói chuyện ngay tại phòng-ăn-kiếm-nhà-bếp-kiếm- phòng-làm-việc của tôi.

- Anh có biết là mình cần phải đi kiếm việc làm không? Lou nói tiếp.

- Việc làm à?... Đâu phải tôi không tìm... Nhưng tôi nghĩ mình đã phải bỏ đi niềm hy vọng được làm việc như tất cả mọi người.

- Anh cũng thế à? Đừng nói với tôi là công việc có gì kỳ với anh nhé!
Lou vừa kêu lên vừa cười vang.

- Nhưng anh muốn tôi nói gì bây giờ? Tôi chỉ muốn được làm điều mình yêu thích, sống với nó. Nhưng tôi phải tin rằng điều này là không thể được.

- Và anh có biết mình yêu thích gì không?

- À... không.

Thế đó, tôi lại thấy mình rối nữa rồi. Hình như tôi có khiếu nhảy vào những rắc rối. Dĩ nhiên là tôi muốn làm việc. Nhưng, tuy rằng tôi cho mình cũng khá biết giao tiếp xã hội, ý nghĩ rằng cứ phải kề cận những con người đó, với một công việc, làm mãi làm mãi suốt cả cuộc đời... lố mòn. Ê! Tôi không chịu được ý nghĩ đó. Tuy nhiên, tôi đã tìm việc nhiều rồi. Tôi cứ tìm... mà chưa bao giờ *tìm thấy*.

- Anh có biết mình cần điều gì không? Lou hỏi, cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi.

- Không. Nói tôi nghe đi...

- Một cú đá ra trò vào đấy!

- Cảm ơn lời khuyên hữu ích, tôi trả lời giận giận.

Lou tiến đến gần tôi và tôi lùi lại ngay, sợ là anh sẽ đẩy tôi giống hôm nọ bên vệ đường.

- Đừng sợ, Lou cười, tôi không ăn thịt anh đâu! Nói tôi nghe... anh cũng phải có mơ ước gì chứ, khi còn nhỏ. Nhớ lại xem...

- Ồ, khi tôi còn nhỏ thì điều duy nhất mà tôi thích là vẽ.

- Vẽ, thật không! Tôi chưa bao giờ thấy anh vẽ.

- Thì dĩ nhiên rồi, tôi đâu có biết vẽ! Tôi nguếch ngoác thôi. Tôi cầm bút chì chẳng khéo gì hơn bà tôi chơi xiếc tạp kỹ.

- Vậy là, anh biết con đường mình cần đi rồi đấy...

- Nhưng Lou, anh không hiểu: thứ nhất tôi không thật sự biết vẽ, thứ hai, nếu vẽ mà thành một nghề được thì tôi ngạc nhiên đấy.

- Nghề à? Anh nói đến kiếm tiền à? Nhưng nếu chỉ cần làm việc để trở nên giàu thì chắc con lừa nào cũng được bọc vàng rồi! Theo tôi.

Lou đứng bật dậy và đi ra cửa.

- Nào, theo tôi chứ?

Lưng của Jonathan Mc Roy đập vào thành đá thật mạnh. Góc thành đá xiên dần tạo thành một đường ống mà cơ thể bất tỉnh của nhà khảo cổ tiếp tục trượt xuống với tốc độ chóng mặt. Dần dần, cơn trượt chậm lại và anh lộn nhào như một cái bị vải vụn, cho đến khi bị một tảng đá chặn lại rất bạo lực.

Đúng là ở đây... mình đã đến đúng nơi rồi... tâm hồn Jonathan lên tiếng.

Một cảm giác hiện diện. Quen thuộc. Yên tĩnh.

- Chào Jony, giọng nói cất lên. Mừng vì anh đã thành công. Trong lúc cơ thể anh nghỉ ngơi, tôi sẽ nói anh nghe về *Nguyên tắc hành động* của Core Gem. Chính những ý nghĩ sẽ giúp anh trở thành, sở hữu và thực hiện những việc mà bằng cách khác là không thể được. Tôi không đòi hỏi anh phải chấp nhận những điều này, vì chúng không phải những tín điều, hay luật, hay đòi hỏi anh phải tôn trọng nếu anh muốn thực hành Core Gem. Mọi người đều tự do. Anh tự do tiếp nhận những điều tôi có thể dạy anh, hoặc không.

Nên biết rằng anh chỉ có thể có ý niệm chính xác về những điều này nếu anh bắt tay vào thực hành và làm chúng trở nên sống động. Sau đó, anh có thể tự kết luận những gì anh muốn.

Sự hiện diện đó tiến gần và bao lấy mình. Sưởi ấm mình. Giúp cơ thể mình có lại sức mạnh. Mềm mại. Nhân từ.

Có điều gì đó bên trong chạy nhanh hơn... bay lên...

- Tất cả những gì anh được học sẽ sắp xếp lại và tiến triển song song với lúc anh áp dụng Core Gem, giọng nói lại tiếp.

Một hình ảnh chợt hiện trong tâm trí Jonathan:

- Từ một cảm hứng siêu phàm, Ý tưởng xuất hiện, giọng nói thì thầm. Ban đầu, thường nó chỉ là một lóe sáng của Trực giác. Sau đó, đến Ý định của hành động, là sức mạnh nằm dưới mọi hành động: đây là phần tích cực đầu tiên của anh. Nó lập tức được nối tiếp ngay lập tức bằng trí Tưởng tượng, anh Mơ mộng mãi cho đến lúc hành động đó đã được thực hiện. Một cách tự nhiên, sự Sáng tạo sẽ được thể hiện ngay tiếp theo, thông qua Hành động, và điều đó cho anh tận hưởng một năng lượng dồi dào và nó sẽ lại dẫn đến... một Ý tưởng khác nữa, trong một vòng xoáy vô tận. Đầu tiên là Toàn thức, sẽ giúp Ý tưởng xuất hiện, rồi đến Ý định và những ý nghĩ đầu tiên của anh. Anh có thể thực hiện nó, đầu tiên là bằng lời nói, sáng tạo, và bằng những hành động cần thiết. Và những Hành động của anh sẽ ghi dấu trong hiện thực, người ta sẽ nói về nó, nghĩ về nó, nó gây dấu ấn trên những ý tưởng của những người khác, và tất cả cùng hợp nhau nuôi dưỡng Toàn thức. Rồi Toàn thức sẽ cho anh thêm ý tưởng, v.v. và v.v.

Những ý nghĩ mà *sự hiện diện* gửi đến khuấy động một làn sóng thật sự trong tâm Jonathan. Như thể có một phần nào đó trong Jonathan nhận ra những ý mà giọng nói thể hiện. Lúc này, tâm hồn Jonathan là cả một dòng chảy những sôi sục lấp lánh.

Cảm nhận như vùi đầu vào một cơn sóng. Như có dòng điện mạnh mà lại mát lạnh xuyên qua. Cảm nhận được mang đi bỗng bênh. Hàng ngàn tia sáng lung linh... và tiếng lao xao rộn rã từ sâu thẳm tâm hồn...

- Tốt lắm, giọng nói lại tiếp... hãy để những con sóng đến rồi đi... Có những điều chỉ đến khi anh hành động mà lại không hành động. Anh có hiểu điều đó không? Nguyên tắc hành động đầu tiên của Core Gem mà ta muốn anh nhận đầy tâm hồn là thế này:

Tất cả bắt đầu từ một Ý tưởng...

Bởi ý tưởng đi trước tất cả mọi suy nghĩ có ý thức, trước tất cả các hành động. Đó gần như một cảm xúc thần thánh, được tạo ra từ sự gặp gỡ giữa Tinh thần và Vật chất.

Đó là dấu hiệu *Eureka!* đầu tiên của cuộc sống: là khởi nguồn của sự Tạo tác. Chỉ sau đó ý định mới khởi sinh, sau đó là các mắt xích khác của dây chuyền hành động: Tưởng tượng, Hành động, cho đến tận khi có được kết quả mong muốn. Trục chính của Core Gem thật ra rất đơn giản: Từ Ý tưởng.

Nguyên tắc thứ hai phát biểu rằng:

Cảm nhận của con người là ảo giác.

Những gì anh cảm nhận về thế giới là một sự biến dạng của sự hiện diện nguyên thủy: *Toàn thức*. Sự biến dạng đến từ những thụ thể giác quan của anh, từ đặc tính sinh học của con người – và từ nền văn hóa mà anh từ đó anh lớn lên, từ sự giáo dục mà anh đã được nhận, cho đến cả những lựa chọn và những phản ứng của anh với những sự kiện lớn nhỏ trong đời mình, và cuối cùng, từ những niềm tin cá nhân của anh.

Điều này có ý rằng Hiện-thực-thực mà một khối động và luôn tiến triển. Có người gọi nó là Sự sống, là Năng lượng, là Lực nguyên thủy, là Thông tin, là Số phận, là Thượng đế, là Đấng sáng tạo, là Sự vĩnh hằng, là Nhà kiến tạo vĩ đại, v.v... Sự hiện diện nguyên thủy này, Toàn thức, chỉ là một với tất cả. Cái mà anh tin là « Hiện thực » thì thực ra chỉ là một cảm nhận rất cá nhân. Tất cả những gì hơi khác thường đều bị anh đóng khung lại, cắt xén đi, xóa bớt, điều chỉnh bởi những giác quan của anh sao cho phù hợp cái mà anh tưởng là Hiện thực.

Thật ra, anh chỉ biết có một hiện thực. Chỉ có hiện thực *của Anh*. Cảm nhận này, còn gọi là *Hiện-thực-cảm-nhận*, là một thứ rất riêng cho anh, là kết quả của việc anh bóp méo Hiện-thực-thực theo cách nào. Không có cái Hiện-thực-cảm-nhận nào là đúng hơn cái nào, của người khác hay của anh đều vậy. Mỗi Hiện thực là thực đối với người cảm nhận nó.

- Tôi có cảm giác mình được dạy, tâm hồn của Jonathan Mac Roy đã bất tỉnh lên tiếng hỏi. Vì sao lại dạy tôi?

- Bởi vì anh đã muốn phát triển và nâng những anh em đồng loại lên cùng mình. Anh sống trong một Hiện-thực-được- chia-sẻ đang tiến hóa, như một khối đất sét mà anh cũng là một phần nhỏ trong đó, và nó đang tự thanh lọc mình dần dần để ngày càng giống với hình mẫu của nó hơn: là Hiện-thực-thực. Cũng vậy, Hiện-thực-được-chia-sẻ cũng có nhiều, và không cái nào là thực hơn cái nào.

- Có phải là những con người không chia sẻ cùng một loại « Hiện thực » với số đông bị cho là mất cân bằng, lệch lạc, thậm chí bị điên?

- Một phần. Tuy nhiên, sự khác biệt của họ có mầm mống cho sự tiến hóa, theo hướng là họ vượt khỏi những khuôn mẫu áp đặt và có thể chỉ cho chúng ta một con đường phát triển. Hiện- thực-cảm-nhận là kết quả của sự cảm nhận, vì thế ta có thể tiếp cận và cải thiện nó để có một cuộc sống dễ chịu hơn.

Đây là một Nguyên tắc khác cũng quan trọng nữa:

Cuộc đời của anh là sự phản chiếu của chính anh.

Hiện-thực-cảm-nhận của anh, đời anh, là sự bóp méo của Toàn thức chung, và nói chung chỉ có anh là chịu trách nhiệm cho cái hình dạng méo mó đó.

Cái mà anh gọi là “đời tôi” giống như một ánh phản chiếu, phản chiếu của cái cách anh nhìn nhận Hiện-thực-thực. Ví dụ, nếu Hiện-thực-thực là ánh sáng và cảm nhận của anh giống một thấu kính dùng để lọc ánh sáng ấy, vậy thì nếu thấu kính của anh dơ hay méo mó, hình ảnh mà nó chiếu ra sẽ là dơ hay méo mó. Nhưng nếu anh lau sạch thấu kính của anh, hình ảnh

được chiếu ra – nghĩa là thế giới của anh – sẽ thay đổi! Nó sẽ giống hơn với ánh sáng nguồn, giống hơn với hình ảnh lý tưởng.

Khi anh chấp nhận trách nhiệm về thế giới *của anh*, anh sẽ có thêm khả năng điều chỉnh hoặc cải thiện nó, sao cho cuộc sống dễ chịu hơn, gần với điều anh mơ ước hơn.

Tâm hồn của Jonathan nổi bênh bồng. Cảm tưởng có hàng tỷ hạt ánh sáng đang lấp lánh quanh anh bắt đầu chảy dần vào *trong anh*. Phía trên đầu anh, dòng hạt tạo hình như một xoắn kép, tương tự hình dạng DNA của con người. Dòng ánh sáng xoay tròn và chảy dần vào anh và anh được “chứa đầy” ánh sáng.

Cảm nhận không có đường biên bao bọc, toàn thể. Cơ thể và Tinh thần hòa hợp làm một.

- Anh sắp sẵn sàng rồi, *Sự hiện diện* nói. Còn hai điều này nữa:

Chúng ta cần quan tâm đến cấu trúc của sự cảm nhận.

Bởi vì Hiện-thực-thực thật ra con người không thể chạm tới, nên chúng ta sẽ can thiệp trên những *cảm nhận*, vì điều đó tạo thành Hiện-thực-cảm-nhận của anh. Nội dung của những cảm nhận và những niềm tin của anh từ đó mà ra là vô cùng cá nhân, do đó nếu anh tác động trên cấu trúc của những cảm nhận thì anh đã có một đòn bẩy tác động rất mạnh rồi đó. Cấu trúc tinh tế của cảm nhận sẽ được phân tích thông qua các biểu tượng. Khi anh học được điều chỉnh những nền tảng này của sự cảm nhận, anh cũng học được luôn cách nhào nặn tinh thần mình và tác động lên cuộc sống hàng ngày của mình.

Anh cảm thấy những gì đang xảy ra trong cơ thể anh vào lúc này đây. Có một điều quan trọng anh cần luôn nhớ mang trong lòng, mọi lúc:

Tinh thần và Thể chất tương tác với nhau không hề ngưng nghỉ.

Bất chấp vẻ bề ngoài có như thế nào, vốn là không có sự phân ly giữa những thành phần tạo nên Vũ trụ. Hiện-thực-thực, Năng lượng, hay Sự sống chỉ là Một. Những chất liệu nền tảng như Vật chất và Tinh thần có quan hệ rất chặt chẽ với nhau.

Tất cả đều liên lạc với nhau. Anh là một mắt xích nhỏ xíu trong mô vô tận của sự sáng tạo, vì vậy anh cũng không ngừng được kết nối, với sự sáng tạo, với Tất cả!

Trong hang băng, cơ thể Jonathan Mac Roy đang nằm dài khẽ giật một chút. Cuộc sống sắp chiếm ưu thế trở lại. Anh lặn lưng sang một bên.

Cảm nhận cơ thể đầy đau đớn trong tận xương thịt, như thể đã bị đánh nhừ tử.

- Làm thế nào để tác động ở ngay tầng Ý tưởng nhỉ? Jonathan trầm ngâm và lại chìm vào mơ mộng, như để níu kéo *sự hiện diện*. Thông thường thì người ta nói là một hành động sẽ khởi đầu tất cả sự can thiệp chứ nhỉ?

- Đơn giản thôi, giọng nói trả lời như từ đáy một đường hầm, anh hành động ngay từ Ý tưởng nếu *anh biết* rằng tất cả mọi điều bắt đầu từ tầng này. Những từ ngữ có thể dẫn dắt một con người chưa biết, chúng luôn hữu ích. Giờ thì anh *đã biết*, anh có thể *hành động* trực tiếp từ một Ý tưởng, một nhu cầu, một mong muốn... không cần điểm xuất phát nào khác.

- Nhưng có rất nhiều thứ khơi mào cho những Ý tưởng!

- Dĩ nhiên! Đó là phần Tinh thần, là mẹ của mọi Hiện thực. Hiển nhiên này giờ chúng ta toàn dùng những cái tên, những nhãn dán, dĩ nhiên có phần hạn chế so với *sự thực*... mà có ai thực sự biết về sự thực đó?

Điều anh cần quan tâm là: làm thế nào để sống hòa hợp với Toàn thức mà anh biết là có hiện diện? Làm cách nào sử dụng những hiệu quả của những hoạt động này khác để sống tốt hơn? Làm thế nào nhận thức được dòng chảy cuộc sống để đi theo, để nhờ đó cuộc sống chính mình sẽ cân bằng hơn?

Tất cả những gì chúng ta nhìn thấy hay chúng ta tin đều như một giấc mơ trong một giấc mơ, Jonathan nghĩ, nhớ đến một câu nói của Edgar Poe.

- Người nói rằng Hiện-thực-thực bị bóp méo bởi những kênh cảm nhận của chúng ta... Thế nghĩa là thế nào?

- Anh biết rất rõ rằng anh chỉ cảm nhận Thế giới thông qua năm giác quan của anh chứ? Thì chính chúng, những *thụ cảm của giác quan* là thứ

giúp anh tiếp nhận thông tin từ bên ngoài. Anh chỉ cảm nhận Thế giới qua những gì mà những thụ cảm cho phép anh nhận được... Con người đã khá hơn nhiều loài động vật rồi, nhưng còn lâu mới có thể gọi là hoàn hảo. Cảm nhận của loài người chỉ phủ được một phần rất nhỏ của Hiện thực đang tồn tại, ngay cả khi chúng ta dùng góc nhìn hoàn toàn vật lý.

- Đó chỉ là một mảnh của thực tế, đồng ý. Nhưng dù sao cũng không phải ảo tưởng chứ...

- Đúng, ta không dùng chữ *ảo tưởng* để nói rằng những điều đó « không tồn tại »... mà ý nói là những méo mó do bị lọc qua các giác quan nhiều đến mức khiến ta không thể nói một cách trung thực là những gì anh cảm nhận trùng với thực tế được. Do đó mới dùng chữ *ảo tưởng*... Việc con người cố gắng tránh ảo tưởng và một hôm tự cho rằng mình nắm được thực tế chính là ảo tưởng nguy hiểm nhất.

Anh có từng có những giấc mơ thật đến nỗi anh không biết là mình mơ? Có, đúng không nào? Và rồi, anh cũng tỉnh dậy.

Và giờ đây, anh có chắc là anh đang mơ không? Anh có tỉnh không? Có thể là một giấc mơ? Là một ảo tưởng chăng?

Jonathan Mac Roy run lên, như thể tinh thần anh vừa có một dòng điện chạy qua.

- Hừm... Vì sao lại nói Hiện-thực-thực là không thể chạm tới? Nếu ta không cảm nhận được nó thì sao có thể chắc là nó có tồn tại?

- Hãy có lòng nghi ngờ những câu chuyện anh thoảng nghe được ở đây ở đó... Nghi ngờ luôn cả những quan sát của chính anh! Như anh nói đấy, người ta chỉ có thể mô tả những gì người ta cảm nhận được... Ngày nào anh còn được sinh ra trong thân người, anh sẽ có những bộ lọc cảm nhận của loài người. Vì thế ta thật sự tự hỏi liệu một con người có khả năng cảm nhận tinh túy của Hiện-thực-nguyên-thủy chăng?

Vậy thì làm cách nào anh có thể biết là có Hiện-thực- nguyên-thủy tồn tại dù không cảm nhận được? Ở thì ta nghĩ rằng: cũng tương tự như khi

thấy cây cối đung đưa, anh kết luận là có gió. Hay vì anh nghe được radio nên anh tin là có những sóng vô tuyến.

Có điều gì đó điều hòa Vũ trụ... Có những điều anh có thể thấy, và có những điều không. Mọi thứ đều quá hoàn hảo để cho rằng chúng là sản phẩm của ngẫu nhiên! Hoặc nói cách khác, ngẫu nhiên cũng có thể được xem là thượng đế vi hành qua nơi đó, phải không?

Khuôn mặt Jonathan rạng rỡ một nụ cười. Mi mắt anh hé mở, anh thấy một màn ánh sáng trắng xà cừ.

- Nếu tôi hiểu đúng, anh nghĩ, tất cả những gì bao quanh cảm nhận của chúng ta về Thế giới chính là cái được gọi là Ma trận?

- Chính xác, giọng nói tiếp tục. Lấy lại ẩn dụ của ta hồi nãy, Ma trận chính là thấu kính đã chuyển tia sáng thành dải phổ cầu vồng, mở rộng, cụ thể hóa. Anh sẽ nhanh chóng khám phá nhiều hơn về Ma trận, và chi tiết hơn.

- Và cái gọi là Hiện-thực-cảm-nhận chính là những gì mà tôi nhìn thấy về thế giới?

- Đúng vậy. Đó cũng là một thuật ngữ được sử dụng trong ngành Tâm lý. Và chính vì vậy mà ta gọi là Thế giới *của anh*, chứ không chung chung là Thế giới. Vì mỗi người lại nhìn thấy những điều khác nhau. Chính anh, qua những giai đoạn khác nhau của cuộc đời, cách anh nhìn Thế giới còn thay đổi nữa là!

Ví dụ nhé, chắc anh đã từng mua một cái xe mà anh thích vì thấy nó độc đáo. Sau đó, vừa mua xong và ra khỏi nơi đó, anh ngạc nhiên biết mấy vì nhìn thấy trên đường thật nhiều chiếc xe cùng mô đen đó. Trước kia chúng vẫn có đầy ra, chỉ đơn giản là anh không thấy. Cũng giống như người phụ nữ mới có thai, và đột nhiên cô ấy bắt đầu nhìn thấy quanh mình có thật nhiều phụ nữ cũng có thai. Sự thực là hôm nay, số xe loại đó và số phụ nữ có thai cũng đại loại không khác hôm qua là mấy!... Quan trọng là anh chú ý đến điều gì. *Chùm tia chú ý* của anh chiếu vào hiện thực hôm nay đã di

chuyển và chiếu vào mục tiêu khác trong hiện thực, thế thôi. Và chuyện này xảy ra hàng ngày, xảy ra luôn luôn.

-Ồ đúng, Jonathan trầm ngâm. Tôi đã có lần đọc lại những quyển sách mình từng đọc vài năm trước đó, vì tôi biết mình đã lớn lên, đã tiến triển trong thời gian đó. Y như rằng, lần nào tôi cũng khám phá ra những điều mới lạ!

Tôi hiểu rồi. Nếu chúng ta đã không thể nào cảm nhận hết được những gì xảy đến với mình hàng ngày, thì làm thế nào mà chúng ta lại tự cho là mình hiểu được cách người khác cảm nhận thế giới?

- Jony à, anh phải nhận thức rằng cái gọi là hiện thực *của anh*, dù nó có vẻ ổn định và trấn an anh, thực ra nó cũng chẳng ổn định gì lắm đâu...

- Trời, vậy chúng ta làm thế nào để nắm bắt được hiện thực? Jonathan thốt lên, bắt đầu sắp tỉnh giấc.

- Bệnh tâm thần thường là biểu hiện bệnh lý của sự tự do, có một bác sĩ tâm thần nói thế... Cũng đúng là có những con người chơi với lửa và mất mạng. Họ xa rời cái Hiện-thực-được- chia-sẻ và tự thu mình lại trong Hiện-thực-cảm-nhận của riêng mình.

Và nếu cái hiện thực mới đó có sức mạnh và sự ổn định như cái hiện thực mà họ rời bỏ thì còn nói gì nữa, trong trường hợp đó có khi họ làm thế giới tiến hóa hơn rồi. Nhưng chỉ có rất ít người có sức mạnh tinh thần cần thiết để đi đến một sự khám phá và tiến hóa thật sự, còn hầu hết các trường hợp kia là đi tìm một sự giác ngộ ảo tưởng, thường kết thúc bằng thảm họa... Người đó tự đẩy mình đi quá xa và hồng chân khỏi nền tảng cần thiết để đảm bảo cho cuộc sống của mình: một Cái tôi lành mạnh và ổn định. Khi đó, đời họ chẳng thấy cái thiện đâu, chỉ thấy thêm tồi tệ. Họ có thể đảo lộn hết những cấu trúc tinh thần quan trọng nhất của chính mình và hóa điên... phá vỡ tất cả các loại hiện thực.

Core Gem được sinh ra để ngăn những nguy hiểm đó, cho ta một cái cầu bắc ngang giữa *quá duy lý* và *quá phi lý*. Nó cho ta một mô hình vững chãi và hiểu được, giúp ta hiểu về những khía cạnh kỳ lạ nhất của Sự sống, và

cho ta nền tảng công cụ có thể được sử dụng một cách hết sức an toàn. Anh sẽ khám phá tất cả những điều đó.

- Nó sẽ giúp ta tiến hóa, có phải thế không? Jonathan hỏi.

- Đúng là ta ở đây để giúp anh tiến hóa, đúng. Và không phải nhằm đến nâng cao tinh thần anh, giúp anh bay bổng. Anh không có mặt trên Trái đất này để không làm gì cả, mà đã vội muốn bay lên rời khỏi nó. Mục đích của trò chơi không phải vậy... Không phải là du hành về tương lai hay về quá khứ, không phải nhằm đến một kiểu thoát hồn hay siêu thoát gì. Điều giúp hiện thực hóa những ước mơ của anh không phải là mơ nhiều hơn nữa, mà là kéo những giấc mơ ấy đáp xuống hiện thực. Ta cần hợp nhất tâm trí và cơ thể mình, hợp nhất Tinh thần và Thể chất.

Đó chính là mục đích của Core Gem.

Cảm thấy ý thức bình thường của mình đang quay trở lại, Jonathan nhanh nhẹn đặt một câu hỏi cuối cùng:

- Vậy đây là sự khác biệt giữa Trực giác và sự Tạo tác? Nếu tôi muốn biến một mong muốn của mình thành hiện thực, và rồi thấy điều đó xảy ra thật, làm sao tôi dám chắc là không phải chỉ đơn giản là mình đã có trực giác cảm nhận trước, và tự huyễn hoặc rằng mình đã tạo ra nó?

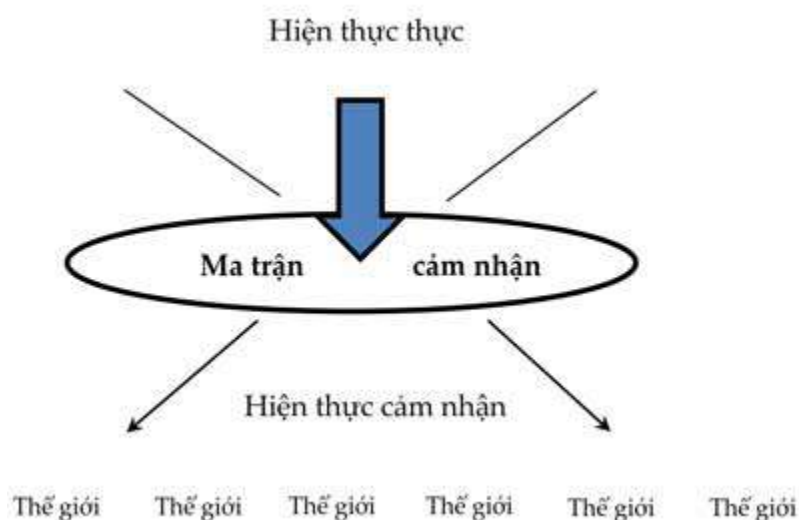
- Cần hiểu rõ, Jony nhé: Sự khác biệt giữa *Tôi có linh tính về điều đó* và *Tôi đã tạo ra điều đó* chính là nằm trong Ý định của anh. Nếu anh không làm gì đặc biệt, chỉ cảm thấy rằng điều gì đó sắp đến, chắc anh đồng ý với tôi gọi đó là Trực giác. Có được khả năng đó cũng đã là « xịn » lắm rồi. Nhưng nếu thay vì vậy, anh đang đi tìm kiếm một điều gì, lấy ví dụ anh cần một chỗ để đậu xe trong khu để xe nhé – và anh dùng tất cả những gì được học để biến chỗ trống anh mong đợi thành hiện thực vật chất... và rồi anh tìm thấy nó ở nơi mà anh có ý định tạo ra! Thì khi đó, anh có thể gọi là sự Tạo tác.

Cũng cần hiểu rõ một điều là dù có làm được như vậy, anh cũng không nên tự cho mình là Thượng Đế. Anh vẫn luôn chỉ sử dụng những lực tự nhiên của Sự sống mà thôi.

Anh sẽ học cách hợp tác với Sự sống, cùng Sự sống tạo tác một cách tích cực. Trực giác là dàn radar tín hiệu yếu, giúp anh phát hiện những cơ hội dù nhỏ nhoi, phù hợp với những lựa chọn của anh. Còn sự Tạo tác cho phép anh vật chất hóa một điều gì anh đang thiếu, anh đang cần. Vậy là khác rất nhiều chứ, phải không nào! Hãy sử dụng cái này hoặc cái kia tùy anh cần gì, muốn gì, và học cách cảm nhận hòa làm một với sự Tạo tác. Đó là khó khăn cần vượt qua để đến với Core Gem.

Hãy giữ tất cả những điều này trong lòng. Anh sẽ sử dụng chúng khi thời điểm thích hợp đến.

Sự hiện diện đó cuối cùng cũng lùi xa. Jonathan Mac Roy bắt đầu tỉnh lại hoàn toàn. Mạch máu thái dương anh đập thành thịch. Vừa mở mắt ra được, anh đã lục đáy túi lấy quyển nhật ký hành trình, viết lấy viết để những gì anh nhớ được từ giấc mơ, và vẽ:

« Có nhiều Hiện thực đồng thời lại chỉ có một.

Trong sự phân mảnh của Hiện thực, chúng vẫn hợp nhất. »

Platon.

- Ta có việc cần làm đây... Lou nói với tôi.

Đi trên vệ đường, tôi bắt đầu thấy mình đã luyện tập khá tốt. Thậm chí tôi đã đạt tới trình độ mà những người dám cắt ngang *đường* tôi tự dạt ra trước khi tôi tiến khá gần họ.

- Trò chuyện thêm một tí về cái Ma trận nổi tiếng ấy nào, Lou tiếp tục. Và vẫn tiếp tục tập trung đi thẳng nhé! Ma trận là một cấu trúc rất sâu, là nguồn của hệ thống mà chúng ta đang sống. Anh, tôi, mọi người. Nó là một Nguyên tắc, hiểu theo nghĩa là một Luật tác động lên tổng thể các hiện tượng, và được chứng thực bởi độ chính xác của những hệ quả nó gây ra.

Vậy, Ma trận vừa là Nguyên tắc gốc, vừa là sản phẩm tạo ra từ Nguyên tắc gốc đó. Anh theo kịp tôi chứ?

Tôi gật đầu công nhận trong lúc vẫn chú ý giữ thẳng bằng.

- Được. Như vậy, Ma trận không thực sự « sống » theo nghĩa thường dùng, nhưng nó vẫn chủ động, tự lập, và có thể để dấu ấn trên những vật thể hoặc trên những lực hoạt động tuân theo nguyên tắc của nó. Bằng cách đó, nó có thể tạo ra toàn bộ những khả năng vô tận mà chúng ta gọi là Cuộc sống.

Vì không thể giải thích cho anh trong một câu đơn giản và dễ hiểu « Ma trận là gì », tôi sẽ cung cấp cho anh một trong những đặc tính của nó:

- *Ma trận thuộc về loài người:*

Vì chúng ta đang quan tâm đến tập hợp những bộ lọc nhận thức tạo nên nhận thức của chúng ta về Thế giới. Vì vậy nhắc đến Ma trận, ta nhớ rằng đó là một thứ hoàn toàn chỉ liên quan đến loài người.

- *Ma trận là cái khuôn của loài người:*

Đây là một tiến trình tự nuôi dưỡng lấy chính nó. Ma trận học từ chúng ta và hành động theo những gì chúng ta tiếp tục dạy nó. Theo hướng này, Ma trận thường xuyên hành động như thể nó là một Sự hướng dẫn siêu nhiên và định hình cuộc đời chúng ta, trong khi đúng ra nó là thành quả của sự cảm nhận của chúng ta. Vì sao? Vì quá ít người nhận ra sự tồn tại của Ma trận và tác động đến nó. Tuy nhiên...

- *Ma trận không có cuộc sống riêng của nó:*

Ngược lại với những gì một số tiểu thuyết tưởng tượng ra, Ma trận không phải một dạng Siêu chương trình, hay một dạng sống, hay là một dạng hoạt động gì đó phi nhân tính. Nó được tạo ra bởi loài người và biến mất cùng với loài người. Ma trận là một cái khuôn dựng nên cuộc sống của chúng ta. Tuy nó có một loại *trí thông minh*, nhờ vào Toàn thức, nhưng một cái khuôn thì không sống. Anh ok đến đây chứ?

- Được, OK. Tôi trả lời, dù không chắc lắm mình có hiểu hết hay không.

- Vậy tôi nói tiếp nhé. Một điểm quan trọng nữa là:

- *Ma trận tạo ra Hiện-thực-được-cảm-nhận*

Cũng như nó đã nhào nặn những cảm nhận của chúng ta, nó xây dựng thế giới của chúng ta trong lòng nó, tuân theo một nguyên tắc mà Einstein có nói: « Lý thuyết sẽ quyết định sự quan sát ». Ma trận được chúng ta nuôi dưỡng và nhả lại cho chúng ta những gì ta đã nạp cho nó. Ta có thể nói rằng « chúng ta luôn gặt những gì đã gieo », một cách cụ thể.

- *Ma trận khác với Vô thức*

Ma trận nằm trong chúng ta, nhưng nó không phải ta. Nó là kết quả của toàn bộ loài người, nó ở trong ta vì ta thuộc loài người. Những kỹ thuật như Thôi miên cho chúng ta khám phá Vô thức, nhưng Ma trận lại là chuyện khác. Nó giống một nguyên tắc hơn là một thực thể. Một nguyên tắc thông minh và có thể tiến hóa. Vì vậy, ta cũng có thể nói rằng:

- *Ma trận là một trạng thái cảm nhận*

Chính bởi không có cái gì sờ nắm được cho phép chúng ta xác định Ma trận cụ thể là gì, nên tôi xếp nó cùng lĩnh vực với những cảm nhận, cũng trừu tượng và biến động như vậy. Nhưng không vì thế mà nó ảo nhé, anh coi chừng: một cảm nhận thì hoàn toàn là thật!

Vì thế mới nói:

- *Ma trận có thể được điều chỉnh và sử dụng*

Cũng như mọi hiện tượng mà chúng ta còn chưa giải thích được mà chỉ quan sát được những hệ quả của nó một cách lặp đi lặp lại, Ma trận có thể được xem như *thật* và có thể được vận dụng, sử dụng, tương tự như trọng lực hay những hiện tượng lượng tử vậy. Anh có thắc mắc gì không?

Tôi rất sững sốt trước cách dạy thẳng và trực tiếp của Lou. Mà anh ấy đã cảnh báo trước rồi chứ chẳng phải không...

Suy ngẫm một chút, tôi đánh bạo hỏi một câu:

- Hơ... phải chăng chỉ loài người mới có Ma trận?

- Dường như là không phải. Tôi nghĩ rằng tất cả mọi vật sống và cảm nhận thế giới đều có cách riêng của mình để cảm nhận và từ đó xây dựng *Hiện-thực-của-mình*. Mỗi dạng sống có lẽ sẽ có Ma trận của riêng nó... Theo ý tôi, có rất nhiều vật có thể được coi là một « dạng sống ».

- Và... Ma trận có thời gian không?

- Câu hỏi xuất sắc! Lou thốt lên. Nói thẳng ra, tôi không biết. Tôi biết rằng nó có thể điều khiển thời gian, với kỹ thuật... mà thôi... có một số kỹ thuật cho phép chúng ta nhào nặn thời gian, và nhiều điều khác nữa.

- Những kỹ thuật gì vậy? - Tôi hỏi đầy tò mò.

- Tôi sẽ nói chuyện với anh về chúng một ngày nào đó. Nhưng còn câu hỏi Ma trận có chịu ảnh hưởng của dòng thời gian không... Rất ít có khả năng đó. Nếu dòng chảy thời gian là một ảo giác đối với chúng ta, thì sao nó lại có thể thực được đối với một thứ trừu tượng như Ma trận chứ? Tôi không biết nữa. Albert Einstein nói: *Sự phân biệt giữa quá khứ, hiện tại và*

tương lai chỉ là một ảo giác, dù ảo giác đó có dai dẳng đến mức nào thì cũng là ảo giác.

Tôi trầm ngâm một lúc, chân vẫn tiến từng bước từng bước thẳng hàng bên rìa vệ đường. Cuối cùng, tôi hỏi:

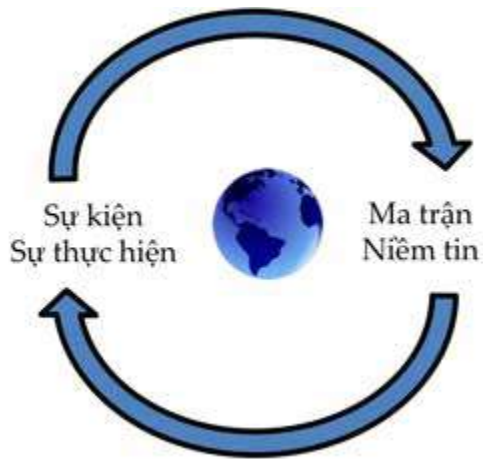
- Lou, anh có thể giải thích cho tôi hiểu ý của Einstein « Lý thuyết quyết định sự quan sát » không? Tôi thật không hiểu rõ ý nghĩa điều này lắm...

-Ồ! Tôi không phải chuyên gia trong lĩnh vực này... Ý này nói rằng những niềm tin, những điều chúng ta tin chắc (không có ý tôn giáo gì, chỉ là tập hợp những điều chúng ta cho là thật) ảnh hưởng trên những gì chúng ta quan sát được từ thực tế. Trong Vật lý Lượng tử, là nơi ý tưởng này khởi nguồn, điều này được chứng minh cụ thể một cách dễ dàng.

Còn nhìn từ lĩnh vực chuyên môn của tôi, thì nghe nhé: Hãy nhớ lại lần đầu tiên mà một sự kiện gì đó xảy ra trong đời ta, khi ấy ta không hề biết gì về nó, nên không có tiên kiến gì trong việc diễn giải nó. Khi ấy, sự kiện xảy đến, chúng ta trải nghiệm hoặc quan sát, và cha mẹ dạy cho chúng ta ý nghĩa của sự việc ấy. Ta mới tự bảo mình: *À thì ra nó là thế!* Những cách diễn giải Hiện thực này sau đó được chúng ta ghi lại trong bộ nhớ của mình, và từ đó nó định hướng cả cuộc đời ta từ đó về sau. Đó là điều mà Konrad Lorenz đã gọi là “đóng dấu”.

Khi đó, có thể nói rằng Ma trận *được lập trình*. Dĩ nhiên, đây là một ẩn dụ thôi. Và sự kiện trước đó xảy ra có khuynh hướng lặp lại (đơn giản là vì ta có khuynh hướng nghĩ về nó, bị ám ảnh bởi nó), cũng tương tự như ví dụ anh mua xe rồi sau đó đột nhiên nhìn thấy xe cùng loại chạy nhan nhản ngoài phố... Và anh lại càng tin chắc là lại sự kiện đó *có thể* trở lại (vì anh mới quan sát thấy nó lần thứ hai cơ mà)! Vậy là cách anh diễn giải thế giới – nghĩa là chương trình Ma trận ứng với anh khi ấy – lại được củng cố thêm. Và cái hiện tượng thấy – tăng lòng tin, thấy – tăng lòng tin ngày càng xảy ra thường xuyên hơn nữa, để cuối cùng trở thành một điều bình thường đối với anh. Với anh, đó là thế giới anh sống: Hiện thực. Nói chính xác là *Hiện-thực-của-anh*.

Nhìn nhé, tôi vẽ cho anh xem:

- Như vậy, tin vào điều gì đó sẽ làm nó trở thành thật, Lou kết luận. Và anh có thể tìm thấy sự khẳng định này hết sức cụ thể trong trường hợp các ám thị thôi miên, với những *đáp ứng vận động tự động* và *đáp ứng cảm giác tự động*: chỉ vài lời nói của nhà thôi miên mà có thể gây ra nơi thân chủ những cử động, và những cảm nhận rất thật. Đó là một khả năng mà một trong những nhà thôi miên đầu tiên, giáo sư Bernheim, phát hiện ra từ một thế kỷ rưỡi trước: theo lời của nhà thôi miên, một người tin rằng có một thanh sắt nung đỏ chạm vào tay mình, thế là tay anh ta đỏ rực lên, phồng và rất đau... trong khi thực tế không hề có vật gì nóng đặt gần tay anh ta cả! Người ta chỉ cần chạm một đồng tiền cắc vào tay anh ta, hay thậm chí là dùng một cục nước đá, thế là anh ta bị phồng đau đớn như sắt nung đỏ. Cũng cùng cơ chế đó mà chúng ta quan sát thấy những người hoang tưởng, những người ngã bệnh, rồi lại tự hết bệnh, v.v.

Ma trận còn *cao cấp* ở chỗ là nó không chỉ liên quan đến chúng ta, mà liên quan đến toàn bộ thế giới cảm nhận được, nhìn thấy được và cảm giác được.

- Thế còn những hiện tượng nào tuy không thể nhìn thấy nhưng lại không thể chối cãi được khiến anh tin chắc chắn vào Ma trận?

- Ở thì, Picasso nói rằng *Tất cả những gì có thể tưởng tượng ra được đều là thật*. Vậy là nhiều lắm đấy nhé, Lou cười. Nói ví dụ, hãy nói đến những *hạt ảo* mà bên Vật lý hay gọi, trong số đó có hạt *graviton*, những hạt làm

nên trọng lực. Anh biết trọng lực là gì chứ hả? Là cái thứ khiến những trái táo rơi xuống và những vấn đề cứ trầm tích, lèn chặt mãi trong mỗi con người đấy!

Sau khi nhìn tôi để xem tôi có hiểu câu nói vừa rồi là đùa không, Lou nói tiếp về những lý giải khoa học:

- Anh có từng nhìn thấy vật này vật kia rơi xuống không? Bây giờ anh cũng đứng vững trên đất chứ không bay bổng bênh đung không nào? Vậy đó, đó là bởi trọng lực, kỳ diệu thay! Cho hỏi đã có ai nhìn thấy cái gì tạo ra trọng lực chưa? Không ai cả! Vậy mà Trọng lực vẫn là một hiện tượng không thể chối cãi và ai cũng có thể kiểm tra được. Và rồi, trong một thí nghiệm, người ta cho cọ xát hai trường trọng lực với nhau, chúng nháng lửa, ý là phát ra những photon! Lúc ấy người ta mới chứng minh được rằng đã có những hạt gì đó va chạm với nhau: đó chính là những hạt graviton nổi tiếng đấy... những hạt mà không ai quan sát được trực tiếp.

Lou ngừng vài giây để lời nói của mình gây ấn tượng hơn nữa, và nói tiếp:

- Và thế đó, tôi cho rằng Ma trận cũng thuộc dạng như vậy. Ảnh hưởng của nó thì hiển nhiên đến nỗi ta không chú ý đến nó luôn. Vậy mà nó cũng không sờ được, tôi không cách nào cắt một mẫu của nó cho anh xem được. Cũng giống như những hạt graviton, chúng ta chỉ chứng minh được nó thông qua trải nghiệm những hệ quả nó mang lại. Và cũng như graviton, chúng ta có thể tìm ra cách sử dụng nó!

Tôi trở lại với một câu hỏi cứ cắn cái trong lòng:

- Anh có vẻ cho rằng cái mà người đời thường gọi là Chúa, là Đấng sáng tạo, thì thực chất đó là Ma trận theo cách gọi của anh... Cách nhìn này thật là không chính thống tí nào nhỉ.

- Đó hình như không phải chủ đề mà chúng ta quan tâm, Lou trả lời. Tôi có thể nói rằng theo tôi nhận thấy, cái người ta thường gọi là Thượng Đế cũng không phải là Đấng sáng tạo đâu nhé! Có rất nhiều dấu chỉ khiến ta tin là có một đấng ở trên cao, hiện diện ngay từ khởi nguồn... và Thượng đế

là « cái » đã tạo ra loài người. Thế đấy, tôi nói rõ là loài người, chứ không phải thế giới, và càng không phải vũ trụ nhé. Tôi thấy khái niệm này rất giống với khái niệm *cái khuôn* tạo nên dạng thức con người của chúng ta. *Cái ý tưởng* đã tạo thành loài người.

Có nhiều nguồn triết lý Ấn độ nói về Hình thức loài người, và anh cũng biết là nhiều giai thoại và lời truyền trong Kitô giáo cũng nói là Thượng đế đã tạo nên loài người theo hình dạng của chính mình. Vậy đó, một kiểu *khuôn* thôi...

Cá nhân tôi sẽ gọi khái niệm Thượng đế nói trên là Ma trận, và tôi tin rằng – với những lĩnh vực trừu tượng này thì phải nói « tôi tin » – rằng một cái gì đó khác đã tạo nên Ma trận và cả vũ trụ này nữa. Tôi gọi điều đó là Toàn thức, như đã từng nói với anh rồi đó. Ta gọi thế trong lúc chưa định nghĩa rõ hơn điều đó là gì. Chúng ta sẽ nói thêm về chuyện này sau này, nếu anh muốn.

Tất cả những câu chuyện này làm tôi mê quá. Tôi đã từng bao buổi chiều dài đằng đẵng mơ mộng về việc kiến tạo và điều chỉnh thế giới. Có thể nói rằng là ở đây hình như sẽ có những *công cụ* cụ thể! Thích quá đi mất!

Tôi bập vào một câu hỏi khác:

- Anh nói rằng tất cả những cảm nhận của chúng ta đều là ảo giác, và anh xếp Ma trận vào chung loại với các cảm nhận... Thế có khi nào cả Ma trận nữa cũng là một ảo giác không?

- Dĩ nhiên, như tất cả mọi điều còn lại. Toàn thức ban đầu đã phát triển ra Vũ trụ và vẫn như một ánh sáng chiếu rọi nơi nơi. Khi không cảm nhận được trực tiếp ánh sáng ấy, anh đành cảm nhận thông qua những ánh phản chiếu gián tiếp. Một trong những ánh phản chiếu gián tiếp đó là Ma trận, và phải nói là loài người là một ánh phản chiếu còn gián tiếp hơn nữa, ánh phản chiếu của ánh phản chiếu...

Lou cười. Tôi bây giờ rành bài tập đi bên rìa vệ đường đến nỗi không còn phải quá chú ý giữ trục để giữ thẳng bằng nữa. Tôi có cảm giác mình

đang trải qua một đoạn thời gian rất đặc biệt và vô cùng hiểm hoi trong cuộc đời.

- Anh chỉ thấy những gì anh tin thôi, Lou nhấn mạnh. Anh chỉ nhận thấy thứ này thứ kia hiện hữu vì tầm quan trọng anh đặt trên chúng mà thôi. Những người da đỏ châu Mỹ xưa kia còn tin rằng nếu không ai nhìn mặt trăng nữa thì mặt trăng còn có thể biến mất luôn... Bertrand Russell có nói rằng *Trong số những điều mà con người cho là các quy luật tự nhiên, có rất nhiều thứ thật ra chỉ là quy ước giữa những con người mà thôi*. Đoạn này ông ấy mô tả tốt Ma trận đấy.

Lou cứ nói, cứ nói, và bằng một sức mạnh huyền bí nào đó mà anh nắm vững bí quyết, anh khiến những ý tưởng cứ quay mòng mòng trong tôi như hàng đàn bướm bướm.

Tôi vốn thường cho rằng mình không mạnh mẽ về thị giác, giờ lại thấy hàng trăm màu sắc nhảy múa trong đầu. Hơi giống chuyến phiêu lưu ban đêm lần trước cùng Lou, nhưng lần này thì chỉ trong đầu tôi thôi. Và tâm trí tôi chơi đùa với những màu sắc đó.

Điều này làm tôi nhớ lại những khoảnh khắc ấu thơ, những mơ mộng mùa hè mà tôi say sưa khám phá những hình ảnh con này con nọ trên những đám mây. Những màu sắc trong tôi lúc này hợp và tan, những ý tưởng, những linh tính, những cảm giác hợp thành rồi tan biến. Tôi bắt đầu nhận ra một điều mà trước đây tôi không nhận thấy, là mình đang bơi trong một *muôn trùng sống* âm thanh. Một hòa âm thật lý tưởng, hòa hợp với tôi đến nỗi tôi hầu như không thể nhận ra nó. Tôi thoáng nghĩ đến đâu đó đã nghe từ « giai điệu của các tinh cầu », mặc dù nói thật ra thì tôi không có chút khái niệm nào về thuật ngữ đó có thể dùng để nói về cái gì.

Mơ màng, tôi lướt qua mà không để ý mấy đến việc mình vừa đi lướt qua một đàn chim quạ đậu sát nhau trên vỉa hè thành một tập hợp hình bán nguyệt, con nào con nấy như đang ngủ, đầu rúc vào cánh. Một tiếng cánh sột soạt làm tôi giật mình. Là Jack. Nó vừa xông vào chân tôi. Tôi bước qua nó, và dường như bức mình vì không được tôi nhận ra, nó bay lên đập cánh ầm ĩ. Lúc đó tôi mới nhìn thấy bầy chim đang ngủ kia.

Không biết vì sao, tôi chẳng hề thấy ngạc nhiên. Mắt tôi nhìn theo Jack giờ đây đã bay cao trên bầu trời. Ngay sau bóng dáng của nó là mặt trời, như được phủ mờ, với một vàng sương rực rỡ viền quanh. Cảnh tượng thật đặc biệt. Trong một khoảnh khắc, tôi như tách khỏi thế giới này, cũng bay

lên cùng Jack... và nhanh chóng, những màu sắc nội tâm của tôi lại bao chụp lấy tôi một lần nữa.

- Đã đến lúc anh bắt đầu hành động rồi, giọng Lou nói với tôi. Anh cần hiểu rằng thế giới xung quanh chỉ là ánh phản chiếu của chính anh.

Tôi bị giằng co giữa sự tò mò muốn lắng nghe những gì Lou đang kể, và hàng tá ý tưởng đột nhiên tràn ngập tôi với một vận tốc khó tin. Tôi lại có cảm nhận mình như một cỗ máy phun trào sự tưởng tượng.

- Anh chỉ đang được kết nối với vũ trụ của những khả năng. Lựa chọn con đường nào là quyền của anh. Việc của anh là tổng hợp những tiềm năng để tạo ra những gì anh cần, những điều có thể rất khó tin hoặc chưa từng hiện hữu... Chỉ phụ thuộc vào anh!

Cứ như thể Lou đọc được suy nghĩ của tôi vậy. Đáng lẽ chuyện này phải làm tôi sợ, nhưng tôi lại chỉ thấy thoải mái và dễ chịu. Dường như trạng thái mà tôi đang trôi nổi lúc này cũng là trạng thái lúc tôi được sinh ra.

- Điều anh đang học là tìm cách hòa hợp... như cách bộ phận bắt tín hiệu của radio làm để bắt được một tần số. Có hàng triệu tần số... là tất cả những điều mà chúng ta có thể sống và trải nghiệm... có những điều dễ chịu... có những điều không dễ chịu cho lắm... Và chúng chỉ là những tần số khác nhau, tùy anh chọn để sống... Xa hơn nữa nào!

Thế giới đảo lộn. Lạ thay, tôi không rơi vào thế giới *màu sắc* như tôi chờ đợi khi nghe giọng Lou nói « *Xa hơn nữa nào* ». Ngược lại, tôi vẫn hoàn toàn ở trong thực tại, nếu có thể nói vậy. Hình ảnh mặt trời mới này đã tràn ngập tôi. Nói thẳng ra, tôi có cảm tưởng mình đã *trở thành* mặt trời. Hoàn toàn tỉnh táo, các cơ thư giãn và tầm nhìn sáng rõ. Thậm chí tôi để ý rằng còn rõ hơn cả lúc bình thường nữa... Đúng, rõ hơn nhiều. Có điều gì đó bao bọc lấy tôi, mà tôi chỉ có thể đoán biết. Tôi có cảm tưởng rằng *điều đó* là Toàn thức của tôi, nhưng tôi không biết vì sao lại có cảm tưởng đó.

Còn có một điều lạ thường nữa: trời mưa. Bất chấp mặt trời vẫn sáng, một làn mưa mỏng phủ khắp nơi đến tận chân trời. Trời mưa... nhưng hoàn toàn không làm ướt tôi. Như thể là mưa không rơi vào tôi. Dù ở dưới mưa,

tôi vẫn hoàn toàn khô ráo. Khi tôi đưa tay ra để hứng lấy vài giọt mưa, tôi cảm nhận được cảm giác mát lạnh, sự ẩm ướt. Nhưng khi tôi ngừng hứng mưa, mưa không chạm vào tôi nữa. Đến lúc đó tôi mới nhận ra là Lou cũng hoàn toàn khô ráo như tôi vậy. Ý thức của tôi bắt đầu quay cuồng như dòng nước tháo chảy khỏi một bồn nước. Chợt tôi bừng sáng hiểu ra điều gì kỳ lạ làm tôi lẩn cấn vào lần đầu gặp gỡ: hôm ấy trời cũng mưa như hôm nay... và không giọt mưa nào làm ướt Lou cả! Cứ như thế lúc ấy tôi đã thấy nhưng ý thức tôi từ chối không muốn thấy điều đó. Có cái gì đó trong tôi đã chặn lại khiến cho tôi không chấp nhận những điều hiển nhiên đó. Tôi đã nhìn mà không thấy... Đúng quá rồi còn gì, người ta chỉ nhìn thấy những gì người ta tin.

Thật là sốc ghê gớm!

- Lou, cái vụ mưa này... anh làm sao mà hay thế?
- Anh nhìn thấy gì khi Jack đâm sầm vào chân anh?
- Anh không thích trả lời câu hỏi của người khác à?
- Anh cũng thế, có khác gì đâu! Anh đã thấy gì khi Jack bay vào chân anh? Anh đã thấy gì? Lou cứ nhấn mạnh.
- À thì, mặt trời như được bao quanh bởi một vầng mây... hoặc có thể là ánh phản chiếu của ánh sáng... tôi không biết nữa. Và Jack bay thẳng về hướng mặt trời, và tôi bị chói mắt, hơi chóng mặt, rồi tôi lại « đáp xuống » mặt đất, lại nhập thần suy nghĩ, khi...
- Đó là chuyện đã xảy ra. Anh đã chạm được ánh sáng, Jack đã chỉ đường cho anh, thế đấy. Tốt lắm.
- Anh cho phép tôi nói nào: tôi vẫn không hiểu gì hết! Tôi chẳng chạm cái gì cả, và tôi cũng không biết Jack có thể đã chỉ cho tôi cái gì, và bây giờ anh nói tôi đang ở đâu. Tôi chỉ là lơ đãng một phút thôi mà.
- Anh hiểu nhanh nhưng phải giải thích cho anh rõ dài dòng...
- Anh muốn sao chứ, tôi có đầu óc chậm chạp mà: tôi đang lừng lơ! Tôi vừa nói vừa cười, hạnh phúc vì những gì xảy đến với mình.

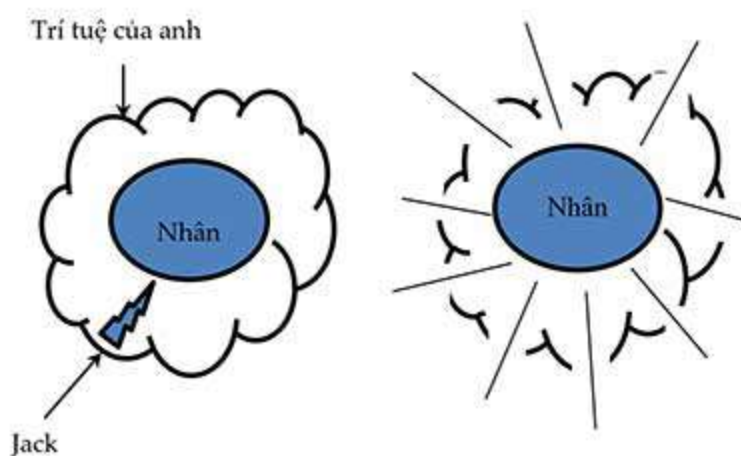
- Được, vậy nghe này: anh đã thành công đạt được một điều là Jack đã dẫn dắt một phần tinh thần của anh đến giới hạn của chính anh. Anh nói là mình chỉ xao lãng một chút thôi, anh nói đúng đấy. Trong một tích tắc, anh đã biến đi thật đấy.

Tôi lắng nghe Lou nói, lòng lẫn lộn ngạc nhiên và không thể tin. Tôi đã quen với những kỳ lạ nhưng lần này có vẻ Lou mê sáng nặng rồi.

- Anh đã biến mất! Bốc hơi... Anh hiểu chưa? Trong một khoảnh khắc anh đã chạm đến những giới hạn của mình. Và vầng hào quang mà anh đã nhận thấy đó là trí tuệ của anh. Ý thức logic của anh đã khiến anh ngừng « chuyển bay ». Nhưng tốt rồi, vậy là anh đã làm được. Khi anh không nhìn theo Jack nữa và trở lại suy nghĩ, tôi nhấn vào tác động anh thêm một tí thôi để giúp anh vượt qua ngưỡng đó. Và anh đã qua được, tốt lắm.

Nhìn thấy vẻ ngỡ vực của tôi, Lou đề nghị vẽ một bức hình:

- Ok, một hình ảnh đáng giá hơn một bài diễn văn dài. Xem nhé:

Ý thức bé nhỏ của anh đã đóng kín trái tim, cái phần tinh túy nhất trong anh. Jack đã đơn giản là giúp anh bẻ vỡ những giới hạn của lý trí để phần « nhân » của anh có thể tỏa sáng. Chỉ có vậy thôi. Tương tự như quả « đèn lồng Nhật Bản» vậy^[5].

Như có ai kéo giật tóc tôi, tôi đột ngột ngẩng đầu lên tìm mặt trời. Lúc này mặt trời chói lòa. Những hạt mưa mảnh mai cuối cùng đã ngừng rơi.

Không còn thấy vầng hào quang nào quanh mặt trời nữa. Sao tôi có thể nghi ngờ nhỉ?

- Tôi có cảm giác như mình đang ở hành tinh nào ấy! Tôi kêu lên. Anh muốn làm tôi tin rằng những điều xảy ra trong đầu mình có thể làm thay đổi thời tiết à? Nhưng đó là chuyện điên rồ!

- Anh thường thấy mưa rơi khi mặt trời vẫn sáng chói giữa đỉnh đầu lấm lỏm? Anh nghĩ là nếu trời mưa thì thường làm ta buồn? Nhưng thật ra là khi ta buồn thì trời mưa.

- Tôi không biết làm gì hơn là tin vậy... không biết phải nói sao nữa.

- Thôi được, ví dụ nhé, nói tôi nghe anh sẽ làm công việc gì nào.

- Công việc nào cơ?... nhưng tôi không biết.

Và ngay lúc tôi kết thúc câu nói đó, một lòng tin khổng lồ dâng lên trong tôi. Có chứ, tôi biết vì sao tôi được sinh ra! Tôi đã biết!

- Làm sao anh tác động được tôi như thế? Tôi hỏi Lou.

- Tôi không làm gì cả, anh và Jack đã làm hết mọi chuyện.

- Giờ tôi đã biết mình muốn làm gì... tôi thì thảo, suy tư.

- Ồ được, nói ra đi! Không phải là anh giận tôi và muốn làm gì tôi chứ?

Lou nói giọng xuống nước, vừa cười vừa làm bộ nhăn nhó sợ sệt.

- Tôi đã biết mình muốn làm gì trong đời...

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaa!...

Nhà khảo cổ rú lên, tiếng la vang vọng trong hang băng.

Anh vừa ghi chú xong trong sổ những gì mình vừa trải qua thì một tiếng sột soạt nhỏ làm anh chú ý. Đưa mắt lên theo bản năng, anh không tìm được la toáng lên: anh bị bao vây kín mít bởi những đôi mắt đang nhìn anh chăm chăm. Đa số các đôi mắt lại kèm cả hàm râu rậm rạp.

Jonathan Mac Roy bị bao vây bởi khoảng bốn mươi người đàn ông, đàn bà và trẻ em. Hầu hết đều mặc quần áo da thú, hơi giống người Mông cổ hay người kô-dắc. Đàn ông hầu như đều để râu, và đa số phụ nữ có một con trên đầu gối hay thậm chí nhiều hơn. Họ cách anh một khoảng, cúi nhìn và quan sát anh trong im lặng, có lẽ đã từ một lúc lâu rồi.

Sau khi nhìn một lượt thoáng qua đoàn người kỳ lạ này, Jonathan thử tìm xem họ đã đến đây bằng đường nào. Có kẻ nứt băng nào chăng?... Nhưng các vách băng xung quanh, trong treo một cách lạ thường, không cho thấy có lối vào nào cả.

- *Người ấy đã dẫn anh ấy đến đây, một người đàn ông trong số họ thì thảo.*

Ông ta nói bằng một giọng khá gần với ngôn ngữ koriak mà Jonathan đã học để phục vụ những nghiên cứu của mình. Koriak là một loại ngôn ngữ đơn giản, từ vựng không nhiều, nhưng rất cổ và người ta không biết nó bắt nguồn từ đâu. Ngôn ngữ koriak dường như bắt nguồn từ không đâu cả... cũng như những người quanh Jonathan Mac Roy, xuất hiện chẳng biết từ đâu.

- Xin chào, anh cất tiếng nói với cả vòng tròn, với vài từ cơ bản mà anh còn nhớ được. Mọi người có thể giúp tôi không? Tôi bị ngã từ...

Và anh chỉ lơ tròn trên cao mà từ đó anh rơi xuống.

Cũng người đàn ông khi nãy nhìn đoàn người của mình và gật gù ra hiệu đã hiểu. Cả nhóm cũng đáp lại bằng bộ mặt đã hiểu.

- Anh phải đi theo chúng tôi, ông nói.

À được, tôi cũng không có gì hay hơn để làm hôm nay, Jonathan tự nghĩ, và cũng không mấy ngạc nhiên vì sao mình lại được đón nhận dễ dàng thế.

- Tôi sẽ đi với các bạn, nhà khảo cổ trả lời và đứng lên.

Anh thấy một người phụ nữ nhặt hành lý của anh lên. Anh tiến về phía cô ấy để cầm lấy, nhưng cô lùi lại và nhìn thẳng vào mắt anh. Jonathan ra hiệu bằng tay rằng anh OK, và bước theo người đàn ông đã mời anh.

Cả nhóm dẫn ra cho anh đi qua, và anh cùng người đàn ông có vẻ là thủ lĩnh đi đầu đoàn. Thì ra ở một góc căn phòng băng lại có ngõ đi ra. Kỳ lạ thay, hành lang đá lại dẫn đi xuống nữa.

- Anh còn rất nhiều điều cần phải học, người đàn ông nói với Jonathan, giọng tâm tình. Một phụ nữ sẽ có trách nhiệm dạy cho anh.

Họ đi khoảng chừng một giờ trong những hành lang băng, rồi nền đất có vẻ ấm lên. Các vách băng tan dần để lộ vách đá. Nước chảy róc rách cho thấy đường họ đi cứ tiếp tục đi xuống.

Chúng mình đi xuống sâu thế này là đi đến đâu nhỉ, Jonathan nghĩ. Có rất nhiều lối mở ra và cả nhóm khi thì quẹo phải, khi thì quẹo trái. Người dẫn đầu có vẻ rất biết mình đang đi đâu, ông dẫn đầu cả đoàn với một vẻ vững vàng và Jonathan bám lấy ông như bám lấy phao. Đã từng phiêu lưu trên toàn cầu nhiều năm dài, nhưng chưa bao giờ Jonathan đi đến một nơi bí hiểm như thế này.

Cuối cùng, họ đến trước một...

Những gì nhìn thấy làm Jonathan ngưng cả thở. Họ đã đến giữa một miệng núi lửa khổng lồ, có lẽ đã tắt từ nhiều trăm năm hoặc hơn nữa. Bất chấp độ cao, ở đây không thấy tuyết và - phi thường đến cùng cực - cỏ cây ở đây xanh mơn mớn.

Một cái hồ mênh mông yên vị giữa thiên đường thất lạc này. Cây cối màu mỡ có vẻ đã tận dụng tối đa nền đất ẩm áp của vùng núi lửa. Chỉ có vách thung lũng ở xa nhất về phía tây thì có vẻ hoang vắng. Theo những làn khói bốc lên, có thể đoán rằng ở đó có những suối nóng, như Jonathan đã gặp không ít trên đường lên đây.

Ngay phía trước Jonathan, nhiều mái nhà nhô ra khỏi cây cối rậm rạp.

- Chào mừng đến với thung lũng, người thủ lĩnh nói. Ở đây, anh sẽ khám phá những suy nghĩ của mình, anh sẽ học lại cách nhìn, cách nghe, cách cảm, cách dẫn dắt ý thức của anh để kiến tạo mọi điều.

Cả nhóm nhanh chóng tản ra. Mỗi người trở về nhà mình, trở lại với gia đình và những hoạt động thường nhật. Cuộc sống ở đây tiếp tục dòng chảy của nó.

Chỉ có một người phụ nữ chừng ba mươi tuổi ở lại với Jonathan. Không nói một lời, cô nắm cánh tay anh dẫn về nhà. Vào nhà, cô giúp Jonathan thu xếp thoải mái, cho anh ăn uống, rồi họ ra khỏi nhà đi về phía hồ.

- Khayr có giải thích rằng anh còn phải học rất nhiều điều không?

Jonathan bắt đầu học theo phong thái của những chủ nhân nơi này, anh im lặng và chỉ gật đầu để trả lời. Cô gái có vẻ tán thưởng thái độ bắt đầu biết thông thái của anh, và nói tiếp:

- Để anh có thể đồng điệu hơn với những người và vật anh sát cánh hằng ngày, chúng ta sẽ bắt đầu bằng dạy anh những nền tảng của cách sống. Một vài khái niệm đơn giản và dễ thực hiện sẽ giúp anh sáng hơn nhanh thôi, trong nghệ thuật hiểu và sống hòa hợp với người xung quanh.

Anh chưa thể gặp các thành viên còn lại của nhóm khi anh chưa học được một lượng hành vi thích hợp nhất định. Tất cả...

- Nhưng dù gì tôi cũng biết giữ gìn một mức tối thiểu chứ nhỉ! Jonathan phản đối.

- Suyt! Cô gái nói nhẹ nhàng, anh hãy nhớ rằng người ta không ngắt lời những người đang dạy mình.

Đột nhiên hiểu ra sự vụng về của mình, Jonathan xin lỗi về sự đường đột của mình và để cho người hướng dẫn nói tiếp.

- Được, tôi đang nói rằng tất cả những gì chúng ta sẽ trò chuyện không phải là một cấu trúc thực thụ để can thiệp, nhưng đúng hơn là một *hệ thống* vững chắc mà dựa trên đó anh có thể xây dựng những gì anh muốn. Cách để nắm vững những công cụ này thường là thực hành! Những gì được trao đổi, ta sẽ áp dụng hết vào cuộc sống, vào những gặp gỡ hàng ngày, dù là trong công việc hay chỉ là lúc hai ta nói chuyện, hay thậm chí ngay trong những giấc mơ. Và chỉ khi anh đã đưa những kỹ thuật này vào những hành vi ngày thường của mình thì những cánh cửa huyền bí của tâm trí anh mới mở ra và cho phép anh bước vào một thế giới mới của vô hạn những khả năng.

Lần này, Jonathan lắng nghe người phụ nữ rất chăm chú. Những ngày liên tục leo núi và cuộc rơi trượt bạo lực trong khe núi như đã thuộc một thời nào thời nào xa xôi. Vậy mà cũng mới vài giờ trôi qua thôi.

Trong miệng núi lửa này thời tiết thật ôn hòa, cao hơn thời tiết bên ngoài mười mấy độ. Tuy nhiên, vách đá xung quanh cao quá nên mỗi chiều mặt trời lặn khuất khá sớm.

Đi được một lúc kha khá thì Jonathan nhận thức được là dù họ luôn hướng về phía hồ, khoảng cách rút ngắn lại rất ít. *Trời đất, cái thung lũng này hẳn phải rộng lắm!*, anh nghĩ.

- Như vậy, cô gái nói tiếp, điều đầu tiên mà chúng ta sẽ cùng làm việc là Sự quan sát. Mỗi con người có thể có vô số trạng thái tinh thần, thái độ và

hành vi. Hầu như chúng ta không bao giờ nói trước được phản ứng tiếp theo của họ sẽ là gì.

Tuy thế, chúng ta có thể học cách nhận biết những dấu chỉ cụ thể bên ngoài có thể cho phép ta đoán điều gì đang xảy ra trong lòng họ. Đầu tiên học cách nhận biết, sau đó ta sẽ lưu ý tìm chúng trong lúc tương tác.

Chắc chắn anh không phải thầy bói để đoán mò, nên điều anh sẽ làm là nhận biết *lại* những điều anh đã học được trước đó trong khi tương tác.

Ví dụ nhé:

- Tôi và anh đối thoại. Anh đồng ý với tôi.
- Tôi quan sát và ghi nhớ những biểu hiện cụ thể của anh khi anh đồng ý.
- Sau này, khi tôi lại nhìn thấy những dấu hiệu tương tự ở anh, tôi có thể khẳng định gần như chắc chắn rằng anh lại đang đồng ý với tôi.

Ví dụ trên thì đơn giản nhưng đã đủ cho thấy không có gì ma thuật trong việc đoán được ai đó nghĩ gì hay cảm thấy gì dù họ chưa nói ra. .. Chỉ cần trước đó ta đã quan sát và ghi nhớ những dấu chỉ. *Không có gì là kỳ diệu. Nếu chúng ta học những chiêu của nhà ảo thuật thì ta không còn thấy điều gì là ảo diệu nữa*, có một nhà thông thái nói thế. Những gì chúng ta đang học cũng là vậy đấy.

Tôi đề nghị anh những ngày sắp tới luyện tập quan sát người xung quanh và sau đó biết nhận ra những biểu hiện của:

- sự dễ chịu / sự khó chịu / trạng thái trung tính
- sự bị thu hút / sự chán ghét / trạng thái trung tính
- sự đồng ý / sự không đồng ý / trạng thái trung tính
- sự nhất quán / sự không nhất quán
- và những điều khác nữa nếu anh muốn...

Như vậy, sẽ đến lúc anh biết được người đối thoại có đồng ý với anh hay không, họ có đang dễ chịu thoải mái chẳng, họ thấy anh hấp dẫn, hay không ưa anh, và vì lý do gì... mà không cần người đó thể hiện những cảm xúc đó một cách có ý thức. Đây là những hiểu biết tối thiểu và cần thiết cho sự giao tiếp lành mạnh. Nếu không, anh có thể hành động lầm lộn hết cả mà thậm chí không biết điều đó.

- Thưa cô, cô nói về *sự nhất quán*, điều đó là sao? Jonathan hỏi.

- Anh biết đấy, ở đây nếu anh luôn tôn trọng người khác thì anh vẫn có thể xưng hô nhẹ nhàng thân mật không cần thưa gửi. Nhưng tùy anh thôi, khi nào anh thấy thoải mái. Tôi không bị phiền gì hết. Còn về *sự nhất quán*, đó là nghĩ thế nào thì làm như thế ấy. Đó là trạng thái mà những suy nghĩ của anh hoàn toàn tương ứng với từng hành động của anh. Nhân nói về điều này, đừng lầm *sự không nhất quán* với sự lừa dối nhé. Sự không nhất quán chỉ là một sự thiếu hòa hợp trong tự thân con người đó.

Anh sẽ biết ai đó nhất quán khi họ thể hiện một điều bằng cả cơ thể của họ, không có chi tiết thiếu hòa hợp nào làm rối loạn ngôn ngữ không lời của họ, chẳng hạn như tay phải linh động quá còn tay trái lại bất động... cũng như lời nói của họ không có chi tiết lạc điệu nào, chẳng hạn như *đồng ý, nhưng...* hoặc một câu *tốt lắm* nhưng lại được nói ra bằng một giọng có vẻ hoàn toàn ngược lại. Sự nhất quán là một trạng thái hòa hợp sâu sắc.

Nói luôn một ý quan trọng vừa nghĩ đến, tôi đề nghị anh luyện sự quan sát của mình:

- góc độ *thị giác*: hãy quan sát thái độ, dáng dấp, vẻ mặt, trương lực cơ và những dấu chỉ tinh tế khác: hơi thở, cử động mắt, chân mày, trương lực môi, động tác nuốt nước bọt...

- góc độ *thính giác*: nghe giọng nói, tông, nhịp điệu, độ nhanh chậm, hơi thở trong khi nói, và cả ngôn từ sử dụng...

- góc độ *thế chất*: khi anh có cơ hội chạm người ấy, hãy xem độ rắn chắc của bàn tay, nhiệt độ, có toát mồ hôi không, người đó đứng gần hay xa anh, cơ thể họ có cân bằng không...

Dĩ nhiên, anh cần kín đáo! Đừng nhìn chăm chăm người khác như cách của đám người thành thị... Ồ, xin lỗi, tôi không muốn nói thế, cô gái kêu lên và bịt miệng mình.

- Không sao, Jonathan cười, tôi có biết những người như vậy rồi. Tôi sẽ cố tỏ ra tự nhiên, hành xử bình thường, như thế tôi không hề quan sát, để tránh ăn bột tai thôi chứ không có gì hết!

- Chúng tôi không thô lỗ thế đâu, cô gái trả lời nhẹ nhàng, đã cười trở lại.

- Nhưng hãy nói cho tôi biết, cô biết những người dân thành thị nhân dịp nào?

- Anh nghĩ gì thế, cô gái vặc lại, anh cho chúng tôi là những người hoang dã à? Chúng tôi sống trong thung lũng này nhưng cũng biết thế giới xung quanh chứ. Thôi để tôi nói tiếp nào: có khả năng quan sát sẽ giúp anh luôn biết mình “đang ở đâu” trong mối liên hệ với người trước mặt, dù là anh đang hỗ trợ họ thực tập một bài tập liên quan đến Core Gem, hay anh đang thương lượng mua bán, hay đơn giản là chỉ đang trò chuyện cùng một người bạn. Anh luôn biết lúc nào nên dẫn bước tiếp hay rút lui.

- Cô nói về Core Gem à?

- Đúng... Anh biết Core Gem là gì mà phải không? Chẳng phải đó là thứ dẫn anh đến đây sao?

- Ở thì, tôi có biết, theo một nghĩa nào đó. Nhưng tôi không chắc là mình đã nắm được chính xác nó là gì...

Cô gái nhìn nhà khảo cổ một lúc.

- Anh khá lạ đấy. Vậy thì, nếu anh không biết Core Gem là gì: hãy làm bộ biết. Làm bộ một thời gian rồi thì anh sẽ đi đến chỗ thực sự hiểu nó. Đó là cách người ở đây hay nói với trẻ em.

Trong mọi trường hợp, điều quan trọng nhất anh cần phải biết khi hỗ trợ ai đó với Core Gem là phải nhận ra được trạng thái ý thức của họ. Anh cần biết là họ vẫn đang trong trạng thái ban đầu khi gặp anh hay đã đi vào một *Trạng thái Ý thức Biến đổi*, thậm chí anh cần biết cách giúp họ *chuyển trạng thái ý thức*.

- Và tôi sẽ làm chuyện đó bằng cách nào? Jonathan hỏi.

- Quan sát!

Cô gái có vẻ khoái chí về vẻ thiếu hiểu biết của Jonathan, giống như kiểu khoan khoái của một người đang giảng giải cho trẻ con về cuộc đời.

- Có nhiều dấu hiệu của Trạng thái Ý thức Biến đổi, cô nói tiếp. Nói chung, anh sẽ thấy những dấu hiệu đối lập với Trạng thái Ý thức Thường ngày của người đó. Có thể là: mặt đỏ lên hay tái đi so với trước đó, thư giãn hơn hay ngược lại có vẻ căng thẳng hơn, ngáp nhiều, nước mắt chảy... Ít nói đi, ít cử động hơn, tốc độ chớp mắt chậm lại hay nhanh hơn, mắt nhìn sững hay ánh mắt xa xăm, tự nhiên nhắm mắt và sau đó nhãn cầu chuyển động nhanh như lúc người ta mơ, đều là những dấu hiệu của Trạng thái Ý thức Biến đổi.

Còn nhiều nữa, nghe nhé: các nét mặt dần ra, khuôn mặt trông cân xứng hơn, hoặc từ ngữ bắt đầu đơn sơ, anh nói gì họ hiểu chính xác theo nghĩa đen. Anh có thể thấy họ nuốt nước bọt, cơ thể giật nhẹ, nhịp thở và nhịp tim của họ có thể thay đổi. Nói chung đồng tử thường dần ra và tiếng thở nghe rõ hơn. Tôi còn chưa nói đến những phản ứng cảm xúc đủ loại và những cảm giác tách biệt, tự nhiên thấy mình lùi lại thời tuổi nhỏ, đi ngược về quá khứ, không giữ kỷ ức về cuộc đối thoại đang diễn ra, tay chân mất cảm giác, đông cứng, có khi thấy ảo giác, thấy thời gian biến đổi... v.v.

Jonathan Mac Roy sững sờ trước sự đối nghịch giữa bề ngoài của người phụ nữ mặc áo da thuộc và những gì cô nói, quả quyết, dõng dạc kiến thức và rất chi tiết. Anh nghĩ lại về người đàn ông đã đón gặp anh ở phi trường Yelizovo, ông ấy cũng có kiến thức và vốn từ đáng kinh ngạc so với một người xuất thân từ dân tộc mình.

Nhưng tất cả những kiến thức này từ đâu ra vậy? Jonathan suy tư.

- Anh mơ mộng hả? Cô gái nói, cù vào hông anh một cách

thân thiện. Anh nên nhớ rằng tôi biết rất rõ ai đang ý thức tỉnh táo còn ai đang thả hồn đi đâu đấy! Và đó cũng là điều tôi muốn anh đạt được. Khi gặp gỡ một người lần đầu, ta có thể cho rằng người ấy đang ở trong trạng

thái Trạng thái Ý thức Thường ngày của người đó, dù ta chưa hoàn toàn chắc. Và khi ta thấy dần dần người đó trượt khỏi trạng thái ban đầu, ta có thể cho rằng người ấy đang trong *Trạng thái Ý thức Biến đổi, TYB*.

Anh hiểu tôi chứ? Được không? Xin lỗi nếu có khi tôi không có hết những từ dùng cần thiết để diễn tả, cô gái nói để dò xem Jonathan có theo kịp những điều cô đang nói không, chứ thật ra từ vựng cô dùng rất phong phú và thích hợp. Nếu anh quan sát thấy những dấu hiệu tôi vừa kể xuất hiện, khác so với trạng thái bình thường, thì người đó chắc là đã ở trong TYB rồi đấy. Ví dụ, da mặt người ấy trước đó sạm màu thì bây giờ tái đi. À, có điều gì xảy ra rồi đấy. Người ấy đã thay đổi trạng thái ý thức của mình.

Tùy anh có biết cách sử dụng tình trạng đó hay không!

- Cho tôi hỏi một câu ngu nhé: cái TYB đó dùng để làm gì? Jonathan hỏi.

- Chỉ quan sát được thôi mà không làm gì với nó thì hoàn toàn vô dụng! Biến đổi trạng thái ý thức của mình giúp ta ra khỏi cách hiểu thế giới và cách vận hành hời hợt hàng ngày của mình, để có thể tiến hóa hơn về mặt ý thức. Nếu tiếp tục nghĩ và làm những điều thông thường trong trạng thái đó thì chẳng dẫn tới điều gì đặc biệt. Chính trong TYB, anh có thể chấp nhận những điều mình không điều khiển được, chấp nhận những mơ hồ không tiên đoán được, chấp nhận cái mới, khoảnh khắc đó là lúc anh bước vào một trạng thái rất thích hợp để học hỏi và khám phá.

Nếu tôi dẫn dắt anh trong trạng thái thôi miên, chính nhờ những đặc điểm nói trên của vô thức hay toàn thức của anh mà khả năng anh học sẽ tăng lên rất nhiều. Điều gì dẫn tới kết quả đó? Chính là các nguồn lực của anh khi ấy được giải phóng. Sau đó anh có thể học cách làm sao cho trạng thái TYB đó trở thành thường xuyên, trở thành Trạng thái Ý thức Thường ngày của anh luôn!

- Chúng ta có một bài học dài tối nay, cô gái nói.

Mặt trời đã xuống chạm vào miệng vách núi. Hồ vẫn còn xa khi cô quyết định đi ngược trở lại. Họ đã đi bộ nhiều giờ trong cỏ cây rất chi xum xuê. Jonathan đã nhận ra những loài thực vật mà đáng ra ở độ cao này không bao giờ có thể gặp.

- Anh có câu hỏi gì không? người dẫn dắt hỏi Jonathan.

- À, cô chưa cho tôi biết quý danh...

- Anh vẫn nói chuyện hơi khách sáo, cô cười tinh nghịch. Thật ra tôi cho anh biết tên vài lần rồi đấy, nhưng anh còn quá tập trung vào bản thân nên không nhận ra.

Jonathan chỉ lắng nghe câu trả lời bí ẩn ấy và đợi câu tiếp theo.

- Tôi có cần nói trắng ra không? Anh không thể quan sát đúng những gì xảy ra quanh mình nếu như anh quá bận rộn với cái rốn của mình! Không nhất thiết anh phải ngày đêm tập trung vào thế giới bên ngoài, nhưng điều này là cần thiết khi anh làm việc – hoặc đơn giản là nếu anh muốn giao tiếp hiệu quả - với một ai đó. Anh cần phải làm được điều này nếu anh muốn biết tên tôi.

Mục tiêu là tạo ra một kiểu « phản ứng hóa học » giữa anh và toàn bộ con người mình, cũng như với người anh đang đối thoại, làm sao để giữa hai bên có « điện chạy ». Tôi sẽ chỉ anh một cách để làm điều đó đơn giản và dễ thực hiện... dĩ nhiên là với điều kiện anh phải thôi chăm chú vào chính bản thân anh.

- Điều đó có thật sự quan trọng lắm không?

- Có, nếu anh thật sự muốn biết tên tôi! Quan trọng đấy. Nếu không quan trọng thì tôi đã chẳng nói với anh làm gì.

Nếu anh cứ tập trung vào bản thân mình, anh sẽ không có trực giác gì hết, anh sẽ không bao giờ cảm nhận được những gì Thế giới này gửi đến anh một cách tinh tế, anh sẽ chỉ biết những điều mà lý trí logic của anh cho phép anh biết... và vậy thì anh không bao giờ ra khỏi khung nhận thức bình thường mà tôi đã nói hồi nãy. Bên ngoài khung đó có rất nhiều điều mà anh không ngờ đâu.

Nhận thức bình thường của anh dĩ nhiên là hữu ích cho cuộc sống bình thường của anh, nhưng nó giới hạn lắm... À còn nữa! Tôi quên chưa nói với anh rằng khi anh hỗ trợ ai đó trong Trạng thái Ý thức Biến đổi, anh cũng nằm trong TYB. Tập trung trên đối phương, chỉ trên đối phương thôi, là một cách để đạt được trạng thái đó rất nhanh.

- Đợi tí, Jonathan thốt lên. Có phải cô đang muốn nói với tôi rằng cái gọi là “trực giác” thật ra chính là sự cảm nhận được suy nghĩ của đối phương?... Một kiểu thần giao cách cảm?

- Không, đó lại là chuyện khác nữa. Đây tôi đang nói về chuyện kết nối với người mà anh đang đồng hành. Cứ như thể là họ có thể điều khiển anh từ xa, trong khi anh nghĩ là anh đang hành động hoàn toàn tự chủ.

Cô gái để cho nhà khảo cổ vài giây để thẩm ý.

- Điều đó đòi hỏi phải có sự trung lập hoàn hảo, cô nói tiếp trước khi anh kịp lên tiếng hỏi, nhưng điều đó cho anh đạt được khả năng hành động đúng.

- Tôi không biết mình có muốn thực hiện những điều này không, Jonathan nói.

- Bởi vì cái tôi của anh còn run rẩy nhiều quá, cô giải thích. Khi anh hiểu rằng sự tự chủ lớn nhất đến từ sự buông lỏng, anh sẽ hành động đúng. Ra khỏi sự kiềm tỏa của ý thức bé nhỏ thông thường. Hòa làm một với người khác và với Thế giới.

Jonathan trầm tư nhiều phút và cô gái tôn trọng sự im lặng ấy. Đêm đã gần như hoàn toàn phủ xuống thung lũng. Hai người đang sánh bước trong sự tĩnh lặng của bóng tối. Nhiều côn trùng đã thức dậy và hồ hởi tự thể hiện. Nhiều tiếng sột soạt đó đây tràn đầy không gian ẩm.

Hắn là cô gái nhận thấy một dấu hiệu gì đó ở Jonathan, vì vậy cô tiếp tục với một giọng trầm tĩnh và vững vàng:

- Có thể nói rằng bộ não anh mã hóa các thông tin theo cách mà... nó có thể cảm nhận. Bỏ qua không nói đến những người có khả năng *ngoại cảm*, còn người trần chúng ta thu thập thông tin của môi trường sống và cảm

nhận thông qua năm giác quan sinh học. Mắt anh có thể thu nhận được một cái gì đó, não anh diễn giải các tín hiệu ánh sáng nhận được và cho anh một hình ảnh đại diện.

Rồi anh lại hiểu qua một thứ khác vì hình ảnh đại diện đó nhắc anh nhớ một ký ức hay chạm một sợi dây nhạy cảm gì đó trong tâm hồn anh, thế rồi anh có một cảm xúc. Cứ thế, bộ não xây nên những gì mà anh nghĩ là mình nhìn được từ thế giới. Nói đại khái, anh không nhìn thấy thế giới thực, mà chỉ nhìn thấy những gì não của anh cho anh thấy.

Vậy thì, nếu anh trở thành có khả năng phân biệt người đối thoại của mình thu nhận thông tin qua kênh nào và xử lý thông tin ra sao, anh có thể:

- đoán được người đó suy nghĩ *như thế nào*, và...
- giao tiếp với người ấy theo *kênh* mà người ấy giao tiếp;
- sử dụng *cấu trúc* mà người ấy dùng cho tư duy: để giúp người ấy làm tốt hơn nữa những gì họ đã làm tốt, sửa chữa những gì không hoạt động hoặc đã ngừng hoạt động, giúp họ học những cách mới để xử lý thông tin;
- dẫn dắt người đó ra khỏi khung tư duy thông thường của họ.

- Khi cô nói *đồng hành*, điều đó có ý nghĩa gì? Jonathan hỏi.

- À được, trong số những từ tôi hay dùng thì *đồng hành* bao gồm tất cả các kiểu giao tiếp. Nhưng đó là cách dùng từ của riêng tôi, anh có thể có cách của riêng anh.

Thế đấy, tôi vừa kể anh nghe cách nhận ra được một người vận hành ra sao. Điều này rất hữu ích cho những gì chúng ta cần cùng nhau phát triển.

Cô gái vạch hình ảnh sau đây trên vỏ một thân cây:

Có **ba tầng** cho phép ta đoán ra kênh giao tiếp:

Và cô giải thích:

- Khi một người có mắt hay nhìn lên, cơ thể căng thẳng, cằm ngẩng cao, thở nông và thở ngực, giọng khá cao và nói nhanh – kiểu tựa tựa như anh – người đó có kiểu giao tiếp *Thị giác / Lý trí*. Anh theo kịp chứ?

- Hừm... Jonathan trả lời, nhắm mắt lại để hình dung rõ hơn.

- Ngược lại, một người khác nói năng ung dung, giọng trầm hay mạnh mẽ, dáng dấp chắc nịch, có vẻ cằm chật trên mặt đất, hay nhìn xuống và thở sâu, thở bụng sẽ khá chắc chắn là thuộc kiểu vận hành *Cơ thể / Thể chất*. Cứ như thế cơ thể biểu hiện ra cách tư duy con người vận hành vậy.

Cuối cùng, cô nói tiếp, một người thở vừa ngực vừa bụng, đều đặn, nói giọng trung và bình ổn, ánh mắt nhìn thẳng hay đưa ngang, thái độ cân bằng “giữa Trời và Đất”, sẽ thuộc: *Thính giác / Hòa điệu*.

- Tôi nghĩ là tôi hiểu rồi, Jonathan nói với một vẻ thỏa mãn.

- Dĩ nhiên đây không phải là những nhãn dán cố định và vĩnh viễn. Chúng ta đều có năm giác quan và chúng ta dùng cả năm. Đúng hơn là ta đang nói về khuynh hướng sử dụng một giác quan nào đó trội nhất. Một trong những mục đích của trò chơi là nhận ra kênh cảm nhận chính của mình, để rồi phát triển mở rộng ra thêm các kênh khác để có thể phủ sóng hết các kênh cảm nhận mà con người bình thường có được trong trạng thái ý thức bình thường.

Như vậy anh có thể hiểu hơn rằng một người có khuynh hướng thị giác cũng dễ stress hơn, hay lý luận, lý trí hóa, dễ nhúc nhích, v.v. Và cũng có khuynh hướng mơ nhiều, dễ hình dung, thích lập những dự án... Tóm lại, hơi bay bổng!

Ngược lại với nhóm này là những người thuộc kênh *Cơ thể/ Thể chất*. Chúng ta cũng có thể gọi họ là *Cảm giác - vận động*. Những người này sẽ thổ lộ rằng họ thích thư giãn, nhưng khi được yêu cầu làm những bài tập hình dung thì không làm được. Họ thích hành động hơn là nghe thuyết giảng, và thích những việc cụ thể hơn là phải ngồi học, phải “bận trí”.

Jonathan cảm thấy cô gái cười trong đêm tối.

- Người thuộc kênh thị giác thích chuyện đầu óc, còn người cảm giác vận động thích ngo nguậy cơ thể. Còn người trung dung, ở giữa hai thái cực kia là con người trội về thính giác. Những người này đạt trạng thái thư giãn rất dễ dàng, năng động và hài hòa. Có thể nói là với loài người chúng ta thì thính giác là cách vận hành tối ưu, trung gian giữa quá bay bổng và quá thực tế.

Kiểu như Âm và Dương, hay Ngũ hành, những quan niệm truyền thống của phương đông, những khuynh hướng giác quan vừa nêu là một cách phân loại theo nền tảng nhận biết và hiểu thế giới của từng người. Một khi đã quen thuộc với những khái niệm này rồi thì anh sẽ sử dụng chúng dễ dàng, theo trực giác hơn là theo logic.

Hai người bộ hành đã về lại nhà cô gái. Đêm đen tuyền. Cô đốt lên một kiếu đèn dầu chiếu sáng căn phòng chính với một ánh sáng lung linh. Mùi dầu đốt nhanh chóng nhuộm thơm không gian và Jonathan cảm nhận sự mệt mỏi qua sự cứng đờ của cơ thể mình. Một ngày thật khó tin, anh vừa ngẫm nghĩ vừa nhìn... Lehya.

- Tôi sẽ là họa sĩ, Marc Martigan kêu lên, khuôn mặt rạng rỡ.

- Lehya?... Jonathan Mac Roy thì thào, trước khi nói với cô gái trẻ: Cô tên là Lehya?

Cô quay lại nhìn anh, khuôn mặt tỏa sáng.

- Anh học nhanh thật, tốt lắm.

- Đợi đã, đợi đã! Cô tên là... Lehya?

- Đúng vậy, cô gái xác nhận, người ta gọi tôi như vậy đó.

- Nhưng làm sao tôi có thể biết tên cô được? ... Jonathan thì thầm và nhìn sững Lehya, mắt trống rỗng. Tôi thậm chí còn không hề quen biết một ai có tên giống vậy... Làm sao cái tên đó hiện ra trong đầu tôi được?

Jonathan ngỡ ngàng trước trực giác bất ngờ của chính mình. Lehya có vẻ khoái chí trước vẻ ngạc nhiên của anh học trò.

- Một chuyến đi dạo ra trò thể nào cũng tạo phản ứng hóa học tốt và thắt thêm mối quan hệ thân thiết, cô nói với một nụ cười. Điều anh vừa làm quan trọng lắm. Anh đã thiết lập một mối quan hệ không thấy được bằng mắt, một sự giao tiếp giữa con người sâu thẳm của anh và của tôi.

Những người yêu nhau hay rất quý nhau tạo ra dạng liên hệ vô thức này một cách rất tự nhiên. Chắc anh đã từng thấy những cặp tình nhân đi bên nhau bước thật đều bước, hay anh từng cùng ai đó cất lời và cả hai nói ra cùng một điều, dù không hề cố ý. Cũng vậy đó, mỗi liên hệ anh đã tạo với tôi cũng tương tự.

Mỗi liên hệ này sẽ giúp chúng ta “cùng pha” với nhau, đặc biệt là bây giờ anh sẽ đồng điệu với chính bản thân anh hơn.

- Giải thích thêm cho tôi được không, Jonathan năn nỉ, chột không thấy mệt mõi gì nữa.

- Nói nhanh thôi vậy. Anh cũng cần được nghỉ ngơi... Kiểu tiếp cận rất sâu và tinh tế này sẽ rất cần thiết khi anh cần bước vào một giao tiếp thật sự

với một ai đó. Việc đầu tiên anh cần làm để thiết lập mối quan hệ ngầm mà mạnh mẽ này với người đó là... có Ý định!

Ý định không phải là ý chí, mà đúng hơn là một mong muốn âm thầm, một điều tồn tại trong anh, mà anh không thực sự thấy rõ nó nhưng biết rằng nó có ở đó. Ý định là một cái gì đó không thể ngăn cản, mạnh hơn rất nhiều so với ý chí. Khi anh có Ý định làm một điều gì, không gì có thể ngăn anh được. Bởi vì người có thể chọc gậy bánh xe vào chuyện của anh nhiều nhất lại là chính anh, còn ý định thì nằm ngầm dưới tiềm thức vì thế thoát khỏi sự cản trở, thoát khỏi ý thức của chính anh!

Tôi có thể nói rằng có bốn bước để tạo mối liên hệ: đầu tiên, là có *Ý định* tạo mối liên hệ, sự tương giao với người đó. Và rồi anh sẽ cử động nhịp nhàng theo những biểu hiện ngôn ngữ không lời rất tinh tế của đối phương. Chính ở bước này cần khả năng quan sát của anh, bởi những biểu hiện tinh tế nhất lại chính là những điều giúp anh tạo mối liên hệ vô thức tốt nhất. Rồi tiếp theo, anh phải duy trì sự hòa nhịp này, cho đến khi anh thấy không phải anh cố tình làm theo đối phương nữa, mà có một điều kỳ lạ diễn ra: anh cử động theo người đó, nhưng người đó cũng cử động theo anh. Đối phương đã đáp ứng! Anh đã tạo được mối liên hệ. Lúc bấy giờ hai người đã đồng bộ với nhau.

- Vậy, nếu như tôi hiểu rõ nha, chẳng hạn tôi đi mua bánh mì. Ngay lập tức, tôi quan sát được cô bán hàng thở rất nông, vì vậy tôi cũng điều chỉnh cách thở nhẹ lại...

- Đúng rồi đó, Lehya khuyến khích.

- Ok. Rồi cô ấy ngước mắt lên, tôi thấy cô ấy đeo cặp kính to. Rồi nữa, tôi thấy cô ấy mảnh mai, nét mặt lại căng thẳng, tôi bắt đầu có những chỉ báo đầu tiên: cô ấy hẳn là thuộc nhóm người thị giác. Khi đó tôi chuyển sang thở ngực, để có thể thở giống cô ấy.

- Ủm ... anh cứ tiếp đi.

- Hơ... cô ấy hay nhìn xuống và không nhìn thẳng mặt tôi. Chắc là cô ấy nhút nhát. Cô ấy sợ thế giới bên ngoài.

- Quan sát tốt đó! Anh không nhầm giữa biểu hiện cảm xúc của đối phương và một biểu hiện của nhóm người *cảm giác – vận động*. Ai cũng có cảm xúc, nhưng không phải vì vậy mà ai cũng có cách vận hành *Cơ thể / Thể chất*.

- Đúng rồi, Jonathan trả lời, hoàn toàn bị thu hút vào câu chuyện mình kể. Dáng cô ấy nhỏ nhắn, thanh mảnh, dù không cao lắm. Cô ấy nói chuyện nhanh. Tôi không nhìn cô ấy, hỏi mua ba cái bánh sừng trâu và một ổ bánh mì mà bằng một giọng nhanh và cao hơn giọng thường ngày của mình... để giống cô ấy hơn.

Khi cô quay qua lấy bánh cho tôi, tôi thấy cô có một cử động như tạt máy nhẹ vai, và tôi cũng máy vai mình. Cô tiến lại tôi... cả hai đều không nhìn vào mặt nhau. Khi tôi trả tiền, vẫn không nhìn thẳng cô ấy mà chỉ quan sát bằng thị trường ngoại vi thôi, tôi máy vai thật nhẹ, và ngón tay tôi chạm tay cô ấy, rất nhẹ. Khi ấy, cô ngẩng đầu lên và chúng tôi nhìn nhau. Cười với nhau bằng mắt. Tạm biệt.

- Anh phải viết tiểu thuyết mới được, Lehya đùa.

- Ba ngày liên tiếp cùng trò chơi nhỏ đó, Jonathan tiếp, và một sáng kia, cô bán bánh quen thuộc của tôi đón tôi bằng một nụ cười rạng rỡ, khuôn mặt tỏa sáng, ánh nhìn trực diện và rõ thẳng.

- Rất có thể, Lehya công nhận. Anh có thấy mình tự kết nối với chính mình ra sao để học nhanh hơn không? Cứ tiếp tục như vậy, kể tôi một câu chuyện khác xem nào! Sáng tạo xem!

- Được. Tôi dự một cuộc hội nghị... Tôi rất muốn tạo cảm tình với người đang trình bày, nhưng tôi lại đang ngồi lọt thỏm giữa khán phòng đông đúc... Tôi bèn quyết định sẽ tạo mối liên hệ với anh ấy: tôi nhìn anh ấy với Ý định muốn anh ấy nhìn mình, tôi thở theo cách thở của anh ấy với những gì tôi có thể đoán ra dù khoảng cách xa, tôi suy nghĩ theo những chủ đề anh ấy nói, tôi cười theo những câu khôi hài, và tôi làm hết sức mình để bước vào thế giới tư duy của anh ấy. Về thể chất, tôi đang ngồi còn anh ấy đang

đứng, nhưng tôi vẫn có thể theo những cử động chân, cách đung đưa người, cách nghiêng người...

Nửa giờ trôi qua và diễn giả đặt một câu hỏi cho khán phòng: anh ấy nhìn về phía tôi. Tôi trả lời câu hỏi. Và khi anh ấy diễn giảng tiếp, anh nhìn tôi, như thể chỉ nói cho mỗi mình tôi nghe. Điều này làm tôi hơi ngại một chút, nhưng tôi gật gù ra vẻ hiểu, và bình tĩnh đón ánh nhìn của anh ấy. Một lát sau trong buổi chiều đó, anh ấy cần một người để làm một thí nghiệm, và anh ấy chỉ tôi: “Ông, thưa ông, xin mời...”. Cuối buổi hội nghị, tôi và anh ấy trò chuyện và kết bạn với nhau.

- Thật khó tin! Lehya kêu lên.

Hai người bạn phá ra cười. Bên ngoài, màn đêm đang vuốt ve dịu dàng mặt đất như bàn tay một người mẹ âu yếm má con mình đang ngủ. Jonathan và Lehya vẫn còn nói nữa, nói nữa.

- Tôi sẽ là họa sĩ! Marc lặp lại, rất hài lòng về chính mình.

- Họa sĩ á? Họa sĩ vẽ tranh thật á? Lou kêu. Tôi tưởng anh không biết vẽ chứ. Điều gì đã cho anh ý tưởng xán lạn này vậy?

- Tôi không biết. Tôi có cảm tưởng mình mang trong lòng điều này từ bao giờ. Có lúc tôi đã quên... Nhưng giờ nghĩ lại, đúng là đời tôi thường gặp những họa sĩ. Có người cần được khuyến khích để dẫn thân vào nghề hay để tiếp tục vẽ, tiếp tục lý tưởng, có người thì đang thiếu cảm hứng...

- Và anh biết là chúng ta không gặp ai một cách ngẫu nhiên.

- Tôi biết.

Đúng vậy, mình đã chưa bao giờ hiểu được thông điệp, tôi nghĩ. Và thế là lúc này ý tưởng nhảy xổ ra như một chứng cứ không thể đánh bại. Làm thế nào mà mình lại không nghĩ ra từ trước? Trước nay tôi vẫn luôn độc lập. Có vẻ quá mức nữa là khác. Tôi chỉ biết một điều là mỗi cuộc đời cần phải có một ý nghĩa nào đó.

Với chuyến du hành qua Trái đất của mình, tôi muốn nó có ý nghĩa gì đó, để lại một dấu vết. Còn nếu tôi có thể làm gì đó cho những anh-em-người của tôi hạnh phúc hơn một chút, sẽ là tuyệt vời!

Tôi vừa nắm bắt được thành lời một ý tưởng mà trước nay tôi không chạm tới được. Tôi không giao tiếp giỏi, nhưng cảm xúc do một hình ảnh gây ra có thể mạnh hơn nhiều so với tất cả khả năng diễn đạt khác của tôi. Có thể giúp tôi đạt được mục đích cuộc đời!

- Nếu điều đó hợp với anh thì đi với tôi! Tôi sẽ giới thiệu anh với một người, Lou nói và khoác tay sau vai tôi, kéo tôi đi theo anh.

Chúng tôi vẫn đi bộ, nhưng tôi có cảm giác mình đang ở rất xa nhà tôi. Nói thật thì tôi không biết mình đang ở đâu nữa. Lou có vẻ rành thành phố này như đồ trong túi, dù anh nói với tôi mới đến đây chưa lâu... Thôi kệ, tôi có chuyện khác để suy nghĩ. Chúng tôi đi khỏe khoắn dưới ánh mặt trời,

giờ đây dường như đã nhất quyết tỏa sáng một cách nghiêm túc, và hàng ngàn dự định nhảy múa trong đầu tôi. Tôi đã tìm ra con đường của mình!

Thành phố âm ì quanh chúng tôi nhưng không đến nỗi quá nhộn nhạo. Không khí trong trẻo, tươi mát và dễ chịu. Thời tiết tuyệt vời. Đường chúng tôi đi hướng thẳng về mặt trời đang nằm không cao lắm trên chân trời, khiến tôi phải nheo mắt lại. Tôi để ý thấy những người tôi đi qua trông đều tươi cười. Nói đúng hơn thì họ đều tươi cười và nhìn Lou. Cứ như thể họ bị Lou thu hút. Lou trả lại nụ cười và những lời chào tốt lành.

- Chào ông, một bà già nhỏ thó tươi cười nói, khẽ nghiêng đầu.

- Chào bà! Lou trả lời bằng một giọng vui tươi.

- Chào anh, một anh chàng mặc đồ công nhân xanh nói, ánh mắt lấp lánh.

- Chào anh, Lou trả lời ngay, vui vẻ.

Càng ngày tôi càng há hốc mồm. Cứ như thể Lou quen biết tất cả mọi người ấy! Ngay cả những người chạy xe hơi lướt qua cũng nhìn anh... Nhất là phụ nữ. Mà nói thật là về ngoại hình anh không giống Apollon cho mấy. Vậy là sao?

- Nói tôi nghe đi Lou, tôi thấy hình như mọi người đều biết anh. Mà tôi tưởng là anh chưa kịp quen biết ai ở thành phố này chứ...

- Tôi không biết ai cả, Marc à. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy những người này trong đời, nhưng họ có vẻ rất thân thiện, đúng vậy.

- Lou nè, nói cho cùng, thông thường mọi người không chào hỏi như vậy đâu. Khi tôi đi dạo, không ai nhìn tôi hết. Anh làm gì họ vậy?

- Tôi không làm gì hết, tôi mỉm cười, chấm hết, Lou trả lời bằng một giọng muốn đóng câu hỏi của tôi lại. Anh có hiểu rằng thế giới quanh anh, phần vật chất của Vũ trụ này, đơn giản chỉ là ánh phản chiếu của phần tâm hồn của Cuộc sống hay không?

- Tôi không biết thế giới này có là ánh phản chiếu của tinh thần chúng ta như anh nói không, nhưng tôi có cảm tưởng là anh tỏa sáng tới nỗi anh thu

hút, và thiên hạ bu anh như ruồi.

Ê! Tôi tự nghĩ, mình nói chuyện với Lou giọng thân mật hơn trước nhiều...

Tôi nhìn anh. Anh cười một cách lặng lẽ. Những tiếng ồn ào của thành phố dường như bị đẩy xa nhiều cây số.

- Anh có thể tạo ra cuộc sống mà anh mơ tưởng, nếu anh có Toàn thức đủ mức cần thiết. Nhưng chú ý nhé, không có gì là dọn sẵn: chúng ta không ảnh hưởng lên vận may được nếu ta không xứng đáng với nó, bằng cách sống chính trực và thực sự đầu tư vào cuộc sống. Đây là một sự hòa hợp với những lực nền tảng của Sự sống, những lực khiến cây xanh đâm chồi và mùa xuân trở lại sau mỗi đông dài, bất chấp mùa đông có khắc nghiệt đến mức nào.

- Anh có thể... Ồ! Anh có thể nói cho tôi nghe thêm về Toàn thức không?

- Tôi gặp anh là vì điều đó mà, Lou nói và nhe răng cười. Trước tiên, vì chúng ta sắp nói đến những điều quan trọng, tôi muốn báo trước với anh rằng tôi chỉ chia sẻ với anh những hiểu biết của chính tôi, rút ra từ chính những trải nghiệm của mình. Anh sẽ tìm được trong thế giới này những nhà thông thái thông thái hơn tôi, những nhà bác học bác học hơn tôi. Tôi chỉ có thể cho anh những gì tôi có. Anh hiểu rõ chứ?

- Hiểu rất rõ, Lou. Chỉ với điều đó thôi, tôi đã học được rất nhiều rồi...

- Tiết kiệm lời khen nào. Tốt hơn anh nên mở tai ra. Đây là điều đầu tiên tôi muốn anh lĩnh hội, và sẽ cho phép anh hiểu nắm lòng tất cả những gì chúng ta bàn luận và đã từng bàn luận. Ý đó là: « *Mỗi sự thật được khẳng định sẽ tạo thêm một ảo tưởng mới* ».

- Anh muốn nói là anh tin rằng mỗi khi tôi khẳng định điều gì, nó sẽ xảy ra?

- Tôi không chỉ tin, tôi biết điều đó. À, còn nữa. Tôi không ở đây để thuyết phục anh cái gì hết. Tôi nói, anh nghe và anh nhận điều gì anh thích. Anh đồng ý hay không, tôi không quan tâm. Nếu anh muốn biết điều gì đó có thật hay không: làm đi! Chỉ sau khi làm thì anh sẽ biết.

- Tôi không muốn làm méch lòng anh... tôi lắp bắp, hơi hoang mang.

- Yên tâm đi, không có gì làm tôi méch lòng được, anh nói và lại mỉm cười. Vậy là nếu anh chấp nhận cuộc chơi, anh sẽ khám phá ra anh đã tự tạo ra thế giới của mình như thế nào từ trước đến giờ mà không biết, và bây giờ anh học để có thể chủ động làm điều đó. Điều thứ hai tôi muốn nói với anh quá phức tạp, hôm nay anh không hiểu hết đâu: Sự sống là Tất cả và là Một. Nếu anh muốn sử dụng sức mạnh của mình một cách có ý thức, anh sẽ phát hiện rằng chúng ta không phải lúc nào cũng ở một « tầng » của Toàn thức. Tầng mà chúng ta nhắm tới, tôi gọi là tầng Tình yêu.

- Tình yêu? Tôi hỏi bằng một vẻ tỏ cáo sự ngạc nhiên.

Đối với tôi, mọi câu chuyện tình yêu hoa mộng xanh rờn đều có hơi hướng của Thế hệ mới, thoang thoang hương thuốc phiện và trào lưu « Hòa bình và tình yêu ». Phì!

Cứ như thế đọc được suy nghĩ tôi, Lou nói tiếp:

- Đúng, Tình yêu, nhưng viết hoa. Nếu anh muốn so sánh vậy, ừ thì kiểu tình yêu của thập niên sáu mươi, hay tình yêu Romeo với Juliette, hay của cha mẹ anh.

Thực tình là cha mẹ tôi biết nhau vào năm mười chín tuổi và từ ngày đó đến giờ vẫn sống bên nhau. Tôi thậm chí không hỏi vì sao Lou đọc được những suy nghĩ đó.

- Cũng chính là Tình yêu đã khiến bầy cá phát triển dày đặc trong rất ít nước, trong bể nước của một người nuôi cá rất yêu chúng và say sưa chăm sóc. Cũng chính là loại Tình yêu đã cho phép cây cối và rau quả mọc lên trong cát bên bờ Biển Bắc, ở xứ Scotland lạnh giá mà lại còn mọc tốt hơn cả ở những nơi khác! Chính là Tình yêu đã nuôi dưỡng các bé con, hữu hiệu còn hơn cả sữa mẹ... Loại năng lượng đặc biệt này là một lực phi thường, hoang dại, bất khuất mà ta chỉ có thể học cách dẫn vào kênh thích hợp, chứ không thể kiểm soát. Một điều mà ta không thể đùa giỡn với nó mà không bị trừng phạt.

- Nói chung là Tình yêu có lợi chứ, dù sao chẳng nữa, tôi nói đại.

- Đúng, *Tình yêu* là có lợi. Nó là sự dễ chịu, vẻ đẹp và sự bảo vệ. Tổng thể các loại năng lượng vũ trụ bản chất đều là tình yêu. Và những năng lượng này đôi khi hành xử dữ dội nếu anh dùng không đúng cách, hoặc anh đang không ở đúng vị trí của mình, không ở *tầng thích hợp*.

-Ồ, tôi bắt đầu hiểu... Trừ chuyện tôi vẫn không hiểu làm sao sử dụng được những sức mạnh mà anh nói đến.

- Đừng vội thế. Anh vẫn hầu như chưa biết gì, Lou quạt tôi. Sự sống quá phức tạp để ai đó dưới này có thể làm bộ mình hiểu nó một ngày nào đó. Quan trọng là sống, những điều khác chỉ là phụ.

Có những người chỉ thấy được những điều tầm thường của Sự sống, bởi chính họ là những con người nhàm chán. Sự sống là kỳ diệu, huyền diệu. Và chỉ một đôi khi Tâm hồn của thế giới lộ mình hoàn toàn thì người ta mới nhận ra. Tuy nhiên đối với anh, Marc, và những người khác, mọi người cũng đang sống hàng ngày trong sự huyền diệu rồi... Tôi muốn anh khám phá được điều đó trong chính mình và trong tất cả quanh anh. Chỉ khi ấy anh mới có thể bắt đầu sử dụng Sự sống.

- Hơ... « Sử dụng », nói vậy có hơi quá đáng hay chẳng? Như sử dụng một đồ vật ấy?

- Anh nói có lý. Anh đã hiểu đây là một sự hợp tác, là thành quả của một sự Hợp nhất hoàn hảo. Anh nên hiểu rõ là từ « *hoàn hảo* » không phải để nói về anh đấy nhé.

- Cảm ơn, tôi hiểu điều đó, tôi nói và ra vẻ ăn năn hối hận quá đáng.

- Điều tôi muốn nói là Sự hợp nhất trở nên hoàn hảo vì anh được kết nối với một điều hoàn hảo... Nói ngắn gọn, hình như vẫn còn phức tạp quá thì phải.

- Nói tiếp đi, anh nói tiếp đi!

Tôi hoàn toàn quên mất những người đi qua lại vẫn đang cười với chúng tôi. Tôi cũng không nhìn xem chúng tôi đang đi đâu nữa. Một lòng tin tràn ngập lòng tôi và tôi để mình được dẫn đi.

- Được, nếu anh muốn học tạo ra thế giới của anh, biến những giấc mơ của anh thành hiện thực, thì đầu tiên anh phải ý thức được rằng cuộc đời anh hằng ngày cũng huyền diệu như những kỳ tích trong sách vở vậy. Anh phải lấy về những công trạng thuộc về mình. Anh hiểu không? Như chuyện mặt trời dẫn đường chỉ hướng cho anh, anh ngẩng lên nhìn và gọi nó là kỳ tích. Thì đúng mặt trời cũng là một kỳ tích thật. Nhưng rồi mặt trời lặn xuống như lúc này này, ngẩng đầu lên anh thấy gì hiện lên?

- Tôi thấy gì hiện lên á à? Hơ... thì... những vì sao?

- Đúng vậy, những vì sao. Chúng xuất hiện ngay khi vầng sáng áp đảo của mặt trời không còn đầy nữa. Nhưng vốn là chúng vẫn luôn luôn ở trên bầu trời, ngày cũng như đêm. Thật ra thì cuộc đời anh được cái gì soi sáng? Hiện thực mà anh cảm nhận không phải là hiện thực duy nhất.

- Ủ thì đồng ý. Khi tôi tin vào một điều gì đó, điều đó có xu hướng trở thành hiện thực. Cần nhắm đến tầng Tình yêu dù tôi chưa rõ tại sao, lẫn bằng cách nào. Và anh nói rằng những gì tôi nhìn thấy hằng ngày chỉ là một trong những bộ mặt của Thế giới... và sự huyền diệu thì ở khắp nơi... Có phải thế không?

- Hừm... Lou âm ừ và gật đầu, mắt nhìn xoáy vào tôi.

- Và tôi dùng tất cả những điều đó bằng cách nào để cho mình được hạnh phúc?

- Anh biết người ta thường nói câu này chứ: *Anh có biết tại sao tiền bạc không đem lại hạnh phúc không? Bởi vì nói cho đúng hơn thì hạnh phúc đem lại tiền bạc.* Tất cả nằm ở đó. Hạnh phúc tự thân nó không phải là một mục đích, mà là một nguồn năng lượng. Nó vừa là phương tiện vừa là phần thưởng. Không có gì tự nhiên mà đến với anh, miễn phí, anh không làm gì mà được... Tất cả là kết quả của trạng thái tinh thần của anh. Người ta không thể « đau khổ để thành công », hay để hạnh phúc. Ngay cả cái ý này thôi cũng làm tôi thấy lạ rồi. Nghĩ tới mấy con lừa mà xem!

Điều tôi muốn làm anh hiểu, đó là toàn bộ con người anh sẽ thu hút một hiệu ứng. Đó sẽ là sản phẩm của sự hòa hợp của anh với Thế giới. Và sự

hòa hợp đó không tự nhiên mà xảy ra... Ít nhất, đối với anh thì không! Lou vừa kết luận vừa cười.

- Vậy là sao! Không công bằng! Tôi kêu lên.

- Anh biết Galilée nói gì rồi đó: *Chúng ta không thể dạy ai điều gì cả. Chúng ta chỉ có thể giúp anh ta khám phá và sử dụng những gì anh ta đã có sẵn trong chính mình.*

- Ủ, thế rồi nếu anh ta không có gì trong người hết thì sao?

Lou cười và nhún vai như để nói rằng trong trường hợp đó thì thua. Chúng tôi vượt qua một con đường, và tôi nhận ra rằng chúng tôi đã đi không ngừng kể từ lúc xuất phát. Người đi đường dặt ra nhường chỗ cho chúng tôi qua, chúng tôi chỉ việc tiến tới. Tôi nhìn Lou mà không dám ngắt lời anh. Không có điều gì có thể làm tôi ngạc nhiên nữa.

- Anh thấy không, sự Hiếu biết và sự Ngây thơ là hai con đường dẫn đến sự Tinh khiết, sự Hoàn hảo, sự Hợp nhất... Anh không nên lầm lẫn Ngây thơ và Ngu dốt – cái thứ hai dể ra mọi tệ nạn. Sự ngây thơ không biết gì cả, nó mặc kệ tất! Nó đi thẳng vào con đường đúng, lòng tràn ngập một sự tinh khiết tự nhiên, dĩ nhiên là không được ổn định lắm, nhưng vẫn là rất tinh khiết. Nó cứ thẳng tiến. Tất cả các cửa đều mở sẵn cho nó ngay cả khi nó chưa kịp đến. Anh, anh thì chẳng phải Ngây thơ rồi.

- Tôi cũng nghi nghi rồi, tôi cười và trả lời.

Tôi chỉ hiểu chừng một nửa những gì Lou nói, bơi bơi trong một sự ngỡ ngác vui thích, một cảm giác rất dễ chịu mà tôi tận hưởng chứ chẳng muốn nghĩ đến điều gì khác. Tôi thường xuyên khuyến khích Lou nói tiếp bằng một vẻ tán thưởng, bằng cách cười hay bằng ánh mắt.

- Một con người ngây thơ rất, rất hiếm, anh giải thích. Ngược lại, người có sự Hiếu biết, hay có Trí tuệ, có ý thức về những gì tốt cho họ, xấu cho họ, họ biết họ đi đâu, hoặc biết khi nào họ không biết, và từ đó chọn cho mình đường đi. Đó là con đường khó nhất, vì khi ấy ta phải dò đường. Ngược lại, đây lại là con đường trong tầm tay của tất cả mọi người.

- Vậy anh cho rằng tôi thuộc nhóm người Hiếu biết à?

- Đúng vậy, một ngày nào đó anh sẽ có sự Hiểu biết. Anh sẽ chọn đường đi, anh ra khỏi sự Ngu dốt. Tôi biết rằng đó là một khoảnh khắc đáng sợ. Nhưng anh an tâm đi, ai cũng trải qua điều này cả. Sự Ngu dốt hay Vô minh không phân biệt được cái gì là tốt hay xấu, cho chính mình cũng như cho thế giới xung quanh. Nó không nhìn xa được quá cái rốn của chính mình, nên nó chọn lựa theo bản năng thôi. Vấn đề là sự hiểu biết của nó khá là đơn giản, nếu không muốn nói là rất thô sơ, và nói chung là bản năng của nó thường chỉ đẩy nó đến sự trì trệ. Nó bảo vệ lấy con người nó đang là, y như thể hệ cha mẹ của nó đã từng là, và nó rất hiếm khi tìm cách ra khỏi sự vô minh đó.

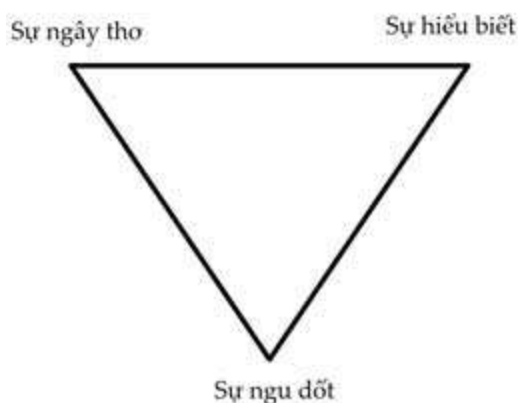
Sự Vô minh là góc nhọn dưới của tam giác, trong khi hai góc phía trên là sự Ngây thơ và sự Hiểu biết.

Khi anh đang nằm trong sự Vô minh, anh mạnh mẽ lắm đấy, nhưng anh dùng sức mạnh đó để nằm ỳ một chỗ, ai làm gì cũng khó lay chuyển. Điều này là quan trọng sống còn nếu anh là một con vật, nhưng đối với một con người thì thái độ đó có chút hạn chế đấy. Và rồi, một ngày nào đó, không biết bởi kỳ tích nào của sự tiến hóa, anh nhận thức được tình trạng đáng buồn đó của mình, và quyết định thay đổi để tiến lên trong cuộc đời. Đôi khi, có những người sinh ra đã trong tình trạng được đánh thức rồi, và sự khao khát tiến hóa nằm ngấm trong họ, hiện diện mọi nơi mọi lúc, như một nỗi ám ảnh, một ý tưởng cứ vật vờ không ngừng trong lòng. Và rồi, dần dần, người đó lao vào học hỏi.

Sự hiểu biết tích tụ dần trong anh. Không phải loại hiểu biết của các trường đại học, mà là sự Hiểu biết sinh ra từ những trải nghiệm thực tế... Anh muốn tôi vẽ một cái hình để anh hiểu hơn không?

- Muốn lắm chứ, tôi trả lời.

- Vậy thì xem đây:

- Anh có hiểu từ đâu mà sự Ngu dốt có thể vươn dần đến sự Hiểu biết không?

- Hừm... tôi âm ừ, suy tư, tiên liệu là còn nhiều điều có thể hiểu thêm về hình họa đơn giản của Lou, hơn những điều mà anh đã nói.

- Cần phải cố gắng một cách thường trực để nạp sự hiểu biết vào mình, như quả khinh khí cầu phải nạp đầy khí nóng vào bụng để có thể bay lên vậy. Và cũng như quả khí cầu ấy, anh cũng sẽ bay lên, cùng lúc đó lựa chọn hướng bay, bằng cách cân nhắc và “chơi” với những dòng chảy của cuộc sống. Bởi không ai có thể ngược dòng.

- Còn sự Ngây thơ?

- Sự Ngây thơ có một cuộc đời an bình. Nếu không có gì đến khuấy động nó, nó để mình trôi nổi và cuộc đời dẫn nó đi tùy hứng. Đối với nó tất cả đều dễ dàng. Hình như ai đó đã nói “Ngây thơ hưởng thái bình”?

Sự Ngây thơ không hiểu các từ ngữ bóng gió bậy bạ, không hiểu nghĩa thứ hai của một từ... nói chung là những gì mà những *người hiểu biết* các anh biết rất rõ. Sự hiểu biết cho phép anh chọn giữa các loại nghĩa đen nghĩa bóng. Sự Ngu dốt cũng không có lựa chọn như sự Ngây thơ, nhưng thường nghĩa duy nhất mà nó nhìn ra lại là nghĩa bậy!

Cả hai chúng tôi cười âm. Tôi thấy thoải mái quá bên cạnh Lou, nhưng thời gian qua nhanh và chúng tôi vẫn chưa đến được đến nhà của người mà Lou muốn giới thiệu với tôi. Chúng tôi tĩnh lặng trở lại, tôi hỏi xem đường còn xa không. Lou chỉ trả lời là chúng tôi sẽ đến vào thời điểm thích hợp... Mặt trời không có vẻ gì là chuyển động trên bầu trời và tôi thấy tiếc là

mình có thói quen không đeo đồng hồ.Ồ! Nói cho cùng thì tôi cũng chẳng có việc gì quan trọng để làm hơn là lắng nghe Lou, và tôi linh cảm là mình còn đang cùng anh đi khám phá thế giới nữa. Tôi xua những suy tư ra khỏi đầu và lại tập trung vào cuộc nói chuyện.

- Vậy là, tôi nói với Lou, cuối cùng điều anh muốn nói với tôi là bằng cách nào đó chúng ta có thể lập trình cho tư duy của mình. Hơi hơi giống phương pháp Coué - tự ám thị vậy. Nếu tôi thật sự tin tưởng mạnh mẽ rằng tôi sẽ kiếm sống tốt, thế thì tôi sẽ kiếm sống tốt, có phải thế không?

- Không hề có gì liên quan! Lou la lên. Tôi có nói với anh về kỹ thuật đầu. Nếu thật sự có công thức cho kỳ tích thì chuyện này đã âm ỉ, ai ai cũng biết rồi. Điều mà tôi muốn truyền lại cho anh không hề có gì giống với tự thôi miên, cũng không giống với các loại *lập trình* vô thức, hay hình dung tích cực hay những gì gì cùng loại đó, dù rằng có thể có một số nguyên tắc là chung. Những kỹ thuật vừa kể sử dụng một cách gián tiếp những dòng chảy của Sự sống, và thỉnh thoảng đạt được hiệu quả thông qua sử dụng Vô thức, nhưng hầu như rất ít người hiểu là thực sự mình đang chơi với cái gì. Cũng như Albert đã từng nói: điều tôi quan tâm không phải là Thượng đế đã tạo ra Thế giới *bằng cách nào*, mà là *vì sao* ngài làm vậy.

À, mà chúng ta đến nơi rồi!

- Xin chào, một giọng nói cất lên. Ê, nếu anh muốn các giấc mơ của anh thành sự thực, thì ngừng mơ đi và thức dậy! Đến giờ rồi...

Một phần ý thức của Jonathan nhận ra có ai đó đang đi đến, nhưng không hiểu vì sao anh không dậy được. Chỉ đến khi giọng nói cất lên gọi anh thì dạ dày anh mới thót lên và anh chồm tỉnh dậy, hoàn toàn mất phương hướng.

Ngày hôm qua đã tràn ngập những điều bất ngờ và phiêu lưu đến nỗi nhà khảo cổ đã đi đến chỗ cho rằng tất cả chỉ là một giấc mơ dài. Vậy nên cuộc tỉnh dậy này mới rõ là tàn bạo.

- Hê?... Chuyện gì?... Tôi đang ở đâu?...

Mở mắt nhìn quanh, Jonathan nhận ra căn nhà của Lehya, nhớ lại cuộc đi dạo của hai người và cuộc thảo luận dài hôm trước, và nhớ ngược lại đến cú ngã trong khe núi và việc đến được thung lũng này. Mắt anh dần nhìn rõ hơn, và anh cất tiếng hỏi:

- Lehya đâu rồi?

- Coi kìa, anh đã hiểu làm cách nào để đạt được sự đồng bộ, người đàn ông đứng tuổi hôm qua đã dẫn anh đến đây thốt lên vẻ thỏa mãn.

- Khayr?... Ông đấy à? Lehya nói với tôi tên ông là vậy.

- Đúng tên tôi đó. Cô ấy ra hồ giúp mấy đứa trẻ rồi.

- Vậy là tất cả đều là thật... Jonathan lắp bắp, nhìn một vòng quanh căn phòng anh đã ngủ.

- Thôi đi ăn nào, Khayr chộp lấy cánh tay Jonathan để giúp anh đứng dậy. Ồ, coi kìa, anh nhanh nhẹn chắc cỡ ông nội tôi! Phải tập thể dục thôi.

- Ông nội của ông à? Cho hỏi ông bao nhiêu tuổi?

- Chuyện đó có liên quan đến anh sao? Ông già vặc lại và cười

- Trông ông có vẻ khoảng bảy mươi tuổi, nhưng... Jonathan nói

- Thế này nhé, tôi hơn anh chừng năm chục tuổi.

- Không thể nào!

Không để ý đến phản ứng của Jonathan, ông già lôi anh ra đến tận bên ngoài, ở đó có một bữa trái cây dọn sẵn. Jonathan sửng sờ trước sự mạnh mẽ và sức sống của người mà thoát đầu nhìn anh chỉ cho là một ông già đơn giản.

Nếu ông ấy đúng là già như đã nói mà lại có sức mạnh như vậy, dám là có một mạch nước trường sinh ở đâu đây, Jonathan nghĩ.

Họ bắt đầu cùng ăn trong im lặng. Sau đó, khi cơ thể đã được cung cấp thứ nó cần, trò chơi của mấy hàm răng ngưng lại, nhường chỗ cho một cuộc trò chuyện.

- Lehya đã bắt đầu dạy anh những điều căn bản, Khayr nói. Bây giờ anh phải thực hành những gì được học và cân bằng những nguồn lực của mình.

- Những *nguồn lực* của tôi à?

- Nguyên tắc đơn giản lắm, tôi gọi việc anh hướng vào Hiện thực là « nguồn lực » của anh. Cũng có thể gọi là những trạng thái tinh thần của anh, nếu anh thích như thế hơn.

Nếu anh dựa vào những *nguồn lực bên ngoài*, anh sẽ hành động theo những gì người khác nói với anh, bận lòng đến những ý kiến của họ về mình. Điều này có thể làm anh sợ sệt, thiếu tự tin, nhiều hoài nghi, nhưng cũng tuân thủ, hào hiệp và trung thành.

Nếu, ngược lại, anh trụ vững trong *nguồn lực nội tại*, anh sẽ hành động theo những suy nghĩ và nhận định của chính mình. Tuy vẫn thu thập thông tin từ môi trường ngoài, nhưng sẽ chỉ có anh là chủ của chính mình. Nếu làm quá đáng thì điều này có thể khiến anh trở thành tùy tiện, độc tài, thậm chí tù đọng trong chính mình, nhưng nếu vừa phải thì anh sẽ tự tin, năng động, dám làm, quyết tâm và kiên trì.

Chắc anh nghĩ ngay là hầu hết những người-theo-đuôi sẽ thuộc nhóm dựa vào *nguồn lực bên ngoài*. Những người này cần được trị liệu, huấn luyện nhóm, bởi vì trong trường hợp đó mọi việc đều được rào khung kỷ.

Họ tạo thành những ê-kíp làm việc tuyệt vời, theo sau một bộ não chiếm ưu thế, chính là người lãnh đạo. Người lãnh đạo này rất thường nằm trong nhóm *nguồn lực nội tại*. Người này rất khó chịu nếu bị người khác lãnh đạo. Ngược lại, họ rất yêu thích việc dẫn dắt ê-kíp của mình đến thành công. Họ có thể sai lầm, nhưng chịu trách nhiệm cho những hành động của mình. Chính người này giúp nhóm sinh tồn, hơi giống con sói đầu đàn vậy.

Dĩ nhiên, mỗi người đều có một phần *nguồn lực nội tại*, và một phần *nguồn lực bên ngoài*. Và điều anh cần cân bằng chính là cân bằng giữa hai phần đó, bởi vì trong Core Gem, cũng như trong cuộc sống, chính anh chứ không phải ai khác sẽ là tác nhân của sự hiệu quả, sự thành công... hay sự thất bại. Anh theo kịp chứ?

- Kip, Jonathan trả lời, hài lòng vì lại được nghe nói về cái thứ Core Gem huyền thoại ấy và được tiếp tục học tiếp theo bài học hôm qua. Nếu tôi hiểu đúng, những người có *nguồn lực tự thân* là chủ yếu thì tự nhiên sẽ lãnh đạo tốt hơn những người cần có *nguồn lực bên ngoài*.

- Dĩ nhiên. Một người có nguồn lực bên ngoài sẽ dễ bị uốn bởi người cho anh ta lời khuyên. Nếu những lời khuyên này tốt và người khuyên cũng theo sát hỗ trợ một cách đúng đắn thì cả hai có thể thành công. Chuyện bắt đầu rắc rối khi họ gặp một người «thầy» bất lương, hay đơn giản chỉ là vụng về: họ sẽ thu hút phải những điều tiêu cực của «thầy» và không biết cái gì là tốt cho mình. Ngay cả khi gặp thầy tốt và được dẫn hướng về một cuộc sống tốt, cân bằng, họ cũng dễ hoang mang và lạc lối khi chỉ còn một mình.

Ví dụ nhé, tôi hỗ trợ một người đang cần được động viên. Với sự giúp đỡ của tôi, người này khỏe hơn và thấy dễ chịu, nhưng ngay khi về đến nhà thì đâu lại hoàn đấy! Sự khó chịu quay trở lại. Người ấy không thể nào giữ được trạng thái tốt mà tôi đã dẫn dắt. Vì vậy, lại phải quay lại tìm tôi, lần nữa, rồi lại lần nữa. Tôi trở thành giống như *bộ sạc pin* của người đó, cứ quay lại gặp tôi thì được sạc. Thế thì làm gì có sự tự chủ. Người đó nên dựa nhiều hơn vào các nguồn lực nội tại.

- Vậy thì bằng cách nào?...

- Giải pháp sẽ là: hoặc giúp người ấy chịu yên ổn trong « tầng » của họ không oán thán nữa, *dù gì đi nữa thì nhiều người cũng lướt qua trái đất này như phù du ấy mà*, hoặc làm sao cho người ấy biết cách tự giữ cho mình ở tầng năng lượng tương ứng với trạng thái mà người ấy đã vươn tới được với sự hỗ trợ của tôi... Cá nhân tôi thích cách thứ hai hơn.

Jonathan Mac Roy cười và gật gù. Khayr nói tiếp:

- Thêm một điều đáng lo nữa, với một người đang lừng chừng giữa hai nguồn - dựa vào bên ngoài và dựa vào bên trong, đó là một giai đoạn mà người bên ngoài rất khó tác động lên họ. Họ bắt đầu biết dựa vào chính mình đôi chút và không muốn nghe ai, nhưng bên trong vẫn còn giữ trạng thái tinh thần thụ động và sợ sệt của thời trước đó. Nói cách khác, họ tự tạo ra những phiền não mà hầu như không ai có thể giúp đỡ họ chui thoát ra được, trừ chính họ!

Những nhà khoa học phương Tây đã kiểm chứng tình huống kiểu này bằng cách nghiên cứu hiện tượng psi: khi một người thí nghiệm có tinh thần bài bác tất cả các hiện tượng không giải thích logic được, thì họ lại có kết quả test kém hơn tỉ lệ ngẫu nhiên rất nhiều!

- Có nghĩa là? Jonathan kinh ngạc hỏi.

- Tưởng tượng một thí nghiệm nhé: Tôi bắt anh đoán giữa hai lá bài tôi đang cầm trong tay, một số lần đủ nhiều để tính được xác suất. Anh đồng ý với tôi là xác suất anh đoán đúng sẽ là một phần hai, phải thế không nào?

- Đến đó thì tôi hiểu...

- Và rồi thì, có một số người có thể đưa ra tần suất đoán đúng *nhiều* hơn là xác suất ngẫu nhiên. Và cũng có nhóm người mà tôi nói hồi nãy đó, họ dị ứng với những hiện tượng ngoại cảm đến mức xác suất họ đoán trúng trở nên *thấp* hơn một phần hai, thấp hơn là cứ để mọi sự ngẫu nhiên. Ngộ không?

Khi họ làm thế, họ đã vô tình tham gia vào việc chứng minh rằng con người ta tự tạo ra sự may mắn hay xui xẻo của chính mình! Họ đã tự tạo ra sự xui xẻo của chính mình.

Kể tất cả những điều vừa rồi để nói rằng đối với một người sắp trở thành có khả năng ảnh hưởng trên số phận của chính mình, thì giải pháp duy nhất là chuyển về hướng nguồn lực nội tại, tin tưởng, và nhận thức được *quyền lực* của mình trên chính cuộc đời mình... và sử dụng quyền lực đó. Bởi vì người ngoài không thể can thiệp được. Thực ra chuyện đó dễ hơn họ tưởng, vì thật ra họ đã tự tạo nên cuộc đời mình rồi, chỉ là sai hướng thôi. Một bước ngoặt là cần thiết để hệ thống bắt đầu đi theo hướng ngược lại.

- Đúng vậy, nhưng cần một bước ngoặt ra trò, Jonathan thêm vào.

- Dĩ nhiên rồi. Giờ thì phải nói rằng rất ít người ở trong tình trạng chúng ta vừa nêu. Đa số mọi người vẫn còn vỏ bọc dày cứng ngăn cách họ với chính bản thân họ. Khi anh hỗ trợ ai một cách hữu hiệu, có nghĩa là anh vượt qua được lớp áo giáp ấy. Một khi anh đã xuyên qua được, thì sự ì của hệ thống đó lại trở thành đồng minh của anh, nó sẽ giữ lâu dài sự thay đổi tích cực. Ngược lại, nhiều người có khả năng chặn anh ngay từ đầu không cho xâm nhập, và họ cứ duy trì sự đau khổ của họ mà anh không thể làm gì được. Người có đủ nội lực đồng thời lại vẫn còn rộng mở với thế giới bên ngoài thì ngày nay ra đường không dễ gì gặp được đâu!

Nếu anh có thể cân bằng các nguồn lực của mình, cứ cho là 80/20 đi, 80 nội tại/20 bên ngoài, anh sẽ vẫn mở với thế giới mà vẫn đủ tự lập, là người chủ và là người chịu trách nhiệm duy nhất của cuộc đời anh, một cách năng động và hiệu quả!

- Lúc này tôi đang ở đoạn nào rồi, Khayr?

- Anh đang ở điểm chớm khởi đầu cuộc hành trình, Jony...

- Ồ!... Sao ông lại biết là tôi có tên gọi như thế, Jonathan kêu lên.

- Ê, thế từ đâu mà anh biết tên Lehya? Ông già trả lời vẻ tinh quái.

- Lâu lắm rồi không ai gọi tôi như thế nữa...

- Trừ ở đây, con trai ạ, trừ ở đây. Kia! Lehya về rồi. Hai người sẽ tiếp tục với nhau. Tôi có việc bận.

Câu nói của ông vừa chấm dứt thì Lehya xuất hiện ở đầu đường. Jonathan hết nhìn Khayr rồi lại nhìn Lehya, cho rằng hai bên đã có làm

hiệu gì với nhau, nhưng cô gái chỉ cúi chào Khayr rồi không nói lời nào với ông, tiến đến gặp Jonathan.

- Anh ngủ ngon chứ? Cô hỏi với một nụ cười.

- Chào Lehya, tôi có cảm giác mình đang ở trên một hành tinh khác, nhà khảo cổ trả lời cô.

Cô nhìn chăm chăm Jonathan với vẻ hơi kỳ lạ. Một luồng sáng như sương khói dường như lướt qua mắt cô, dường như cô đang «quét» tâm trí Jonathan.

- Anh vẫn còn chưa thấy được bao nhiêu đâu, cuối cùng cô trả lời, anh còn cần thanh lọc chính mình. Khayr đã giải thích cho anh vì sao phải cân chỉnh lại mình. Nhưng điều đó để làm gì nếu anh điều chỉnh mình nhằm vào hư không, phải có mục tiêu. Mục tiêu là: anh phải đưa ánh sáng vào tâm trí mình.

- Đưa ánh sáng vào?

- Đúng vậy, đưa ánh sáng vào. Nếu có điều gì đó mà anh cần đạt được ở thung lũng này, đó chính là: anh sẽ hiệu quả hơn nhiều nếu tâm trí của anh trong sáng. Thật sự hòa hợp với chính mình. Và hy vọng rằng anh hướng đến cái mà tôi gọi là « cái thiện »: trở nên tốt hơn, giúp đỡ đồng loại, tham gia vào công cuộc tiến hóa của Nhân loại với khả năng của mình... hay chí ít cũng không làm những chuyện « bậy bạ », như lợi dụng những tâm hồn yếu đuối, lạm dụng, đẩy họ đến những niềm tin sai lầm, thống trị họ, v.v.

Anh cần biết rằng không may thay, không cần thiết phải trong sạch và chính trực để có thể tận dụng những công năng của Core Gem. Có nhiều người về đạo đức thì rất đáng nghi ngờ, nhưng lại có *quyền lực cá nhân* thực sự, với những khả năng hành động và tác động đến chính mình và đến thế giới xung quanh rất mạnh mẽ.

- Tôi tưởng chỉ những người thiện nhất, phát triển nhất mới có được năng lực phi thường đó chứ...

- Ở thì đó, giờ anh biết là không phải thế, tôi đảm bảo với anh luôn! Dù sao thì quay lại chuyện có liên quan đến anh, tôi sẽ giải thích cho anh vài

cách luyện tập đơn giản để thanh lọc những tư tưởng của mình. Anh sẽ thực hiện khi nào anh muốn, theo nguyên tắc: *Tôi là những gì tôi nghĩ*. Lại đây!

Lehya đứng lên và lại đi về phía hồ, như hôm qua. Giữa ban ngày, quang cảnh quả thật khác biệt. Thung lũng có các sườn dốc tự nhiên, và Jonathan có thể nhìn thấy nhiều chấm màu nho nhỏ đó đây, là những người đang bận rộn với các hoạt động hàng ngày của họ. Một nhóm khá đông người đang ở bên hồ.

- Người ta làm gì quanh hồ vậy? Jonathan hỏi.

- Ở đây, mỗi người làm việc vì mọi người, mọi người vì mỗi người. Ví dụ nhé, những người này muốn dạy trẻ và trông coi những em bé rất nhỏ tại các bãi cỏ ven hồ.

- Và lúc nào cũng có người muốn làm đủ mọi thứ chuyện như thế à?

- Dĩ nhiên, chúng tôi luôn biết ai đang làm những việc gì.

- Cô muốn nói... như hồi này Khayr biết là cô sắp đến à?

- Ừm... Leahya khẳng định, nhìn Jonathan.

- Nhưng, vậy là thần giao cách cảm!

- Hôm qua anh đã hỏi câu này rồi, Jonathan, cô gái nói với anh như thể nói với một đứa trẻ con. Chúng tôi không phải là trò chuyện với nhau mà không cần nói ra tiếng, nhưng chúng tôi hiểu nhau... Có vài người trong số chúng tôi có thể, như anh nói, dùng thần giao cách cảm, họ là những Người dẫn đường. Không phải tất cả chúng tôi. Những Người dẫn đường dạy cho chúng tôi.

-Ồ. Họ dạy những điều gì?

- Ví dụ, dạy chúng tôi nói chuyện lựa lời và suy nghĩ cẩn thận, vừa nói cô gái vừa cù vào hông Jonathan.

Jonathan thích sự thân mật dường như đang nảy mầm giữa Leahya và anh. Anh cảm thấy tự do, vừa có thể lắng nghe những bài học mà cô có thể dạy anh vừa có thể đặt những câu hỏi mà anh cảm thấy là quan trọng. Dạy, đồng thời vẫn cho phép người khác tự do có ý kiến riêng, đó là điều mà anh

rất đánh giá cao ở Lehya cũng như vài cư dân thung lũng mà anh đã được gặp.

- Nói tôi nghe, hình như ở đây mọi người đều biết Core Gem là gì... Cô có thể nói rõ cho tôi thêm một chút về khái niệm này không? Tôi sợ là mọi người cho rằng tôi biết nhiều hơn những gì tôi thực sự biết.

- Anh đã có khá nhiều kiến thức về Viên ngọc nội tâm của mình. Anh còn cần khám phá nó nữa. Con đường thực sự của khám phá là thông qua thực hành.

- Nhưng thực hành điều gì?

- Thì là cách tư duy chính trực, hòa hợp với chính mình chẳng hạn. Này, tôi giải thích nhé: đây không phải là quy tắc đạo đức hay « chuẩn giáo dục » – chúng tôi chẳng quan tâm gì mấy đến những thứ đó – mà là chuyện trở thành chính anh, ở một tầm mức ý thức sẽ giúp cho Core Gem của anh hoạt động.

Và khi tôi nói về những suy nghĩ *chính trực*, tôi cũng không nói đến sự phù hợp khuôn mẫu xã hội gì cả nhé! Core Gem nằm trong tầm tay của mọi người, và không hề liên quan gì đến những nhóm người cao cấp hay theo ý của một nhóm người có đặc quyền đề ra đạo đức chuẩn mực nào...

Jonathan cười vì ý đó. Lehya dường như rất thận trọng và muốn giúp học trò mình hiểu đúng để không gặp một sự lẩn cấn nào.

- Đúng ra đó là một mức năng lượng, cô nói tiếp. Dĩ nhiên là những tầng cao nhất mà chúng ta có thể mong đạt tới đòi hỏi một mức năng lượng và mức toàn thức rất cao – một sự hòa sóng hoàn hảo – nhưng ngay giai đoạn đầu thực hành Core Gem cũng đã cho phép anh đạt những kết quả rất thuyết phục.

Điều đầu tiên anh cần theo dõi, đó là những ngôn từ anh sử dụng, ngay cả trong những suy nghĩ chỉ mình anh biết. Có những từ, những câu tưởng là nhỏ bé đơn giản, nhưng chúng níu anh xuống thấp, như vũng lầy kéo chân anh xuống vậy: *sao mình ngốc thế chứ!... điên chưa! ... mình cũng*

không tệ nhỉ! Chuyện không tệ! Đừng lo! Mẹ nó chứ! Đ.M. ... và những từ có cánh khác.

Mỗi từ có rung động của nó, và anh có thể hình dung là những từ vừa rồi không tích cực lắm đâu. Bằng cách nhấn chìm mình trong những sóng tiêu cực đó, thường là một cách tự động thôi chứ không cố ý, anh cứ ngo ngoe trong vùng nước đục của Nhân loại. Hãy tưởng tượng rằng tinh thần, hay Toàn thức, là một thứ gì sờ nắm được, thì những từ *dơ* nhất sẽ kéo anh vào những vùng sóng nước *dơ* bẩn nhất. Nghĩ vậy thì sẽ thấy không có gì vui thú lắm, đúng không!

- Tôi nghĩ là những gì ta xem trên ti vi hay trong rạp chiếu phim cũng tác động theo cùng cơ chế như thế? Jonathan xen vào hỏi.

- Dĩ nhiên. Tôi đã từng thử ngồi nhìn ti vi. Thật là chán. Nhưng chán nhất là khi bật nó lên!

Rồi, điều tôi muốn nói là anh không hề bị bắt buộc phải bật ti vi lên. Thế giới bên ngoài khá là dễ kiểm soát, bên trong mới là khó. Anh còn nhớ không, chính thế giới nội tâm của anh tạo ra thế giới bên ngoài... Những nhà chinh phục vĩ đại nhất là những người chinh phục được nội tâm của chính mình.

Vậy thì anh cần tập quen sử dụng những từ ngữ tiến hóa hơn, trong trẻo hơn, những từ ngữ sẽ giúp anh tinh lọc bản thân ngay khi anh phát âm ra chúng. Ít nhất, cũng nên xóa đi những thô thiển và tiêu cực, thay bằng: *À, lém lỉnh đấy! Cảm ơn, thật tử tế quá... Tôi yêu em... Tốt lắm!... An tâm đi... Chúc mừng... Thật mừng cho anh.*

Có cả một thế giới những từ ngữ câu cú có âm vang tích cực, đủ để cho phép anh trò chuyện tự do và phong phú chẳng kém gì trước kia.

Một luồng suy nghĩ đột nhiên xâm chiếm tâm trí Jonathan:

Hạnh phúc, tự do, ánh sáng, cân bằng, hài hòa, tình yêu, tĩnh lặng, hòa bình, mơ mộng, an lạc, tốt bụng, tình bạn, chia sẻ, hợp nhất, hợp tác, thanh thoát, mềm mại, dễ chịu, tiến hóa, sức khỏe, khám phá, tò mò, háo hức, đẹp đẽ, thích thú, thỏa mãn, thoải mái, ngon lành, hài lòng, may mắn, thành

công, gia đình, tôn trọng, tràn đầy, táo bạo, ổn định, an nhiên, đồng ý, dịu dàng, mong muốn, cảm khái, đam mê, phiêu lưu, nhiệt tình, bật lên, huyền bí, ngưỡng mộ, quà tặng, nhiệt huyết, hy vọng, thanh thản, tha thứ, hòa giải, cùng nhau...

- Tôi tin rằng nếu anh muốn anh vẫn có thể tiếp tục thể hiện đầy đủ các ý của mình như từ trước đến giờ mà chỉ dùng những cách diễn đạt nâng anh lên cao hơn. Đừng để mình thấm thấu những điều kinh khiếp mà truyền thông đưa đến nữa. Thoát khỏi dòng chảy thông thường đi: hãy chọn Ánh sáng!

Jonathan Mac Roy đã nhắm mắt lại. Lồng ngực anh phồng lên sau một hơi hít vào mạnh, và giữ lấy không khí. Đột nhiên anh hiểu “được truyền cảm hứng” cụ thể là như thế nào! Một vài câu hát hiện lên từ ký ức: *Đương cự nào. Chứng minh rằng anh tồn tại. Sục tìm hạnh phúc ở mọi chỗ. Đi thôi nào. Chối từ thế giới ích kỷ này, cự lại nó đi!*

- Hãy hướng tinh thần của anh về phía ánh sáng, một giọng nói vang lên trong tâm trí Marc. Những từ ngữ chỉ là một trong những cách để mô tả Thế giới, mô tả Vũ trụ. Điều cốt yếu nằm ngoài những từ ngữ... Anh đã trải nghiệm những điều mà những từ ngữ không thể truyền tải được, bất lực. Những từ ngữ và những suy nghĩ có ý thức của anh chỉ là sự giản lược của một Toàn thức rộng lớn hơn nhiều. Không những anh cần chuyển đổi ngôn ngữ của mình thành tích cực hơn, mà phải thay đổi toàn bộ suy nghĩ.

Mặt tối của cuộc sống, sự tiêu cực, những phiền nhiễu, bất hạnh, chiến tranh... tất cả đều tồn tại. Không phải anh nên trốn tránh hiện thực, mà là chọn lựa những gì anh cảm nhận từ đó. Hành động như thế anh biết là khi anh cứ tập trung cảm nhận một điều tồi, thì điều đó trở nên ngày càng thật hơn. Hãy chọn lựa thế giới mà anh muốn tạo ra.

Mọi điều đều có hai mặt, trắng và đen, tốt và xấu... Có một hộp hạnh phúc và một hộp bất hạnh. Trên cuộc đời này điều gì cũng có. Vì vậy, khi anh được chọn lựa, hãy chọn lựa lợi trong những hộp tử tế, tốt lành. Hãy định hướng tinh thần của mình.

Anh có thể tham gia vào việc làm cho những bất hạnh của anh biến mất – và thậm chí những bất hạnh của *người khác* – bằng cách *anh* luôn hướng về phía mặt trời. Chọn lựa cho kỹ, và rồi thẳng tiến!

Mặt trời thì chẳng bao giờ phải nhìn thấy bóng tối cả, giọng nói kết luận.

Chúng tôi đứng trước một mặt tiền nhà trông khá bình dị. Tầng trệt có những tấm cửa kéo màu xanh giúp phân biệt nó với đoạn còn lại của con đường, khá hẹp và ít người qua lại. Lou gõ cửa và cửa nhanh chóng mở.

- Chào Elean, giới thiệu với cô đây là Marc. Marc, đây là Elean.

- Hân hạnh, tôi cất tiếng chào cô gái trẻ vừa xuất hiện.

- Tôi đang giải thích cho Marc rằng chúng ta không chuyên chú vào tác động lên những con người cụ thể, mà là tác động với những lực tạo tác của Vũ trụ này.

- Những lực bất khuất, cô gái nói. Chúng không theo ý ta, Marc, ta phải theo chúng. Anh sẽ phát triển nghệ thuật này. Và nghệ thuật này luôn là một phần của cảm hứng.

Nghe cô ấy mà tôi có cảm giác như đang nghe Lou nói chuyện vậy. Nhưng cô đẹp hơn Lou: tóc nâu, tươi cười, cao vừa phải, khuôn mặt thanh tú với những đường nét vừa mềm mại vừa có cá tính. Mắt cô màu xanh ngọc bích rất ấn tượng. Tôi không dám nhìn đôi mắt ấy quá lâu.

- Chúng tôi vào nhà vài phút được không? Lou hỏi Elean.

- Dĩ nhiên, cô nói. Tôi đang vẽ.

Nghe những lời này, tôi đã hiểu vì sao Lou muốn giới thiệu tôi với cô gái này. Có thể nói là với anh ấy không chuyện gì có thể trì trệ được.

Căn hộ của Elean còn nhỏ hơn căn hộ của tôi nữa. Nó giống một kiểu hang đá chứa đầy những bức tranh đủ kích cỡ. Tranh ở khắp nơi. Cô gái đi trước chúng tôi để dẫn đường. Cô cho chúng tôi ngồi trên một ghế sofa rộng, trước một bình trà bốc khói và ba tách trà đợi sẵn. Tôi nhìn quanh phòng: không có ai khác cả. Những tách trà này là dành cho chúng tôi? Nhưng làm thế nào mà cô ấy biết được là chúng tôi sẽ đến?

- Tôi đã ngờ là anh sẽ đến, Lou. Tôi đã chuẩn bị đón...

Cô ấy nói chuyện thực sự giống Lou, cứ như thể cô ấy đọc được cả trong suy nghĩ của tôi. Lou cười nhẹ nhàng. Anh ngồi xuống không nhìn tôi và khoát tay ra hiệu cho tôi cũng làm vậy, trong khi cô chủ nhà đi lấy một cái gì đó, hình như trong bếp.

- Elean là một cô gái hiếm gặp, anh sẽ thấy, Lou nói với tôi. Và cũng không phải là một họa sĩ tầm thường, anh vừa nói thêm vừa nhìn cô trở ra đem theo đường và mấy cái bánh nhỏ.

Không khí có vẻ gì đó siêu thực. Một mặt, cuộc tiếp đón này làm tôi nhớ đến những cuộc họp mặt với bà tôi khi tôi còn nhỏ: trà, bánh. Mặt khác, tôi không thấy cùng nỗi lúng túng khi xưa bên bà. Ngược lại, tôi thấy mình an ổn, thư giãn. Tuyệt. Cứ như thể tôi đã biết Lou và Elean tự thuở nào. Một làn hương liệu ngọt ngào nhuộm thấm không gian, hòa với hương trà. Ánh sáng từ một giếng trời rọi sáng cả gian phòng. Tôi có cảm giác đi lùi thời gian, ở trong một thời khác, với những người bạn quen biết đã từ lâu.

- Marc muốn học vẽ, Lou bắt đầu, cầm lấy tách trà Elean đưa cho anh.

- Ồ thế à, cô nói và mỉm cười như không hề ngạc nhiên gì cả. Và ý tưởng xán lạn này từ đâu ra?

Tôi có bị ảo giác chăng, hay đúng là tôi từng nghe Lou hỏi cũng đúng câu này... Tôi làm như không thấy gì lạ cả.

- Tôi tin rằng ý tưởng này đã ở trong đầu tôi từ lâu lắm rồi, và Lou đã giúp tôi nhận thức được nó.

- Anh đã từng vẽ chưa? cô hỏi tôi.

- Chưa hề bao giờ, tôi vừa trả lời vừa cười, lòng hơi bẽn lẽn. Tôi biết là tôi muốn vẽ, tôi biết tôi muốn vẽ để làm gì, nhưng tất cả những điều này mới đến...

- Đó là con đường của anh, cô ngắt lời tôi.

- Con đường của tôi? Tôi không biết nữa... tôi nghĩ vậy. Nói cho cùng, ý này đã đến trong đầu tôi.

- Được, tôi sẽ giúp anh, nếu anh muốn.

- Quay lại những điều chúng ta đang nói, Lou xen vào. Elean đã bắt đầu con đường này lâu rồi. Anh có thể đặt lòng tin vào những điều cô ấy nói, tin tôi đi.

Tôi gật đầu khẳng định và nhìn cả hai người. Trông họ có vẻ thật sự biết rõ nhau. Elean có vẻ rất chăm chú cho Lou, và Lou toát ra một vẻ tôn trọng cô gái mà trước giờ tôi chưa từng thấy ở anh. Nói cho đúng thì trông họ thật rất bổ sung cho nhau, mặc dù hiển nhiên Lou trông có vẻ là “thầy” cô ấy, cũng như là thầy tôi vậy.

- Có vài điều anh cần biết trước khi tiến xa hơn, Lou nói tiếp. Trước hết, như tất cả những người lần đầu tiên đi trên Con đường ấy, anh cần phải “cai” những điều bất hạnh.

- Sao cơ, “cai” những điều bất hạnh? Tôi không nghĩ rằng...

- Nghe này, có một số điều tôi muốn anh nghe hết đã trước khi nói ra ý kiến của anh, Lou ngắt lời tôi.

- Tôi xin lỗi.

- Đơn giản là thói quen sống của anh cho đến bây giờ đã tạo dấu ấn trên anh đến tận từng tế bào rồi. Sự trì trệ cũng nằm lì trong tâm trí khiến bộ não khó mà chấp nhận được rằng ngày mai sẽ khác hôm qua. Vì thế, để chứng tỏ mình có lý, một phần trong anh sẽ muốn giữ mọi chuyện không thay đổi, sẽ phá hỏng những công việc anh làm. Tôi thường xuyên thấy những người được lôi cuốn quá nhanh vào việc xây dựng một cuộc sống tốt đẹp hơn, họ cố gắng một cách dễ sợ để quay trở lại cuộc sống khổ sở trước đó của họ. Cây non thì dễ uốn, còn cây đã già thì rất khó. Anh có hiểu không?

Lou xích lại gần và nói vào tai tôi:

- Anh cần phải cẩn thận với chính anh. Anh vừa là người thầy tốt nhất vừa là kẻ thù lớn nhất của chính mình. Vừa có phần muốn phát triển vừa có phần nô lệ cho quá khứ. Phải chọn lựa kỹ càng rằng anh muốn cho phần nào thể hiện ra.

Tôi lặng lẽ gật đầu, cố nhập tâm những gì Lou vừa nói. Tôi thừa biết rằng bất chấp sự cảnh báo của anh, tôi vẫn có nguy cơ sập bẫy rất cao. Có

một phần gì đó trong tôi đang hoạt động dữ dội như thể muốn tận dụng tối đa những hiểu biết này để chuẩn bị cho trận chiến.

- Tôi có một người bạn tiến đến với sự Hiểu biết giống như người bước vào một trận chiến. Phải rất tỉnh táo, biết mình sợ, tôn trọng thời khắc đó, và trầm tĩnh hết mức. Tôi muốn anh có thái độ như vậy đó.

- Anh biết là tôi sẽ như thế, tôi trả lời, và nhân tiện bóng gió luôn về chuyện hình như anh lại vừa đọc trong suy nghĩ của tôi. Anh cười.

- Chúng ta nhắm đến những hành động có hiệu quả tức thời, Lou nói tiếp. Anh đã hiểu rằng điều này là có thể nếu anh đạt đến được một độ hài hòa nhất định với thế giới mà anh sẽ tạo ra. Trạng thái của cơ thể và tâm trí đó sẽ dễ đạt được nếu anh đi đúng cách. Tôi muốn anh hiểu là không hề cần anh phải “thông thái” hay “hoàn toàn tin tưởng” gì cả, trong cuộc sống bình thường, mọi việc cứ thế tiến triển dễ dàng thôi. Chỉ trong những khúc quanh khó khăn của cuộc đời anh mới cần phải có sự hòa hợp và bình thản. Chính những phản ứng của anh khi cuộc đời xô đẩy mới giúp anh biết mình đã đạt được sự cân bằng, sự giữ nhịp trầm ổn hay chưa.

- Tôi hiểu.

- Hãy hòa hợp. Thế thôi. Không phải “hãy hòa hợp với những gì anh thích”, với những chuyện tốt lành, những khía cạnh đẹp đẽ của cuộc đời. Mà hãy hòa hợp với tất cả. Lou nhấn mạnh, đôi mắt xanh xám của anh nhìn thẳng vào mắt tôi.

Có thể nói là mắt anh lấp lánh, như thể chứa vô số những vì sao.

- Tôi ý thức được rằng anh chỉ hiểu tất cả những điều tôi nói trong chừng mực nhận thức hiện tại của anh thôi. Và tôi không đòi hỏi anh đạt được sự chính trực với bản thân mình, đạt được sự hòa hợp đó ngay bây giờ... Mai cũng được!

Tôi nghĩ anh nói đùa, nhưng giọng anh có vẻ không đùa. Để cho chắc ăn, tôi cứ gật đầu để tỏ ra mình đã nắm bắt được ý. Từ một lúc rồi tôi không dám xen vào nữa, mọi thứ có vẻ vượt quá tầm của tôi. Nhưng tôi vẫn đánh bạo hỏi một câu.

- Đồng ý. Và khi anh nói *hòa hợp với tất cả*... đối với anh cái gì là Tất cả? Tôi có cảm tưởng là anh nói tới cái gì đó rộng hơn là tôi có thể hiểu.

- Tất cả là tất cả: anh, hành tinh mà anh đang sống, những con người sống trên đó, động vật, cây cối, những gì thấy được và tất cả những gì anh có thể tưởng tượng ra mà tạm thời anh chưa thấy được. Từ nơi đây trong cái góc nhỏ xíu này của Vũ trụ cho đến tận cùng Thời gian. Tất cả, là tất cả.

- Được, vậy là tất cả, tôi nói và cười nhẹ. Ok.

- Và khi anh bắt đầu nhận ra mình là người tạo ra cái hiện thực mà mình đang sống, thì phải cẩn thận lắm đấy nhé, vì khi ấy Cuộc sống cho anh tất cả những gì anh hỏi nó. Cần rất chặt chẽ trong từng suy nghĩ, trong từng tâm trạng, và cả về những gì anh nghĩ là mình không nghĩ.

Anh sẽ trở thành có khả năng biến những gì trong nội tâm anh thành hiện thực. Đối với nhiều người thì điều đó giống như một lời nguyền ác nghiệt vậy. Vì thế cần phải luyện tập thanh lọc bản thân mình trước đã, ít nhất là để tự bảo vệ chính mình. Những suy nghĩ tử tế sẽ cho anh một cuộc sống tốt đẹp hơn, cũng như những tà ý sẽ biến đời anh và đời người khác nữa thành ác mộng! Tôi không đùa đâu đấy.

- Thành ác mộng à? Nhưng anh đang dẫn tôi đến đâu thế Lou?

- Đến nơi mà anh muốn đến. Chỉ đến nơi mà anh muốn đến. Suy nghĩ của anh là một ánh chớp diệu kỳ. Tất cả những gì anh có thể tưởng tượng ra, anh có thể có chúng, có thể tạo ra, có thể biến thành hiện thực. Tất cả. Ngay khi anh đã để rơi áo giáp của mình thì không còn gì có thể bảo vệ anh khỏi hậu quả của những suy nghĩ của mình nữa. Anh suy nghĩ gì thì anh trở thành cái đó.

- Con người chính là một giấc mơ của những suy nghĩ của anh ta... tôi thì thầm, suy tư.

- Bây giờ, hãy kìm giữ năng lượng của anh. Tôi biết là anh rất thích kể cho người xung quanh về những gì anh vừa khám phá... Cứ như một em bé mặt trời bắt đầu muốn tỏa sáng ngay cả trước khi biết ổn định những phản ứng nhiệt hạch trong lòng mình. Và bé sẽ lụi tắt trước khi có thể sưởi ấm

bất cứ điều gì... Anh có hiểu điều đó không? Hãy ổn định năng lượng của anh trước đã.

- Tôi hiểu rõ rồi.

- Đó cũng là một bài học quan trọng anh cần học: giữ mồm giữ miệng. Dù anh cảm thấy gì với ai chẳng nữa, hãy giữ im lặng!

- Thông điệp đã nhận được! Tôi trả lời và nhìn thẳng vào mắt Lou.

Lou gật đầu, đứng lên, và bước ra, để lại chúng tôi với nhau. Tôi và Elean nhìn Lou ra khỏi phòng. Cô gái cười.

Tôi nhìn vào chiếc đồng hồ treo tường nằm giữa hai bức tranh. Từ lúc Lou gõ vào cửa nhà tôi, mới chỉ một giờ trôi qua!

- Chỉ nói những gì anh thực sự nghĩ, và nghĩ là phải làm, Lehya nói với Jonathan.

Hai người đang bắt đầu nhặt hái dâu trên đường họ đi, dành cho bữa trưa. Lehya làm nhà khảo cổ say mê với không biết bao nhiêu là chủ đề khác nhau mà anh cần học, và ứng dụng những điều đó ngay để có thể xứng với sự trông đợi của cư dân thung lũng dành cho anh. Hai người chạy đua với thời gian cho kịp cuộc gặp gỡ trưa nay.

Lehya đã kín đáo kể cho Jonathan biết là Khayr đã quyết định nhận anh vào thung lũng, bất chấp anh chưa hiểu biết gì cả, vì những phẩm chất mà ông đọc được ở anh. Cô đã kể anh nghe cái “thế giới trong lòng thế giới” này của họ đã kín đáo thâm nhập vào cuộc sống văn minh ngoài kia như thế nào, và nhiều người trong số họ đã du hành khắp trái đất từ nhiều thế kỷ, giảng dạy để gieo những hạt mầm. Nhưng thung lũng vẫn luôn được giữ bí mật, như một kiểu thiên đường thất lạc hay một cái nôi nguyên thủy. Thung lũng hiện diện để những sứ giả đã được gửi đi khắp nơi trên trái đất có một chỗ để thỉnh thoảng tìm về, sạc lại năng lượng. Một nơi mà ngoài họ ra, không ai đến cả.

Lehya cho anh hiểu rằng việc anh đến đây là một ngoại lệ, nếu cứ chiếu theo trình độ nhận thức hiện hành của anh mà nói. Chỉ những người tiến hóa cao nhất trên hành tinh mới có thể vào đây, và cũng chỉ ở một thời gian thôi. Jonathan Mac Roy có một cảm giác kỳ lạ rằng mình là một kiểu sinh vật đột biến, người chơi vơi giữa hai thế giới, và họ rộng lượng dung nạp anh ở đây nhưng vẫn luôn quan sát những hành vi của anh.

Trưa nay, kể từ lúc anh đến cũng chưa qua hai mươi bốn giờ, anh sẽ dùng bữa trưa lần đầu tiên với cư dân thung lũng. Anh bắt đầu hiểu sao mình được dạy với cường độ cao như thế. Những người của thung lũng có vẻ không quen ở bên những “con người bình thường” cho lắm.

Lehya phải vận dụng rất nhiều giải thích để làm cho nhà khảo cổ đang hăng hái hiểu được tác động anh gây ra trên họ, mặc dù hoàn toàn không phải họ coi thường hay chối bỏ gì anh. Chỉ là họ quá nhạy cảm với những rung động tỏa ra từ mọi sinh vật, đến nỗi tâm trí Jonathan giống như một nguồn ô nhiễm đối với họ. Một nguồn tia độc hại, một nguồn lây nhiễm tinh thần...

Dễ thương chưa! Jonathan nghĩ.

Tuy nhiên anh đã quyết định sẽ theo mọi phong tục của cư dân thung lũng, như anh đã từng làm vậy ở khắp nơi trên thế giới, mỗi khi anh phải hòa nhập với một sắc dân nguyên thủy nào mà anh cần nghiên cứu. Chỉ khác cái là lần này anh không có cảm giác ngụp lặn vào quá khứ của loài người... mà là vào tương lai.

- Nếu anh dùng một ngôn ngữ tích cực, cô gái nói tiếp, và trạng thái tinh thần anh cương quyết hướng về ánh sáng, nhưng có một phần chưa-biết-là-gì của con người anh chưa được giải quyết, một vết nứt, một lỗ hổng ẩn, một sợi tóc trong chén súp... thì tất cả những tích cực kia không có hiệu quả. Anh cần phải *toàn diện*, hành động *thật tương thích* với những phẩm chất và cả những điểm yếu của mình – tất cả chúng làm nên tính người của anh đó – và anh cần hành động với *toàn bộ* những điều đó!

Một cách rất tốt để tiến lên trên con đường này là thực sự làm những điều anh nghĩ mình sẽ làm, nhịn không làm những hành vi vô ích kiểu theo thói quen của cuộc sống, xua đi những đạo đức giả tũn mủn. Nói ra những điều mình nghĩ. Trực diện. Sống như thể anh không có cách nào nói láo được. Tìm cách trở thành một thể nhất quán, không chia cắt. Làm thế nào để trong anh chỉ có một tinh thần tuyệt đối, tròn trịa và đầy đặn, tự do và vô tận. “*Sự thật là điểm cân bằng giữa hai điều mâu thuẫn*”, có một câu tục ngữ nói vậy.

- Nhưng tôi sẽ không bao giờ đạt được điều đó, Leahya, Jonathan phản đối. Tôi còn không biết phải bắt đầu từ đâu nữa kìa...

- Tôi ở đây để hướng dẫn anh mà, Lehya trấn an anh và nói tiếp bằng một giọng ít say sưa hơn. Nghe này, anh có thể bắt đầu bằng cách xua đi những nhập nhằng. Đây là một cách rất tốt để học sự nhất quán, bước đầu tiên dẫn đến sự hòa hợp. Làm thế nào để những từ ngữ anh nói, từng suy nghĩ của anh và những hành động của anh có một ý nghĩa, và chỉ một ý nghĩa thôi. Nghe có vẻ hiển nhiên đúng không, vậy thì hãy xem xét và làm sao cho những gì anh nói hay làm thực sự truyền tải một ý nghĩa. Hãy thế đã! Kiểm tra xem những gì anh nói hay làm không thể được hiểu nhầm thành ý gì khác, nguồn gốc của sự nhập nhằng, thiếu chính xác, hoài nghi và không ổn định.

Đôi khi, chúng ta dùng những câu không có nghĩa, một cách có ý thức hoặc không, ngờ nghệch vậy đó bởi lúc đó ta chẳng biết nói gì. *Tôi rất có ý thức rằng ảnh hưởng của những nhập nhằng này trên những hành động của cuộc đời tôi chỉ có thể là không có lợi cho sự tiến hóa của tôi về sau...* Nhưng nếu anh loại đi những gì không cụ thể, không chắc, khó hiểu trong câu vừa rồi, *những rằng thì là mà* thì hầu như chẳng còn gì cả... Tuyệt vời! Rất nhiều từ như ý thức, ảnh hưởng, tác động, nhập nhằng, hành động, không có lợi, tiến hóa tương lai... đều không được định nghĩa rõ lắm. Chúng chỉ phản ánh cách hiểu cá nhân anh về những từ này thôi. Một người thốt lên chữ “đàn ông” thì mỗi người nghe tự liên tưởng đến điều họ muốn: tôi nghĩ đến cha mình, anh chắc nghĩ đến một người bạn, người hàng xóm thì nghĩ về con trai họ, và cứ thế. Vậy thì những từ mơ hồ như “ý thức” hay “tiến hóa” còn thế nào nữa?

Dĩ nhiên, tôi không định bảo anh xóa đi những từ này khỏi từ điển của mình, đối với anh chúng cũng không thể thiếu được, đối với tôi cũng vậy. Chỉ cần lưu ý sự thực rằng trong những cuộc thảo luận cụ thể và tích cực, việc sử dụng những từ ngữ như vậy sẽ khiến anh rời xa *Hiện thực được chia sẻ*, rồi mỗi người sẽ hiểu điều anh nói theo cách họ muốn. Trong một số trường hợp thì cách nói nhập nhằng là rất tốt, người ta sử dụng để trị liệu, dùng trong chính trị hay trong quảng cáo. Những người này rất hiểu cái lợi của việc nói một điều mà mỗi người nghe sẽ hiểu theo cách riêng

của mình. Tôi chỉ có mục tiêu là làm cho anh hiểu rằng khi anh nói chuyện theo cách đó, anh có nguy cơ cao làm người nghe không hiểu rõ anh. Anh hiểu không?

- Cô nói rằng có một phương pháp dùng cách nói chuyện mơ hồ như vậy để trị liệu?

- Đây không hoàn toàn là một cách nói chuyện, mà đúng hơn là một cách truyền thông điệp đến với đúng tầng ý thức của thân chủ. Sau này, sau khi anh đã làm chủ cách thể hiện ý mình một cách toàn vẹn không bị *hổng* trong ngôn ngữ sử dụng, có thể anh sẽ muốn học cách dùng ngôn ngữ đó, dành để nói chuyện với vô thức và có khả năng kích hoạt rất cao^[6]... Tôi có thể chỉ cho anh học ở đâu và bằng cách nào. Còn về những gì liên quan đến Core Gem, điều anh cần là hợp nhất suy nghĩ của mình, xua đi những nhập nhằng, để có thể tổng hòa những suy nghĩ, trao cho chúng sức mạnh.

Anh sẽ nhận ra đâu là một hành động hòa hợp nhờ vào sự đơn giản của nó. Sự đơn giản là chìa khóa giúp đạt đến những chiều kích cao nhất của sự tồn tại, cao hơn hẳn những đánh giá về logic hay về thẩm mỹ. Sự đơn giản là ánh phản chiếu của phẩm chất bẩm sinh và nội tại, là biểu hiện của việc người đó đã hiểu hoàn toàn thế nào là sự Hòa hợp, là Nguyên nhân cao cả, là Sự thật.

Jonathan choáng váng với những điều mà cô gái trẻ giải thích. Đường như cô ấy tả anh nghe một trạng thái lý tưởng, vừa nói về những điều tương đối dễ thực hiện vừa tả về những cảnh giới siêu phàm theo như anh cảm nhận. Anh vất vả lắm mà vẫn không tưởng tượng được một ngày nào đó anh sẽ giống được với những điều Lehya mô tả.

Anh kể cô nghe những hoài nghi và lo âu của mình. Lẽ nào anh lại có khả năng anh đạt được trạng thái mà cô trông đợi đó?

- Nhưng chúng tôi có trông đợi điều gì ở anh đâu, Jonathan, cô trả lời. Đừng sợ khi nghe những giải thích của tôi. Khi tôi tả quá kỹ, thoát đầu mọi sự có vẻ khắc nghiệt. Nhưng chúng tôi chỉ ở đây để chỉ cho anh con đường. Anh là người sẽ đi trên con đường đó. Ví như nếu tôi dạy anh viết chữ...

làm thế nào để viết chữ “a”, chữ “e”, phân biệt giữa “b” và “d”, viết thường và viết hoa... và nếu ngay từ đầu anh không biết mình đang học gì, cũng không biết những điều đó đem lại lợi ích gì, thì rất có thể anh sẽ có lắm lúc nản chí... có thể anh sẽ viết y chang nét chữ của tôi, như những đứa trẻ mới tập viết thường vẫn thế... Anh biết rõ ngày hôm nay anh đã vượt xa giai đoạn đó như thế nào, rằng tay anh thể hiện ra dễ dàng biết mấy những điều anh suy nghĩ, thậm chí anh không cần phải nghĩ ngợi gì đến việc phải điều khiển ngòi bút ra sao. Và, bất chấp ban đầu anh đã bắt chước nét chữ của người dạy đầu tiên như thế nào, thì ngày hôm nay anh đã luyện thành một nét chữ của riêng mình, duy nhất... ánh phản chiếu thực sự của con người anh.

Chúng tôi không chờ đợi gì ở anh. Tôi chỉ anh cánh cửa, anh cứ ở nguyên vị trí, hoặc anh bước qua ngưỡng cửa. Những lựa chọn của anh tạo nên cuộc đời anh. *Anh* tạo nên cuộc đời anh.

Họ đã ngừng bước. Hồ bây giờ đã gần đến nỗi họ có thể nghe thấy những tiếng í ới của trẻ con đang bơi lội. Lehya nhìn thẳng vào mắt Jonathan, như thể khuyến khích và trấn an anh.

Cô gái cảm nhận được sự lo âu của Jonathan. Vì vậy, cô đi chậm lại, cho anh nhiều lời khuyên mới, thêm nhiều “chiêu” hữu ích.

- Anh biết rằng có những ngày anh có thể tạo ra những kỳ tích. Những khoảnh khắc huyền bí như thể thời gian không tồn tại. Theo anh, Jonathan, những ngày đó có gì khác so với những ngày bình thường?

Jonathan hấp thụ từ tốn dòng thác thông tin mà Lehya đổ lên anh. Và vào đúng lúc này, nhận thức của anh như không muốn làm việc nữa. Ít nhất, cũng không làm việc như lúc bình thường nữa. Anh có cảm tưởng rõ ràng rằng mình đang như bông bênh trên mây! Những màu sắc chung quanh có vẻ chói chang hơn thường lệ, tư duy logic của Jonathan thì như đình trệ. Anh không nói được lời nào.

- Quảng bỏ đi những cảm xúc như “ăn mất” năng lượng của anh, cô gái trẻ lại nói tiếp, không chờ phản ứng từ học trò mình. Rồi anh sẽ chỉ còn

thấy mối liên hệ mà anh tạo với người mà anh muốn hỗ trợ, bằng cách hoàn toàn chỉ chú tâm vào người ấy, như thể anh sống chỉ vì người ấy và *thông qua* người ấy, và người ấy cũng sẽ gắn kết ngược lại với anh.

Chúng ta cần biết bao thấy một ai đó cũng cần mình, anh biết đó.

Dĩ nhiên, chúng ta đang nói một quan hệ hai chiều chia sẻ. Ta không nói đến việc anh đánh mất chính mình, hay chia sẻ hay pha loãng chính anh hay những niềm tin của anh. Đúng hơn, tôi đang nói về trạng thái mà tôi gọi là “tập trung vào đối phương”.

Dĩ nhiên, anh không thể nào “tập trung vào đối phương” hay tập trung vào thế giới bên ngoài một cách hoàn toàn được nếu như chính anh chưa *đồng bộ*, nhất quán, hòa hợp sâu sắc với chính mình. Trở ngại chính trên đường vươn đến tầng cao năng lượng vừa tả chính là những cảm xúc, những tình cảm “ăn thịt”!

Hình dung rằng anh có một bầu năng lượng riêng, một “liều” năng lượng sống cho riêng mình. Những cảm xúc mà anh mang trong lòng có thể giúp anh tỏa sáng hoặc ăn mất năng lượng của anh, làm anh xám xịt... giống như màu trắng thì tỏa sáng còn màu tối thì hấp thụ mất tiêu năng lượng và nhiệt lượng vậy.

Vậy thì, chắc anh đoán được những cảm xúc nào giúp anh “nạp đầy” năng lượng còn những cảm xúc nào “hút máu” anh, phải không? Chắc chắn anh đã từng cảm nhận bị cạn kiệt, hút cạn năng lượng sau một trận cãi vã? Anh có nhận thấy người ta dễ ngã bệnh như thế nào khi cảm thấy bị tấn công hay bị ai đó làm tổn thương? Anh có cảm thấy khi mình đang ghét giận, oán hờn thì khi ấy người ta dễ thao túng tinh thần anh hơn lúc bình thường nhiều?

Jonathan lặng yên nghe, ý thức được những điều Lehya đang kể đúng biết nhường nào.

- Những cuộc cãi vã, những *bất hòa*... cô gái trẻ nói tiếp, ghét bỏ, tuyệt vọng, giận dữ, thù hận, và còn nữa, lo âu, hoài nghi, gây hấn, bạo lực, tà ý, và còn nữa, mà thôi tôi không đề cập những điều tàn tệ nhất... Tất cả những

cảm xúc đó là sản phẩm của sự diễn giải *nội tâm* của anh về những điều xảy ra *bên ngoài*. Và thật ra không điều gì và không ai có thể bắt buộc được anh có một cảm xúc nào đó. Chỉ có anh là chịu trách nhiệm về những gì anh cảm thấy... bất chấp bên ngoài có xảy ra chuyện gì.

Anh muốn thật sự thay đổi đời mình à? Vậy thì:

1. Lên danh sách những cảm xúc mà anh hay mang trong lòng;
2. Chọn lấy những cảm xúc mà anh thấy có lợi;
3. Và quyết định ngay bây giờ vứt bỏ những cảm xúc còn lại!

Để xua đi những cảm xúc cũ kỹ, anh có thể đơn giản làm thế này:

1. Nhắm mắt, tập trung...
2. Nghĩ thật mạnh mẽ “xéo khỏi tao!”, “không bao giờ trở lại nữa!”
3. Hình dung cảm xúc mà anh muốn loại bỏ đó toát khỏi anh như mồ hôi vậy
4. Nhìn thấy nó tạo thành một mảng bên ngoài anh, có màu sắc nào đó
5. Cắt đi không cho nó dính vào anh nữa
6. Thở ra thật mạnh, vứt cái khối đó đi thật xa.

Và hớp! Những cảm xúc xấu xí đó coi như vứt thùng rác. Chào cuộc sống tươi đẹp!

*Tất cả những gì chúng ta nhìn thấy hay tin tưởng
đều là một giấc mơ trong một giấc mơ.*

Edgar Poe.

- Em là một *Người du hành*, Elean nói, còn anh thì sao?

Elean và tôi đã quen gặp nhau hàng tuần. Nói thật ra thì cứ cách ngày chúng tôi lại gặp. Cô dạy tôi những nền tảng của hội họa, bằng một cách mà tôi hằng mơ ước: có ai đó hướng dẫn kỹ thuật cho tôi nhưng vẫn cho tôi tự do với những tưởng tượng của mình. Những cuộc gặp của chúng tôi còn là dịp bàn luận hăng say về những chuyện kỳ lạ mà Lou đã dẫn dắt tôi vào. Cũng hơi lạ là gần đây, Lou ít khi xuất hiện.

- Anh không biết, tôi trả lời. Em nói *Người du hành*, thế có nghĩa là gì?

- Là một *Người du hành*, thế thôi! Thế anh có biết *Nghệ thuật Mơ* không? Cô kêu lên.

- Hơ... không, tôi vừa lí nhí vừa cười ngốc nghếch. Anh nên biết sao?

- Ồ là la! Anh từ đâu ra vậy?

Elean khoái nhất là làm tôi cảm thấy, một cách nhẹ nhàng rằng tuy tôi lớn tuổi hơn cô nhưng có một số lĩnh vực cô biết nhiều hơn tôi.

- Chắc anh cũng thấy, cô nói tiếp, con người có thể được chia làm hai thể loại: những Người tạo tác và những Người du hành. Nhóm thứ nhất có nghệ thuật định hướng những luồng tia tạo ra và duy trì Hiện thực theo ý mình để biến những ý tưởng thành hiện thực, thực hiện những ước mơ; còn nhóm thứ hai thì họ du hành giữa những hiện thực khác nhau, thậm chí du hành giữa những lớp khác nhau của cùng một hiện thực. Họ đem về đây những trải nghiệm và hiểu biết từ những *giấc mơ* của họ.

- Vậy theo em toàn bộ loài người có thể được xếp vào hai loại đó hay sao? Tôi hỏi hơi khiêu khích. Tôi biết khối người chẳng làm gì với những

giấc mơ của họ cả, họ còn chẳng làm gì với đời họ nữa là.

- Trong lĩnh vực ta đang nói thì đúng là con người chỉ chia thành hai loại, cô khẳng định, lơ đi sự khiêu khích. Mọi người đều có một khuynh hướng, tâm trí họ hoặc gần với một Người du hành, hoặc gần với một Người tạo tác hơn. Vấn đề là ít người ý thức được điều đó và rất ít khai phá những tiềm năng của mình.

- Vậy em là một *Người du hành*?

- Đúng vậy, hoặc nếu anh muốn anh có thể gọi là *người mơ mộng*. Em dùng ý thức của mình để khám phá Vũ trụ và đem những mảnh hiểu biết khám phá được về cho mọi người. Đó là cách của em tham gia vào sự tiến hóa chung, và em vui thích với việc đó vô cùng.

Vẻ lém lỉnh và ánh mắt lấp lánh của Elean làm tôi nghĩ rằng cô biết nhiều hơn những gì cô muốn kể tôi nghe. Tôi tự hỏi mình có thể là gì nhỉ, một Người du hành hay một Người tạo tác?

- Anh là một *Người tạo tác*, cô mỉm cười trả lời cho những suy nghĩ của tôi.

- Sao em biết, tôi nói, nửa ngạc nhiên nửa hoài nghi.

- Em biết, thế thôi. Anh là một người có khả năng tạo ra hiện thực mà anh đang sống. Đó là sự đóng góp của anh cho sự tiến hóa: làm thế giới trở nên tốt đẹp hơn. Anh thuộc lực lượng lao động.

- Cái gì, « lực lượng lao động »? Em có vẻ không trân trọng gì mấy những Người tạo tác...

- Đâu, em ngưỡng mộ họ thì có. Em hoàn toàn không có khả năng làm những điều các anh làm được. Điều đó gò bó quá. Em thì quá thích vui chơi, cô kết luận bằng một giọng nhỏ xíu.

- Ý em nói là làm Người tạo tác phải tốn hao thể lực hay cái gì đại loại như vậy à?

- Dĩ nhiên là không, chỉ là các anh sống trong cuộc đời này như những người lội ngược dòng sông để lên thượng nguồn, vạn vật hướng đến sự hỗn

độn còn các anh lại phải giữ cho mình đầy ý thức một cách thường trực.

- Còn em thì sống đời mình một cách mơ ngủ, phải thế không? Tôi hỏi, rất tò mò. Anh không hiểu lắm em « du hành » như thế nào...

- Đầu tiên, *mơ* không phải là ngủ. Thậm chí điều đó còn rất tích cực, cần sự tập trung và nhiều năng lượng. Nhưng, ngược với những Người tạo tác, nhóm « du hành » luôn trôi nổi trong một luồng tái sinh. Trong các *giấc mơ* mọi vật đều hoàn hảo – ít nhất, hoàn hảo đối với góc nhìn của con người – không có sự thoái hóa nào hết, tất cả đều nằm trong thể *negentropy*.

- « *Negentropy* »?

- Đúng vậy, *negentropy*. Từ này dùng để mô tả một hệ thống đã được cung cấp thông tin đủ đầy đến nỗi có thể đi ngược lại khuynh hướng tự nhiên của vạn vật tiến về thoái hóa và hỗn độn. Hệ thống lật ngược thành khả năng tự tái sinh.

- Ồ... xin lỗi chứ anh không theo kịp nữa rồi!

- Chỉ là từ ngữ thôi, anh an tâm, Elean vừa nói vừa cười. Bây giờ anh chỉ cần tưởng tượng đơn giản rằng mỗi ý nghĩ của anh sẽ có thể tạo ra một thế giới ảo, cho anh sống và hành động trong đó. Đó là một trong những điều em hay làm. Ngoài ra còn có việc đồng bộ mình với những hiện thực khác để có thể liên lạc họ trong *mơ*, đến thăm và mang về những cách sống khác.

- Và em làm thế trong giấc ngủ?

- Đúng, có thể là trong giấc ngủ, nhưng khi đó chỉ có cơ thể là ngủ. Ý thức nhỏ bé của em thì rõ tỉnh, tỉnh còn hơn cả lúc tỉnh. Cứ như thể em có một *thể mơ*, một bản khác của cơ thể vật chất. Với thể *mơ* này em có thể phiêu lưu đủ các kiểu. Ví dụ, lần đầu tiên chúng ta gặp, không phải là với Lou vào cái ngày mà hai anh đến uống trà đầu... Mà là trước đó rất lâu.

- Trước đó rất lâu à? tôi kêu lên, lo âu. Em muốn nói là...

- Thì chúng ta đã làm quen nhau trước *trong mơ*.

- Nhưng anh không nhớ...

- Thì đã bảo anh không phải là *người mơ mộng* mà. Nhưng nếu luyện tập, anh cũng có thể *mơ* và ý thức được những chuyến phiêu lưu về đêm của mình.

- Mơ một cách có ý thức, em định nói vậy chứ gì... Nói thêm về những Người tạo tác đi. Chính xác thì họ làm gì?

- Những Người tạo tác định hình thế giới. Họ còn được gọi là những *Người thực hiện* hay những *Người nhào nặn*. Họ được học để trở thành gạch nối giữa thế giới tinh thần và thế giới vật chất, giữa *Hình thức loài người* – anh biết đó là gì rồi – và thế giới con người. Những Người tạo tác biến những ý tưởng, những khái niệm và những giấc mơ... thành hiện thực! Cũng có thể nói họ lôi ý tưởng xuống thành vật chất. Những Người du hành thì đã được học để rời bỏ hình thức loài người, du hành đến những miền khác với Nhân loại. Nhân tiện nói luôn, Nhân loại thì còn bé hơn một hạt bụi trong dải vô tận của Sự sống.

- Nói cách khác, là những Người du hành mở rộng nhận thức của loài người trong khi những Người tạo tác vật chất hóa những hiểu biết mới này trên trái đất? Tôi đoán.

-Ồ, được thế thì là lý tưởng! Thực tế hiện nay thì sơ khai hơn, những người phụ nữ loài người có khả năng tạo ra sự sống, họ tận dụng những *giấc mơ* để vui sống và tự sặc năng lượng. Trong khi đó, đàn ông thì xây dựng... Nhưng chỉ như thế thì còn rất sơ khai. Những phụ nữ đó hơi có khuynh hướng Người du hành còn đàn ông thì mới như cái mầm non của Người tạo tác thôi. Cả hai đều cần phát triển lên nhiều, luôn bổ sung cho nhau chặt chẽ, bởi vì nếu không có xi măng thì các viên gạch không thể kết hợp với nhau xây thành nhà được.

- Được, dù anh không chắc mình theo kịp hết. Điều gì khiến anh là một Người tạo tác, như em nói?

- Đàn ông thường vẫn sợ trước sức mạnh của những gì phụ nữ mang về, vì thế mới có những huyền thoại về phù thủy và những phụ nữ đáng sợ. Đó là nỗi sợ của những người đàn ông trước những gì họ không hiểu được.

- Vì sao em nói với anh điều đó? Anh luôn tôn trọng phụ nữ cơ mà.

- Để anh hiểu là với trình độ hiện tại của Nhân loại, rất ít Người du hành và Người tạo tác đã thực sự thành tài. Những con người hé thấy nội lực của mình thường sử dụng chúng rất tồi... Những Người du hành thì trốn tránh thực tại, lạc mất trong những thế giới tưởng tượng, hoặc tệ hơn, sử dụng ý thức của mình để thao túng con người. Một Người du hành không lành mạnh sẽ xử tệ với cơ thể của mình, điều này rất dễ thấy! Còn về những Người tạo tác, họ dễ lầm lẫn công việc tạo tác của họ với sự lao động khổ cực đơn thuần, bỏ sự hợp tác với phần tinh thần một bên mà sa đà vào dùng cơ bắp, bỏ qua cảm xúc chỉ để lấy lý trí... Em nói tất cả những điều này để anh hiểu mình có khả năng hợp nhất cả Tinh thần và Thể chất. Đừng phạm điều đó.

- Anh không biết mình có khả năng đó không, nhưng nếu có thì không định phạm nó đâu, hy vọng rằng em có thể hướng dẫn anh đi trên con đường đó.

- Tiếc thay, em không giúp anh được nhiều lắm đâu. Chúng ta bổ sung cho nhau, anh biết rồi đấy, bởi vì đây là hai thế giới đối nhau. Em có thể dạy anh Nghệ thuật Du hành, nếu anh muốn, nhưng em không biết giải thích Nghệ thuật Tạo tác.

- Nhưng nếu vậy thì bằng cách nào... tôi bắt đầu nói.

- Suyt! Cô cắt lời tôi, đặt ngón trỏ lên môi. Xem kìa!

Bằng một cử chỉ vừa lạ lùng vừa duyên dáng, cô chỉ tôi xem một trong những bức tranh của cô.

- Anh thấy đó, mọi thứ cứ tự nhiên đến.

Nói thẳng là tôi không biết mình phải nhìn gì hay hiểu cái gì, nhưng tôi để cho mình được dẫn dắt. Nếu tin Elean, vậy thì tôi là một Người tạo tác, một người có khả năng tạo ra hiện thực của mình, người nối giữa trời và đất, tinh thần và vật chất... Cả một chương trình chứ đâu ít!

Thật ra, tôi vừa nói vừa quay lại phía cô, những luồng tia mà hồi nãy em nói là gì vậy?

Tôi trợn mắt lên: toàn bộ căn phòng đã biến mất, quanh tôi chỉ còn là màu sắc huy hoàng. Những màu sắc mà tôi đã từng thấy. Có thể nói hình như tôi đã bước vào *trong* bức tranh mà Elean đã chỉ tôi xem.

Một hình hài rõ nét đang ở bên tôi, rất sắc nét, màu xanh sâu thẳm lại dường như có điện và phát sáng.

- Anh có biết là mình có thể *du hành* dễ dàng đến thế hay không? Elean nói.

- Lou đã cho anh thấy vài cảnh rồi, tôi trả lời với vẻ mệt mỏi của một người lại thấy mình bị dẫn dắt lần nữa. Chợt, tôi thấy... ồ, Elean!

Điều tôi vừa cảm thấy hơn là nhìn thấy vượt quá khả năng hiểu của tôi. Tất cả những gì tôi có thể nói là cảm giác đó rất dễ chịu, thật sự rất dễ chịu. Thế giới xung quanh không tồn tại nữa. Tất cả chỉ còn là cảm giác. Điện... thật mạnh... Ý thức của tôi xoay vòng vòng.

Jonathan và Lehya đã nhập vào nhóm những người lớn, có đàn ông có phụ nữ, đang tụ tập bên bờ hồ. Cũng có gần ấy trẻ con đang chạy quanh và nô đùa quanh họ.

Ngần ngợ bởi cảnh quan, Jonathan lướt ánh nhìn toàn diện miệng núi lửa đã quây thành thung lũng này. Hồ nước là trung tâm. Đằng sau họ, những bụi cây xanh nơi có mái nhà của Lehya trông thật là nhỏ bé. Đối diện họ, ở phía bên kia hồ, đất đá và những làn khói từ những suối nước nóng có thể được nhìn thấy rất rõ. Quanh đó có vài bóng người đang làm việc, và trông họ nhỏ tí ti, cho thấy khoảng cách đến bức tường bên kia của miệng núi lửa thật sự là rất xa.

Nếu chỉ nhìn sơ qua thì miệng núi lửa này dường như không hề có hoạt động nào của con người chỉ khi nhìn kỹ ta mới có thể thấy được *thế giới ẩn trong thế giới* này, như cách gọi của Lehya, hiện ra.

Hai kẻ bộ hành được nhóm người đón tiếp nồng hậu. Những lo sợ của Jonathan tan nhanh. Phụ nữ nhanh chóng cho lũ trẻ ăn xong. Vài đứa đã ngủ bên những bụi cây tỏa hương thơm. Có những trẻ khác lớn hơn vẫn còn đang bơi lội. Vài trẻ giúp thu thập thức ăn mà nhiều người mang đến. Lehya đặt xuống những trái cây mà họ đã hái trên đường đi. Mọi người ngồi vào cùng ăn ngon lành.

- Anh tiến triển nhanh đấy, một người đàn ông trung niên nói với Jonathan. Khác biệt so với hôm qua đã lớn lắm rồi đấy.

- Đúng vậy, người phụ nữ có vẻ là vợ ông thêm vào, ít nhất cũng là rất đáng ngạc nhiên...

... *đối với một người từ bên ngoài như anh*, Jonathan tiếp lời trong đầu anh. Nhưng anh tự trách mình ngay về ý nghĩ không hay này. Sao lại có thể nghĩ như thế về những người tiếp đón anh với nhiều thiện cảm như vậy chứ.

- Anh có lý, phụ nữ kia nói luôn thành lời. Tôi đã nghĩ vậy về anh. Tôi xin lỗi anh mới phải, tôi không nghĩ là anh đã có khả năng đọc được suy nghĩ của tôi.

Dù ngạc nhiên, Jonathan chỉ khẽ gật đầu như một dấu hiệu chấp nhận lời xin lỗi của bà, và anh nghĩ: *Không sao cả mà, tôi học được ở đây nhiều hơn bất cứ đâu, và nếu đổi lại là tôi, tôi cũng suy nghĩ như bà.*

Một lần nữa, phụ nữ kia lại trả lời:

- Đó không phải là một lý do. Đúng ra ta nên nhịn không đánh giá hay diễn giải quá đáng. Rất khó tự ngăn mình không đánh giá người khác, tôi biết rõ điều đó. Chính lĩnh vực đó là nơi mà con người còn có thể tiến hóa rất nhiều.

Jonathan vừa gật đầu vừa nghĩ đến điều Lehya gọi là “sự nhất quán”. Nếu mọi người có thể đọc vanh vách suy nghĩ của anh như thế này, rất cần anh có sự nhất quán thật cao giữa những điều anh nghĩ với những điều anh nói và làm! Anh ngẫm nghĩ, có khi nào những người ở thế giới bên ngoài cũng có khả năng đọc suy nghĩ của nhau như ở đây, chỉ là anh chưa ý thức được điều đó mà thôi?

- Ít nhất, phụ nữ kia tiếp tục vừa thong thả ăn vừa nói, chúng ta cũng cố gắng không đưa ra những đánh giá dựa trên những điều không sờ được, trên những thông tin thiếu sót hay không thể kiểm chứng. Nên hướng tâm trí ta đến những điều cụ thể của cuộc sống, và đánh giá dựa trên sự kiện chứ không phải dựa trên những gì ta nghĩ là ta hiểu về sự kiện.

- Điều này giúp ta tránh được rất nhiều phiền não, Jonathan trả lời, anh chợt hiểu là phụ nữ này nói chuyện với anh như một cách tiếp nhận anh vào cộng đồng.

- Anh nên nghi ngờ những gì người ta kể lại, và những khẳng định vô nghĩa. Bên ngoài kia, những khẳng định càng trống rỗng càng gây ấn tượng mạnh: *“Sự thực là tâm quan trọng của những lực tạo tác của trục đầu tiên này đem lại những hệ quả mà chúng tôi sẽ xác định sau khi tổng hòa”* và

thế nào cũng có ai đó đáp ngay “*đúng thế*” với những lời phát biểu kiểu này.

Cô vừa nói vừa minh họa một cách khoa trương một bài diễn văn chính trị.

- Sao chứ, “*đúng thế*”! Với một câu toàn từ ngữ chung chung và sáo rỗng như vậy, ta có thể đồng ý với cái điểm nào bây giờ? Không hề! Và cẩn thận, nói như thế đã là một cái bẫy rồi, mà có người còn suy nghĩ như thế nữa cơ. Đáng tiếc thay là có khá đông người như vậy. Có một từ Canada dùng để tả loại người như vậy, người “khuấy chân không”, chém gió.

Cả nhóm đều cười, kể cả Jonathan.

Có một sự tương phản nổi bật giữa những con người đang trò chuyện say sưa phức tạp và không gian thiên nhiên gần như hoang dại bao quanh. Dưới bầu trời xanh phi thường như trùm lên tất cả một vầng ánh sáng, có một nhóm người ngồi bên nhau rất ấm áp.

Càng lúc Jonathan càng yêu thích thung lũng này quá đi mất!

- Cuộc sống luôn cho anh những gì anh cất tiếng hỏi, và nó *chỉ* cho anh những gì anh hỏi, một người đàn ông xen vào, nói với cả nhóm. Mà nếu anh suy nghĩ mơ hồ như vậy, mục tiêu của anh cũng mơ hồ như sương khói, một mục tiêu ảo, “rỗng” như thế thì làm sao có thể chạm vào được.

Vì thế, hãy hướng những đánh giá và những hành động của anh vào nơi “đầy”, vào cuộc sống. Nhiều thứ trên đời này rất đầy, dồi dào ý nghĩa. Hãy suy nghĩ đầy đặn... Và như những người có võ thường nói: *Nói ít thôi, hành động nhiều vào!*

- Còn nữa, một người khác thêm vào, phải hướng sự chú ý vào những ý kiến của chính mình. Quá nhiều điều đã được tiêm vào chúng ta từ giáo dục, gia đình, nền văn hóa, nền văn minh... và rất ít điều thực sự đến từ chúng ta. Vậy mà ta cứ tưởng mọi thứ đều là của mình, đến từ mình. Nghĩ xem nhé, tôi cho rằng mọi người đều nghĩ ý thức của mình nằm ở trên đầu. Vậy mà đó là một khái niệm do Descartes đưa ra đấy nhé. Nói cách khác, hơn bốn trăm năm trước thì mọi người vẫn còn nghĩ là tinh thần của mình

nằm ở trái tim cơ, từ bụng, từ “lòng”, và hồi đó ta cho rằng tâm hồn tỏa khắp cơ thể. Còn bây giờ, đa số nghĩ là cái đầu là tinh thần, và cho rằng điều đó là do họ tự nghĩ ra, bởi họ chưa bao giờ nghe nói về Descartes cả. Người xưa còn cho rằng phần hồn là không có giới hạn, bởi người xưa không suy nghĩ theo kiểu tách biệt giữa mình và thế giới. Còn bây giờ, ở thế giới bên ngoài thung lũng này, cứ nghĩ đến linh hồn là người ta nghĩ ngay tới cái gì đó có hình dạng y như cơ thể mình, thật ra đó chỉ là điều được truyền cho mọi trẻ con bởi thành kiến của những bác sĩ, những nhà ngoại cảm, những nhà thần kinh học.

- Có lẽ anh cũng nghĩ rằng nhiều đau khổ của con người đến từ những sự kiện của tuổi thơ hay của quá khứ? Một phụ nữ có vẻ khá lớn tuổi bắt đầu nói. Nhưng có những bộ lạc đến giờ vẫn chưa cảm nhận dòng chảy của thời gian... Họ chẳng thấy có quá khứ hay hiện tại, cũng không có ý niệm về tương lai. Điều mà nhiều người tin là có thể giải quyết nhiều vấn đề bằng cách chữa lành quá khứ đến từ Freud.

Và cả điều này cũng rất phụ thuộc văn hóa. Có nhiều đất nước chịu ảnh hưởng ít hơn nhiều từ ông chú Sigmund. Dân chúng nước họ ít có niềm tin này hơn... Anh thấy đó, ngay thói quen bắt tay nhau cũng mới bắt đầu có vài trăm năm nay thôi. Tuy nhiên ngày nay bộ não đã quen với việc này đến mức mà nếu tôi đưa tay ra bắt tay anh, rồi khi anh đã chìa tay ra rồi mà tôi đột ngột chuyển hành động của mình khác đi: anh có thể rơi vào trạng thái thôi miên!

Đàn ông và phụ nữ quanh tôi đều gật gù. Người phụ nữ vừa lên tiếng có vẻ có kinh nghiệm dày dặn hơn nhiều người khác, có thể từ tuổi tác của bà – mặc dù cũng có những người khác có vẻ nhiều tuổi chưa thấy nói câu nào. Tất cả lắng nghe chăm chú.

Bước ít dễ dàng nhất để đi đến sự cân bằng tâm trí chính là sự giải phóng khỏi tất cả những sơ đồ mà chúng ta đã được nhồi nhét, vì chúng chỉ là những quy ước để diễn đạt sự thật, những dữ liệu đến từ một thời kỳ, một lục địa, một quốc gia... Montesquieu giải thích rằng: *“Chúng ta đón nhận ba nền giáo dục khác nhau thậm chí xung đột nhau: từ cha mẹ, từ thầy cô,*

và từ thế giới. Những gì nền giáo dục thứ ba đưa đến thường đảo lộn hết những tư tưởng của hai nền giáo dục kia.”

Anh muốn chạm được đến Điều phổ quát? Anh cần phân biệt cho được giữa những gì mình đã được dạy và những gì *anh* tự học lấy; giữa những thành kiến, thói quen, lối mòn đạo đức... và những gì *anh* tự khám phá và quyết định sẽ làm, chính anh, một cách có ý thức. Dĩ nhiên, ta không đẩy mình đến chỗ “phản đối tất cả những người thuận theo và thuận theo tất cả những người phản đối”, nhưng phải biết thu thập thông tin bên ngoài cũng như bên trong và để những điều có giá trị đó thực sự thấm nhập mình.

Anh có thể tin chắc rằng những gì vô ích tự nó sẽ bốc hơi nhanh thôi. Nếu anh thanh lọc tư duy của mình, tầm nhìn của anh sẽ được mở rộng.

Còn anh, Jonathan, anh có gì dạy chúng tôi không?

Nhà khảo cổ rất đổi ngạc nhiên khi thấy mình được mời lên tiếng. Anh tưởng mình chỉ ở đây để lắng nghe thôi.

- Ai cũng có điều cần học và cũng có điều có thể dạy, người phụ nữ lớn tuổi nói với anh.

- À thì, Jonathan bắt đầu nói sau vài giây suy nghĩ, tôi sẽ nói rằng: hãy chọn nói sự thật!

Quyết định sẽ tham gia vào cuộc chơi, anh ngồi thẳng lên và nói một cách mạnh mẽ với cả nhóm.

- Bạn muốn nghe một sự thật không? ... Nói dối không có tác dụng gì hết! Ngay khi bạn bắt đầu nói về điều gì đó với một người chưa sẵn sàng hiểu, tâm trí người ấy sẽ bóp méo và bỏ qua những gì người ấy muốn, sao cho cách nhìn thế giới của họ không bị thay đổi và họ được yên thân. Tôi nhận thấy điều này - và chắc mọi người ở đây cũng vậy: rất khó để cho một người hiểu được một ý tưởng mới. Cứ như thể tâm trí họ tìm cách bám chặt lấy những ảo tưởng cũ một cách tuyệt vọng. Điều này nên được giảng giải cho những người ở thế giới bên ngoài, như các bạn gọi họ. Tôi có thể nói với họ rằng: yên tâm đi, các anh có thể bỏ hết những lời nói dối. Cứ nói sự thật: không ai hiểu đâu mà lo!

- Đúng thật đấy, một phụ nữ cũng khá đứng tuổi kêu lên và vỗ tay, kéo theo cả nhóm đều làm vậy.

Buổi trưa hôm ấy dường như ngập trong thảo luận. Các em bé chạy chơi vòng quanh người lớn. Mỗi khi có em nào chạy quá xa, chỉ một ánh nhìn của người lớn thôi đủ kéo em quay trở lại – ngay cả khi em bé đang quay lưng lại nhóm người, Jonathan nhận thấy điều đó.

Điều đáng ngạc nhiên là tất cả những điều đó diễn ra thật bình dị như thể không có gì để ngạc nhiên. Khi chuyện đó diễn ra, ta thấy nó tự nhiên hết sức.

Có vài người rời nhóm sau bữa trưa, chắc là để nhập vào một nhóm khác đang làm điều gì đó cho cộng đồng. Một sự hoà hợp tự nhiên ngự trị nơi đây.

Jonathan ở lại bên bờ hồ với Leahya. Cuộc tiếp xúc đầu tiên của anh đã thành công và cô tỏ ra hài lòng với vài cái nháy mắt và thỉnh thoảng vài nụ cười trong suốt bữa ăn.

Mọi việc diễn tiến hết sức thuận lợi đối với nhà khảo cổ. Anh quên bém mắt mình mới chỉ đến thung lũng này được hai mươi bốn giờ thôi.

- Hãy luôn ghi nhớ trong lòng rằng không bao giờ có điều gì chắc chắn, một người giải thích – thậm chí là ngược lại – rằng hễ cái gì quá chắc chắn thì thường là một cái bẫy. Đừng rơi vào cái bẫy là tự mình trả lời cho những câu hỏi của chính mình.

Vì thế cần duy trì một tâm thế linh hoạt, mở rộng với những điều không thể đoán trước. Và tạo mối liên hệ, theo cách mà anh đã học ở đây. Một mối liên hệ với gia đình anh, với nhóm của anh, với môi trường xung quanh. Một mối liên hệ với thế giới... với toàn bộ Vũ trụ! Bởi vì khi anh đặt mình vào trạng thái hòa hợp với Tất cả, anh sẽ đạt được sự đơn giản, là sự hoàn hảo tối hậu. Bằng cách thanh lọc những suy nghĩ của mình, anh thanh lọc tâm hồn mình. Và trên con đường đến tất cả những điều đó, anh sẽ học được cách hiện thực hóa những giấc mơ của mình. Có thể nói, một giai

đoạn mới của cuộc hành trình của anh đang đợi. Nay anh đã sẵn sàng để tiến bước.

Tôi tỉnh dậy sau đó gần một tiếng, toát mồ hôi, cơ thể như hóa đá, cứ như thể ý thức của tôi gặp khó khăn khi trở lại với thực tại. Có cảm giác tôi đã du hành xa, xa lắm.

Mở mắt ra, tôi lại nhìn thấy bức tranh của Elean, ngay trước mặt, ký tên “Duke”.

- Duke này là ai nhỉ? Tôi vừa hỏi thành tiếng vừa đưa mắt tìm Elean.

- Là em đấy, giọng nói vang ra từ phòng bếp. Elean Duke là tên em.

Elean quay lại với một bình trà bốc khói và tôi thấy cô đã bày ra ba tách trà trước mặt tôi.

- Chúng ta đợi ai đó à?

- Có thể, cô mỉm cười trả lời. Anh đã hoàn toàn trở lại chưa?

- Trở lại? Ồ, rồi!... Hoàn hồn rồi. Trải nghiệm thật kỳ lạ.

- Anh biết đó, giữ điều đó cho mình anh thôi. Nói nhiều sẽ làm tổn thương năng lượng của anh, mà bây giờ anh không ở trong tình huống nên phung phí sức lực đâu. Nói về chuyện khác đi. Cuộc sống anh dạo này có gì lạ không?

- Có gì lạ à? Em đùa sao? Chuyện gì xảy đến với anh lúc này cũng đều lạ lùng cả. Này nhé, anh bắt đầu thực hành những gì Lou dạy, có tác dụng lắm nhé: Khi anh đi siêu thị, cứ gần đến thì cửa lại tự mở ra. Thật đấy! Còn nữa, ở nhà, giữa đêm, khi anh dậy đi toilet, chẳng cần làm gì cả chỉ cần phát ý thôi là đèn tự mở! Thật tuyệt vời khó tin, phải không?

- Anh thật là một thằng con nít, cô cười khúc khích và đẩy vai tôi. Anh làm gì trong toilet nhà anh ban đêm không liên quan gì đến em. Tởm quá!

- Ngoài ra thì, anh có tập đi ngoài đường mà khiến cho người và xe đều dạt tránh mình, và chuyện này có kết quả thực sự đó!

- Dĩ nhiên là hiệu nghiệm chứ. Khi em bắt đầu thực tập điều đó, xe hơi dường như tách lối cho em qua. Tuy nhiên em cũng ngần ngại lắm khi – thậm trọng thôi, dĩ nhiên rồi phải phòng vệ chút chứ - vậy mà em vẫn qua đường rất tốt bất chấp sự ngần ngại. *Quyền lực* dạng đó có tác dụng ngay cả khi mình chỉ hy vọng là nó có tác dụng.

- Đúng vậy, anh cũng thấy thế. Anh cũng ngần ngại xem xe cộ rồi mới vượt qua, nhưng thường thấy là tình hình thuận lợi đến mức anh có đi qua mà mắt nhắm cũng vẫn được. Thêm nữa nhé, trong khu nhà anh có một phụ nữ mù đi qua đi lại, chống cây gậy trắng. Anh quan sát kỹ thấy chuyện xảy ra với bà ấy cũng giống câu chuyện mình đang luyện tập đây, nhưng có vẻ bà ấy đạt được hiệu quả đó mà thậm chí không hề biết...

- Tất cả những gì Lou dạy thật ra chúng ta có thể tự khám phá lấy. Tất cả đều là tự nhiên mà. Chúng có sẵn trong ta rồi, chỉ là ta chưa sử dụng mà thôi.

- Tuy nhiên có một điều mà anh thử nhưng chưa thành công, đó là làm cho những người mình gặp trên đường cười với mình.

- Vậy sao? Với em thì mọi người đều tươi cười... Elean nói, mặt tươi hơn hớn.

- Thì hiển nhiên thôi! Em xinh như thế mà!

Cả hai chúng tôi phá ra cười. Đúng thật là Elean rất xinh đẹp, và tôi cảm thấy rất rõ là mình không lãnh đạm với cô ấy chút nào. Tuy nhiên, vì tôn trọng cô ấy và những gì cô ấy dạy, tôi không để lộ ra điều gì cả. Hay ít nhất, tôi cũng cố không để lộ ra gì cả.

- Bí mật ở đây là giữ trong lòng anh một ý nghĩ vui tươi. Đó là bí mật nằm sau rất nhiều thành công đấy. Anh muốn thu hút con người, hãy giữ trong lòng anh một ý nghĩ vui tươi về một ai đó. Muốn thu hút đồ vật, hãy có ý nghĩ vui thích về vật đặc biệt đó. Nhưng đừng làm thế nếu anh chưa có mức độ Ý thức và năng lượng cần thiết.

- A? Tại sao? Anh thấy làm việc đó dễ thương mà?

- Bởi vì khi anh thu hút sự chú ý của con người, anh tạo liên hệ với họ. Và những liên hệ đó không phải một chiều, anh hiểu ý em nói chứ?

- Em muốn nói là sẽ có một kiểu trao đổi năng lượng?

- Chính xác là vậy đó. Lou có thể tự cho phép mình làm điều đó. Đầu tiên, Lou như một cục pin lớn lúc nào cũng dồi dào năng lượng. Tiếp theo thì Lou đã biết cách đưa Ý định của anh ấy đến... Tất cả! Anh thì chỉ nhằm Ý định của anh đến một người, anh sẽ có năm mươi phần trăm khả năng bị hút năng lượng. Đối với Lou thì anh ấy muốn hút năng lượng lúc nào chẳng được.

- « Bị hút năng lượng » nghĩa là sao?

- Thì anh biết nguyên tắc bình thông nhau chứ? Chợt một giọng nói vang lên trước chúng tôi:

- Anh có quyền lực trên chính mình và trên thế giới của anh. Nhưng với người khác, người ta chịu trao cho anh đến đâu thì anh có quyền lực đến đó thôi.

- Chào Lou, Elean nói, giọng tự nhiên hơn bao giờ hết.

Tôi cũng chào Lou, và quan sát lần lượt anh và Elean. Làm thế nào mà họ liên lạc với nhau chặt chẽ đến mức đó, dường như người này biết trong từng thời khắc người kia sống như thế nào?

- Một cái cây sẽ cho anh năng lượng nhiều hơn hầu hết con người, đó là điều Elean muốn nói với anh đấy, Lou nói với tôi trong lúc ném mình xuống ngồi thật thoải mái trước tách trà dành cho mình.

- Đúng vậy, nhưng...

- Anh không cần hiểu hết để có thể hiểu, Lou nhìn tôi và ngắt lời. Và càng có thể biết ít hơn vẫn hành động được... Vậy, anh nhớ gì về những *Người du hành* và *Người tạo tác* nào?

- Thì là... Nói cho cùng, trong khi đa số người trần mắt thịt chúng ta sống tách biệt với Vô thức của mình, nếu ta có thể dùng những từ mô tả đó, thì những Người du hành đã học biết cách ý thức được Vô thức của mình, và

những Người tạo tác chính là gạch nối liền giữa Ý thức / Thế giới cụ thể và Vô thức / Thế giới tinh thần vô hình. Có phải thế không?

- Xem kìa, anh nói như một nhà lý thuyết vậy! Lou kêu lên và cười. Đúng, đại khái là vậy đấy. Trừ việc cái Ý thức mà anh nói thật ra lớn hơn việc người ta tỉnh thức, và Vô thức đề cập ở đây thực ra rộng lớn hơn nhiều so với vô thức của những nhà phân tâm học.

- Tôi hiểu điều đó!

Tôi thấy tự hào là mình đã hoàn thành một bước hiểu biết, tiến về thế giới của Lou và Elean. Việc tôi muốn gia nhập vào nhóm nhỏ đó không quan trọng bằng việc tôi muốn được chia sẻ với họ một cách cảm nhận về thế giới mà tôi có linh cảm là rất đúng đắn. Có thể đó là « sự thật » mà tôi tìm kiếm đã từ lâu.

- Những Người du hành học cách làm chủ ý thức của *Cái tôi song song* của họ, Lou nói tiếp, và họ dùng điều đó để đạt được sự toàn tri, gần như hiện diện mọi nơi, trong khi những Người tạo tác học làm chủ Ý thức và sử dụng để có thể Hành động hoàn hảo, đó là sự Tạo tác. Với mức độ của loài người, chúng ta đạt được đến đó là hết mức.

- Anh muốn nói gì qua « ở mức độ của loài người »? Tôi hỏi.

- Tôi sẽ nói anh nghe sau, Lou trả lời. Bây giờ chúng ta có chuyện cần làm.

- Một câu hỏi nữa thôi, tôi nói vội. Elean đã nói tôi là một Người tạo tác...

- Và anh tin cô ấy? Lou vừa nói vừa cười làm tôi chao đảo.

- Anh đã nói Người tạo tác học để làm chủ Ý thức, tôi vẫn cố nói tiếp. Vậy thì tại sao anh lại khiến tôi thay đổi trạng thái ý thức thường xuyên như vậy? Để ảnh hưởng tôi ư? Để hướng dẫn tôi?

- Anh tò mò thật đấy! Không, an tâm đi, nói chung là đây một Người Tạo tác hay một Người du hành vào trạng thái ý thức biến đổi thì khó hơn nhiều so với đây một người bình thường. Việc tôi thường làm có mục đích là giúp anh đến gần với bản thân anh hơn nữa, chính trực hơn. Và ngược lại với

điều anh nghĩ, với trạng thái đó anh càng khó bị người khác ảnh hưởng hơn. Trạng thái đó đơn giản là siêu-thức hay toàn thức, tôi dùng nó để giúp anh học.

- Dù sao thì tôi vẫn luôn mở mắt!

- Tại sao, anh nghĩ là cần mở mắt để nghe tôi nói à? Anh cười và nói về ngạc nhiên. Nếu thật sự anh muốn né những điều tôi nói thì bịt tai lại cũng còn chưa đủ đâu.

- Không, không phải tôi muốn nói thế... tôi bắt đầu.

- Một lần nữa, anh an tâm đi, dẫn một người như anh vào trạng thái ý thức biến đổi khá là khó, và nếu tôi làm điều đó thì chẳng qua là để giúp anh tăng tốc độ học sâu thôi. Ý thức của anh chỉ là một phần của Toàn thức. Anh hiểu điều đó chứ? Để có thể thực sự sống, đầu tiên anh cần có khả năng sống *có ý thức* thật mạnh mẽ. Quanh anh, có nhiều người không sống mà chỉ tồn tại – thậm chí họ như bị gây mê, lảng đãng trong một trò giả cuộc sống. Tôi muốn giúp đánh thức anh.

- Những người đang mê ngủ cần phải thức dậy, tôi cố ý nói bằng một giọng ồm ồm.

- Anh hiểu hết rồi đó.

Lou đứng lên. Tôi quay lại, đưa mắt nhìn Elean. Cô nhìn sững tôi một cách kỳ lạ, đôi mắt *nhìn tôi* mà lại không nhìn tôi... tôi cảm thấy một luồng hơi ấm bao lấy mình. Một cơn rung mình nhẹ chạy dọc sống lưng và gáy, đến tận đỉnh đầu. Một chớp sáng lóe lên trong mắt Elean.

- Tạm biệt, đừng quá ngoan ngoãn nhé, cô nói với tôi.

Biết, không việc gì phải chứng tỏ hay giải thích mà là có được tầm nhìn.

Saint-Exupéry.

- Tạm biệt, Jonathan nói với Lehya.

Khayr đã gặp họ trong lúc họ đang trên đường về, và Lehya viện cớ bận việc gì đó, để Jonathan và Khayr hai người còn lại với nhau.

- Bây giờ tôi muốn cho anh biết một vài Nguyên tắc Hoạt động của Core Gem. Anh có nhớ là *Người ấy* đã dạy anh vài nguyên tắc rồi không?

- Ai cơ? Jonathan hỏi, rất ngạc nhiên.

- Không, không có gì. Một ngày nào đó anh sẽ nhớ ra. Trước hết, tôi muốn anh nhớ là ở đây không có “giới luật” hay “giáo điều” nào buộc anh phải tuân theo cả, chỉ là những ý tưởng hữu ích có thể cho phép anh thực sự thực hành Core Gem trong cuộc sống của mình.

- Ông yên tâm, Khayr, nhà khảo cổ trả lời, tôi nghĩ mình có đầu óc mở, và tôi luôn thích câu này: *Thử cái đã, đánh giá sau!* Nghề nghiệp của tôi đã từng cho tôi có rất nhiều khám phá trong quá khứ, và...

- Anh không cần phải chứng minh mình, Jony, ông lão cắt lời anh. Tôi biết là anh xoay sở rất tốt. Và anh biết là nếu không phải vậy thì anh đã không ở đây rồi. Vậy, bắt đầu nhé: Core Gem là truyền thống của chúng tôi, là một Nghệ thuật sống hơn là một kỹ thuật. Vì thế, những ý tưởng mà anh sẽ có thể chọn chấp nhận hoặc thực hành sẽ là một phần trong hành trình sống của cá nhân anh, của con đường dẫn đến khám phá Viên ngọc Nội tâm của anh. Bởi vì không phải có một Viên ngọc nào đó, mà là chỉ có Viên Ngọc, Core Gem của mỗi người mà một ngày nào đó từng người sẽ khám phá được.

Nguyên tắc nền tảng của Core Gem như sau: *Tất cả sự thật được khẳng định sẽ tạo thêm một ảo tưởng.* Suy nghĩ này có thể cho phép anh thực sự thay đổi thế giới! Xuất phát từ ý tưởng ban đầu này, rằng tất cả cảm nhận đều chỉ là bản sao của một hiện thực ban đầu mà loài người không thể chạm đến, thì kết luận sẽ là tất cả chỉ là ảo. Anh theo kịp ý này chứ?

- Theo kịp...

- Và cái tạo ra ảo tưởng đó nằm ngay trong anh. Vậy thì, khi anh chấp nhận hoàn toàn góc nhìn mới – luật mới này, thì Ma trận – cỗ máy tạo ra hiện thực – cũng thay đổi theo... và từ đó các cảm nhận của anh thay đổi. Cũng là thế giới của anh thay đổi. Anh vẫn theo kịp chứ?

- Tôi theo kịp, Jonathan lặp lại và mỉm cười trước sự thận trọng của Khayr. Ý mà ông vừa nói đến đã từng đến với tâm trí tôi.

- Tôi tin rằng nhiều người đã từng nghĩ đến, nhưng không áp dụng vào cuộc sống tất cả những hệ quả kéo theo của điều đó. Bởi vì để một hành động thật sự hiệu quả, nó cần anh dẫn thân một cách đầy đủ, hoàn toàn. Kéo theo nguyên tắc thứ hai của Core Gem: *Mọi hành động hiệu quả đòi hỏi một sự dẫn thân hoàn toàn.*

- Winston Churchill đã nói, *Hãy hành động như thể anh không thể thất bại*, Jonathan thêm vào, nhớ ra một trích dẫn mà anh rất thích.

- Và ông ấy có lý, bởi anh sẽ không đạt được gì nếu chỉ hành động nửa vời. Và khi người ta hoài nghi thì người ta nửa vời. Vậy thì, để chứng tỏ khả năng hành động thành công, chỉ có một giải pháp: Xông lên!

Này nhé: anh yêu thích những ý tưởng đẹp chứ gì. Anh có biết cách chộp lấy một ý nghĩ không? Đúng vậy, tôi đang nghĩ đấy... Bây giờ anh tập trung và chộp lấy ý nghĩ này đi...

Jonathan nhắm mắt và một ý nghĩ đến với anh: *Tránh suy nghĩ quá nhiều. Hãy chỉ nhìn hiện tại và hành động. Đó là chìa khóa cho hành vi trung thực và tích cực.* Anh không biết rõ mình đã tưởng tượng ra câu này để đáp ứng với cuộc thảo luận với Khayr hay thật sự anh đã bắt được ý nghĩ mà ông lão gợi đến. Như để trả lời anh, ông lão hỏi:

- Anh có biết ý nghĩ đó của ai không?

- Không... của ông?

- Có thể... nhưng không phải. Anh đã có khả năng chộp lấy ý nghĩ mà anh thu hút về. Một người thu hút những gì giống mình, hoặc những gì mình cần. Nhưng rất ít người có khả năng ý thức được như anh vừa làm

xong. Bằng cách tập trung cao độ, anh đã bắt được, vì thế anh mới thấy được ý nghĩ đó.

- Tôi nghĩ đến... Swami Praj... tôi không biết nữa. Tôi không hiểu hết.

- Không sao, và cũng không quan trọng, ông lão nói bằng một giọng trấn an. Hãy để tôi nói anh nghe một Nguyên tắc quan trọng nữa của Core Gem. Lại một lần nữa, nếu anh nhập được ý này, sẽ có nhiều Cánh cửa mở ra cho anh. Hãy nhớ rằng chính những ý tưởng tạo ra Thế giới. Vì thế: *Mỗi người đều tự tạo ra cuộc đời mình và có thể hiện thực hóa những ước mơ.* Điều này có nghĩa rằng mọi nguy hiểm hay viện cớ đều không có giá trị. Anh, cũng như mọi người trên trần thế, có thể tìm thấy bên trong chính mình những khả năng giúp vận hành Core Gem và phát triển những khả năng mới thích hợp nhất khi cần, để đem về cho mình những điều mình muốn.

- *Những vấn đề của chúng ta đều do con người tạo ra, và vì thế chúng ta đều có khả năng giải quyết chúng. Những khả năng của chúng ta là không có giới hạn, không có vấn đề nào của nhân loại lại vượt quá khả năng của chúng ta.*

- Ờ, tốt lắm, anh bắt đầu bắt được những ý tưởng bay qua. Và anh có biết lần này ý tưởng đó đến từ đâu không?

- Hơ... tôi không biết. Có một điều gì đó nói với tôi đó là JFK: Tổng thống Mỹ Kennedy?

- Đúng vậy! Xuất sắc! Anh làm được rồi đó. Cứ như thế anh đã chứng minh nguyên tắc tiếp theo: *Mọi sự đều có thể!*... Nào, hãy chớp một suy nghĩ liên quan đến điều này đi.

Jonathan bước vào trò chơi, không dám tin chắc lắm rằng mình thực sự bắt được những suy nghĩ bay trong không trung như Khayr nói. Anh tập trung, nhưng sau vài giây, không có gì đến cả. Anh ngẩng lên nhìn ông lão có ý hỏi.

- Jony, đừng ép chính mình suy nghĩ. Cho tâm trí anh tự hành động, như những lần trước anh đã làm. Để cho nó tự do. Nếu anh trói nó, nó tẩy chay anh cho xem!

Jonathan ý thức được mình đang nghiêng chặt hàm. Anh nhắm mắt lại và không nghiêng răng nữa, thả lỏng cơ miệng ra bằng cách ngáp một cái, hít vào một hơi dài và ngả đầu ra sau, và khi anh mở mắt ra có một suy nghĩ chợt đến, như một mảnh của lịch sử: *Nhà thông thái già nua nói với hoàng đế: suy nghĩ của anh có giới hạn, nhưng tất cả những gì anh có thể tưởng tượng ra đều có thể tồn tại. Không có điều gì là không thể xảy ra.* Anh còn thấy cùng lúc đó một hình họa khá khôi hài về một nhà thông thái trung hoa, đội mũ chóp nhọn và có hàm ria dài. Cái tên hợp với người này, anh không biết tại sao, là Fun Chang.

- Đó, vậy đó. Hai bài học trong một. Khi nào thì tự làm mình tắc nghẽn, và làm cách nào khai thông mình một cách nhanh chóng đến thế. Anh đã nắm được cơ chế: suy nghĩ một cách có ý thức quá sẽ giới hạn anh. Khi để toàn bộ bản thân mình được thể hiện, anh giải phóng những nguồn lực cá nhân và chúng có thể rộng lớn mênh mông – và cùng lúc đó anh mở chính mình hướng ra vũ trụ của những Tư tưởng. Kho kiến thức mênh mông được xây dựng, tích tụ từ tổ tiên xa xưa của chúng ta.

- Đó có phải là Vô thức tập thể không?

- Đúng, nếu anh muốn gọi như thế. Anh có biết Tập trí, *egregore*, là gì không?

- Tôi không biết tí gì! Jonathan trả lời thẳng thắn.

- Được. Tập trí là một loại kho tàng không nhìn thấy được, chứa đựng tất cả những gì từng được suy nghĩ và từng được làm trong một lĩnh vực cụ thể. Như thế, người kỹ sư đã thiết kế nên chiếc cốc kim loại mà anh đang uống đã đưa bản vẽ của chiếc cốc đó vào một Tập trí mà không hay biết, và khi đã ở trong đó, nó nằm trong tầm tay của mọi người, của người nào muốn đi tìm hiểu về điều đó.

- Vậy nếu tôi muốn biết thêm chi tiết về chiếc cốc này, tôi có thể đơn giản đi tìm và rút ra từ Tập trí của kỹ sư đó, chứ không nhất thiết phải tự mình nghiên cứu lại?

- Đúng vậy, của kỹ sư đó và tất cả những người khác từng làm việc về chiếc cốc đó. Và điều tương tự cũng đúng cho mọi lĩnh vực khác. Có một số Tập trí dồi dào phong phú đến nỗi trở thành những mỏ năng lượng thực sự... Nhưng chúng ta rời xa chủ đề rồi. Anh hãy đi tìm về đây một hai suy nghĩ liên quan đến nguyên tắc “Tất cả đều có thể” đi nào. Tập trung Ý định của anh, và thả lỏng cho mọi sự tự nhiên đến.

- Ok. Tôi có thể nói... *Thấy sự có thể ở nơi mà những người khác cho là không thể, đó là chìa khóa của thành công...* Nhưng tôi không nắm bắt được tên người đã nghĩ điều này... một người châu Âu. Thấy rồi! Charles-Albert Poissant... Tôi không biết ông này.

- Tốt lắm rồi! Một ý nữa xem nào. Tập trung...

- Có rồi, có một điều gì đó xoay quanh hành động. Tôi nghĩ là thế này: *Hành động là động lực cho tất cả, vì sự việc đơn giản là bắt tay vào hành động biến mọi việc trở thành có thể.* Và đó là Claude Lelouch nói!

Ông lão có vẻ rất hài lòng về người học trò. Cả hai vẫn đang trên đường về nhà Lehya, nhưng dường như không ai để ý đến đường đi nữa.

- Chúng ta làm thế này nhé, ông lại nói. Tôi cứ nói ra một nguyên tắc của Core Gem, anh «trang trí» ngay cho nó bằng một ý nghĩ thích hợp. Được chứ?

Chính Jonathan cũng rạng rỡ vì những thành công của mình. Chuyện đáng ngạc nhiên nhất là cũng giống như khi nhìn thấy những phụ nữ ở đây gọi trẻ con chỉ bằng ánh nhìn đơn giản lúc trưa nay, bây giờ việc anh bắt được những ý nghĩ trong không trung cũng không có vẻ gì là lạ thường cho lắm. Thậm chí anh còn khó tin rằng mọi chuyện lúc này là thật. Sự khác biệt giữa *tưởng tượng ra tất cả* và *bắt được những suy nghĩ bay qua* có vẻ không rõ ràng lắm... Chỉ có một cảm tưởng mơ hồ là suy nghĩ đó đến từ ngoài, chứ không từ chính bản thân anh như thường lệ.

- Chỉ mong bài tập này không làm anh xao lãng và quên những nguyên tắc của Core Gem, Khayr nói trước khi tiếp tục: nguyên tắc này không dễ hiểu đây. Đó là: *"Bình đẳng" không có nghĩa là "giống hệt nhau".*

Nói rằng chúng ta đều bình đẳng không có nghĩa là ai cũng giống ai! Ngay cả ý tưởng cho rằng có lẽ chúng ta thuộc cùng một thể thống nhất cũng không có nghĩa là tôi giống anh, hay anh giống hàng xóm của anh, và ngược lại. Vẫn có thể có Sự hợp nhất và Cá tính.

Anh theo kịp chứ?

- Tôi hiểu... gần như hiểu, Jonathan nói. Và tôi cần làm gì với nguyên tắc này?... Nó cho phép ta làm gì?

- Một trong những ứng dụng: nó giúp anh uyển chuyển thích ứng những kỹ thuật mà tôi dạy anh! Nhưng chìa khóa để nguyên tắc này hữu dụng lại nằm trong nguyên tắc tiếp theo. Đó là *Vui vẻ là chìa khóa của thành công!* Sự nghiêm trọng khiến con người đóng kín trong những vấn đề của mình. Anh càng nghiêm trọng thì anh càng mắc kẹt. Chúng ta có thể mạnh dạn tiến tới, không quá sợ mắc sai lầm, chính những người nghiêm trọng nhất thường là những người thiếu lòng tin nhất trong những việc mình làm.

- Hoặc thiếu năng lực nhất? Jonathan thêm vào. Đây có một ý nghĩ đến ngay mà tôi không mất công chớp bắt gì cả. Tôi thích câu của Alphonse Allais: *Hãy cẩn trọng với những người không cười, đó không phải là những người nghiêm túc đâu.* Thường câu này nói đúng...

- Thế đó, hãy vui vẻ thôi! Ông lão kêu to, đầy sức sống. Sống từng ngày cứ như thể đó là ngày cuối của đời ta. Làm sao cho đến cuối đời nhìn lại, ta thấy mỗi ngày trong đời đã là một ngày vui và đầy cảm xúc.

- *Làm gì cũng được, nhưng hãy làm sao để điều đó cho ta niềm vui.*

- Henry Miller nói câu đó? Ông lão nói.

- Bingo! Jonathan kêu.

Hai người cùng cười hào sảng.

- Anh có biết là những người tự cho mình là nghiêm trọng rồi sẽ mắc phải những vấn đề nghiêm trọng không? Khayr hỏi mà không đợi câu trả lời. Và anh có biết tại sao các thiên thần bay được không?

Jonathan lắc đầu tỏ ý không biết.

- Bởi vì họ xem bản thân rất nhẹ nhàng! Niềm vui sống là một hướng dẫn viên hầu như không thể sai được. Tôi giải thích nhé: nếu anh hòa hợp với chính mình và với thế giới, anh thấy dễ chịu, như con cá hồi tìm lại được nguồn nước nơi nó đã sinh ra. Nếu chẳng may anh lệch pha, chệch đường, anh sẽ không thấy thoải mái vui vẻ gì nữa. Tệ hơn, anh có thể đâm thẳng đầu vào tường tức là vào những phiền toái. Khi ấy, việc cần làm nhanh nhất có thể là chỉnh lại hướng đi!

Cách mà Khayr đi từ những câu chuyện tếu sang những ý tưởng cao siêu nhất thật là ấn tượng. Qua chính mình, ông cho thấy một ví dụ rành rành là người ta có thể vẫn vui tếu mà vẫn thông thái có thừa.

- Không một lý thuyết nào có thể mô tả hoàn toàn chính xác cách vận hành của con người, ông nói khi cả hai đã về đến nhà Lehya, nơi cô gái đang chờ họ.

- *Cuộc đời như một hộp chocolate: ta không biết viên sắp tới ta ăn sẽ là gì*, Jonathan chốt lại, thấy mình nảy ra hết ý tưởng này đến ý tưởng khác.

- Đúng vậy anh có thể phải rất vất vả để biết được điều đang diễn ra trong đầu người đối thoại của anh vào giây phút hai người đang nói chuyện. Con người quá phức tạp. Vì vậy, cách duy nhất để biết được điều gì nên làm với họ cho phù hợp chính là tạo một mối dây liên hệ với họ giống như cách Lehya đã dạy anh, và để cho niềm vui tỏa ra từ mối liên hệ này dẫn dắt. Anh cảm thấy dễ chịu ư, vậy là mọi chuyện đang đi đúng hướng. Anh có cảm giác không ổn, vậy là anh đang chệch đường.

- Ủm... thế còn trong cuộc sống, điều này ứng dụng ra sao?

- Sẽ ứng dụng rất tốt luôn! Nếu anh thành công trong việc kết nối và hòa hợp với thế giới quanh anh – tôi không nói đến người, mà đang nói về Thiên nhiên – thì anh sẽ có được những dấu chỉ tương tự như trong trường hợp tương tác với con người. Đi đúng đường sẽ gặp toàn chuyện tốt lành, đi sai đường sẽ toàn là những chuyện đau khổ.

- Đi sai đường sẽ không thể có cảm nhận hạnh phúc, một giọng nói vang lên trước mặt họ. Nhưng cần phải học cách trở nên nhạy cảm để nhận ra

hạnh phúc.

Quá nhập tâm vào cuộc thảo luận, nhà khảo cổ đã không nhận thấy mình đã về đến nhà Lehya. Chỉ khi cô cất tiếng thì anh mới nhìn lên và thấy cô đang đứng trên thềm cửa nhìn họ.

- Thường là tâm hồn anh sẽ cho anh một dấu hiệu mà anh không nhận ra, hoặc cố ý không nhận ra, Lehya nói tiếp.

- Tại sao tôi lại làm thế? Jonathan hỏi, bối rối.

- Đơn giản và logic thôi. Anh về nhà, luôn đi con đường quen thuộc, nhưng lần này khi mắt anh nhìn thấy một con đường khác cũng có thể về nhà nhưng không quen thuộc, có cái gì đó trong lòng làm anh muốn quẹo vào đấy và đi đường khác về nhà. Nhưng chỉ trong giây đó, anh tự bảo: đó đâu phải “đường của mình”, anh tự bảo mình muốn về nhà nhanh, không có lý gì lại đi vòng vòng... Nói tóm lại, anh không đi theo đường rẽ đó. Vài giây sau, quá muộn để quay đầu, anh thấy con đường quen thuộc hôm nay có một chướng ngại khổng lồ, kẹt xe kinh khiếp. Và anh bị mắc kẹt! Chỉ có một phần giây để quyết định: trực giác anh lên tiếng, theo nó thì anh thắng, quyết định theo logic: anh thua.

- Và đó là những dấu hiệu thoáng qua, tinh tế và bất thường, Khayr thêm vào, làm sao dám tin nó chứ?

- Đúng vậy, chuyện này đã xảy ra với tôi, Jonathan trả lời. Từ một thời gian gần đây tôi bắt đầu ý thức được những dấu hiệu đó, nhưng, như cô nói đấy Lehya, thường tôi vẫn nhận ra khi đã trễ.

- Yên tâm đi, cô nói, hầu hết mọi người hoàn toàn không ý thức nào về những dấu hiệu nhỏ đó.

- Nhưng đó không phải là lý do, ông lão chau mày xen vào. Và khi anh đã đủ nhạy cảm với những dấu hiệu từ chính mình, anh sẽ nhận thấy là Cuộc sống luôn hướng dẫn anh, chỉ đường đúng cho anh. Nhưng đó lại là một câu chuyện khác.

Ba người cùng bước vào nhà Lehya, cô mời họ ngồi chơi ở phòng giữa. Cô rời họ để lấy nước nóng đang đun trên bếp trong khi chờ họ về đến.

Trên chiếc bàn thấp, ba chiếc cốc và một bình trà đã được chuẩn bị sẵn. Khi Jonathan nhìn thấy những điều đó, mắt anh mờ đi.

- Thật lạ, anh nói với ông lão, tôi có cảm giác *déjà vu*. Tuy nhiên, tôi chưa từng bao giờ sống qua giây phút này.

- Có thể, Khayr trả lời với một vẻ bí hiểm.

Lehya quay lại và khoanh khắc bông bành đó chấm dứt, và Jonathan vừa có một cảm giác kỳ lạ như thể anh vừa trôi nổi giữa hai lớp của không gian – thời gian, nhưng anh đã tỉnh táo lại. Leahya cười với anh.

- Xem nào, chàng đẹp trai, cô kêu lên bằng một giọng vui vẻ như để hoàn toàn cắt đứt không khí huyền hoặc, có câu hỏi gì về những điều anh được học từ hôm qua đến nay không?

- Tôi nghĩ là có đấy, Jonathan vươn vai và hít một hơi dài. Tôi có cảm tưởng cần là một siêu nhân để có thể thực hành hết những gì mà hai người đã dạy cho tôi... Tôi thấy hai người hiểu biết nhiều đến khó tin, và tôi không biết...

- An tâm đi, người khác đã thành công được thì ta hoàn toàn có thể. Chúng tôi đã thực hành tất cả những điều chúng tôi nói đấy, mà còn lâu thì chúng tôi mới hoàn hảo! Chỉ cần ghi nhớ rằng anh càng đơn giản thì mọi sự càng trở nên dễ dàng cho anh. Tôi đã nghĩ rằng tất cả những gì hai tôi nói từ lúc anh đến đây làm anh thấy mênh mông quá không biết làm sao ứng dụng cho hết, nhưng anh phải hiểu là đa phần những điều đó anh đã biết rồi, từ trước khi đến thung lũng này cơ.

Chuyện gì cũng có thể học được, và không cần phải là siêu anh hùng. Tôi đã học, Leahya cũng vậy, và mọi người trong thung lũng này cũng vậy. Vậy thì anh cũng có thể học được. Anh càng sống đời mình một cách đơn giản thì lại càng dễ dàng.

- *Không phải bằng cách suy nghĩ nhiều và phức tạp hơn người khác mà người ta làm ra những điều đặc biệt, đẹp đẽ và vĩ đại*, Louis XIV có nói, Leahya thêm vào cũng bằng cách “bắt lấy suy nghĩ đang bay” như Jonathan vừa học khi nãy.

- Tôi bắt đầu hiểu làm cách nào mọi người có được khối hiểu biết, khối từ vựng như thế...

- Bởi vì trên hết chúng ta đều là những công dân của Trái đất, Khayr nói.

- Công dân của Trái đất với nghĩa rất rộng, Jonathan nói cho chính xác, vì mọi người thật sự có khả năng kết nối với bầu kiến thức vũ trụ, bằng cách nối... lên trên... cuối cùng thì điều đó giúp giải thích được nhiều điều.

Khayr và Lehya cười nhẹ nhàng.

- Anh biết không, cô gái nói bằng một giọng mượt mà, điều cần nhất là đạt đến được một trạng thái tinh thần...

- Và trạng thái tinh thần ấy làm nên thậm chí đến 99% hiệu quả và hạnh phúc của anh, Khayr nói tiếp. Anh có biết là mình thậm chí có thể trở thành “không thể thấm” với những bất hạnh không? Và cuối cùng, có cái gì có thể ngăn anh đạt được trạng thái tinh thần này ngay bây giờ chứ!... Không gì cả. Trạng thái tinh thần của anh cũng như tâm trạng của anh hoàn toàn là do anh quyết định. Vậy thì sao đây?

- Nhưng mọi người đều muốn thay đổi, Jonathan nói. Không phải vì họ thiếu nhạy cảm hay tâm trí không đủ mở, như có lần ông nói: khi người ta đau khổ, họ chỉ muốn có một điều thôi là làm sao để khá lên... Làm thế nào để tôi có thể giúp cho người ngoài ấy hiểu những điều mà mọi người ở đây đã dạy cho tôi?

- Anh không cần làm cho ai hiểu hết, Khayr trả lời. Chúng tôi dạy anh chứ không dạy họ. Họ có ở thung lũng này không? Không. Họ có hiểu cuộc sống này như anh không? Không chắc. Có nhất thiết lúc nào cũng phải cố gắng thay đổi con người không? Không, bởi vì Sự thật đâu chỉ có một. Mỗi người có con đường của họ.

Nếu anh ngoan cố bắt một con bướm ra khỏi kén quá sớm, anh làm hư đôi cánh của nó và cả đời nó sẽ không bao giờ bay được. Nếu một người muốn một điều gì đó, họ sẽ luôn làm những điều cần thiết để đạt lấy! Mỗi người có câu chuyện của mình.

Tưởng tượng rằng anh gặp một con ốc đang bò giữa một vĩa hè khô queo. Xung quanh nó là cả một thế giới di chuyển điên cuồng. Anh thấy thương quá, bèn cầm nó lên đặt vào mảnh cỏ hay lùm cây bên cạnh.

Nhưng, nói tôi nghe xem, làm sao anh biết rằng con ốc này không phải đang vất vả chạy xa những hạt diệt ốc được rải trong mảnh cỏ hay lùm cây đó mà anh không thể nhìn thấy? Biết đâu nó đã bò hai tiếng đồng hồ rồi mới đến được vị trí đó, và anh lại vừa mang nó trở lại điểm khởi đầu? Biết đâu lần này thì nó không còn đủ sức để chạy trốn một lần nữa? Biết đâu việc anh vừa làm chính là giết nó?

Mỗi người có con đường, có câu chuyện của mình. Đừng xía vào cuộc đời người khác, hãy để cho Sự sống làm việc đó. Anh có thể tỏa sáng và điều đó sưởi ấm người khác. Nhìn mặt trời và xem mặt trời làm gì nào?

- Nhưng nếu ai đó nhờ tôi giúp đỡ thì sao? Jonathan hỏi.

- Không có gì là ngẫu nhiên, Lehya xen vào. Người ta không ngã bệnh mà không vì lý do gì... Anh không thể nhận lời giúp đỡ nếu người ấy vẫn không chịu ý thức rằng cần thiết phải có một sự thay đổi trong cuộc đời họ. Người đó có ý thức chưa?... Core Gem không phải chuyện của trị liệu tâm lý mà đây là chuyện *tiến hóa* của con người.

- Điều Lehya muốn nói chính là nếu một người cho rằng mình phải được chữa, thì họ cứ việc đi chữa trị. Nếu anh, Jonathan, anh tin rằng mình có thể giúp người ấy, thì dĩ nhiên anh cứ làm, nhưng cần nhớ trong đầu câu chuyện của con ốc. Core Gem có thể giúp anh tìm lại sự thoải mái và lành mạnh – cho anh và cho người khác, nếu anh muốn thì cứ ứng dụng nó. Nhưng đó không phải mục đích chính của Core Gem.

Cần hiểu rằng, dù vấn đề của anh là gì, kể cả vấn đề về sức khỏe, anh càng can thiệp ở mức độ cao và tinh tế, càng gần với Toàn thức, thì anh càng gần với tinh thần của Core Gem và không có gì có thể ngăn chặn anh đạt được mục tiêu và hiện thực hóa cuộc sống mà anh mơ ước.

Jonathan lắng nghe tất cả những điều này thật chăm chú, khi thì nhìn Lehya, lúc lại nhìn ông lão.

- Nếu tôi hiểu đúng, cuối cùng anh nói, thì với Core Gem không có chuyện ai mang vác, chịu trách nhiệm về ai. Vậy cũng rất hay... Tôi thử đưa một ẩn dụ - hai người cho tôi biết nếu tôi nói sai nhé – với Core Gem, người sử dụng nó phải tự tạo nên một *Tinh thần* xứng với nó, như trong Võ học vậy.

Không thấy Lehya hay Khayr có ý nào phản đối, anh nói tiếp:

- Đó là thứ mà người ta hay gọi là tinh thần Võ sĩ đạo, con đường của người chiến binh, một trạng thái tinh thần, một phong cách sống. Một sức mạnh tinh thần. Điều đó đòi hỏi ý chí thường trực không lỗi hỏng, tinh thần vươn tới sự hoàn hảo, ý thức trách nhiệm, tinh thần phục vụ Nhân loại, sự trân trọng đối với các tổ sư...

- Và chỉ có một người thầy duy nhất: chính mình, Khayr kết luận. Đây là một cách hay để nghĩ về Core Gem. Con đường của một chiến binh hòa bình. Đây không phải là con đường dễ và thích hợp đối với tất cả mọi người đâu.

- Nhiều người thích được người khác *cưu mang* – tính người thường thế – và họ sẽ cần đến trị liệu. Họ chỉ muốn được chữa khỏi, ngoài ra không nghĩ gì cao xa.

- Khi có thể chữa khỏi được, Lehya xác định cho rõ, và không phải lúc nào cũng khỏi đâu nhé. Thường thì nhận thức phải được nâng lên cao để thực sự vượt qua được vấn đề, để được “chữa khỏi”.

- Đúng, đó chính là điều vừa nãy chúng ta có nói, Khayr nói tiếp: mọi thứ đến là vì có nguyên nhân, hay nếu anh thích nói cách khác, không có gì đến một cách ngẫu nhiên.

- Điều này có vẻ ăn khớp với mọi điều mà hai người dạy tôi cho đến bây giờ.

- Dù sao anh cũng có thể tự nhận thấy tất cả những điều đó. Bao nhiêu lần anh đã thấy những người ngoài kia mơ ước sống khá hơn, được chữa khỏi, nhưng đồng thời cũng muốn giữ lấy cuộc đời khốn khổ của họ?

- Không có gì đến mà không phải đánh đổi, Lehya khẳng định/

- Có những người mang trong tâm hồn họ tinh thần chiến binh, Khayr nói tiếp, bất chấp họ còn rất nhiều điều phải học. Và có những người không phải vậy. Chúng ta không thể làm gì cho nhóm thứ hai... Họ còn cần lớn lên thêm tí nữa. Để có thể Nhận thức.

- Và chuyện này cũng bình thường thôi, Lehya nhấn mạnh. Chúng ta đều từng có thời ngây ngô. Sau đó, ngoài tinh thần chiến binh còn cần có sự ao ước hoàn thiện, như Jonathan nói hồi nãy... Đó là động lực giúp tiến bộ: *Sự hoàn hảo không phải là làm ra điều gì vĩ đại và đẹp đẽ, mà là vẫn làm những việc thường làm với thẩm mỹ và sự chuyên chú vĩ đại*, Swami Prajñanpada nói thế.

- Chính là cái tên mà hồi nãy tôi tìm kiếm! Jonathan kêu lên và quay lại phía Khayr.

- Anh có biết những vì sao có mặt trên trời để làm gì không Jony? ... Khayr trả lời Jonathan bằng một nụ cười và nói tiếp. Chúng ở đó để chỉ cho anh Đường đi, để anh không bao giờ quên.

- Và Dalai Lama có thể nói với anh: *Không có người sinh ra dưới một ngôi sao xấu, chỉ có những người không biết đọc bầu trời mà thôi*. Chuyện anh cần làm là sử dụng sự nhạy cảm và giữ cho tinh thần luôn rộng mở. Lehya kết luận.

Jonathan tự hỏi mình một lúc, không biết mình có biết đọc bầu trời không nhỉ...

- Tôi đặt một câu hỏi nữa được không, nhà khảo cổ đánh bạo nói, nhìn Lehya và Khayr. Vì sao nói “Mọi sự thật được khẳng định đều tạo thêm một ảo tưởng mới”? Tôi đã nghĩ rằng nếu một niềm tin, đủ mạnh, thì sẽ có giá trị tạo ra hiện thực chứ không phải một ảo tưởng đơn giản.

- Anh có lý, ở mức độ căn bản, Khayr trả lời. Bây giờ nhé, như tôi đã có giải thích ngắn gọn với anh, ngay khi anh hiểu rằng *tất cả* những cảm nhận của con người đều là ảo tưởng, không thể nào nắm bắt được SỰ THẬT, *Hiện thực Thực sự*, thì anh sẽ bắt đầu nắm bắt được rằng một niềm tin mới, nghĩa là một “sự thật được chấp nhận” thôi, sẽ tạo thêm một kiểu “bộ lọc”

nữa. Và cái bộ lọc này lại nhào nặn những *cảm nhận* của anh về cái mà anh gọi là “hiện thực”. Bởi vì Hiện thực thực sự sẽ luôn luôn nằm ngoài khả năng cảm nhận bình thường của con người.

- Chính là vì vậy mà đối với hai người, tất cả đều có thể?

- Không phải chỉ đối với chúng tôi: bây giờ đối với anh cũng vậy! Chính vì thế giới này chỉ là một ánh phản chiếu, và chính anh nặn nên ánh phản chiếu ấy... thì có gì anh lại không nặn vào đấy những gì anh muốn?

Nếu anh muốn vui sống, thì cho thêm một liều hài hước vào đời mình, thêm vào một nắm những niềm tin tốt đẹp vào Cuộc sống, tôi tin rằng khi đó sẽ có nhiều ước mơ của anh trở thành hoàn toàn có thể thực hiện.

Tuy nhiên, tôi không hề có nhiệm vụ thuyết phục anh – không ai có thể thực sự thuyết phục ai về những sự thật của Cuộc đời. Đó là nhiệm vụ của anh: làm những gì anh thấy cần thiết để ứng dụng những điều anh học được, trải nghiệm, và rút ra những ý kiến cá nhân. Khi đó anh sẽ thực sự biết, trước đó thì chưa được.

- Còn nếu tất cả những điều đó đều là sai thì sao? Jonathan bật ra, khiêu khích.

- Đúng, nếu tất cả đều là ảo tưởng thì sao? Khayr trả lời và nháy mắt.

- Anh có nhớ những gì mình làm vừa rồi với Elean không? Lou hỏi tôi khi cả hai tôi đã ra khỏi nhà cô gái.

- Ý anh nói là khi tôi đã bay lên ấy hả?

- Đúng, khi anh bay lên, như cách anh gọi. Anh nhớ được không?

- Hơ... có, dĩ nhiên... thật ra... không, không nhớ lắm.

- ... màu xanh điện, sâu thẳm... Lou nói đơn giản.

Tất cả cảnh tượng ập trở về với tôi! Tôi đỏ mặt.

- Cái cô Elean tinh quái này! Lou kêu lên và phá ra cười. Vậy là hai người đã có mối liên hệ. Hân hạnh cho anh đấy khi Elean làm vậy.

- Nhưng tại sao cô ấy lại làm vậy?

- Chắc anh có thể ngờ vì sao chứ hả, anh trả lời và tiến đến gần tôi. Nhưng ta đi qua hướng này nào.

Lou nắm vai tôi dẫn đến bờ rìa vệ đường.

- Cho tôi thấy những tiến bộ của anh nào.

- Ồ, mọi thứ tiến triển rất tốt, và không chỉ trên vệ đường như thế này nhé, tôi nói với Lou và cố gắng không nghĩ đến Elean nữa.

Thực tế là, không những tôi đã cải thiện độ thăng bằng và sự chính trực, theo lời Lou, mà tôi thậm chí còn có thể đi trên đường hoặc trên gờ vệ đường với hai mắt nhắm. Những người đến gần tôi có vẻ tự dạt ra mà họ không cần nhìn tôi nữa.

Tôi đang trình diễn cho Lou xem tất cả những điều đó thì một việc bất ngờ xảy tới. Có một chiếc xe 4x4 đậu phía trước tôi! Và cái xe rõ ràng hoàn toàn không nhúc nhích.

- Bây giờ thì thế nào? Lou hỏi bằng một giọng thích thú.

Tôi tiếp tục đi cho đến khi đụng chiếc xe, và dừng lại.

- Tôi không biết... Chuyện này chưa xảy đến trước giờ.

- Anh chắc không? Còn bây giờ anh làm gì nào?

- Tôi trèo lên trên nó hả? Tôi nói đại.

- Đừng ngốc. Con đường ngắn nhất không phải bao giờ cũng là đường thẳng: khi anh đang trong phòng khách nhà mình và anh muốn ra ngoài, anh có xuyên tường không? Hay anh đi vòng và tìm cửa phòng mà đi ra?

- Ở thì dĩ nhiên tôi tìm cửa mà đi!

- Ở đây cũng thế thôi. Nào, hãy học cách tìm một Cánh cửa...

Chỉ bắt ý Lou được nửa chừng, tôi tập trung và nhắm mắt lại. Vài giây sau, tôi mở mắt ra, tôi vẫn đứng trước chiếc 4x4.

- Anh làm gì ở đó? Lou hỏi và nhú mào. Anh chờ điều gì? Anh tin điều gì?

- Tôi nghĩ là tôi có thể tập trung và mở mắt ra thấy mình ở bên kia chiếc xe rồi... tôi giải thích và hơi đỏ mặt.

- Vậy thì anh còn chờ thấy gì mới có lòng tin? Hay anh quyết định sẽ tin để rồi thấy?... Bắt đầu lại đi!

Tôi lại tập trung và rồi mở mắt ra thấy mình vẫn chôn chân ở cùng một chỗ. Mỗi lần, ánh mắt Lou lại làm cho tôi hiểu rằng chúng tôi sẽ không rời chỗ đó chừng nào mà tôi chưa thành công... Bài tập này kéo dài một thời gian mà đối với tôi nó dài vô tận: vẫn chẳng làm được gì cả! Một phần ý thức của tôi, càng ngày càng căng thẳng, chống chọi hết sức mạnh của nó. Người ta không thể xuyên qua các vật thể như vậy được. Chúng ta không thể nhúc nhích nếu chân không bước... Đột nhiên, một chiếc xe hơi vụt qua suýt tông vào chúng tôi. Từ cửa xe mở rộng kính vang ra bài hát của Jamiroquai: "*Travelling without moving*". Một trong những bài hát tôi rất thích. Tôi bừng mở mắt ra và quay đầu lại xem nhạc phát từ đâu ra, nhưng chiếc 4x4 cản tầm mắt tôi. Tôi nhảy dựng lên: chiếc xe to đã nằm sau lưng tôi!

- Được rồi, cuối cùng cũng làm được, Lou cầu nhàu với một vẻ thỏa mãn. Và đừng ngạc nhiên như thế. Khi anh bật đèn thì đèn sáng lên, chỉ vậy thôi có gì mà ngạc nhiên, hử? Ở đây cũng thế thôi, khi anh *biết* rằng điều đó sẽ xảy ra, mạnh mẽ như cái cách anh *biết* khi nhấn nút bật đèn thì đèn sẽ sáng: thì chuyện đó sẽ xảy ra thôi. Chẳng có chi là kỳ tích.

Trong lúc chờ đợi, chẳng biết kỳ tích hay không kỳ tích, tôi tự hào về mình cái đã.

- Nào, giờ anh đã học được cách du hành ba mét rồi, chúng ta sẽ đi xa hơn nữa, Lou bảo tôi.

Tôi vừa tập trung trở lại, chuẩn bị làm một bước nhảy vĩ đại có lẽ là xuyên không gian thời gian, thì một chiếc xe buýt xịch đỗ trước mặt chúng tôi. Tôi nhận ra là chúng tôi đang đứng ở một trạm xe buýt.

- Nào, ta lên chứ? Lou nói về sốt ruột.

Tất cả mọi thứ trên Trái đất này đều có một mục đích: Tiến lên.

George Malley

- Nói thật, Jonathan nói với Lehya, làm cách nào mà cô về đến nhà trước chúng tôi được vậy?

Nhà khảo cổ vừa nhớ lại rằng cô gái đã viện cớ bận việc và tách ra, để anh lại với Khayr, và cô ấy cũng đi bộ thôi nhưng lại về đến trước... Khi nhìn thấy cô trên thềm nhà chờ họ, Jonathan có một cảm nhận kỳ kỳ, thoáng qua thôi và anh đã quên đi. Vài tiếng sau anh mới nhận ra nguyên nhân của cảm giác kỳ cục trong lòng khi trông thấy cô.

- Sao, trước các anh à? Lehya trả lời với vẻ ngây thơ. Tôi về đến cùng lúc với các anh mà.

Jonathan nhìn cô, nghi ngờ. Cả ba đã quyết định sẽ nhập vào một nhóm nhỏ quy tụ tối nay? Hai người đàn ông chờ Lehya trong khi cô sửa soạn. Sống ở thung lũng này không cần người ta điệu đà một tí!

Sau khi ăn nhanh bữa tối, ba người bạn, Khayr dẫn đầu, tiến bước trên một con đường dẫn về phía tây, vào thẳng một khu rừng.

- Mọi người chỉ ăn quả, rau, và trái cây thôi à? Jonathan hỏi cô gái.

- Anh muốn biết tại tôi có ăn chay không, phải không? Không, gì chúng tôi cũng ăn được. Anh biết là tất cả đều có sự sống, tất cả đều nhạy cảm. Vì vậy, nếu chúng tôi muốn ăn cá - quanh đây có nhiều nguồn suối, cá nhiều lắm – thì điều kiện duy nhất của chúng tôi sẽ là: niềm vui ăn cá của chúng tôi lớn hơn niềm vui sống của chúng nó.

Anh có thể thấy những điều đó là ngây thơ, nhưng chúng tôi cảm tạ tất cả những gì mình ăn. Chúng tôi cảm tạ sự việc những sinh vật ấy nhường sự sống của mình để cho phép chúng tôi sống. Vì vậy chúng tôi có thể ăn mọi thứ nếu như nhu cầu chúng tôi cần thức ăn đó là thực. Tôi có thể ăn bò

bít tết nếu cơ thể tôi cần, nhưng chúng tôi không giết động vật một cách thường quy, chỉ để có “món ăn khoái khẩu ngày chủ nhật”.

- Chỉ là tôi nhận thấy người ở đây ăn khá nhẹ, Jonathan nói ngập ngừng...

- Anh có đói không? Khayr quay lại nhìn và xen vào.

- Không, nhưng...

- Nếu anh muốn sống thọ hơn, ăn ít đi một tí. Chỉ ăn những gì cần thiết, anh sẽ thấy mình khỏe hơn nhiều đấy. Anh sẽ cần ít hơn, xoay sở trong cuộc đời dễ dàng hơn, và mọi việc đi theo hướng hai từ khoá: dễ dàng và đơn giản.

Core Gem là một tập hợp những ý tưởng và nguyên tắc tạo nên một hệ thống mà lúc đầu anh có thể thấy hơi lộn xộn. Anh sẽ quen thôi. *Anh* sẽ cảm nhận và lắp ráp những ý tưởng và nguyên tắc đó theo cách của anh, tạo thành một hệ thống *của anh*, Core Gem *của anh*. Đó là viên ngọc chỉ hiện diện trong tâm *anh* thôi.

Này Lehya, nói với anh khách của ta về Tầm quan trọng Cá nhân đi.

Cô gái gật đầu.

- Tầm quan trọng của Cá nhân. Đúng là một thuật ngữ kỳ lạ. Người ta có thể nói là “sự thỏa mãn” nhưng chữ đó không bao trùm được ý nghĩa của điều này. *Tầm quan trọng Cá nhân* là điều thúc đẩy chúng ta đi tìm sự công nhận, sự tán thưởng trong cái nhìn của những người khác. Sự tìm kiếm này là chính đáng, thậm chí không thể thiếu được trong thời thơ ấu, nhưng nó trở thành một cái thặng rất mạnh đối với một người trưởng thành đang tìm cách vượt qua những giới hạn của chính mình.

- Và... những dấu hiệu của Tầm quan trọng Cá nhân là gì?

- Trước tiên, khi anh tỏ ra sự kiêu ngạo, miệt thị, ra vẻ mình hơn người... tóm lại, khi anh tự cho rằng cái con người nhỏ bé của anh là một kiểu Mặt trời tỏa sáng! Tôi không nói đó là trường hợp của anh, chỉ là lấy ví dụ để giải thích thôi.

- Ok, tôi hiểu rồi, Jonathan nói, không may may bị lừa.

- Lúc này, Lehya nói tiếp, chú ý không nên lầm lẫn Tầm quan trọng Cá nhân và Lòng tự tin. Cái thứ nhất là một đặc tính kỳ cục của cả loài người, là một đòn bẩy giúp cải thiện cá nhân còn ít được biết đến; cái thứ hai là một phẩm chất quan trọng không thể thiếu cho cảm giác thoải mái trong cuộc sống. Chúng ta có thể học cách xóa đi mọi dạng của Tầm quan trọng Cá nhân – mà vẫn có hoặc vẫn giữ được Lòng tự tin.

Ngoài những lúc anh thấy mình tự xem mình quá nghiêm trọng, anh còn nhận thấy mình đang vấp phải Tầm quan trọng Cá nhân trong những hành vi như:

- Bị thu hút quá đáng bởi những hoạt động phức tạp, quá sức trí thức, chuyện gì cũng phân tích, chuyện gì cũng họp hành;
- Tăng động, và đến thái cực là sự cầu toàn. Tất cả những điều cho thấy rằng có điều gì đó bên trong thúc đẩy anh phải trở thành người giỏi nhất. Tự thân điều đó có thể đáng khen ngợi, với điều kiện là nó không phải là biểu hiện của một điều xưa cũ cần xử lý, quan hệ với cha mẹ chẳng hạn, ví dụ: Lúc nào cũng phải làm vừa lòng cha!
- Một sự nhún nhường thường trực: “Ồ, anh biết đó, tôi... tôi không biết nữa...”, “tôi không thể... tôi vô dụng”, “làm gì em đi, giúp tôi với”, v.v. Nói chung, tất cả các cách giao tiếp giúp anh không phải ra mặt mà vẫn ngấm thoàng thế giới của anh!
- Thu hút sự tội nghiệp: “Nếu em biết tôi đau khổ đến mức nào”, “Hãy để tôi chết đi”, “Phù, lúc nào cũng là tôi làm hết mọi thứ trong cái nhà này”, v.v. Đó lại là một cách khác để làm nổi mình lên và thu hút sự chú ý về cái tôi nhỏ bé của mình, bằng cách đóng vai nạn nhân.
- Luôn chú tâm đến cái rốn của chính mình, cái gì cũng luôn lấy mình làm trung tâm, không nhận thức được thế giới bên ngoài. Là luôn nói “tôi... tôi... tôi..., tôi thì...” trong những đối thoại hàng ngày, là những độc thoại trong đó người nói không hề quan tâm rằng những điều mình nói có làm một ai đó ngoài mình quan tâm hay không, hay người

đối diện có hiểu gì không. Chúng ta còn thấy những câu đại loại như: “Tôi rất biết anh nghĩ gì về tôi...”, “Hoa này tặng tôi hả? Anh lại làm lỗi gì cần tha thứ phải không?”, v.v. Còn nữa, những đánh giá cá nhân: “Có bộ mặt vậy thì ắt hẳn là một người (thế này thế khác)”, “Cố không thích ra khỏi nhà hả, vậy cố là một người (thế này thế kia)”, “Quá lịch sự chắc là không chân thật rồi”, v.v.

- Cho rằng mình là không thể đụng tới, luôn luôn sẽ ổn, cứ cho rằng tương lai cũng giống quá khứ thôi: “Tôi đã từng... tôi đã nếm trải... tôi biết”.

- Ồ là la, Jonathan kêu lên, như vậy đây là một thứ thật to bự, cái “Tâm quan trọng Cá nhân” này. Vậy nó là một thứ mà lúc nào ta cũng có?

- May mắn là không. Và cũng không phải lúc nào cũng là tiêu cực. Một vài khía cạnh của Tâm quan trọng Cá nhân cũng cần thiết, thậm chí sống còn nữa, trong một vài tình huống hoặc vài giai đoạn của cuộc đời. Ví dụ trong giao tiếp xã hội, khi người khác có xu hướng đánh giá anh qua bề ngoài. Cũng như nếu anh không đóng tròn vai được phân công trong xã hội mình sống, anh có thể nhanh chóng bị đào thải! Đó là một tình huống mà một lớp vỏ Tâm quan trọng Cá nhân – nhớ là *lớp vỏ* thôi – sẽ rất hữu ích cho anh.

- Cuộc đời là một sân khấu lớn, Khayr nói. Mỗi người đều được phân vai, và các diễn viên khác sẽ không khoái chút nào khi anh phá vỡ kịch bản của vở kịch đã tập luyện nhiều lần!

- Tôi hiểu.

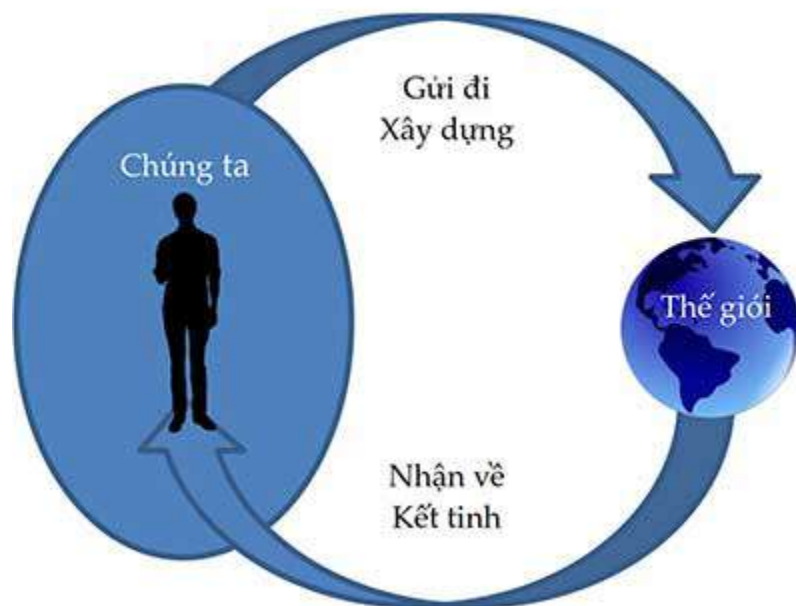
- Tuổi thơ cũng là một thời kỳ mà Tâm quan trọng Cá nhân rất cần thiết, Lehya nói tiếp. Thằng người nhỏ xíu đang lớn dần rất cần những ánh phản chiếu của người lớn để học cách xây dựng Hiện-thực-được-chia-sẻ cho giống với những người trong thế giới mà nó sắp tham gia vào.

Cơ chế của sự xây dựng này thì đơn giản lắm: anh tung vào thế giới một số thứ để thăm dò và thế giới quăng trả lại anh, như một sự *khẳng định* của

bên ngoài. Từ đó những điều này kết tinh lại vững chắc trong anh. Đây là một trò chơi gương phản chiếu.

- Cô muốn nói rằng chúng ta xây dựng chính mình dựa vào thế giới bên ngoài?

- Không chính xác là vậy. Chúng ta dùng bên ngoài làm đòn bẩy thôi. Anh xem đây:

Lấy một ví dụ cụ thể nhé: Tôi năm tuổi, và tôi vừa thành công dọn phòng một mình lần đầu tiên: ngay lập tức tôi chạy khắp nhà để thông báo thành tích của mình với mọi người. Và chính những “Ồ, giỏi quá!” và những “Ôi! Tuyệt vời, con lớn thật rồi nè!” khiến chiến thắng này được ghi khắc vào tâm trí tôi.

- Cần thận nhé, Khayr nói, nếu sự phản hồi giúp củng cố một điều mà trẻ em vừa học được, thì cũng chính nó có thể phá hủy hoặc tạo thành lập trình tiêu cực, nếu phản ứng của người xung quanh là không hài lòng, bực bội, mệt mỏi, hoặc không quan tâm, v.v. Dù tốt dù xấu thì tinh thần của trẻ cũng được đúc thành từ những phản hồi thu được từ thế giới bên ngoài.

Và vào những năm tháng sau này, việc cứ nói mãi nói mãi về các vấn đề của mình, chẳng ngừng ra thế giới mong nhận về một phản hồi – nói chung thì lúc nào cũng nhận được thôi – sẽ có tác dụng là đóng kén vấn đề

trong tâm trí và trong hiện thực của người ấy. Từng lớp từng lớp cái kén cứ dày mãi lên...

- Vậy hai người phản đối việc nói mãi về vấn đề?

- Không, tôi không phản đối gì những tiến trình như Lăng nghe Tích cực, trong trị liệu... Nhưng! Tôi cũng biết rằng chuyện thu thập thông tin chỉ cần thiết trong những lần gặp đầu tiên, còn nếu cứ kéo dài mãi thì hậu quả có thể tiêu cực, bởi hiệu ứng Gương soi sẽ cứ củng cố mãi vấn đề. Sau đây là những pha mà Tâm quan trọng Cá nhân có thể hữu ích trong cuộc đời một con người:

Khi bông hoa đang phát triển, sự co cụm là cần thiết. Như bàn tay nắm chặt lấy trái banh trước khi muốn ném tung thật xa. Những “*Con, con trước!*”, “*con muốn*”, “*tất cả của con*” là không thể thiếu được. Thông tin phản hồi được trẻ nhận lấy và cho phép Cái tôi của trẻ kết tinh, trong những khuôn khổ của nơi mà bông hoa khởi sinh.

Sau đó, khi bông hoa bắt đầu nở, điều quan trọng là phải rạn vỡ, nở rộng và được hút mật, để tham gia vào sự tăng trưởng, sự tiến hóa và tái tạo Sự sống... Cái kén “Tôi” hình thành từ thời thơ ấu thì nay phải nở để có thể phát triển, nếu không cái hoa có thể chết ngạt bên trong. Như loại quả mà có lẽ anh biết: “Đèn lồng Nhật bản”. Quả chín dần bên trong một lớp vỏ bao trong mờ. Vỏ bao này khô và mỏng dần với thời gian, để cuối cùng lộ ra trái tim quý giá ở giữa, như một mặt trời treo lơ lửng giữa một ngôi nhà trong suốt.

Trong thời kỳ quan trọng này, ngôn từ có thể dùng để giải phóng. Giải phóng một cảm xúc bị ức chế chẳng hạn. Một cảm xúc được tạo nên từ bên trong và đã không thể nở ra. Một số cảm xúc có thể rất tàn phá và ta không may hay biết cho đến tận ngày nó bùng nổ ra. Nhưng trong thời kỳ này, ngôn từ cũng nên được dùng chủ yếu để tạo tác. Đầu tiên, cần thanh lọc bên trong trước, dùng ngôn từ để tự giải phóng, lúc này chưa nên tạo gì cả để tránh hiện tượng đóng kén. Và khi cơ thể và tinh thần đã trở thành trong trẻo, hãy dùng ngôn từ để tạo tác.

- Khi nói “ngôn từ”, ông muốn nói đến điều gì? Jonathan hỏi.

- Đến tất cả các dạng hoạt động tinh thần, bên trong cũng như bên ngoài. Kể cả những suy nghĩ vô thức.

- Cả những suy nghĩ vô thức sao? Nhưng làm sao kiểm soát chúng được?

- Bằng cách hợp nhất, vô thức một cách có ý thức chứ không phải ý thức một cách vô thức. Nhưng chúng ta sẽ quay lại chủ đề này sau, Khayr cười, đảm bảo.

Ông đã đi chậm hơn để sát cánh với nhà khảo cổ. Lehya đi ngay sau họ, lắng nghe ông chăm chú cũng ngang ngửa Jonathan.

Ông lão giải thích tất cả những điều đó một cách đầy đam mê. Vậy mà chắc hẳn ông đã từng phải nói đi nói lại không biết bao nhiêu lần cùng những điều đó cho những người đàn ông, phụ nữ muốn mở rộng tâm trí mình.

- Vào cuối đời, ông nói tiếp, tất cả những trải nghiệm một đời lại “co cụm” lần nữa, để có thể đạt đến độ thâm thấu sẽ cho phép người đó thực hiện chuyến du hành cuối cùng... Như một kiểu di cư, những hiểu biết, Thông tin được tập hợp lại và được chuyển sang phần Hồn. Một chuyển biến mạnh mẽ cần dùng tới toàn bộ sinh lực của con người đó, đến nỗi những nguồn lực cơ thể cạn kiệt và Cửa mở ra...

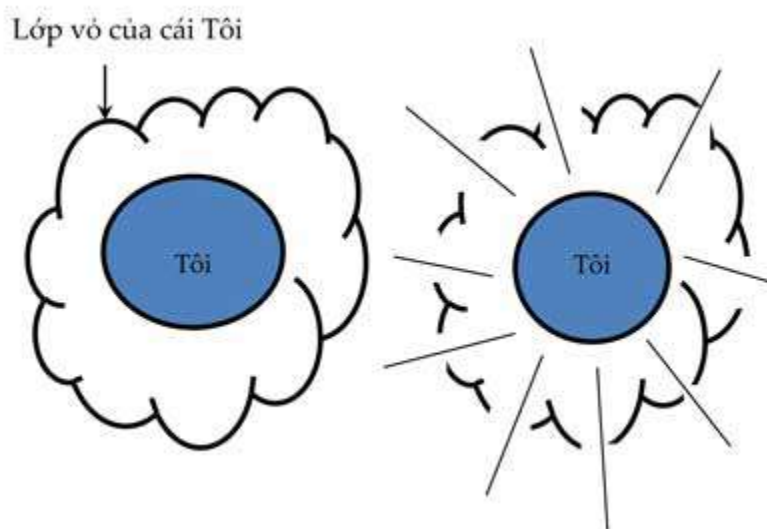
- Vậy thì vì sao phải chống lại Tầm quan trọng Cá nhân?

- Để cho bông hoa có thể nở, dĩ nhiên! Một khi đã xây dựng cái tôi xong, đâu còn cần phí năng lượng phóng xung ra thế giới bên ngoài làm gì nữa.

Khi ấy, chỉ những người thiếu thốn trong lòng mới tiếp tục phóng chiếu ra xung quanh, và nói chung không gì trên thế giới này có thể giúp họ làm đầy được khoảng trống trong lòng. Vậy thì: sống – tinh lọc cuộc sống của bạn để không còn dấu vết của Tầm quan trọng Cá nhân, và khi đó anh sẽ giữ được năng lượng, anh sẽ có lại được sức sống mà suốt những năm tháng trước đó anh phung phí. Khi đó, cái vỏ “Tôi” của anh cũng càng ngày càng mỏng đi.

Khi ấy anh cũng ngày càng ít nhạy cảm hơn với những tấn công của cuộc sống con người, những vật vãi thường tình, những gì trước kia đã từng làm anh phản ứng dữ dội. Anh sẽ tiết kiệm được nhiều năng lượng vì anh không dùng nó để đáp trả những sự tấn công quanh anh.

Cuối cùng, anh sẽ đạt được một sự tự chủ rất mới mẻ: đó là anh phát triển mà không còn phụ thuộc vào thế giới bên ngoài nữa, cũng không còn bị ảnh hưởng bởi sự hỗn loạn của loài người. Cái tôi của anh giờ mỏng dính và cho phép Ánh sáng Bên trong anh có thể tỏa ra, từ đó Quyền năng Cá nhân của anh được giải phóng hoàn toàn... Sức sống của anh chỉ còn dùng để Tiến hóa.

- Anh đã từng nhìn thấy hình vẽ này ở đâu rồi, phải không?
- Vâng... đúng vậy. Nhưng tôi không nhớ là ở đâu nữa..., Jonathan trả lời, trầm tư.

Khayr mỉm cười, không giải thích thêm, rồi ông lại nói tiếp:

- Tất cả những năng lượng tìm lại được này sẽ cho phép anh đầu tiên là sống tràn đầy, khỏe khoắn, dễ chịu, hiện thực hóa được những dự án và những ước mơ. Sau đó anh sẽ bắt đầu khám phá lại những khả năng mà anh tưởng mình đã mất, đánh thức lại những năng khiếu mà có khi anh không biết là mình có, và tiến hóa nhanh hơn. Và đó mới chỉ là đoạn đầu của cuộc hành trình, anh biết đó... Đây, tự nhiên ý nghĩ này của Henry Miller đến với tôi:

Thế giới này không cần người ta đem lại trật tự cho nó. Nó đã trật tự và đầu tư phát triển đâu ra đấy cả rồi. Chính là chúng ta phải tìm cách hòa hợp với trật tự đó.

- Làm thế nào mà một người đã biết dịch chuyển tức thời lại còn phải đi xe buýt? Tôi hỏi Lou.

- Không phải vì cái xe đua thể thức 1 chạy nhanh nhất mà tay đua đó sẽ lấy xe đua đi chợ mua gia vị chứ hả? Lou vặc lại tôi.

- Thế chúng ta đi đâu vậy?

- Anh sẽ thấy. Anh nói bằng một giọng không cho bàn luận nữa.

Chiếc xe buýt mà chúng tôi leo lên đang rời khỏi thành phố. Trừ tôi ra, chẳng thấy hành khách nào có vẻ bận tâm về điều này. Tôi dẹp sự thắc mắc của mình sang một bên và ngắm quanh cảnh đang lướt nhanh. Từ vài ngày rồi, mùa xuân đã đến hẳn. Ánh sáng ban ngày đã khác, rạng rỡ tường minh. Không khí ấm áp một cách thật ngọt ngào và toàn bộ thiên nhiên như hồi sinh. Mọi người thở hít không khí mới này tràn trề lồng ngực. Những cơ thể thư giãn hơn và những trái tim bận rộn tìm những trái tim. Có thể nói có một giai điệu tỏa ra từ tất cả những gì có sự sống. Một bài hát của niềm vui.

Bỗng nhiên chiếc buýt chậm lại giữa một vùng đồng quê.

- Chúng ta đến rồi, Lou nói. Đi nào.

Xe dừng thật, bên rìa một cánh đồng ở ngõ ra của thành phố. Tài xế mở cửa mà không nhìn chúng tôi. Ở đây không hề có trạm dừng xe buýt nào! Vài mét trước chúng tôi là một cây cầu bắc ngang qua đường cao tốc trải dài phía dưới.

- Anh cần học cách đạt được độ cao, Lou bảo tôi. Khi đã lên cao được thì anh không bao giờ bị vướng bởi một chiếc 4x4 đậu trên lề đường nữa.

Chúng tôi tiến đến cây cầu. Phía dưới, xe cộ lao vun vút. Lou giơ tay chào một số xe đang chạy hướng về phía chúng tôi, và họ cũng tươi cười dùng cùng cử chỉ chào lại. Những em bé ngồi ghế sau trong những chiếc xe đó còn cười và nhăn nhó mặt với Lou.

Sau một lúc, Lou dường như nhớ lại có tôi bên cạnh anh. Anh bảo tôi quan sát kỹ lan can của cây cầu.

- Anh thấy sao? Mấy cái này làm anh nghĩ đến điều gì?

- Ở thì... nghĩ đến lan can cầu... tôi nói với về không tin tưởng lắm vào những điều mình nói.

- Đồng ý, rồi còn gì nữa không. Mô tả tôi nghe nào.

- Đây là thành cầu, bằng kim loại, thẳng đứng, dài ba lăm đến bốn mươi mét, có thể hơn, và dày khoảng ba mươi centimet. Phía dưới, cách khoảng tám hay mười mét là đường cao tốc.

- Và cái thành cầu này rộng hơn viền của lề đường chứ?

- Ồ dĩ nhiên! Viền của lề đường chỉ khoảng mười lăm centimet, không hơn.

- Vậy thì anh sẽ đi qua cây cầu này bằng cách đi trên thành cầu, như cách anh đã đi trên viền lề đường! Lou cười bảo tôi.

- Đi thẳng bằng trên thành cầu á? Nếu tôi ngã thì sao?

- Anh đã từng ngã khỏi viền của lề đường chưa?

- Chưa, nhưng...

- Vậy thì đến đây!

Lou kéo tôi đến bên thành cầu:

- Nhắm mắt lại. Hình dung rằng anh đã ở *trên* lan can, Anh cảm thấy gì?

- Tôi toát mồ hôi tay...

- Rồi, hình dung anh trên vệ đường, ngay trước nhà anh chẳng hạn. Anh thấy đỡ hơn như thế nào?

- Không liên quan, trên lề đường tôi chẳng bị nguy hiểm gì cả.

- Tiến lên từng bước một và nhìn thật thẳng về phía trước, cùng cách mà anh đã biết đi trên vệ đường dù hai mắt nhắm.

Dĩ nhiên, khi hình dung đi trên lề đường tưởng tượng, mọi thứ đều ổn. Cơ thể tôi thẳng thớm, chân bước vững vàng và hơi thở điềm tĩnh. Ngay cả

tay cũng khô mồ hôi.

- Anh thấy đó, chưa chắc tất cả những gì anh cảm nhận đều tốt cho anh. Một thông tin có thể cứu đời anh, nhưng cũng có thể làm anh hoảng đến mất mạng. Trên lan can cầu, nếu anh biết lệch sang một chút là rơi vào khoảng không cao tám mét, anh có thể mất thăng bằng.

Khi ấy tôi mở mắt ra. Tôi đã ở trên lan can cầu, đi được ba phần tư cây cầu rồi, ngay phía trên đường cao tốc. Tôi nhìn thấy con đường và xe cộ phun ra từ dưới cây cầu. Ngã một phát thôi, và... Tôi cảm thấy mất thăng bằng. Cả cơ thể tôi bắt đầu nghiêng về phía khoảng không.

- Dừng đầu thẳng lên và nhìn phía trước anh! Thở đều... và tiến tới. Tất cả đều là ảo tưởng. Tất cả. So với lề đường thì ở đây cũng chẳng khác gì, mặc kệ chiều cao với xe cộ đi. Tiến tới đi... giữ cho mình thật chính trực vào!

Có lẽ được thúc đẩy bởi bản năng sinh tồn, tôi lập tức làm theo những lời Lou vừa khuyên, và, thực sự tôi tìm lại được thăng bằng rất nhanh. Tôi vừa tiến tới vừa tránh nhìn về phía khoảng không.

- Đó, anh bắt đầu hiểu rồi đó. Khi đã đạt được tầm cao, anh ở trên rất nhiều thứ, nhưng anh cũng trở nên dễ bị tổn thương hơn. Nhạy cảm hơn với những suy nghĩ gây mất thăng bằng. Anh cần có nhiều quyền năng cá nhân hơn, cũng như cần tỉnh táo hơn trước những suy nghĩ của chính mình.

Tôi rất hiểu những gì Lou nói, nhưng tôi tránh trả lời, chú ý tập trung. Tôi thành công đi qua được đầu bên kia, và Lou đòi tôi làm lại, lần nữa rồi lại lần nữa, cho đến tận khi tôi đi mà không cần suy nghĩ gì nữa. Thói quen là người chủ tồi nhưng lại là người đầy tớ tốt, anh nhắc lại với tôi.

Đêm đã xuống, và tôi tự hỏi chúng tôi sẽ về bằng cách nào, khi Lou bảo tôi hãy đi “Xa hơn nữa”...

Lần này, không có điều gì xảy ra sau những từ đó, nhưng tôi bước vào một trạng thái siêu tỉnh táo, tập trung cao độ mà tôi chưa từng bao giờ trải nghiệm trước đây.

- Thế giới bên ngoài là ánh phản chiếu của thế giới bên trong, anh nói. Trước hết hãy để lòng anh tràn ngập những điều mà anh muốn thấy ở thế giới bên ngoài.

Tôi càng lúc càng cảm thấy mình bồng bềnh bên ngoài mình, và rất khó giữ mức độ ý thức thường ngày của mình. Tôi không biết nữa rằng mình có còn đi trên lan can cây cầu hay không, hay tôi đã xuống rồi, hay chúng tôi đã đi đến đâu đó khác.

- Giữ sự tập trung nào, Lou gầm gừ, giờ không phải lúc anh bỏ mặc đâu! Nhắm Ý định của anh vào một ý tưởng nào đó đi, và hít thở. Nào!

Không biết làm gì hơn, tôi nghĩ đến nhà mình. Căn phòng nhỏ vừa là phòng khách, phòng ăn, văn phòng, phòng cho bạn bè... căn bếp nhỏ... phòng ngủ của tôi... Một dòng thác suy nghĩ xoay tròn trong đầu tôi và tôi có cảm giác rất khó chịu rằng sự tỉnh táo của tôi chỉ còn treo mỏng manh trên chút logic mà tôi còn nhét được vào giữa những suy nghĩ.

Thời gian có vẻ kéo dài ra đến mức tôi có cảm giác rằng cơn khuấy đảo nội tâm của mình đã bắt đầu từ một thời gian vô tận, và nó không bao giờ kết thúc.

Tôi không biết tại sao, nhưng ý nghĩ về Jack, chú quạ trắng lạ lùng với đôi mắt quá biểu cảm lại hiện diện khắp nơi. Cứ như thể tôi có thể thấy nó hiện diện bên cạnh mình, vừa lạ vừa quen.

Khi một tia nắng chiếu vào mắt phải của tôi, tôi đang ở trên giường mình, đã cởi quần áo như thể tối qua đã tự đi ngủ một cách rất bình thường. Một vị kỳ kỳ trong đáy họng nhắc tôi rằng có chuyện gì đó không ổn ở đây: tôi không có chút ký ức nào về việc hôm qua đã đi ngủ ra sao!... Thậm chí tôi còn không nhớ mình đã về nhà.

Nhìn vào đồng hồ, tôi thấy giờ điểm nửa đêm! Tôi quay bật lại cửa sổ, thì ngay lúc đó tôi cũng nhớ ra luôn dù sao chẳng nữa cũng chẳng thể thấy mặt trời ở phía đó, vì cửa sổ của tôi mở ra hướng bắc.

Khoảng ba mươi người quây quần bên đồng lửa, bên cạnh một xóm nhỏ. Có vẻ như không phải ai cũng sống riêng lẻ trong rừng như Lehya.

Khayr mời người mới ngồi giữa ông và Nelya, một phụ nữ có vẻ lớn tuổi ngang ông. Lehya thì nhập vào một nhóm nhỏ bạn bè của cô.

Mặt trời vượt ve viền đỉnh núi bao quanh thung lũng, và đêm sắp xuống. Không khí đầy vẻ thân tình, tiếng rì rào trò chuyện thính thoảng điểm một tiếng cười che khuất tiếng tí tách của ngọn lửa.

Người ngồi cạnh Jonathan nhanh chóng bắt chuyện với anh:

- Không thường được thấy những người mới ở thung lũng này. Khayr đã cho tôi biết những tiến bộ của anh. Chúc mừng anh.

- Cảm ơn bà, Jonathan mỉm cười. Tôi không biết mình có tiến triển nhiều không. Hiện tại, những gì tôi được học có hơi lý thuyết. Tôi thật sự cần thực hành tất cả những điều đó.

- Ở đây chúng tôi đều biết là anh đã bắt đầu, bà lão nói và đưa mắt một vòng nhìn cả nhóm. Anh sẽ nhanh chóng bước vào hành động thôi.

- Tôi chỉ mong có thể, nhà khảo cổ trả lời đầy nhiệt tình. Sự ngẫu nhiên dường như đã dẫn bước chân tôi đến gặp mọi người...

- Anh nói là *sự ngẫu nhiên* sao?

Bà lão cười nhẹ, rồi nói tiếp:

- Anh bạn trẻ à, chỉ đối với người không hiểu biết thì mới có sự ngẫu nhiên thôi. *Người ấy* đã dẫn dắt anh đến đây. Anh biết mà, phải không?

- Tôi phải thú nhận rằng tôi không ý thức được điều đó, mặc dù có điều gì đó trong tôi thì thầm rằng có lẽ bà nói đúng.

Bà lão nhìn anh một lúc rồi gật đầu.

- Bây giờ anh phải tăng Quyền năng Cá nhân của anh lên. Anh có biết Quyền năng Cá nhân là gì không? Điều này không có gì liên quan đến sự

thống trị người khác, mà nó là quyền năng tác động bằng tinh thần của anh lên thế giới xung quanh, đến cả những vật chất cơ bản nhất.

- Nelya có Quyền năng Cá nhân rất mạnh, một người đàn ông nói với Jonathan trước khi tiếp tục trò chuyện với người đối thoại của mình.

Bà lão mỉm cười ý nói Jonathan đừng chú ý đến câu nói đó.

- Khái niệm *Quyền năng Cá nhân* là để nói đến khối năng lượng và sự nhất quán của một con người trong một thời điểm nhất định. Khối đó xác định anh có thể làm gì lúc đó, hoặc không thể làm gì.

Quan trọng nhất là, cần lưu ý Quyền năng Cá nhân là một phẩm chất cá nhân chứ không phải là một kiểu sức mạnh đè trên kẻ khác, như tôi đã nói với anh khi nãy. Từ “quyền năng” thường bị thành kiến không tốt. Con người nói chung không mấy tán thưởng việc ai đó có thể sống, có thể biết, có thể làm những việc mà mình thì không thể. Những người có khả năng vượt quá mức bình thường rất ít khi được tán thưởng – mặc dù ai cũng tìm kiếm và thầm mong muốn có những khả năng đó.

John Kennedy Toole có nói rằng *Mỗi khi một thiên tài thực thụ xuất hiện ở hạ giới này, ta có thể nhận ra dễ dàng vì những kẻ ngu ngốc lập tức kết bè chống lại người ấy*. Điều này thường được lịch sử chứng minh là đúng... Dù sao đi nữa, phải thừa nhận rằng mỗi con người được sinh ra với một thể năng sống giới hạn, đây là nói về năng lượng. Lấy một ví dụ cụ thể nhé: một máy pha cà phê hoạt động ở 220 volts, đó là mức thể năng của nó. Và nó cần có đủ số volts ấy để có thể hoạt động tốt. Anh đồng ý chứ?

Jonathan gật đầu.

- Vậy thì dường như con người cũng vậy, họ cũng được “sản xuất” để có thể hoạt động tối đa ở một mức thể năng nhất định, như cái máy pha cà phê kia vậy. Nhưng con người có một đặc tính kỳ cục là thường hay sử dụng năng lượng đáng lẽ giúp họ chạy cho nhiệm vụ chính thì lại đổ vào nhiều thứ linh tinh: phóng đại, đổ lỗi, ghen tị, chỉ trích, làm ra vẻ, lôi kéo lòng tin, phàn nàn, cảm thương chính mình, gặm nhấm quá khứ, lý trí hóa, bịa chuyện, chẻ sợi tóc làm tư, hợm hĩnh, đánh giá, mù mịt trong những hoạt

động phù phiếm, tạo ra những xung đột, che giấu đi con người thật của mình, bầu vú vào một hiện thực ảo tưởng, v.v.

Ngay cả chuyện suy nghĩ nhiều đến thế ngày qua ngày cũng đòi hỏi một lượng năng lượng khổng lồ. Và nếu anh thêm vào đó một chút oán giận, hai ba kỷ niệm đau thương và một số *cảm xúc hút máu* nữa, thì anh có nguy cơ chẳng còn bao nhiêu năng lượng để chạy cỗ máy là chính mình!

Anh có hiểu không?

- Vâng, vâng, tôi rất hiểu. Lehya đã cho tôi một quy trình nhỏ giúp tôi dọn dẹp nội tâm của mình đôi chút.

- Hãy cẩn thận với ngôn từ của mình, Jonathan, một quy trình *nhỏ* chỉ có thể giúp anh dọn dẹp nội tâm của anh *đôi chút*. Nhưng cùng quy trình đó mà được trân trọng khác đi sẽ có thể giúp anh nhiều hơn thế nhiều.

Có Quyền năng Cá nhân có nghĩa là anh đã làm những điều cần thiết để giảm nhẹ đi sự tiêu phí năng lượng hằng ngày bằng cách xóa mờ đi Tầm quan trọng Cá nhân và giảm nhẹ tất cả những gì có thể làm anh ô nhiễm từ bên trong: kỷ niệm buồn, niềm tin giới hạn, cảm xúc hút máu. Có Quyền năng Cá nhân, nghĩa là thành công trong việc nâng cao năng lượng của mình và tăng khả năng chứa đựng năng lượng mà chúng ta nhận được mỗi ngày từ Tự nhiên. Thậm chí anh có thể tìm lại được toàn bộ 220 volts của mình: mức năng lượng nguyên thủy!

- Có Quyền năng Cá nhân quan trọng lắm hay sao? Jonathan hỏi, tò mò muốn biết những khả năng đặc biệt của bà lão như anh chàng hồi nãy đã đề cập.

- Nếu anh không hiểu lầm nghĩa của từ “quyền năng” thì đúng, có Quyền năng Cá nhân là chuyện tối quan trọng. Đầu tiên đó là một dấu hiệu của sự trong suốt nhất quán của anh, rồi nó cũng cho phép anh đánh thức những khả năng còn say ngủ trong sâu thẳm con người anh. Những khả năng có thể làm anh ngạc nhiên vô cùng, có khi chưa bao giờ anh dám mơ là một ngày nào đó sẽ sở hữu nó; những sức mạnh có thể chuyển biến cuộc đời theo kiểu cách mạng một khi anh có thể đánh thức và sử dụng chúng.

- Nelya là một người đặc biệt, Khayr quay lại phía họ và nói. Bà ấy đã thực hiện những tác động trên vật chất mà rất nhiều nhà khoa học trên khắp thế giới đã nghiên cứu và không tìm ra cách giải thích nào khác ngoài những tác động tinh thần của Nelya.

Nhiều người trong số chúng tôi đã đi khắp năm châu để gieo rắc hình mẫu của một cuộc sống tốt đẹp hơn. Một số người được tuyển chọn trong số tài năng nhất, ví dụ như Nelya đây, có nhiệm vụ là tạo ra những cú hích thể kỷ! Một khi cú hích đã được thực hiện thì mọi người tự cứu nhé!

Nelya và Khayr cười với nhau như những tri kỷ từ nhiều kiếp.

- Anh gặp ở đây những người đàn ông và phụ nữ phi thường, hãy noi theo sự đơn giản của họ, Khayr nói thêm.

- Ông nói xong chưa? - Nelya kêu lên và cười - Jony, anh nên biết rằng có một số người có quyền năng cao hơn người thường rất nhiều, cứ như thể họ đã được sinh ra để vận hành ở 350 hay 500 volts vậy. Nhưng ngược lại những gì người đời thường nghĩ, đó chưa hẳn là một món quà tốt lành đâu nhé. Thời gian đầu – hay những khi năng lượng này phóng ra – có thể cho rằng đây là một gánh nặng hay một lời nguyện đáng sợ nữa là khác!

Những người như thế phải học cách đưa tất cả những năng lượng này vào đúng kênh sử dụng, *trở thành người thiện và chính trực*, học cách dẹp bỏ những điều ô nhiễm nội tâm để tạo khoảng trống cần thiết trong lòng - *xóa nhòa Tâm quan trọng Cá nhân, trở thành tự lập, làm mỏng đi cái Tôi của mình, thanh lọc bản thân khỏi những kỷ niệm xấu*, v.v. – chưa chắc là người đó đã thích làm tất cả những việc trên. Bởi vì hầu như không phải bạn chọn có Quyền năng Cá nhân đặc biệt, mà là nó chọn bạn.

Vấn đề nằm trong khoảng thời gian phải chờ đợi cho những người này hiểu ra và chấp nhận Quyền năng của mình và chịu lao động để thuần hóa nó, năng lượng dư thừa thường bị cơ thể triệt tiêu. Nó trở lại, cơ thể lại triệt tiêu, và cứ thế xoay vòng vòng, kéo theo trầm cảm, rối loạn lưỡng cực, những khoảnh khắc tràn đầy sức sống tiếp theo sau là những thời kỳ mệt mỏi, tụt huyết áp, cao huyết áp và nhiều rối loạn tâm thể khác.

May thay – hoặc không may thay – rất ít người thuộc dạng bẩm sinh có *quá nhiều* năng lượng như vậy. Đối với những người còn lại, có được một Quyền năng Cá nhân lớn hơn chính là chìa khóa giúp họ áp dụng hiệu quả những công cụ và những Nguyên tắc của Core Gem.

- Anh theo kịp chứ? Khayr hỏi Jonathan, luôn bận tâm về độ thấm nhập những điều đã học của người học trò.

- Vâng, vâng. Tôi bắt đầu hiểu lý do của nhiều rắc rối của những người tôi từng biết.

- Tốt, nếu anh vẫn theo kịp đến đoạn này, đến lượt tôi muốn nói về một điều có thể giúp anh học nhiều hơn và nhanh hơn và vượt qua những giới hạn của mình: sự rối trí.

-Ồ, ông yên tâm, tôi theo kịp mà...

- Ý tôi không phải là nói anh đang rối, ông lão nói. Anh có lẽ cũng biết những nhà sư phạm tốt đều biết rằng khi một người học một điều mới, thế nào người ấy cũng sẽ đến một giai đoạn rất rối trí. Ngẫm một chút ta sẽ thấy điều này là logic thôi: anh đang bình yên ở một bên của thế giới, như ở bên cạnh một vực sâu vậy, và anh muốn vượt sang phía bên kia...

Khi anh *biết* tình hình thì anh sẽ thấy có những chướng ngại sau:

- thói quen ngày thường, điều khiến anh thậm chí không hề nghĩ đến thay đổi, điều khiến anh cứ đẩy mãi đến ngày mai – và có thể đến mãi mãi – những gì đáng lẽ anh có thể làm ngay hôm nay, bây giờ;
- nỗi sợ, khiến những kẻ can đảm nhất muốn quay đầu, bởi vì để lìa bỏ những gì ta biết rõ và làm chủ từ lâu là vô cùng khó;
- những niềm tin giới hạn ngăn trở anh tiến bước... thậm chí nó còn có thể chặn anh ngay từ bước khởi đầu! Làm sao có thể theo đuổi một mục tiêu mà thậm chí ta còn không tin rằng nó thực sự tồn tại?

Và thế đó, khi anh có thể vượt qua khỏi thói quen, phá bỏ được nỗi sợ mà không quay đầu bỏ chạy – cũng không trở nên hung hãn hay chối bỏ,

thiếu dung nạp hay gì gì nữa... và cũng không có niềm tin giới hạn nào chặn đứng nỗi nhiệt tình của anh, thì lúc đó anh nhảy được cú nhảy dũng cảm vượt qua vực sâu.

- Những điều đó thực biết bao, Jonathan nói, nhớ đến vụ rơi vào hang núi của chính mình.

- Đúng thế, nhưng rồi khi đó, ngay sau khi đã nhảy, chân đã rời mặt đất của cái đã biết, và trước khi thực sự đáp xuống được bờ bên kia... Khi ấy anh ở đâu?... Không ở đâu chẳng?... Ở mọi nơi!

Và chính là lúc đó, rồi tinh: đã rời khỏi một khung quen thuộc và chưa đạt được cấu trúc mới, chưa có một cái khung mới vững vàng, đáng tin cậy và dễ chịu như cái khung cũ. Khi ấy anh ở giữa hai thế giới, Jonathan.

Chỉ có một điều đáng nói ở đây: nếu anh chưa dám thực hiện bước nhảy, thì anh sẽ còn ở “bờ bên đó” rất lâu, rất lâu. Mà nay, anh đã có được can đảm như mơ, đã dám nhảy bước nhảy vĩ đại. Anh có thể chưa đến được Thế giới Mới, nhưng anh đã trên đường rồi, và hiện tại đó là điều có giá trị duy nhất chúng ta cần nhớ! Phần còn lại chỉ là vấn đề thời gian.

Sự bối rối chính là dấu hiệu cho thấy anh đang Học hỏi.

Marc ngủ gà ngủ gật.

Sự ngạc nhiên vì tỉnh dậy trong giường mình mà không biết làm thế nào mình đã về đến đó. Chớp sáng ban ngày lại đánh thức giữa đêm. Tất cả đã quá sức chịu đựng của anh. Cảm thấy cổ họng se lại, trí phán đoán không còn vững, Marc cuộn tròn trong chăn, gối co tận ngực, hai mắt mở trừng trừng nhìn vào bóng đêm.

Thình lình, tia sáng lại trở lại, vô cùng thực. Rồi lần nữa, lần nữa, rồi lại lần nữa... Và một giọng nói cất lên:

- Đã đến lúc anh khám phá một trong những điều quan trọng nhất mà ta được giao phó dạy cho anh.

Lần này, Marc nhận thức rõ ràng về giọng nói, nhưng nhận thức của anh lúc này chậm chạp đến mức anh không hề cảm thấy một chút ngạc nhiên nào, như thể anh đang chìm ngập trong một môi trường hoàn toàn vượt quá tầm hiểu của anh rồi.

- Anh không cần phải chấp nhận những gì ta sắp nói. Chúng ta cũng không chờ đợi là anh có thể hiểu. Chỉ cần anh ghi nhận. Toàn thức - với một chữ T hoa - hoàn toàn không phải loại Toàn thức hay tư duy nhỏ xíu ngày thường của anh với những suy nghĩ và lý luận diễn giải... « *Toàn thức* » là từ ta dùng để nói về phần tinh túy nguyên thủy của tất cả, điều đã sinh ra Vũ trụ và thúc đẩy Vũ trụ tiến hóa như ngày nay chúng ta đang thấy. Và ta đã từng nói với anh, Toàn thức ở đây chẳng phải là những Thượng đế của những tôn giáo, mà là một nguyên tắc khởi thủy, một “khởi ban đầu”, Toàn thức tinh khiết. Toàn thức của riêng anh chỉ là một mảnh rất nhỏ của Toàn thức viết hoa. Mọi điều khác trên thế gian này cũng thế. Chỉ là những mảnh, nhưng mỗi mảnh đều mang dấu ấn của toàn thể và là một ánh phản chiếu của toàn thể. Anh hiểu chứ?

Tinh thần của Marc rung dữ dội và anh nhận thức được một cơn lũ cảm giác: những đợt sóng màu sắc, những hòa âm không thể diễn tả, cảm giác rỗng rỗng kỳ lạ ở bụng, cùng những kỷ niệm về mỗi lần ghé thăm khác của giọng nói từ tận thời thơ ấu.

Vậy là anh đã biết giọng nói từ xa xưa đến thế ư?

- Những triết lý, những tôn giáo và những niềm tin từ khắp nơi trên thế giới này đã luôn kể đi kể lại về sự hiện diện của một Đấng sáng tạo, giọng nói tiếp tục.

Cảm nhận *song song* hai luồng ý nghĩ khác nhau thật là một điều kỳ lạ... Marc nghĩ và mỉm cười bằng nội tâm của mình.

- Mặt khác, trong thế giới của anh, người ta thường thắc mắc phải chăng con người đã được tạo ra với hình ảnh của Đấng sáng tạo ấy.

Có vẻ như việc trở nên rối rắm chính là ở chỗ trộn lẫn hai khái niệm đó. Con người có thể được tạo ra theo hình ảnh của Đấng sáng tạo của loài người, nhưng “Đấng” này lại là một ánh phản chiếu của Đấng sáng tạo của tất cả.

Giọng nói có vẻ như chờ đợi Marc trả lời. Anh căng thẳng, không biết phải làm gì. Anh nghĩ “Đúng vậy...” Giọng nói tiếp tục một cách trầm tĩnh:

- Từ rất xa xưa, những người nghiên cứu thần học đã cho rằng có hiện hữu Thượng đế hay cái Thiện, cái Ác và... Đấng sáng tạo ra vạn vật: Hỗn nguyên. Sự phân biệt này giúp giải thích rất nhiều điều, vượt hẳn phạm vi của Core Gem.

Một lần nữa, Marc lại cảm thấy mình cần tham gia vào cuộc trao đổi và đưa ra một cái gì đó mà anh mong sẽ được cảm nhận như một sự đồng ý. Không hoàn toàn là “Đúng”. Có lẽ là chấm hỏi.

Kỳ lạ thay, anh có cảm giác rằng giọng nói mỉm cười.

- Ta muốn trình bày ý tưởng về một Cấu trúc có thể của Sự sống. Một trong những con người các anh, tên gọi Albert Einstein, đã nói thế này: *Điều làm tôi quan tâm là khi tạo ra thế giới, Đấng sáng tạo đã có lựa chọn nào chẳng.* Anh biết rằng ông ấy nói gần đúng đấy. Những nhà vật lý đã

nhận thấy từ lâu rằng vào thời điểm khởi đầu, tất cả những tiến trình tự nhiên mà con người biết đều là một phần của một lực duy nhất và không thể phân chia.

Lần này, chính giọng nói có vẻ ngập ngừng. Như thể ý tưởng muốn truyền cho Marc có phần quá *nặng*, quá khó để hiểu đối với mức nhận thức của anh. Cuối cùng giọng nói tiếp tục cất tiếng:

- Ở thời điểm khởi đầu, lực này vốn là một thực thể tìm cách tiến hóa, cũng như anh vậy. Vào thuở rất xa xưa đó, để nhào nặn sự tồn tại của chính mình, thực thể ấy đã tích tụ được đủ năng lượng để nổ ra và tạo nên Vũ trụ hiện tại.

Đó chính là điều mà chúng ta gọi là Cú Ngã hay Cú rơi từ thiên đường, Sự Hỗn Độn – sự khởi nguồn của thời gian và sự tạo tác nên vũ trụ vật chất. *Một trở thành... cả một đội* hùng hậu.

Đó chính là lý do vì sao Thượng Đế không thể can thiệp để chỉnh sửa gì trong thế giới này: bởi chính Thượng đế hay thực thể ban đầu ấy - là tất cả, bao gồm cả chúng ta – đang tự tái cấu trúc, đang tiến hóa.

Marc sững sờ. Giọng nói để anh hấp thụ thông tin một lúc.

- Thế thực thể tuyệt vời ban đầu ấy là gì vậy? Marc hỏi giọng nói.

- Anh biết mà, anh cảm nhận được điều đó trong chính mình. Đó là Nguồn, là Cội rễ sâu xa nhất của tất cả những gì tạo nên sự sống trong anh. Là Nguyên nhân đồng thời cũng là Kết quả của mỗi đau khổ của anh. Và anh cũng có cảm nhận là điều đó đang chuyển biến trở thành điều gì...

Marc cảm nhận có điều gì đó bắt đầu xoáy tròn trong anh.

- Chúng ta là những Thiên thần gục ngã, là những Người mang Ánh sáng, là Quỷ dữ... Chúng ta chính là thực thể siêu phàm đó. Nó là chúng ta – thực thể ấy đang tiến hóa thông qua chúng ta.

- Aaaaaaa!!!

Ý thức của Marc kêu to bên trong dù không ra tiếng. Lực xoáy xé toạc anh ra như xé một tấm màng mỏng manh.

Thế nếu như thực sự thế giới này đã được tạo thành đúng là từ vụ nổ bùng của thực thể siêu phàm ấy vì nó tìm cách tiến hóa chính mình hơn nữa? Đúng như điều Marc vừa cảm nhận xé anh ra, để minh họa cho anh hiểu.

Tương tự như tổ tiên chúng ta sau mỗi mùa thu hoạch, cũng như chúng ta ngày nay mỗi khi phải thực hiện một lựa chọn, một ngày kia Nguồn gốc của Tất cả quyết định nhặt những hạt cỏ, tách khỏi lúa. Thì từ đó, trong mọi cổ tích và huyền thoại, trong anh, cũng như trong từng tạo vật đều có một phần “Thiện” và một phần “Ác” cùng tồn tại, và hai phần đó cũng không ngừng biến đổi.

Nhưng cẩn thận nhé! Cái *Thiện* và cái *Ác*, theo như ở đây ta bàn luận, không có ý đánh giá tốt xấu theo kiểu đạo đức. Chỉ là những mặt khác nhau của Lực nguyên thủy đang chuyển hóa.

Lúc đó, Marc cảm nhận trong chính mình một sự chống đối nổi lên. Tâm trí anh vùng dậy, với tất cả những gì anh đã được dạy bởi cha mẹ, bởi thế giới, bởi cuộc đời... Cái “ác” thì là *ác*! Sao có thể khác đi được?

Giọng nói vẫn cương quyết:

- Cái *Ác* hay cái xấu chính là cái *Thiện* đang hình thành nhưng chưa hoàn thiện. Bởi vì không có cái *Ác*, chỉ đơn giản là Lực nguyên thủy chưa được chuyển hóa.

- Vậy là tôi hình dung rằng Khối Nguyên thủy đã chọn cách phân hạch – theo nghĩa của vật lý nguyên tử - và trở thành Vũ trụ mà chúng ta biết ngày hôm nay, có phải thế không? Marc đánh bạo hỏi, bắt đầu hơi quen với ý tưởng kỳ lạ này.

- Đúng vậy, trở thành vũ trụ mà các anh biết, và cả những vũ trụ mà các anh không biết. Những nhà vật lý thuộc thế giới của anh vẫn đang luôn tìm kiếm một phần bị thiếu đi đâu mất. Họ tính ra được tổng khối lượng của Khối Nguyên thủy, nhưng khi xem xét Vũ trụ mà các anh biết, toàn bộ vật chất có trong đó vẫn là quá ít, thiếu mất một phần khổng lồ mà các anh không biết ở đâu. Anh có hiểu không?

Một điểm rất quan trọng: nếu Nguồn ấy, Khối nguyên thủy ấy đã tạo ra vũ trụ này để tự làm mới mình, tự tinh lọc, tiến hóa bằng cách này hay bằng cách khác... thì hẳn là hiện nay phải có hai khối, một là *Khối cũ kỹ*, và một thực thể mới, khác hẳn, một *Khối đã tiến hóa*, phải thế không nào? Và điều này đã được đề cập đến trong nhiều loại tài liệu cổ xưa mà chúng ta tìm thấy trong rất nhiều nền văn minh cổ.

- Nhưng... người là ai? chợt Marc kêu lên... Phải chăng người là...

- Là Khối đã tiến hóa? Không, ta là *Nó*, là *Cái đó*, ta là một phần của *Anh* và của *Họ*, ta là *Giọng nói*... Ta là Con đường dẫn đến Cái mới.

- Một con đường thì làm sao có thể nói được? Nhưng người rõ ràng là đang nói chuyện với tôi... Tôi không hiểu.

- Có một số điều vượt quá mức mà nhận thức của anh chấp nhận được, Marc ạ. Ta ở đây vì những người như anh. Và có những thực thể khác lo cho những người đang còn cần phải đi ra khỏi Rừng Đen. Sự sống có một mục đích, anh biết không? Nó tiến lên. Ta là Sự sống, và anh cũng vậy.

- Thế thì, Marc thử tóm tắt và mong được giọng nói ủng hộ, Vũ trụ đã biết và chưa biết mang trong bản chất của nó Thiện và Ác, đều đến từ Khối Nguyên thủy; trong khi Thiện ngày càng tinh túy sẽ dần được nhập vào Khối đã tiến hóa, thì Ác, là Nguồn còn thô sơ, thì đang được phát triển thành tinh tế dần, trong sạch dần, cùng với quá trình Tiến hóa, để một ngày cũng sẽ nhập vào với cái thiện và Khối đã tiến hóa, có phải thế chẳng?

- Rất chính xác. Anh có thể tìm thấy cách giải thích về sự Sáng thế này ngụy trang trong rất nhiều huyền thoại của mọi nền văn minh. Khái niệm nhị nguyên. Phần tối nhưng rất sáng tạo cần được giúp tiến hóa hay siêu thoát. Hai phần đối lập nhưng vẫn hòa quyện như Âm và Dương của phương Đông. Và cả nguồn gốc kỳ lạ của từ Lucifer, một tên khác của quỷ Satan, theo tiếng La tinh thật ra là “Kẻ mang Ánh sáng”, ý nghĩa này không có mấy người biết đến. Còn nữa, gốc Latin của từ Quỷ dữ, Devil, chính là mang ý nghĩa “bị phân chia, mất đi sự hợp nhất”. Thế mà nó được dùng ngày nay với cách giải thích đáng sợ, trong khi nó có thể được dùng như

biểu tượng cho Big Bang, sự phân chia vĩ đại thời nguyên thủy. Và anh có biết vạn vật đều mang cảm giác chia ly này tận trong xương tủy, như một sự xé tách khỏi Mẹ... Anh nghĩ cảm giác ấy là từ đâu ra?

Marc vừa cảm nhận được một cách có ý thức một điều mà trước kia anh chưa bao giờ nắm bắt được thật sự có ý nghĩa gì: một cảm giác giác ngộ, ý thức cất cánh bay lên.

Một thế giới những mảnh mầu rối rắm bỗng tự sắp xếp lại với tốc độ rất cao trong đầu anh, như một bộ tranh xếp hình khổng lồ có sự sống và tự hoạt động.

- Thực thể ấy, Nguồn, là quá khứ và là tương lai của Tiến hoá. Nó bị các anh xem là dữ ác chỉ vì nó không chịu sự thống trị của loài người, vì thế nó có vẻ nguy hiểm... cũng như lửa, như điện, như laser, như các kiểu rung động, các sóng, đã từng bị sợ hãi vì làm con người không hiểu, thấy lạ lẫm, hơn là vì chúng thật sự nguy hại cho con người.

Loài người, và không chỉ có loài người, là một kiểu giao diện giữa Lực chưa được chuyển hóa và Lực đã được chuyển hóa.

Điều này giải thích vì sao con người các anh có thể chơi với những thể lực mạnh hơn các anh rất nhiều.

Lưu ý rằng *giao diện* này cũng đang tiến hóa. Đó là một Lời nguyên đồng thời cũng là Món quà của các anh. Các anh là Người chuyển dạng vĩ đại. Thông qua các anh, vũ trụ chuyển mình. Đó là Nhiệm vụ của các anh.

- Như vậy, “Thiện” và “Ác” chỉ là những thái cực của cùng một lực: Toàn thức, là tia sáng của Khối Nguyên thủy, Marc nói. Theo cách hiểu này thì có thể giải thích được vì sao một “Thượng đế” nào đó sẽ không thể can thiệp để chống lại những sự tàn bạo của thế giới – chiến tranh và những

điều kinh khủng khác: Đấng tạo hóa chỉ là một Đứa bé mới sinh nếu nhìn từ tâm của Sự tiến hóa. Và đứa bé này cũng là... chúng ta!

- Đúng vậy, Người gieo hạt đang gieo chính mình.

- Và tất cả những chuyện kinh khủng mà chúng ta biết chẳng qua chỉ là biểu hiện của phần còn thô lậu của ta, đang trưởng thành dần dần.

- Logic đấy. Nhiệm vụ của các anh là rất lớn, bởi vì nếu cái Ác chỉ là biểu hiện của lực sáng tạo ban đầu, thì những điều kinh dị nhất thực sự là sản phẩm của con người, bởi vì Cái-Ác-thực- sự còn gì khác ngoài sự lật nhào *một cách cố ý* điều Thiện? Chính con người làm điều đó. Trên đường tiến hóa, Lực ban đầu bị làm cho thối nát... Cái Ác thực sự duy nhất là: biết điều gì là Thiện... và cố ý lờ nó đi.

- Được rồi, nếu tôi hiểu đúng thì cảm giác của chúng tôi khi đến gần rung động *thấp hơn* (điều Ác), hoặc rung động *cao hơn* (điều Thiện) sẽ tương tự như cảm giác khi bị đưa vào một môi trường mà đã không còn hợp với mình (Ác) hoặc chưa phù hợp với mình (Thiện). Cũng như điện là tuyệt, là tốt, là hữu ích,... nhưng không nên chọc tay vào ổ điện!

- Đúng vậy, và điện chỉ có thể tạo ra Ánh sáng khi tương tác với cực âm và cực dương, cùng hoạt động... Nói cho anh hiểu: câu thần chú *Abracadabra* trong tiếng Do Thái^[7] có thể tóm tắt tính chất của sự tạo thành vũ trụ về mặt hóa học. Nếu đọc theo chữ viết đường cày^[8], một ngôn ngữ cổ xưa, nó có nghĩa là *arba-dak- arba...* dịch từng chữ một có nghĩa là “*hãy để cho 4 triệť tiêu 4*”, hay “*vật chất và phản vật chất hợp nhất vào cội nguồn của sáng thế*”! Rất đáng ngạc nhiên, phải thế không?

Con người các anh từ hồng hoang đã tìm cách hiểu về Hành động đã tạo ra thế giới. Nhưng Hành động này chỉ cần là một Ý định, một chớp lóe của Lực nguyên thủy. Các nhà thông thái của thế giới các anh thường là đã tìm ra câu trả lời... mà không tự biết.

Dường như giọng nói lại mỉm cười, theo cách người ta thường cười với trẻ con. Marc cảm thấy được che chở, được ôm lấy. Anh biết rằng từ nay anh không bao giờ còn cô đơn nữa. Như thế Sự sống đã tỉnh thức trong anh.

- Mục tiêu cuối cùng của Core Gem, mà ta đã từng kể với anh, sẽ là giúp từng con người hòa hợp với cội nguồn đã tạo ra họ, và cho phép họ có thể tiến hóa ở tầm của họ - tầm Ma trận – và như vậy con người sẽ dự phần vào công cuộc giúp Khôi Nguyên thủy tiến hóa. Tất cả được thực hiện với tinh thần tổng hợp sức mạnh của những lực của Sự sống – *tất cả* những lực của Sự sống, tổng hòa – khác rất xa với cách nhìn buồn cười rằng cần hướng đến chiến thắng của cái Thiện trước cái Ác.

Hãy nhớ lấy điều này, linh hồn trẻ ạ: Sự sống, chính là anh, là Toàn thức của anh, là Thế giới và Vũ trụ mà anh đang sống... Anh là một trong những tế bào, vô cùng nhỏ nhưng từng tế bào đều quan trọng cả, của một tổng thể rộng lớn đến nỗi anh khó mà tưởng tượng. Anh và nó chỉ là một.

Sự sống cũng là Nguồn sáng tạo ra anh, Mẹ anh, mà có người gọi là “Hình thức Loài người”, là “Thượng đế”, và ta gọi là “Ma trận”. Và anh với Ma trận chỉ là một.

Sự sống còn là tất cả các dạng tồn tại khác, dù anh có cảm nhận được hay không, dù anh có thể chưa biết đến. Có một thứ là Năng lượng vũ trụ, mẫu số chung cho Tất cả. Có Toàn thức, tia sáng ấy chính là suy nghĩ của thực thể nguyên thủy. Và cuối cùng, dĩ nhiên, ta có Khôi Nguyên thủy, là nguồn gốc của tất cả đang lao động để đổi mới chính nó. Y như loài phượng hoàng siêu phàm.

Sự hiểu biết mới của anh về những cấp độ tồn tại cũng như hướng mở ra của Sự sống sẽ giúp anh điều chỉnh những kỹ thuật và công cụ hỗ trợ thay đổi để thích ứng. Anh sẽ nhanh chóng được học những điều đó.

Anh cũng sẽ khám phá một số con người *cùng pha* với một số cấp độ Tạo tác, và những người này không hẳn là giống anh, và anh cần học thích ứng với điều đó!... Anh sẽ học cách chơi với những cấp độ này, và học hiểu rằng cơ thể, ý thức và Toàn thức tương tác như thế nào để nhào nặn cuộc đời anh.

Cùng lúc với việc tạo tác Thế giới, anh tham gia vào sự tiến hóa của mình. Bằng cách thực hiện những ước mơ của mình, anh cũng đang hiện thực hóa giấc mơ hòa bình, an vui, hạnh phúc và hòa hợp của Nguồn chung của tất cả. Hạnh phúc không chỉ là một nhu cầu cá nhân, mà nó cũng là nghĩa vụ làm người của anh đó.

Thế giới là gì?

Là tâm hồn anh đang tự trải ra, tự mở ra và tự khám phá.

Phần III

SÁNG TẠO THỂ GIỚI

*Hãy cho tôi một điểm tựa
và tôi sẽ nâng bổng cả Trái đất.*
Archimède

Đã đến lúc sống cuộc đời mà anh đã tưởng tượng cho chính mình.

Henry James

- Sáng tạo thế giới à? Jonathan kêu lên.

- Đúng vậy, sáng tạo Thế giới, Khayr nói. Thế giới *của anh*. Chúng ta ngồi cùng một thuyền! Anh được tự do để thuyền trôi dạt hay quyết định sẽ cầm lái mái chèo và giúp tất cả đưa nhanh thuyền lên phía trước.

Ở thung lũng này, ngày nối tiếp ngày thật nhanh chóng. Tràn trề khám phá và học hỏi. Những tình bạn mới, những chứng ngộ mới. Và ông lão đã đón tiếp Jonathan Mac Roy lúc này lại đề nghị anh quay trở về thế giới bên ngoài. *Bên ngoài đó*, như người thung lũng thường nói, để hoàn thành sứ mệnh của mình.

- Tôi chưa thấy mình sẵn sàng, Khayr ạ. Tôi chưa hiểu biết đủ, tôi hoàn toàn không có đủ kiến thức để...

- Hãy tin tôi, ông lão đáp. Anh cần chia sẻ lại những kiến thức đã giúp anh lớn lên. Anh chỉ có thể khám phá ra Core Gem của mình khi ứng dụng những gì anh đã được học ở đây. Anh cũng sẽ nhận ra rằng những gì chúng ta đã làm ở đây chẳng qua chỉ là gieo vài hạt mầm thôi... Còn nhiều điều to lớn đợi ở phía trước! Trải nghiệm, là điều con người có được khi sống làm người, chính là điều sẽ trui rèn nhân cách và đưa Sự sống vào cuộc sống của họ. Hãy trở lại với cuộc sống để tìm thấy Sự sống. Lehya sẽ đi cùng anh.

- Và lúc nào thì tôi phải đi?

- Ngay khi anh cảm thấy có thể.

Cùng với kết luận kỳ lạ này, Khayr từ giã Jonathan, để anh về lại nhà Lehya. Cô đang sắp xếp đồ đạc.

- Vậy là chúng ta đi à? Jonathan hỏi cô.

- Đúng vậy! Ngay khi anh sẵn sàng.

- Nhưng tôi chưa sẵn sàng tí nào cả! Jonathan lại kêu lên.

- Tôi không nói ý đó, cô gái trả lời, cũng với vẻ bí hiểm như vẻ mặt Khayr nếu ông có ở đây. Trước hết, bây giờ anh có nghĩ rằng con người có thể thực sự tác động lên những điều mà trước kia anh cho là hiện thực không thể chối cãi và bất di bất dịch? Bây giờ thì anh biết rồi đó: sẽ không có gì xảy ra nếu anh không tin. Dù người ta có nhận ra điều đó hay không... Vì thế, anh chỉ thành công trong hiện thực hóa các ước mơ của mình nếu anh tin tưởng tận đáy lòng và không gì lay chuyển nổi là... điều đó là có thể! Vậy thì?

- Tôi chưa thấy có gì liên quan.

- Anh sẽ hiểu... Cũng cần lưu ý rằng có một sự khác biệt lớn giữa sự *đồng thời tương ứng*, những điều tưởng ngẫu nhiên nhưng không phải mà Carl Gustav Jung đã mô tả^[9], và sự *tạo tác*, những gì mà *anh* làm cho chúng xảy ra. Sự *đồng thời tương ứng* xảy ra với anh, như một dấu hiệu mà thế giới gửi đến cho anh, như một cái nháy mắt. Còn sự *Tạo tác*, là chính anh tạo ra nó, là một dấu hiệu *của anh* gửi cho thế giới, là anh nháy mắt với sự tiến hóa.

- Cô nói là “tạo tác”?

- Đúng vậy, *Tạo tác* và *Hiện thực hóa*, tạo ra hay biến đổi gì đó thành hiện thực. Đối với tôi hai điều này là một. Anh sẽ nhanh chóng được học về nghệ thuật và kỹ thuật trò chuyện với Vũ trụ, nhận được những câu trả lời, nhận được sự giúp đỡ và hỗ trợ để vượt qua những thử thách và thành công. Trong lúc chờ đợi, nói về sự Sáng tạo hay tạo tác, anh nên biết rằng có ba nhóm lớn:

- *Hành động*: để cải thiện sức khỏe, cơ thể, những khả năng thể thao, tình trạng căng thẳng hay thiền, và cũng cải thiện tâm lý, khả năng học, ghi nhớ, khám phá những tài năng...
- *Sở hữu*: sở hữu của cải vật chất, tìm được tâm hồn đồng điệu, tạo lập một gia đình, có một địa vị xã hội, một công việc tốt...

- *Sống*: có nghĩa là trở thành người đàn ông hay người phụ nữ mà mình vẫn tha thiết muốn trở thành. Chui ra khỏi cái kén của mình và trở thành con người mà mình-thật- sự-là sâu thẳm bên trong, thực hiện sứ mệnh của ta khi ta đến Trái đất này... và còn đi xa hơn thế nữa!

Cuộc nói chuyện bắt đầu đi vào một lĩnh vực hết sức thực tế và Jonathan rất thích điều này. Vừa giúp Lehya dọn nhà, anh vừa quyết định sẽ tin tưởng vào chuỗi sự kiện đang diễn ra, và chú tâm vào cuộc thảo luận.

- Đa số người ta khi nghe nói đến Tạo tác thì đều nghĩ đến *Sở hữu*, có phải vậy không?

- Với những người ít hiểu biết thì đúng. Nhưng Core Gem cao hơn nhiều lần so với một công cụ giúp anh làm giàu. Đó là một nghệ thuật sống, sống tràn trề sinh lực và tận hưởng chuyến du hành của ta trên Trái đất này một cách dễ chịu và hữu ích. Để có thể sử dụng tích cực những quyền lực của Sáng tạo, đầu tiên phải biết lắng nghe...

- ... lắng nghe ngôn ngữ của Vũ trụ?

- Chính xác. Điều đó sẽ giúp cuộc đời anh tốt hơn, tiết kiệm thời gian trong mọi lĩnh vực, tránh khỏi nhiều cạm bẫy, và cuộc sống ngày thường của anh như được rắc một ít phấn tiên rất dễ thương!

- Ngôn ngữ Vũ trụ, phải chăng chính là những dấu hiệu tinh tế khó nhận thấy dẫn dắt chúng ta qua cuộc sống này? Jonathan hỏi, không thật sự cần câu trả lời.

- Dĩ nhiên: những cuộc gặp gỡ may mắn, những quyển sách mở ra đúng trang cần thiết, những chỗ đậu xe đột nhiên trống, hoặc bỗng có người chiếm mất! Những dễ dàng hoặc không dễ dàng một cách bất thường khi anh nhắm tới một mục tiêu nào đó, những cơn bệnh nặng hay nhẹ xảy ra vào một thời điểm quan trọng, và tất cả hàng dãy những *ngẫu nhiên* mà anh chợt nhận ra ý nghĩa. Đó là cả một kho từ vựng biểu tượng phụ thuộc vào cảm nhận mà anh đang có. Ở đây không thể có từ điển viết sẵn, ấn tượng đầu tiên của anh là quan trọng nhất, mặc kệ nhiều tác giả và sách vở có nói gì đi chăng nữa. Nhưng anh đã biết điều đó rồi, phải không?

Jonathan mỉm cười vì Lehya lại đọc được suy nghĩ của anh. Anh đã quen với việc cư dân thung lũng đọc trong đầu mình như đọc một cuốn sách mở, nhưng vẫn thấy đây là một điều kỳ diệu.

- Đúng vậy. Có một ngày, tôi phải đi xem một căn hộ dường như phù hợp với mọi điểm trong nhu cầu của mình, thì người môi giới đến trễ cuộc hẹn. Mà tôi vừa gọi cho anh ta xong chứ đâu. Thời gian trôi qua, tôi đi qua lại và vô ý dẫm thẳng vào một bãi phân chó. Một nhé! Sau đó, một con bồ câu đậu trên cành cây ngay trên đầu tôi bĩnh cho tôi một phát. Hai nhé! Rồi đến một cái xe hơi chạy qua vũng nước, tưới tôi tung tóe từ đầu đến chân. Ba rồi nhé! Vẫn cứng đầu, tôi không bỏ đi, còn anh chàng môi giới vẫn chưa thấy đâu dù anh ta đã nói đang chỉ cách đó có năm phút. Rồi lại con bồ câu, lần này ị lên tay áo tôi. Bốn rồi! Quá sức, cuối cùng tôi đã hiểu ra thông điệp, và bỏ đi không quay đầu trở lại.

- Anh phản ứng nhanh quá hả! - Cô gái giễu tôi.

- Cuối cùng tôi chọn được căn hộ hợp với mình, là căn tôi đã xem đầu tiên, Jonathan nói tiếp, không ngẩng đầu lên. Còn « tòa nhà bồ câu » kia thì vài tháng sau bị đập bỏ bởi móng của nó có vấn đề và không thể cho ai ở được nữa... Thật cảm ơn mấy con bồ câu!

- Những chuyện như vậy rất thường xảy ra. Nếu lúc đó mà anh nhạy hơn một tí, hay tin vào trực giác của mình hơn một tí thì bài học đã không đến nỗi quái quỷ như vậy. Cuối cùng, trước khi chúng ta lên đường, tôi muốn báo trước với anh là bất chấp điều gì sẽ xảy ra trong tương lai, anh hãy nhớ không có gì là *ma thuật* cả, bởi không có gì là « không thể thực hiện trừ khi có thiên tài » hoặc « không thể chấp nhận nếu ta còn lóe một tí logic ». Khi anh biết mảnh của ảo thuật gia rồi thì sẽ thấy không có gì ma thuật nữa. Tôi sẽ giải thích anh nghe... Khi đó, anh vẫn có thể trầm trồ thích thú, mà lại được thêm cái hiểu vấn đề.

Còn nữa, anh sẽ nhận thấy chẳng có gì là chắc chắn một trăm phần trăm cả: Sự sống là tinh tế và không đoán trước được. Như Gill mà anh đã gặp ở thung lũng này có nói: *Một trong những cạm bẫy của siêu hình chính là niềm tin «vì chúng ta chịu trách nhiệm tạo ra mọi thứ, nên mọi thứ phải*

hoàn hảo»... Nhưng phải hiểu là nếu chúng ta hoàn hảo thì ta đã chẳng ở đây! Và cô ấy rất, rất có lý!

Nhiệm vụ của anh là thẩm nhập điều này trong hệ thống cá nhân của anh. Thất bại thường đến từ sự thiếu lòng tin, và sự thiếu lòng tin đến từ nỗi sợ thất bại. Nhưng nếu mọi thứ đều ở trong anh và rất cá nhân, thì tại sao anh lại phải sợ?

Anh không phải là « Thượng đế », Jonathan. Anh có thể là một hóa thân của Thượng đế, nhưng không có sự hoàn hảo như mơ đâu. Anh có những giới hạn của anh.

Khi đã nhận thức được điều này, anh sẽ thoát khỏi những nghi ngờ, hồi hộp, cùng tất cả những cảm xúc tương tự, bởi vì anh *biết* mình chỉ làm hết mức những gì mà một con người có thể. Anh biết là anh *làm tất cả những gì có thể* đối với một con người. Và điều đó đã là tuyệt diệu rồi! Và anh cũng hiểu luôn là ta không thể đi ngược lại với Sự sống...

Vậy anh hãy học cách tận dụng tất cả mọi thứ một cách hữu ích, và chuyển biến những gì mà người khác gọi là xui xẻo thành cơ hội đặc biệt. Và rồi: rộng mở chính mình đối với những bất ngờ. Mở rộng Cửa với những gì anh không chờ đợi không phải chuyện dễ dàng, nhưng chính điều đó sẽ dẫn anh đến với Core Gem của mình.

Cô gái dò xét anh bằng ánh mắt như thỉnh thoảng cô vẫn làm thế. Rồi cô nhắm mắt lại. Cô hít một hơi thật sâu và nói những lời này: « Anh đã sẵn sàng. Theo tôi... xa hơn nữa! »

Jonathan Mac Roy chợt có cảm giác là mình không còn trọng lượng. Những gì anh thấy méo mó đi, như thể thế giới quanh anh chập chờn như những quang cảnh trên sa mạc lung linh vì chuyển động của những luồng khí nóng. Một nỗi lo âu nhẹ nổi lên khi anh nhận thấy rằng mình không thờ nữa... rồi mọi thứ mờ đi.

Căn nhà trong thung lũng còn lại trống trơn.

Cách đó một quãng, một ông lão ngừng đôi tay đang trồng cây lại và ngược mắt nhìn lên trời. Ông mỉm cười.

Từ cái đêm mà tôi nhận thức được Giọng nói, và giấc mơ của tôi về Toàn thức, cuộc đời tôi có chuyển mình đôi chút. Với những gì Elean dạy, tôi bắt đầu vẽ những bức họa của chính mình. Tôi vẽ khá bản năng, và nói thật, khá thô thiển. Nhưng kết quả khiến tôi sửng sốt: có thể nói rằng tay tôi đã được *điều gì đó* hướng dẫn! Các bức tranh có thể bắt đầu khá lung tung, nhưng kết quả thường làm tôi không nói nên lời, vô cùng kinh ngạc!

Elean nói rằng tôi đã thành công đạt được sự chính trực và tôi đã trở thành một *kênh thể hiện*. Tôi không biết mình nên nghĩ gì, nhưng sự thực là ý tưởng cứ tuôn đến với tôi và toàn bộ cuộc đời tôi dường như chảy giữa thế giới này như một dòng sông rộng và mạnh mẽ.

- Dòng suối nhỏ nay đã trở thành dòng chảy mạnh.

Quay lại, tôi thấy Elean vừa xuất hiện. Tôi đã đưa cô một chìa khóa của căn hộ mình, và chúng tôi gặp nhau khá thường xuyên, nhưng vẫn rất chững chạc, vì Elean cứ lặp lại hoài rằng tri kỷ của tôi sẽ xuất hiện sớm thôi. Cá nhân mà nói thì tôi hoàn toàn không lãnh đạm chút nào trước cô giáo của mình. Tuy nhiên, tôi tin và tôn trọng cô ấy quá đỗi nên cũng kìm chế sự bông bột của mình lại theo lời cô cảnh báo.

- Đáng lẽ anh phải đoán rằng em sẽ đến, tôi trả lời. Jack vừa bay đi mất và cứ mỗi lần như vậy thì hoặc em, hoặc Lou sẽ xuất hiện trong vòng ba phút... Bao giờ thì em mới giải thích cho anh sự phi thường đó?

- Anh sẽ hiểu vào lúc cần phải hiểu. Anh đã liên lạc người hôm qua em giới thiệu về chuyện tranh của anh chưa?

- Rồi, cảm ơn em. Anh đã được cái hẹn vào mấy tuần tới. Phải nói rằng Lou và Elean không để tôi vẽ tranh “để chơi” như vậy lâu. Ý định ban đầu của Lou đã là giúp tôi kiếm sống, vậy là cả hai đã sắp xếp cho tôi gặp những người có thể tổ chức cho tôi những cuộc triển lãm đầu tiên. Việc có người nào đó cho rằng những sản phẩm của tôi cũng đáng xem tạo cho tôi

cảm giác là lạ... mà đồng thời tôi lại lý luận rằng sáng tạo để làm gì nếu như điều đó không đem lại điều gì cho ai cả. Có thể đó chính là vai trò *kênh thể hiện* của tôi như Elean đã nói.

- Nói này nghe, Elean, dạo này anh suy nghĩ rất nhiều. Anh muốn bàn bạc với em về một phương pháp *chọn lựa đời mình* mà anh đã nghiên ngẫm kỹ. Anh nghĩ điều này có thể hữu ích đối với những người cùng hoàn cảnh như anh hồi trước. Có thể dùng luôn cách này để hỗ trợ một ai đó...

- Anh lấy cảm hứng từ những giấc mơ của mình hả? Cô gái hỏi tôi.

- Hơ... không, không hoàn toàn như vậy. Ừ, anh không nghĩ là từ giấc mơ. Em biết đó, anh không phải một *Người du hành*. Anh có cảm giác mình lao động cả ngày lẫn đêm, và bây giờ anh nhớ giấc mơ của mình nhiều hơn, nhưng chưa đến mức sử dụng được chúng như em đâu. Anh không nói rằng ý mình hoàn toàn nằm trong triết lý mà Lou và em dạy anh.

- Không nhất thiết phải vậy. Dù tương lai đi theo hướng nào thì thành công luôn tỉ lệ thuận với độ nhiệt tình của chúng ta.

Nhiệt tình chính là chất men giúp hy vọng của bạn nổi lên tận trời xanh. Nó chính là ánh lấp lánh trong đôi mắt, là nhịp điệu tiếp cận, là độ rắn chắc của cái bắt tay, là ý chí và năng lượng không thể cưỡng lại được khi bạn trình bày các ý tưởng của mình, Henry Ford từng nói.

- Ngoài ra, em có biết là nguồn gốc xa xưa của chữ nhiệt tình là sao không: “*chứa đầy Thượng đế*”, tôi thêm vào. Ngộ không?

Elean mỉm cười. Cô luôn mỉm cười trước những khám phá của tôi, như thể khuyến khích tôi tiếp tục. Những khoảnh khắc đó tôi có cảm giác là cô đã biết từ trước tất cả những gì đối với tôi là một sự khám phá.

- Vậy thì? Chọn lựa đời mình... Cách của anh là sao? cô hỏi tôi.

- Thì là, anh bắt đầu từ nguyên tắc là: Cách tốt nhất để tiên đoán tương lai chính là tạo ra nó.

- Khởi đầu tốt đấy!

- Được. Rồi tiếp theo, có câu thành ngữ là cuộc đời luôn cho ta những gì mà ta hỏi xin từ nó. Anh nghĩ là điều này đúng không chê vào đâu được: cuộc đời *chỉ* cho ta những gì mà ta hỏi xin. Đó là điều đã ngăn chặn anh... trong quá khứ. Anh từng thuộc số những người cứ ngồi chờ sung rụng, nhưng lại thậm chí không thèm đi bước đầu tiên lại phía gốc sung! Ok, cho rằng anh nói hơi quá một chút: cuộc Đời đôi khi cũng cho ta những ngạc nhiên thú vị, như sự xuất hiện của em và Lou chẳng hạn. Nhưng nói chung Cuộc sống biết cách đá đít chúng ta khi cần.

- Còn cần phải biết nhận ra cú đá lông nheo của Cuộc đời đối với ta nữa, Elean chen vào, và biết chớp lấy cơ hội.

- Đúng vậy. Coluche có nói: *Cơ hội vẫn gõ cửa ta đấy chứ, không hôm nay thì cũng một ngày nào đó. Nhưng thường nó gõ một cách phí công.*

- Và Louis Pasteur còn thêm rằng: *Cơ hội chỉ mỉm cười với những ai đã chuẩn bị đủ để đón nó.* Vậy thì...

- Chúng ta cần phải chuẩn bị, tôi kết luận đầy hài lòng.

Sự tâm giao của tôi và Elean đã lấp đầy một khoảng trống lớn trong cuộc đời tôi. Khoảng trống đó anh bạn Lou không lấp được vì anh đến và đi lúc nào cũng quá đột ngột. Có nhiều chuyện xảy ra giữa tôi và Elean hơn là những điều mà từ ngữ có thể diễn tả được. Đôi khi tôi có cảm tưởng có hai cuộc trò chuyện cùng lúc xảy ra giữa tôi và cô, một có ý thức, và một cuộc trò chuyện tinh tế hơn như thể trong những giấc mơ... Cả hai cùng một lúc, trong khi tôi vẫn tỉnh như sáo!

Tôi nhận cái nhìn của Elean vài giây như thế để kéo dài giây phút tương giao huyền diệu này. Cuối cùng tôi quyết định nói cho cô nghe những gì mình suy nghĩ:

- Thế này nhé, anh nghĩ thoát tiên ta phải tìm ra công thức đúng. Công thức Diệu kỳ! Chúng ta biết rất rõ những gì ta không muốn, hoặc những gì ta không muốn nữa. Nhưng ta có thật sự biết *điều ta muốn* hay không? Anh cho rằng đôi khi – hoặc thường khi – chúng ta quá bị mắc kẹt trong sự ám đạm của cuộc sống. Bị ám bởi cảm giác “tôi chán quá rồi”, ta cứ bị giữ

chân trong vùng xám xịt, không đủ sức tập trung vào điều “tôi muốn” mà chính điều này mới có thể định hướng lại ý thức và hành động của ta.

- Đúng vậy đó, Elean nói. Cần phải tìm ra năng lượng để định hướng lại những suy nghĩ của ta. Anh có thể biết cách lý tưởng để phân tích điều anh mơ ước, và biến nó thành hiện thực bằng cách hành động... nhưng trước tiên phải mơ cái đã và điều này thì không ai làm hộ anh được!

- Đúng thế, vậy điều đầu tiên phải quyết định đó là: tôi muốn gì? Đưa ra một định hướng, dù có thể còn chung chung. Bởi vì một khi ta đã quyết định mình muốn đi đâu, dự án đó đã bắt đầu trên con đường dẫn thành hiện thực. Và nó vẫn còn là một ước mơ... chưa sờ chạm được, vì vậy vẫn còn dễ uốn nắn.

- Đó chính là lúc để gọt giũa.

- Đúng, anh đã nghĩ đến điều đó: Ta đã phát biểu ước mơ một cách tích cực chưa, theo từ dùng trong nhiếp ảnh là dương bản ấy? “TÔI... MUỐN... ĐIỀU NÀY” chứ không phải kiểu âm bản “Tôi KHÔNG muốn cái này / cái kia (NỮA)”?

- Thì đó, khi anh đi ăn nhà hàng, anh đâu có gọi món theo kiểu: “Tôi không muốn ăn xà lách đâu... và, hừm... cũng không ăn bít tết... và tráng miệng thì làm ơn đừng cho tôi ăn kem như lần trước nhé”!!!

- Trời ơi dĩ nhiên không! Nếu ta làm vậy, bồi bàn sẽ hoặc chờ cho đến khi ta nói rõ ta muốn gì, còn không sẽ ghét quá mang lên luôn cho ta món cũ.

- Vì thế phải gọi “TÔI... MUỐN... MÓN NÀY”.

- Thế đó. Rồi ta lại cần kiểm tra xem điều ta muốn có phải *chỉ* phụ thuộc vào ta hay không. Có nhiều người thiếu trách nhiệm nghiêm trọng... Họ ước những chuyện mà mình chẳng phải làm gì, như kiểu ước trúng số vậy. Nhưng xin lỗi nhé, chẳng phải mình bạn ước như thế, trời biết thương ai bỏ ai! Phải ước cái gì khác đi thôi.

- Chắc anh biết là con người có thể vượt qua một vài giới hạn *thông thường*, nhưng cũng không thể phi lý đến nỗi ước rằng *người khác* phải

thay đổi để ta có thể hạnh phúc tràn trề chứ hả! Phải có trách nhiệm, và tốt nhất là điều ước của ta nhắm đến việc chính ta đạt tới khả năng hành động.

- Cái đó thì anh hiểu rõ. Còn nữa, có lý lẽ nào cho phép chúng ta nhào nặn người khác vì lợi ích của mình?

- Rồi nha, Elean giải thích thêm, còn một hiện tượng gọi là “xung đột các Ý định” xảy ra khi có quá nhiều người cùng mong muốn một điều, chẳng hạn mong trúng số, khiến khả năng thành công của mỗi người sẽ trở nên rất mỏng. Một ngày nào đó em sẽ nói lại chuyện này với anh.

- Dù sao thì anh cũng đã hiểu rõ hệ thống rồi. Giờ đây anh thích trở nên tự lập và tự kiếm sống bằng một nghề mình yêu thích và có giá trị.

Elean cười. Cô có vẻ khá hài lòng về những tiến triển trong hiểu biết của tôi. Tôi cũng rất hài lòng, phải thú thực!

- Anh có cái đầu trên mây nhưng chân thì vững trên mặt đất. Mơ mộng và thực tế cùng lúc, đó là điều kiện lý tưởng. Và làm sao anh biết là dự án của anh có thể thực hiện được thực sự? Trong quy trình của mình, anh đã nghĩ đến kiểm tra điều này chưa?

- Có, dĩ nhiên, anh sắp nói đến đoạn đó đây. Bước tiếp theo sẽ là kiểm tra lại sự hợp lý và nhất quán của những gì ta mong muốn. Ví dụ, nếu ta muốn làm chủ một ngoại ngữ trong hai tiếng đồng hồ, sau khi tìm hiểu đôi chút thì ta phải thấy ngay là điều này khó thực hiện rồi đó... Ta sẽ hiểu rằng cách duy nhất để tự làm cho mình thất bại chính là đặt cho mình một giới hạn thời gian quá ngắn, không thực tế. Dĩ nhiên nếu có một mốc thời gian để nhắm tới thì ta mới phấn chấn được, nhưng không được quá gần đến mức phi lý. Người ta thường đánh giá quá cao những gì mình có thể làm được trong một tháng, nhưng lại đặt mục tiêu quá thấp cho những gì mình có thể làm được trong sáu tháng hay một năm.

Rồi sau đó, ta phải tìm ra cách nào biết được mình đã thành công hay chưa. Tự đặt ra những “tiêu chuẩn thành công”. Thật cụ thể, kiểm tra được.

- Anh nói có lý. Chúng ta cần có những dấu chỉ thành công cụ thể và ai cũng kiểm tra được. *Tự tin hơn hay cảm thấy khá hơn* là những mục tiêu

không cụ thể tí nào cả. ĐIỀU GÌ sẽ thay đổi khi mục tiêu đạt được? AI sẽ nhìn thấy những thay đổi đó? Điều đó sẽ giúp chuyển biến cuộc đời ta NHƯ THẾ NÀO?

- Phải cụ thể!

Chúng tôi cùng cười. Những ý tưởng tuôn trào một cách thật dễ dàng. Giờ tôi rất thấm cảm nhận “cùng tần số” với một người là như thế nào.

- Và một khi những ước mơ bắt đầu thò một chân vào thực tế, chúng ta cần đánh cho trứng nổi thêm một tí, tôi nói tiếp.

-Ồ! Chờ đã... Em nghe có ai đang đến...

- Lehyaaaaa! Jonathan kêu to trong tâm trí.

Thời gian dường như ngừng lại, và đối với Jonathan đang trôi nổi trong một vùng hư vô đen như mun, điều này không dễ chịu tí nào. Dù anh không còn cảm giác được cơ thể mình hay bất cứ chuyển động nào, anh vẫn có cảm tưởng mình đang du hành với một tốc độ không thể tin nổi. Và một mình.

Đột nhiên, cảm nhận kỳ lạ chưa từng thấy này cũng bắt đầu bị xáo trộn và khiến nhà khảo cổ nổi lên lòng lo sợ. Cứ như đang có một vết rách nội tại rất sâu, rất sắc, rất mạnh. Không thể chịu nổi.

Chính là lúc đó mà anh đã phải kêu la.

- Cứ cái kiểu anh tiến lên nhanh như thế này, anh cần có một tinh thần bất khả chiến bại, Lou cắt ngang, đột ngột xuất hiện trong căn hộ.

- Tôi đã nghĩ là anh, Elean nói, chào đón Lou.

- Anh nói “tinh thần bất khả chiến bại” là sao? Tôi hỏi, đã quá quen với những lần xuất hiện đột ngột của người thầy tư tưởng của mình.

- Tôi muốn nói rằng nhiều đàn ông và phụ nữ, một khi thành công chạm được mức ý thức mà anh đang hướng đến, thì sau không lâu ngã quỵ dưới áp lực.

Vì tôi vẫn im lặng và nhìn anh thắc mắc, Lou quay mắt sang Elean. Cô tiếp lời:

- Lần đầu tiên anh đối mặt với một hiện tượng dạng *không bình thường*, đầu óc logic của anh sẽ cố gắng nhét nó vào một khung đã biết để khiến anh yên tâm. Chuyện này xảy ra ngay cả đối với những điều nhỏ nhất, ví dụ tôi nói về một điều mà tôi tin và người tôi đối thoại không tin như tôi. Và rất thường xuyên, đối phương lướt qua hay bóp méo điểm chính yếu có thể khiến họ tin theo tôi hoặc bị thuyết phục.

- Chính vì thế mà khi anh kể với chúng nghe về những cuộc phiêu lưu của anh, không ai hiểu... hoặc không ai muốn hiểu, Lou nói.

- Tuy nhiên, sự phòng vệ tự nhiên đó không phải luôn luôn hữu hiệu, Elean tiếp lời, và nếu một ngày kia anh đắm đầu vào một trải nghiệm rất thật và không cách nào bóp méo nó để xếp vào những gì đã biết được nữa, ý thức của anh chỉ còn biết cách phản ứng bằng sự khô hời, ra vẻ thông thái, gây hấn, hay... phát điên. Vì thế, anh phải tự chuẩn bị cho mình những niềm tin vững chắc, hay như Lou gọi là tinh thần thép.

- Tôi từng trải qua nhiều chuyện kỳ lạ cùng Lou, tôi nói.

- Với Lou, ok... Nhưng khi anh chỉ có một mình, anh sẽ biết, cô gái trả lời và ném một nụ cười đồng lõa với Lou.

- Thông thường đó sẽ là một trải nghiệm rất đáng nhớ, Lou kết luận. Nhưng tôi cắt ngang hai người thì phải... Trước đó hai người đang nói chuyện gì?

- Marc đang nói về việc đánh trứng cho nổi lên thì phải, hình như vậy!

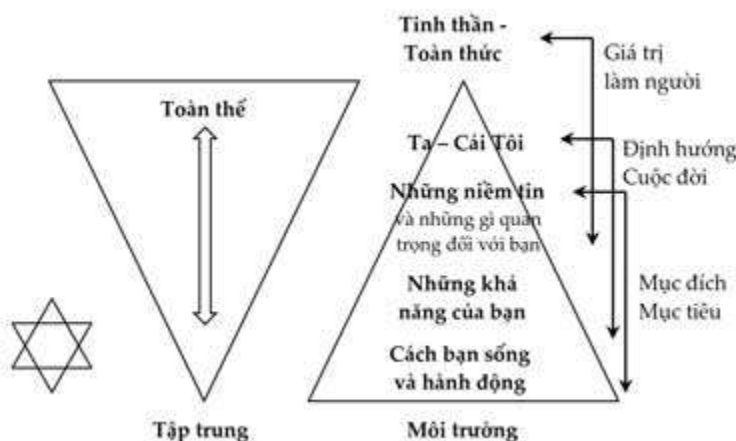
- Ồ, tôi nghĩ chuyện tại tôi nói trước đó khá ăn nhập chuyện anh vừa nói, Lou ạ. Lạ lắm, đôi khi ta xoay mòng mòng không tìm được cách giải quyết điều ta lo âu một thời gian rõ lâu. Rồi có một ai đó xuất hiện, không biết gì về vấn đề mà tự nhiên đưa cho ta giải pháp một cách tự nhiên và dễ dàng đến nỗi khiến ta thấy sao trước đó mình thật ngu ngốc!

Khi đó ta tự hỏi: Làm sao mọi chuyện lại thế được? Trước đó tôi đã có mọi dữ liệu... rồi vẫn bí... Rồi một người biết ít hơn tôi nhiều tự nhiên giải được bài toán làm tôi vò đầu bứt tai năm này qua tháng nọ... Tại sao?

Đơn giản là tại vì một hạt dẻ không thể nào thấy được vỏ của chính nó màu gì: khi ta ở trong một tình huống không thể thoát ra được, cách duy nhất để thoát ra là... bay lên cao hơn!

- Suy luận sáng đấy, Lou nói, nói nghe xem: bay lên *cao hơn cái gì?*

- Ở chỗ này ta bắt đầu cần đến khái niệm những “Tầng Logic”. Cái này đến từ Dilts, một tác giả Mỹ mà tôi đã đọc vài quyển sách. Ông ấy đã đúc kết những tầng trải nghiệm của con người một cách đơn giản và thực tế. Đừng nhúc nhích, tôi vẽ cho anh xem một sơ đồ nhé.

- Tôi thấy rắc rối quá đấy, Lou cười nói.

- Cũng có một lần tôi dạy anh được điều gì đó chứ nhỉ! Tôi đáp lại rất thỏa mãn. Tôi giải thích nhé: cấu trúc này tương đồng với câu nói của Albert Einstein: *Thế giới mà chúng ta tạo ra là kết quả của tầm tư duy của chúng ta. Nhưng nếu tư duy ấy tạo ra một vấn đề thì nó không thể được giải quyết ở cùng tầng tư duy ấy. Ta không thể giải quyết một vấn đề bằng cách dùng cùng một loại tư duy đã tạo ra vấn đề đó.* Vì vậy, nếu ta bay lên cao hơn theo những tầng tư duy logic ấy, ta sẽ thành công trong hầu hết mọi việc.

- Anh có vẻ hào hứng quá nhỉ, Lou nói. Cho tôi vài ví dụ xem nào?

- Ồ... Ví dụ rằng anh không thấy thoải mái ở nhà mình. Đó sẽ là vấn đề từ *môi trường*. Khi ấy, anh dọn nhà! Đó là một phản ứng căn bản thuộc tầng ngay phía trên *sống và hành động*. Rồi ví dụ khác, nếu gân cơ anh không đủ dẻo để xoay chân thật rộng, vấn đề thuộc về tầng *sống và hành động* – vậy thì anh sẽ đi tập thể dục, tập võ, nghĩa là cải thiện ở tầng *khả năng*! Anh thấy thông minh không?

Những ví dụ này còn đơn giản và “sát đất” trên Tháp các Tầng Logic. Bây giờ... lấy ví dụ ai đó nói với anh “tôi muốn bỏ hút thuốc lá” – vậy là tầng *khả năng*, thì nếu anh can thiệp bằng cách dạy anh ta đừng hút nữa (cùng tầng *khả năng*), hoặc vận động gia đình cấm đoán nhắc nhở (tầng *sống và hành động*) thì khả năng thành công sẽ thấp. Thay vì vậy, đi lên trên một tầng, đến *những niềm tin và giá trị*, hay thậm chí lên thẳng tầng nhân dạng: *Cái tôi*!

- Mạnh đấy! Anh nghĩ sao?

- Đây là cách can thiệp mà tôi vẫn luôn sử dụng, Lou trả lời với vẻ thú vị.

- Tôi thì tôi thấy hình này giúp mình hiểu hơn, tôi hơi cụt hứng vì thấy Lou dường như đã biết hết. Này nhé, chỉ một việc đơn giản là bỏ thuốc lá thôi, nếu nhìn nhận và can thiệp theo góc nhìn của tiến hóa con người thì nó khác với chuyện bỏ đi một thói quen. Và lên những bậc cao nữa xem, càng có giá trị. Nếu ai đó bảo tôi là: Tôi ung thư, anh ạ! ... Ồ, người đó gần

ung thư vào *Tôi* rồi! Muốn thoát khỏi kiểu nhận dạng cá nhân như vậy, ta cần đi lên tầng cao hơn: *Toàn thức*, hay Tâm linh. Tôi thấy kiến thức này thật hữu dụng.

- Tôi có nói ngược lại đâu, Lou khẳng định. Những Tầng Logic giúp anh đưa thêm nội dung sâu sắc vào Công thức Diệu kỳ của anh, giúp đẩy tư duy đến những tầng ý thức cao siêu. Lý tưởng là đưa con người đến tầng *Toàn thức*, đến *Toàn thức* viết hoa, từ đó ta bay lên cao hơn nhiều so với những mục tiêu ban đầu, giờ đây có vẻ nhỏ bé. Nói chung, ta sẽ thấy dễ đạt được hơn trước đây rất nhiều!

Elean dường như cũng biết khái niệm Tầng Logic từ hồi nào hồi nào. Cô tiếp lời:

- Nói về người có mục tiêu bỏ thuốc ở tầng *khả năng*, mà ta nâng đến tầng *Toàn thức*, thậm chí *sứ mệnh*, chẳng hạn: *bảo vệ sức khỏe của các con tôi*, vậy thì người ấy sẽ dồn tình yêu đối với con vào nỗ lực đạt mục tiêu.

- Nếu anh ta chỉ làm điều này vì ai đó khuyên bảo: cần cân nhắc chọn *Sức khỏe của tôi* hay *Niềm sung sướng khi hút thuốc*, thì chưa biết bên nào sẽ thắng, Lou nói tiếp. Nhưng nếu cân nhắc đó biến thành *Niềm sung sướng khi hút thuốc* hay *Sức khỏe của các con tôi* thì anh đoán xem cán cân nghiêng về đâu?... Động lực khác hẳn, phải không?

- Tôi nghĩ ta có thể tăng ý chí thực hiện các mục tiêu bằng cách nhắm đến một cụm “*Tôi + Toàn thức*”, biến các mục tiêu trở thành vô cùng đáng thay đổi.

- Thế đấy, khi ấy mục tiêu trở thành một cái gì thực sự đáng giá... một *Sứ mệnh*! Khi ấy, ta có thể thấy hình như mình hơi xa rời mục tiêu ban đầu, nhưng không sao cả vì *Sứ mệnh* kia bao trùm hầu hết các mục tiêu nhỏ cơ mà.. Bởi vì anh chỉ có thể thực sự hạnh phúc khi tất cả những điều đối với anh là quan trọng đều được thỏa mãn. Và tôi không chỉ nói đến tài chính hay vật chất đâu nhé.

- Điều hay ở đây là bằng cách phóng tầm mắt lên cao như thế, Elean thêm vào, anh sẽ không có nguy cơ chọn lầm một mục tiêu mà cuối cùng

dù có đạt được nó cũng không tạo cho anh trạng thái mong muốn, ví dụ như niềm hạnh phúc. Mắt anh nhìn vào mục tiêu lớn của cuộc đời, và thế là các cánh cửa trên đường đi đó mở ra, cho phép anh hướng đến những điều gì quan trọng nhất đối với mình.

Tất cả những điều ta vừa nói chỉ có giá trị khi con người chấp nhận rời khỏi những tầng tư duy mà mình quen thuộc xưa nay. Bạn muốn phần còn lại của cuộc đời mình dùng tư duy của tầng nào?

- Đừng như trẻ con thế chứ! Lehya kêu lên.

Một hình hài sáng rực vừa xuất hiện bên cạnh Jonathan. Anh cho rằng đây là Lehya, nhờ vào cái vị mà anh thường cảm thấy khi cô có mặt. Cảm nhận thật kỳ lạ.

- Không thể để anh một mình một phút nào hay sao, cô càu nhàu. Anh lái chính mình như máy bay xoay vòng đêm mù tối vậy! Tinh thần của anh là bánh lái, ở đây lại càng rõ ràng hơn bất cứ đâu. Bình tĩnh lại nào!

Với sự xuất hiện trở lại của Lehya, sự bình an trở lại với tâm trí Jonathan mới trước đó còn cho là mình đã hoàn toàn mất lý trí. Giờ anh hiểu thật sự rằng những lực mà mình đang thử chơi với và tưởng có thể làm chủ được thật ra mạnh hơn anh tưởng nhiều.

- Anh cần phải có sự chính trực không tì vết. Những suy nghĩ của anh hướng con người anh đi. Sự thật đấy. Một suy nghĩ lệch lạc và anh sẽ bị bắn đi đến tận đâu tận đâu. Nào... bám lấy tôi... và ta đi... *xa hơn nữa!*

Một lần nữa cái cảm giác tăng tốc và xoáy tròn lại đến, nhưng lần này có kiểm soát. Cứ như thể được ngồi cạnh ghế của phi công một máy bay chiến đấu đang nhào lộn biểu diễn vậy. Đáng sợ, nhưng vẫn ổn định và an toàn. Tâm trí Jonathan được bàn tay bậc thầy của Lehya dẫn dắt, xuyên không gian và thời gian, đến tận...

- Đã đến lúc chơi trò phản biện, Lou nói. Anh phải xem xét *siêu mục tiêu* của mình bằng cách phóng tầm mắt về tương lai, xem:

- Anh sẽ ra sao nếu như anh đạt được mục tiêu của mình?
- Cái con người tương lai ấy có thật là anh không?
- Khi đã đạt được mục tiêu ấy, anh sẽ làm gì tiếp với cuộc đời mình?
- Cuộc sống gia đình hay hôn nhân của anh sẽ ra sao?
- Sự nghiệp của anh lúc ấy sẽ như thế nào?
- Nếu có thể xảy ra một vấn đề bất ngờ nào đó, có thể là gì?
- Điều tồi tệ nhất có thể xảy ra, dù xác suất có nhỏ đến mức nào, là gì?
Cố hình dung xem...
- Sau khi thành công rồi thì tất cả năng lượng mà trước kia anh dùng để nhắm đến mục tiêu đó, bây giờ anh sẽ quay hướng vào làm việc gì khác?... Anh có những giấc mơ nào khác cho tương lai? Anh sẽ đi tiếp đến đâu nữa?

- Anh sẽ cần trả lời rất trung thực, Elean nói. Hãy để những câu trả lời đến một cách tự nhiên và từ đó quyết định anh có đi tiếp con đường đã chọn... hay không! Anh cần cân nhắc cái được và cái mất để quyết định hoàn toàn chín chắn.

- Ê, hai người! Hai người làm gì vậy? Tôi đang giải thích phương pháp của mình để chọn lựa cuộc đời, rồi bây giờ tôi lại phải trả lời chất vấn là sao!

- Marc, chúng tôi đâu có chất vấn anh, Lou trả lời. Anh cần trả lời cho lựa chọn của mình thôi. Anh đã chọn một con đường kỳ lạ, chính anh cần đánh giá mình sẽ có thể đi đến đâu. Lúc này cần bày hết bài ngửa ra bàn: những điểm mạnh, điểm yếu của anh là gì. Làm thế nào để cân bằng thuận lợi và khó khăn! Để không tự tạo ảo tưởng về khả năng thành công trên con

đường anh muốn đi, chuyện rất quan trọng là anh làm sao để cán cân nghiêng về phía có lợi cho mình.

- Nay, Elean xen vào và đưa cho tôi một tờ giấy, anh chia giấy thành hai cột đi. Viết một bên danh sách tất cả những điểm mạnh và bên kia, những gì anh cho là điểm yếu của mình. Và nhớ quy luật này nhé: mỗi điểm yếu viết ra anh phải tìm được hai điểm mạnh.

- Nếu anh chấp nhận xem xét những mặt sáng và mặt tối của chính mình, nếu anh đầu tư thời gian thích hợp để đặt mục tiêu một cách đúng đắn, nếu anh nâng mình đến những bậc ý thức cao, và nếu anh chấp nhận sự giúp đỡ của... những điều cao hơn anh mà anh chưa hiểu... thì khi đó bất chấp anh viết cái gì bên cột điểm yếu, cán cân cũng sẽ lệch về phía có lợi cho anh. Bởi vì anh đã chịu hành động bằng Toàn thức.

Lou White nhìn tôi rất lâu bằng đôi mắt xám phớt xanh.

- Và anh có chắc mình có khả năng phân biệt được cái gì là vật cản còn cái gì là yếu tố có thể giúp đỡ anh không? Anh có thực sự biết điều gì sẽ giúp mình chiến thắng? Có khi nào thành công sẽ là kết quả của sự hoà hợp của tất cả những tính chất của anh, bất chấp anh có thể đánh giá chúng là thuận lợi hay bất lợi?

- Chắc các anh biết là một quyết định chỉ tốt khi nó đã được thực hiện chứ! Phải hành động. Chẳng có gì nấu chín sẵn và rơi vào miệng ta cả, như câu tục ngữ « *Giúp mình trước đi rồi trời sẽ giúp* » đó. Nhưng nói thật nhé, tôi không hề có ý làm việc cùi cùi đến chết để được hạnh phúc đâu, *nếu cứ làm việc chăm chỉ là sẽ giàu thì chắc con lừa nào cũng có móng băng vàng*. Dĩ nhiên phải đầu tư thích đáng vào lúc đầu, và gieo gì thì gặt nấy. Nhưng nếu ta biết cách gieo cho khéo léo thì...

Người đàn ông đang nói có dáng dấp và thổ âm của người Ái Nhĩ Lan mà Jonathan quá quen thuộc. Anh nhìn quanh. Có thể nói rằng anh đã đổ bộ trong một quán rượu ở hòn đảo quê hương mình!

Chỉ có một chi tiết lạ, trang phục của khách trong quán rượu cứ như thể đi thẳng ra từ một bộ phim lịch sử. Và một lần nữa, Jonathan lại chỉ có một mình.

- *Ai xin sẽ được, ai tìm sẽ thấy, ai gõ sẽ được mở cho. Bởi vì người xin sẽ được nhận, người đi tìm sẽ tìm thấy, và người gõ cửa sẽ thấy cửa được mở.* Một người thuyết giáo cao tuổi hô lên, giọng cao vọi bia nâu. Có viết trong Kinh thánh cả đấy. Nếu anh chấp nhận lời phán ấy, anh cũng chấp nhận ý tưởng là Cuộc đời luôn cho anh điều anh hỏi xin.

Nhiều ánh mắt đồng ý quay nhìn ông già. Sung sướng vì được lắng nghe, ông nói tiếp:

- Đó là một ý tưởng rất có sức mạnh vì nó là thật, tôi tin như vậy! Và nó cũng là con dao hai lưỡi nữa, vì đây là nghịch lý đầu tiên. Nếu anh không làm gì cả, sẽ... không có gì xảy ra cả! Và nếu anh làm *quá*... cũng chẳng có gì xảy ra cả. Mọi người thừa biết cảm giác khi ta hùng hục chạy theo một ước mơ nhiều năm trời mà nó vẫn ngoài tầm tay: bị ám ảnh quá bởi một điều gì cũng chẳng có lợi, còn có hại là khác. Nhiều người bị mắc kẹt y hệt

như con khỉ thò tay qua cái khe quá nhỏ của một cái hộp để nhặt hạt dẻ, cứ khư khư nắm chặt hạt dẻ trong nắm tay thì lại không rút tay ra được.

Jonathan đang lắng nghe bằng một tai vì tâm trí anh bận suy nghĩ xem Lehya đâu rồi, thì một người đàn ông to béo râu đỏ bù xù nháy mắt với anh một cái. Anh không hiểu gì hết, bèn quay sang nhìn ông già đang thuyết giảng.

- Giải pháp là gì? ... Mở nắm tay ra, thả tâm trí tự do, học cách hành động mà không hành động, để cho Ý định của mình tìm cách phát huy tác dụng... Cứ hình dung tâm trí mình như một bộ phóng, nếu ta khư khư không buông tay thì dự định của ta không cất cánh lên được! Tất cả những gì ta cần làm là mở tâm trí mình ra. Mở ra! Mở rộng tâm tư duy.

Như vẫn thường xảy ra khi còn ở thung lũng với Lehya và những người khác, Jonathan bắt được một suy nghĩ bay qua: *Tất cả mọi tạo vật sống đều có cấu trúc khiến cho nó có thể là một trạm thu sóng tuyệt vời.* Hình như đó là câu của Alain, một triết gia Pháp. Jonathan ngẩng đầu lên vừa đúng lúc gã thủy thủ râu tóc hung lại nháy mắt với anh một cái nữa!

Anh tin rằng Lehya chắc chắn cũng đang ở đâu đây... Đột nhiên, anh có một thoáng trực giác: anh nhìn vào tấm gương to treo trên tường quán rượu. Không thấy Jonathan ở đó. Gương mặt đang soi gương không phải gương mặt của anh.

Thế này là thế nào?

Một người khác lên tiếng. Câu chuyện thảo luận thật kỳ lạ giữa không khí của một đám bạn bè tụ tập nhậu nhẹt chiều hôm, Jonathan nghĩ.

Nếu anh và Lehya đang mang bộ dạng khác, và cả hai đang ở trong một quán rượu Ái Nhĩ Lan, giữa một nhóm có vẻ quen biết họ từ lâu... vậy họ có thể đang ở thời đại nào nhỉ?

- Cứ thế, những hành động cụ thể của anh sẽ được hướng dẫn bởi ý thức, ở mức độ cao nhất của anh, nhà hùng biện mới nói thao thao. Cứ như thế lựa chọn sống của anh là một trái pháo sáng bắn vào tương lai, vạch một

con đường sáng lòa và Ý thức anh cứ thế mà đi theo, như theo một sao chổi dẫn đường xuyên đêm tối.

- Với trạng thái tinh thần này – một người đàn ông khác tiếp lời – anh kiểm chứng dễ dàng rằng *ai xin sẽ được*, và rằng *có những cánh cửa mở ra cho anh ở những nơi không ngờ nhất, ở những nơi mà đối với người khác thì sẽ không có cửa*. Mỗi hành động của anh là một dấu hiệu thêm cho việc hiện thực hóa điều anh muốn. Ban đầu anh sẽ có thể trật đường, và phải những giới hạn hai bên cứ như hòn bi khi đang trượt xuống trong một ống thủy tinh thì va vào thành ống, nhưng anh sẽ học được cách chú ý đến ngôn ngữ Vũ trụ, đến những dấu hiệu rất nhỏ nhưng chỉ đường cho anh đi... Anh sẽ tập trung hơn... và ngày qua ngày anh sẽ ngạc nhiên ngày càng nhiều về đoạn đường dài mình đã vượt qua!

Jonathan nhận ra kiểu nói chuyện quen thuộc mà những cư dân thung lũng vẫn sử dụng... Có phải Lehya đang muốn cho anh thấy rằng xưa nay, những người như họ vốn vẫn hiện diện ở khắp nơi?

- Quan trọng là lòng tin trong anh, người đầu tiên nói ban nãy lại cất tiếng. Đó là điều giúp anh vượt qua những giới hạn của chính mình. Một khi anh đã thực sự thấm nhuần điều gì là mục tiêu cuộc đời mình – dù bên ngoài điều đó là tầm thường hay quan trọng sống còn – thì nó cũng bắt đầu hiện hữu trong anh, thông qua anh, xuất hiện dần trong hiện thực của anh.

- Vậy thì, để xác định phương hướng cho cuộc đời của mình, tôi tóm tắt với Lou và Elean, gần như là chúng ta phải xác định được *Công thức Kỳ diệu* cho mình.

- Anh có biết trò chơi tìm ra tác giả của mỗi ý tưởng mà người khác nói ra không? Lou hỏi tôi.

- Không, nhưng tôi học chơi nhanh lắm, tôi cười trả lời.

- Thế này nhé, hãy tưởng tượng là trên tất cả chúng ta có một bầu vĩ đại chứa tất cả những kiến thức của Loài người kể từ khi con người xuất hiện. Hít một hơi thật sâu và cho phép điều cần đến... đến trong anh. Tin tưởng, và nói ra điều chợt đến với tâm trí anh. Anh cũng có thể gọi ý nghĩ ấy đến.

- Ồ... tôi quả thật có một ý nghĩ... nhưng hoàn toàn không chắc tác giả là ai... Câu đó là: *Vào khởi thủy của thời gian, ngôn từ và phép thuật thật ra chỉ là cùng một điều, một điều duy nhất*. Có phải câu này của Sigmund Freud không?

- Giỏi quá, Elean kêu lên. Trước đó anh thực không biết câu này à? Quả thực là của Freud. Tiếp tục đi, anh đến đâu rồi?

- Ừ thì tôi đang tóm tắt cho hai người nghe phương pháp của tôi để lựa chọn cuộc đời của chính mình... Vậy là, sau khi xác định Công thức Kỳ diệu, sau đó ta cần phải bay cao lên, không phải là trèo lên phía trên đường cao tốc đâu Lou nhé!

- Dĩ nhiên, *Càng lên cao chúng ta lại càng nhìn được xa*, một câu ngôn ngữ Trung Hoa có nói, Lou nói và nháy mắt với tôi.

- Bởi vì *Từ thung lũng chúng ta thấy nhiều thứ vĩ đại, nhưng từ đỉnh núi nhìn xuống vạn vật đều nhỏ bé*, Elean đối đáp chan chát, và câu này là của Gilbert Keith Chesterton.

- Ồ là! Thôi đủ rồi hai người, làm tôi sợ quá.

- Được rồi, anh nói tiếp đi, Elean nháy mắt động viên tôi.

- Ok. Bước thứ ba là: kiểm tra tính bền vững của dự án của ta. Bởi vì *Hạnh phúc là gì nếu không phải là sự hòa hợp thực sự giữa con người và cuộc đời mà người ấy sống?*Ồ, tôi vừa chộp được suy nghĩ ấy đấy!

- Và đó là của ai? Lou hỏi.

- À, anh đòi hỏi quá nhiều ở tôi rồi...

- Bước thứ tư, Lou thay tôi nói tiếp: hòa hợp các lực âm dương.

Điều này là rất quan trọng, bởi vì không có gì là hoàn toàn trắng hay hoàn toàn đen. Chúng ta mang trong lòng tất cả...

- *Sự cân bằng - dây căng hai thái cực.*

Còn ai nữa ngoài ta đi thăng bằng trên dây.

Elean ngậm nga có vẻ thơ mộng.

- Và rồi đã đến lúc chuyển sang giai đoạn hành động! Tôi kêu lên hào hứng. Đây là lúc thích thú nhất.

- Vậy mình họa bằng một câu trích dẫn xem, Lou đáp. Nếu ý anh là hay, thì nó rất hòa hợp với những dòng chảy tự nhiên của Sự sống, dòng chảy của mọi lực hòa hợp. Chắc chắn có nhiều suy nghĩ của những người đi trước anh đã nói về điều đó... Hít sâu nào... nói tôi nghe.

- Hơ... « *Người quân tử làm trước khi nói, sau đó nói tương ứng với những gì mình làm, Khổng Tử.*

- Tuyệt vời, thật sự rất giỏi. Tôi tự hào về anh!

Ơ kìa! Lần đầu tiên tôi nghe Lou khen mình. Tôi nhìn chăm chú xem anh có đùa không.

- Anh đã sẵn sàng rồi đó. Bây giờ chúng tôi sẽ có thể trò chuyện với anh về sự tạo tác, điều này sẽ hữu dụng cho anh về nhiều mặt khi anh thực hiện những dự án của mình. Tôi sẽ chỉ anh làm cách nào sử dụng những khả năng toàn diện của bộ não nhằm thu thập nhiều thông tin hơn và thu hút được nhiều hỗ trợ hơn trên đường theo đuổi những mục tiêu và ước mơ. Đó

là điều bắt buộc, đặc biệt nếu điều anh thiếu là biết thật sự mình muốn gì, muốn đi đến đâu!

Trước khi đến được giai đoạn đó, tôi muốn anh làm hai điều này, sẽ rất có lợi cho tương lai của anh. Điều thứ nhất là thiết lập *công thức cuộc đời* cho mình. Có nghĩa là tôi muốn anh viết ra giấy những thành tựu cụ thể anh muốn đạt được cho những năm sắp đến. Nhớ là phải tôn trọng vài quy tắc đơn giản sau đây:

- Viết trên một tờ giấy trắng đủ dày để giữ được lâu,
- Chọn một tên gọi đơn giản và hấp dẫn, viết trên đầu tờ giấy,
- Đầu tiên viết một cái tóm tắt về kết quả cuối cùng anh muốn đạt được, tối đa bốn dòng,
- Dùng thì hiện tại và xưng « tôi »,
- Và phía dưới, mô tả cuộc đời anh muốn một cách chi tiết và đầy đủ.

Tôi nhào đi tìm ngay sổ tay để ghi lại những gì Lou nói.

Cuối cùng thì cũng có một lần Lou cho tôi một bài tập cụ thể!

- Hãy nói rõ những gì anh muốn đạt được cụ thể cho năm nay, Lou tiếp, về vật chất cũng như tinh thần, cho cá nhân, nghề nghiệp và xã hội.

Khi tôi nói *những thành tựu*, tôi muốn nói đến một mô tả về cuộc sống của anh, giàu chi tiết, về chính anh, khi đó anh sống với ai, tình trạng gia đình hay tình yêu, công việc, tiền bạc, sở hữu được gì, v.v... Viết ra tất cả những gì anh nghĩ đến, viết cả số nếu cần. Không cần quan tâm là cần phép màu gì thì chuyện đó mới xảy ra.

Khi tôi đã ghi chú xong, tôi ngẩng lên như ra dấu muốn nghe Lou giải thích thêm.

- Sau khi làm xong tờ công thức cuộc đời hai năm sau – năm năm sau (khi mục tiêu đạt được) – bảy năm sau (hai năm sau khi đạt được mục tiêu), rồi thì anh viết vào tờ giấy thứ hai tất cả năm bước mà hồi nãy anh đã khám

phá đó: công thức kỳ diệu + tăng nhận thức đúng + độ bền vững + cân bằng các lực âm, dương + kế hoạch hành động cụ thể.

Sau đó bỏ hai tờ giấy này vào một phong bì, và để mặc kệ chúng trong đáy ngăn tủ nào đó. Thịnh thoảng *ngẫu nhiên* lấy ra xem khi nào anh thấy thích, khi đột nhiên nghĩ tới, thường là mỗi năm một lần, chỉnh sửa đôi chút, cải thiện, cập nhật, và anh sẽ được sự ngạc nhiên dễ chịu khi thấy đoạn đường dài mình đã đi được, thường là còn tốt đẹp hơn những gì bây giờ anh mong ước!

Elean nhìn chúng tôi, môi điểm một nụ cười nhẹ. Tôi hiểu rằng cô đã đi cùng con đường mà tôi sắp đi đây. Từ bao lâu rồi nhỉ?

- Hãy nhớ rằng quan trọng là con đường anh đi, còn những thành công chỉ là những dấu chỉ cho anh biết là đã đi đúng đường. Còn bây giờ, em muốn anh làm điều thứ hai nhé. Anh biết rằng em là một Người du hành, nên em sẽ chỉ anh cách thực hiện một *Vòng tròn Ước mơ*.

"Thường cười và cười sang sảng; được những người thông minh tôn trọng và được những em nhỏ yêu thương; được biết có ai đó đã dễ thở hơn nhờ sự hiện diện của ta trong cuộc đời này.

Đó chính là một cuộc đời thành công."

Ralph Waldo Emerson.

Lehya... thì là anh chàng thô lậu râu tóc đỏ, tiến đến gần Jonathan.

- Anh nghĩ gì về chuyến du hành nhỏ của chúng ta?

- Điên thật đấy! Làm sao cô làm được vậy?

- Đầu tiên, anh cần quan sát kỹ phong cách của mình nhé. Du hành giữa các lớp trải nghiệm của loài người mà cứ như vậy là không được. Để có thể hành động cho phù hợp, anh cần phát triển một thái độ đúng.

- Thái độ đúng là sao?

- Đúng vậy, luôn luôn sẵn sàng ứng phó mọi thứ, đồng thời cũng có thái độ vui sống, hài hước, thư giãn, vui vẻ và biết tôn trọng. Anh phải giữ cho mình ít bị để ý, sẵn sàng hành động, không thể đoán trước và thích ứng thật nhanh.

- Phì... chắc phải sống nhiều đời nữa thì tôi mới trở thành như vậy được!

- Hoặc *du hành* nhiều lần nữa. Còn nữa, giữ mình tách biệt để quan sát tình huống cũng rất hữu ích. Nó sẽ giúp anh học từ từ mà không nhìn đường còn xa quá mà phát hoảng. Anh cũng sẽ nhờ vậy mà tránh được nản chí, tránh những phản ứng cảm xúc thái quá. Cẩn thận nha! Tôi không bảo anh phải cắt đi mọi cảm xúc, chúng ta không thể sống thiếu cảm xúc được. Chúng là động lực để anh tiến hóa. Chỉ là anh cần học quản lý chúng thôi, như vừa rồi trong lúc chúng ta du hành vậy.

- Cô nói là du hành à? Jonathan kêu lên.

- Tôi là một Người du hành, tôi đã nói anh nghe chưa nhỉ?

Vì vậy, tôi du hành suốt... Anh muốn chúng ta đi nữa không?

Ánh nhìn quyến rũ của Leahya vẫn xuyên qua ngoại hình thô thiển của chàng râu tóc đỏ. Jonathan Mac Roy nhìn quanh mình một lần nữa để làm

quen với ý nghĩ rằng đây chỉ là một giấc mơ đơn giản. Rồi anh quay sang phía người bạn đồng hành của mình. Lehya mỉm cười.

- Mọi thứ đều có thể, nhà khảo cổ lẩm bẩm để đáp lại.

Một ánh chớp sáng xuyên qua đôi mắt của Lehya. Lại cảm giác bay thốc lên. Không có cơ thể, nhưng ý thức vẫn nguyên vẹn. Đi xa.

Trong căn phòng ám khói của quán rượu, cuộc trò chuyện đang hồi sôi nổi. Chẳng ai chú ý đến hai người vừa biến mất.

- Nói về Vòng tròn Ước mơ... Có nhiều cách thực hiện. Em sẽ chỉ cho anh một cách để khởi đầu. Anh chỉ cần tuân tự làm theo những gì em giải thích, đơn giản lắm:

- Lấy một tờ giấy trắng, vẽ một vòng tròn khá to;
- Bắt đầu từ một bên, vẽ một đường xoáy thu hẹp dần, hướng về tâm. Viết tóm tắt trên đường xoáy này những gì anh ao ước cho anh và người thân, cho cuộc đời anh nói chung trong những năm tháng sắp đến. Viết ra những ao ước cả về vật chất lẫn tinh thần, bao nhiêu tùy anh, chỉ luôn biết là vòng xoáy đang thu hẹp dần. Nhớ lựa chọn cho kỹ.
- Một khi vòng xoáy đã viết đầy, điều anh ao ước nhất tự nhiên sẽ nằm rất gần tâm, việc sau đó anh cần làm là viết quanh vòng tròn ban đầu những gì anh mơ ước cho nhân loại.
- Cuối cùng, gấp tờ giấy làm bốn và mang theo anh một thời gian, một ngày một đêm chẳng hạn, để thấm anh vào nó và thấm nó vào anh. Vài ngày sau, xếp nó vào cùng một phong bì với bài tập khi nãy của Lou.

Sau khi ghi chép cẩn thận bài tập Vòng tròn Ước mơ của Elean, tôi đánh bạo hỏi:

- Có hơi hơi giống một nghi thức huyền bí không?

- Anh nghĩ vậy cũng được, cô trả lời. Anh có quyền năng nhào nặn cuộc đời mình. Về chuyện đó thì không có gì là *luôn luôn* có hiệu quả. Chỉ có một điều sẽ luôn có hiệu quả đó là tin ở chính mình, ở những điều mình cảm nhận và những gì mình có thể thực hiện. Hãy bắt nguồn từ nguyên tắc là ý chí của anh làm được tất. Sau đó hành động và tin tưởng vào những gì mình làm... và rồi ghi nhận kết quả.

Những nghi thức giúp anh tạo phản xạ có điều kiện. Nghi thức giúp anh đưa mình vào tâm trạng phù hợp để có niềm tin dễ dàng hơn và mạnh mẽ hơn. Nhưng bản thân cái nghi thức đó thì không có ý nghĩa riêng. Anh hiểu điều đó mà, phải không.

Lúc này Lou quan sát chúng tôi, không nói lời nào. Mắt anh nheo lại như đang đọc trong đầu tôi. Một tia sáng bạc thu hút sự chú ý của tôi về phía cửa sổ. Khi tôi quay đầu qua phía đó, Lou đứng lên và nói:

- Chúng tôi phải đi đây. Anh có đủ việc để làm cả ngày rồi nhé... Còn chuyện cuối cùng này. Chắc anh có để ý là tại này không bao giờ đề cập đến những vấn đề và những lo âu của cuộc sống. Lý do rất đơn giản: suy nghĩ sẽ tạo ra sự vật. Và những người bi quan sẽ không bao giờ đến được các vì sao để khám phá bí mật của chúng. Bi quan hay lạc quan chỉ là những thói quen của tâm trí, tâm trí của anh – vậy nên anh có thể chọn con đường, mặc dù đương nhiên anh vẫn có thể cân nhắc, tính toán cả những mặt tối và mặt sáng của cuộc đời mình.

- Người chỉ nghĩ đến thành công sung sướng ra sao thì dễ thất bại. Người đã tính trước khi thất bại mình sẽ làm gì, thường thành công, Elean xen vào.

- Chính xác đấy, Lou đồng tình. Anh có thể vừa tiên liệu và tính toán về những trục trặc có thể xảy ra trong cuộc sống mà vẫn hướng tâm trí của mình đến hạnh phúc và một cuộc sống tốt hơn. Chúng ta không mê tín, nhưng định hướng tâm trí của anh chắc chắn dẫn dắt đời anh. Dễ hiểu thôi rằng nếu anh đi mà mặt luôn luôn quay về hướng bức tường thì thế nào cũng có lúc mũi anh đụng tường! Vậy nên, hãy nhìn về hướng anh muốn đến. Dễ mà. Hơn nữa, một người bi quan có thể mong gặp điều bất hạnh một cách vô thức, chỉ bởi vì vô thức muốn chứng minh rằng ta có lý khi đã bi quan như thế! Chúng tôi không nói anh trốn tránh sự thực, chỉ muốn anh biết rõ những lực đang tương tác để anh có thể điều chỉnh thái độ cho thích hợp... và biết cách tung mình về phía ánh sáng.

- Chúng ta là những Thiên thần bị đọa đang tìm lại Ánh sáng, tôi đáp lại như âm vang, không suy nghĩ.

Lou và Elean nhìn tôi với vẻ tò mò và thỏa mãn, và Lou hỏi tôi tìm câu đó ở đâu ra.

- Ồ, không có gì. Câu này cứ lớn vồn trong đầu tôi vài hôm rồi. Tôi cũng không biết vì sao mình nói ra câu đó nữa.

Chúng ta là những Thiên thần thất vọng đang tìm lại Ánh sáng, tôi tự lặp lại với chính mình, hơi mỉm cười.

- Những thiên thần bị đọa đi tìm ánh sáng, Jonathan nói với Lehya.

Dù nhà khảo cổ không thấy được nụ cười của người dẫn đường, nhưng anh cảm nhận rất rõ cảm tưởng và cảm xúc của cô. Hai người đang trôi vun vút trong một không gian rất khó diễn tả, giữa nơi không có gì cả và nơi chứa tất cả, với một tốc độ gần như lập tức.

Lehya đã giải thích cho Jonathan rằng tâm trí ta có thể di chuyển lập tức giữa một điểm này và một điểm khác của sự tồn tại, và rằng Vũ Trụ chỉ có giới hạn là ở trí tưởng tượng của chúng ta, nhưng anh cần phải đạt đến được một độ kiểm soát tâm trí đủ cao để có thể cảm nhận điều đó. Còn hiện tại, anh nên trải nghiệm thận trọng thôi, cô có nói... May mà cô nói vậy, vì Jonathan đã thấy vất vả để duy trì tốc độ học tập hiện tại rồi. Mọi thứ ập đến với anh quá nhanh! Và bất chấp anh có phát triển ra sao, anh vẫn được giục giã phải đi nhanh hơn nữa.

- Những Thiên thần à?... Ừ, có thể nói vậy, Lehya trả lời người được cô bảo vệ. Còn nói về ánh sáng, tôi dẫn anh đi gặp một người hay lắm. Kìa, ta sắp tới rồi... Anh có thấy cái điểm kia không?

Jonathan có thấy rõ một điểm ngay phía trước họ. Chính xác hơn là anh *cảm thấy*, bởi cảm giác đó không chỉ dành cho thị giác mà đúng hơn là... toàn thể. Vượt quá nhiều lần so với tập hợp năm giác quan cùng lúc mà anh đã quen với thân thể bằng xương bằng thịt của mình.

Theo như anh dần hiểu, Lehya và anh đang du hành trong một vũ trụ mà tất cả chỉ là thông tin dào dạt, và chỉ có hệ thống cảm nhận về tinh thần của anh mới có thể cho anh cảm nhận được các kiểu «hình ảnh sử dụng được». Có thể nói rằng ngày thường Lehya đã không cảm nhận thế giới xung quanh giống như Jonathan. Lúc này đây, trong « không gian » nằm bên ngoài không gian và thời gian này, Lehya mời nhà khảo cổ khám phá

những gì cô cảm nhận, thế giới của cô... và hai người tiến vào một vũ trụ lạ thường chỉ toàn là những nếp cuộn đường cong.

- Con người là điểm hội tụ giữa Trời và Đất, thực thể chào đón hai người lên tiếng. Chào Lehya, chào Jonathan.

Cũng kỳ lạ ngang với việc thực thể này biết tên anh, Jonathan cũng biết tên người đó: Philipp Aureolus Theophrast Bombast von Hohenheim! Một linh hồn rất già. Jonathan thậm chí biết hết về sự tồn tại của ông, những cuộc đời, những gì ông đã làm. Người ta gọi ông là Paracelsus^[10].

Lehya ra hiệu cho Jonathan giữ trầm tĩnh và thích ứng với thế giới của người bác sĩ và nhà giả kim nổi tiếng này.

- Con người chỉ nhìn thấy được một nửa của Vũ trụ, thực thể tiếp tục, nhưng họ có khả năng thâm nhập vào những bí mật của nửa còn lại. Cũng như tâm hồn con người được thể hiện qua cơ thể của họ, tâm hồn của thế giới cũng thể hiện qua vũ trụ bao quanh chúng ta. Các bạn có hiểu không?

- Có, Philipp ạ, Lehya nói. Tôi đến giới thiệu với ông người bạn của tôi. Tôi dẫn dắt anh ấy đi tìm Core Gem.

-Ồ! Tốt lắm. Chàng trai trẻ ạ, nhận ra các dấu hiệu là điều quan trọng, nhưng cũng cần tạo ra các dấu hiệu nữa, bởi vì sự thật là tâm hồn của thế giới *tưởng tượng* ra những gì mà con người tạo ra. Anh hiểu không?

- Tôi hiểu, Jonathan gật đầu. Khi nói *tưởng tượng* là ông muốn nói đến điều gì?

- Anh thấy đó, tâm hồn của thế giới tạo ra những *hình ảnh* mà sau đó con người nghĩ ra và tạo tác trong môi trường thiên nhiên họ sống. Chính vì thế mà tâm hồn con người mới có khả năng điều khiển các tinh tú, định hướng các sự kiện và thậm chí tạo ra những tạo vật mới.

- Tạo ra những tạo vật mới sao? Jonathan hỏi vẻ trầm ngâm. Làm thế nào con người có thể tạo ra những tạo vật mới hơn là chính mình?

Thực thể dường như có một nụ cười.

- Anh thật khôn lanh đó. Anh có biết một tiếng vọng là gì không? Paracelsus hỏi anh, hơi quay về phía khác và chỉ về phía xa. Nào, kêu một tiếng, thẳng về phía trước, cho nó vọng lại đi, và cảm nhận.

Jonathan nhìn Leahya, cô có vẻ không nao núng gì. Sau một chút ngần ngại, anh hét lên một tiếng về phía mà thực thể đã chỉ về. Tiếng hét phát từ cổ họng anh tạo ra một làn sóng tràn qua không gian, để lại phía sau một vệt trên đường nó qua. Nó biến mất, để rồi xuất hiện trở lại rất nhanh. Tiếng hét quay lại với Jonathan với một tốc độ cực nhanh, như một con quái vật hú hét: những điểm không hoàn hảo trong âm thanh đó được nhân lên gấp mười, trở thành một tiếng rống khủng khiếp quay lại đổ ập vào anh.

Sức mạnh va chạm lật nhào Jonathan, như bị quét bởi một cú nổ bom. Toàn bộ tinh thần anh co giật vì khủng khiếp.

- Anh đã hiểu chưa? Paracelsus hỏi anh.

- Tôi cần phải hiểu điều gì? Jonathan kêu lên, vẫn còn bị sốc bởi hậu quả của tiếng hét của mình quật lại mình.

- Leahya? Thực thể quay lại nói với cô gái.

Cô quay về hướng ban nãy và thốt lên một tiếng hét tuyệt thanh thoát, tiếp theo đó là một tràng giai điệu nhịp nhàng, và cuối cùng là những từ “yên bình”, “thấu hiểu”, “hạnh phúc”.

Những âm thanh và từ ngữ biến mất và trở lại được phóng đại nhiều lần, mạnh hơn nhiều lần. Sóng tạo ra bởi Leahya mở rộng đến nỗi nó gần như phủ khắp chân trời, lúc này lấp lánh những màu sắc đột sau lộng lẫy hơn đột trước. Đi trước làn sóng dội ngược về dường như còn có một bài ca và khi lướt đi lại để lại một vệt dài lộng lẫy như đuôi một sao chổi.

Sóng dội tiến tới với một tốc độ chóng mặt, ào đến Leahya lúc này đang đứng trước mặt Jonathan. Vào giây cuối cùng, cô gái đột ngột tránh sang một bên và làn sóng phủ chụp lấy Jonathan. Hai mắt nhà khảo cổ mở to, miệng tròn vo và tâm trí anh thoát ra một tiếng kêu sáng khoái không thể diễn tả nổi.

Jonathan Mac Roy tưởng mình đã chết ngay khoảnh khắc ấy. Chưa bao giờ anh biết đến một cảm nhận tương tự, tuyệt vời mênh mông. Toàn bộ “thực thể” của anh khi ấy run lên như không biết dừng. Thời gian như treo lại, và Jonathan mất ý thức một lúc... có thể là tinh thần anh bay lên đến mức anh không thể giữ được ký ức về lúc đó. Rồi anh cũng “hoàn hồn” và lại nhận ra Lehya và thực thể kỳ lạ mà cô đã dẫn anh đến thăm.

- Bây giờ anh đã hiểu chưa? Ông nói. Tất cả những gì anh gửi đi sẽ trở lại với anh mạnh gấp trăm lần. Chỉ là ý thức nhỏ bé ngày thường của anh lọc đi và không cho anh thấy. Ở đây, anh cảm nhận được rõ hơn. Điều này cho phép anh trở nên to lớn hơn chính mình, bằng cách gieo ngày hôm nay những hạt cho tương lai.

Jonathan nhìn Lehya và Paracelsus áp lòng bàn tay vào nhau, các ngón tay đan lấy các ngón tay, như để chào tạm biệt. Một tích tắc sau đó...

Jack đến đậu trên cánh tay tôi! Thường ngày con quạ không thân thiện như thế. Ở bên ngoài, mặt trời đã lặn và một ngôi sao sáng đẹp lấp lánh phía trên những mái nhà. Tôi đã « chấm » ngôi sao này rồi, đôi khi trông thấy nó. Nó là ngôi sao *của tôi*, dấu hiệu may mắn của tôi và là người bảo hộ cho tôi. Hôm nay nó sáng quá.

Con chim nhìn tôi, đầu hơi nghiêng, như muốn làm cho tôi hiểu một điều gì đó.

- Mà mày muốn kể gì cho tao nghe, Jack? Tôi hỏi nó.

Rất nhanh, như đã từng xảy ra với Lou và Elean, một ý nghĩ xuyên qua tâm trí tôi. Tôi có cảm giác bối rối là hình như nó đến từ con quạ này... Nó nói: *Hãy quan sát ngôi sao của anh đi, nó sẽ dẫn lối cho anh*. Rất có thể là tôi đã tưởng tượng ra, nhưng có một-cái-gì-đó-chẳng-biết-là-cái-gì khiến tôi tin là chính con quạ đã trả lời tôi. Tôi nhìn Jack kỹ hơn nữa, nhìn chăm chăm vào mắt nó, và đột nhiên tôi tin là đã thấy nó mỉm cười. Đầu nó còn gật gật nhẹ như muốn khẳng định điều đó nữa chứ!

-Ồ con quái này! Mày làm gì tao thế hả? Tôi kêu lớn tiếng, và cười vì phản ứng của chính mình. Nếu ai đó mà thấy tao nói chuyện với một con chim thì sao nhỉ, danh tiếng của tao thế là đi tong ... Thôi được rồi, tao cũng chẳng có danh tiếng bao nhiêu mà sợ mất.

Con chim đập đập cánh, và tôi để ý thấy nó đậu trên tay tôi mới nhẹ nhàng làm sao, không hề làm tôi đau. Tôi chưa bao giờ có chim chóc đậu vào người trước đây, nhưng tôi tin là một con chim đậu đáng ra phải quặp chặt hơn thế để có thể đứng vững... Jack chỉ chạm khẽ vào tôi thật nhẹ nhàng! Một ý nghĩ khác xuyên qua tâm trí tôi.

Chộp lấy và giữ lại thật nhẹ nhàng, và buông ra thật cương quyết.

- Ê, thật là mày nói chuyện với tao đó hả, tôi trả lời con quạ trắng.

Và, bạn tin tôi hay không cũng được, con quạ lại gật gật đầu!

- Ok, Ok, đợi tí... Mà muốn tao hiểu điều gì?

- Hãy luôn lắng nghe ngôn ngữ Vũ trụ, giọng nói trong đầu tôi tiếp tục. Hãy chăm chú lắng nghe, thì cuộc sống sẽ không cần cảnh tỉnh anh một cách thô bạo, đôi khi.

- Giải thích tao nghe nào... tôi cũng dùng ý nghĩ để hỏi, nhìn chăm chăm con chim.

- Nếu anh bỏ sót một dấu hiệu, Sự sống sẽ gửi lại cho anh một lần nữa. Nếu anh cứ bỏ lỡ lần nữa, lần nữa, lại lần nữa thì con quạ sẽ phát cáu lên và mổ cho anh một cú. Nếu anh còn lơ đi dấu hiệu, con quạ sẽ kẹp anh. Có thể đau đấy.

- Cũng giống như có những người không chịu lắng nghe cơ thể mình để rồi lâm bệnh nặng, phải không? Tôi trả lời thành tiếng với Jack.

- Hay khi anh đã thay đổi mà điều không tốt vẫn quay trở lại, đó là cách để anh chứng tỏ với Cuộc sống những sức mạnh mới của mình. Hãy chứng minh rằng anh đã thật sự thay đổi bằng cách đẩy lùi điều không tốt ấy xa khỏi mình lần nữa.

Khỏi phải kể với các bạn sự lạ lùng khi thấy mình trò chuyện với một con chim, dù nó có trắng đến mức nào đi chăng nữa. Có vẻ như con chim đã quyết tâm thắt chặt mối liên hệ với tôi.

Đột nhiên, tôi hiểu những lần đến và đi của nó. Tôi có cảm giác mình đã vượt qua một thời kỳ bị quan sát, như một đệ tử xin theo học và phải kiên nhẫn vượt qua một số thử thách trước khi được sư phụ nhận vào sư môn.

- Tôi không phải sư phụ của anh, giọng con quạ vang lên trong đầu tôi, cắt ngang những suy nghĩ của tôi. Anh sẽ học tạo ra thế giới của mình, thực thi cuộc đời mình. Tạo ra chính mình. Có lẽ anh sẽ khám phá được Viên ngọc Nội tâm của anh.

- Ngọc ngọc gì cơ? Tôi đùa đùa hỏi lại.

Từ này đột nhiên làm bật lên trong tôi một dòng những ý nghĩ bất ngờ: *tâm vui vẻ, yêu chính tôi, cơ thể tôi, niềm vui, yêu thương...*

Tôi quay lại nhìn Jack và hỏi nó là có phải Lou sẽ dạy tôi tất cả những điều này không, hay tôi sẽ phải học từ nguồn nào khác. Nó trả lời “Đúng rồi!”. Làm tôi nhớ đến những câu trả lời mâu thuẫn của Lou và Elean.

Con quạ lại nói:

- Những Người Du hành thì mơ, họ sống chân này chân kia trong mỗi thế giới, vừa ở đây vừa ở đó. Còn những Người tạo tác thì chắc chắn sống ở đây.

- Tao là một Người Tạo tác, tôi nói với Jack, tao cũng không hiểu lắm tại sao.

- Đúng rồi đó, quạ khẳng định. Những Người Du hành rời khỏi Trái đất này đến thăm những thế giới khác, những dạng tồn tại khác, và đem về đây những hạt giống của một thế giới tốt hơn. Họ sống và hoạt động thường trực trong trạng thái ý thức biến đổi.

- Tao có thấy như vậy...

- Còn anh, anh phải làm việc để biến những *giấc mơ* của những Người Du hành muốn chuyển tải cho Loài người vào những sản phẩm vật chất. Đôi khi anh cũng sử dụng những *giấc mơ* của chính mình, nhưng cho những việc khác. Khi nói đến giấc mơ, tôi không nói đến những dự định hay tham vọng của anh, hay những giấc mơ cá nhân của anh, hay những giấc mơ mà bộ não của anh sản xuất mỗi đêm để sắp xếp lại những gì anh đã học ban ngày. Ở đây tôi đang nói về Nghệ thuật Mơ mà những Người Du hành sử dụng.

- Tao hiểu mà, tôi khẳng định.

- Anh sẽ dùng *mơ* để đi tìm thêm thông tin cho mình khi điều đó là cần thiết. Nhờ thế anh sẽ học nhanh hơn, và tìm được những câu trả lời nhanh hơn. Anh sẽ duy trì và nuôi dưỡng những liên kết của mình với Thiên nhiên, với Trời và Đất.

Con quạ ngừng lại một lúc như để tôi có đủ thời gian nhập tâm. Trong một thời gian rất ngắn, tôi đã chuyển từ việc cảm nhận ý nghĩ trong đầu đến cảm nhận được một giọng nói thật sự. Tôi vẫn không biết mình đang trò

chuyện thật đến cỡ nào, và phải chăng tôi đang tự bịa ra những câu trả lời cho chính mình, nhưng tôi đang học thêm được nhiều điều... và đây lại chính là những điều trong giai đoạn này đang làm tôi thắc mắc.

Tôi tiếp tục để Jack nói và cố gắng học hỏi nhiều nhất có thể, về thế giới... và đặc biệt là về chính mình!

- Thế còn việc sử dụng những trạng thái ý thức biến đổi thì sao? tôi hỏi.

- Anh muốn nói: vì sao Lou khiến anh đôi khi như bị ngắt mạch?

- Đúng vậy, vì sao anh ấy làm thế?

- Bởi vì anh quá cứng đầu không thể học bằng cách khác được! con qua nói thẳng thường không ngại ngần. Lúc đầu, phải giúp anh học trong trạng thái ấy thôi, vì ý thức nhỏ xíu của anh lúc đầu không chịu chấp nhận những thông tin mà Lou mang đến. Ý thức anh lúc ấy cho mình là nhất rồi, không muốn nghe ai, buồn cười vậy đó!

Tôi không biết nói gì nữa. Một con quạ cũng có thể cười tôi, cảnh này thật không vui tí nào. Điều này làm tôi nhớ đến một điều mà gần đây đã đọc được trong một tạp chí khoa học loại nghiêm túc nhất. Bài báo ấy nói rằng bộ gien con người, mới được giải mã hoàn toàn cách đây không lâu, còn chứa ít gien hơn cả một hạt lúa và chỉ nhiều gien hơn con trùn đất một chút xíu! Một bài học dạy ta khiêm tốn hay sao ấy. Bài báo viết: *Chúng ta phát hiện được gì? Thật ra chẳng có gì đặc biệt. Một vốn gien, về số lượng cũng như về bản chất, không khác gì mấy với một con ruồi. Không có gì mấy để cái Tôi của chúng ta có thể hãnh diện...*

Và bây giờ, là một con quạ cho tôi một bài học.

- Đôi khi Lou biến đổi ý thức của anh để anh có thể học tốt hơn và nhanh hơn, con quạ lại nói, nhưng mục đích thật sự chính là giúp anh đưa những gì học được vào cuộc sống hằng ngày, trong trạng thái ý thức bình thường của anh.

- Hay để tao có thể nằm trong trạng thái ý thức biến đổi, nếu chuyện đó thấy khoái hơn, tôi lại đùa.

- Có thể lắm chứ, Jack trả lời rất nghiêm túc. Điều khó nhất không phải là đi vào trạng thái ý thức biến đổi, hay đi ra, mà là đánh thức anh khỏi trạng thái lơ mơ mà anh đã ở trong đó từ khi... sinh ra đến giờ! Ý thức của anh bị sa lầy trong một khối vô hình dính nhớp mà xã hội và giáo dục đã tạo thành, và giúp anh ra khỏi đó không phải là một việc nhỏ đâu nhé. Thường là vì anh yêu cái đám lầy nhầy đó. Không muốn thoát ra!

Mà anh cần phải có một trình độ ý thức nhất định để đi ra khỏi khối ảo tưởng đó, ra khỏi ngục tù tinh thần đó, và bắt đầu tạo tác cuộc đời mình. Bởi vì thỉnh thoảng mới ngộ ra, đôi khi mới sáng láng là không đủ, anh cần nâng ý thức mình lên cao và giữ nó ở mức cao thường trực. Nếu anh không tiến thì anh sẽ lùi. Vì thế, anh cần tiến lên... luôn luôn.

- Và nếu tao chưa đủ trình độ thì sao? tôi bật ra.

- Thì lúc đó anh không đạt được gì hết. Người chưa tỉnh thức thì để cho cuộc đời xô đẩy họ đi. Anh có thể chọn nằm trong nhóm những người nằm lầy vận mệnh của mình, và muốn thế thì anh phải đạt tới một mức độ tỉnh thức nhất định.

Ôi con quạ này làm tôi thích thú quá. Dù tôi không chắc mình hiểu rõ được một nửa những gì nó nói và sự thật này khá là bức mình đấy, chắc các bạn cũng hiểu! Jack và tôi tiếp tục cuộc trò chuyện không ra tiếng này một lúc nữa, đến khi đột ngột con quạ dường như cảm nhận có điều gì đó từ phía ngoài, nên bay lên... và biến mất!

Tôi còn lại một mình. Ít nhất nhờ những người bạn này tôi cũng đã thấm nhuần một bài học là tất cả những gì tôi tưởng là chắc chắn thì cũng có thể thay đổi vào một ngày nào đó, nhắc nhở tôi không có gì là đoán trước được hoàn toàn.

.....

Tôi đã làm xong hai bài tập mà Lou và Elean cho. Bên ngoài, bầu trời xanh ngắt. Không hề có một đám mây. Những ngày đẹp và ấm áp đã trở lại và thậm chí xe cộ lưu thông cũng đi ngủ. Đôi khi, cuộc đời cho chúng ta một khoảnh khắc nghỉ ngơi, như để chuẩn bị cho ta trước bước nhảy lớn.

Tôi tận dụng những ngày này để thưởng thức mặt trời mùa hè và tìm lấy trong không gian một vài cảm hứng cho những bức họa tương lai.

Jonathan và Lehya lại tìm thấy nhau giữa không gian ở giữa không đâu cả và cũng là ở giữa tất cả.

- Chúng ta có một người cần giúp đỡ, Lehya nói với Jonathan.

- Ai thế?

- Anh sẽ thấy... cô gái trả lời vẫn với vẻ bí hiểm. Trước đó, anh cần học qua được bậc này đã. Tôi muốn giúp anh biết cách Tăng tốc Nội tại.

- Tăng tốc Nội tại? Jonathan hỏi, rất tò mò.

- Đúng... hơi khó mô tả... Kết nối vào tôi đi, tôi sẽ thử giúp anh cảm nhận. Nhưng trước đó, hãy thật sự hướng về những điều tích cực của cuộc sống, anh nhớ vụ tiếng kêu không...

Trải nghiệm của Jonathan ở chỗ Paracelsus để lại ấn tượng rất mạnh. Lúc này anh cố gắng hết sức để hướng những suy nghĩ của mình về những lĩnh vực mà anh từng cảm thấy vui thích nhất. Những kỷ niệm tốt lành, những người anh yêu, những trải nghiệm thành công, vẻ đẹp của thiên nhiên... những điều từng trải tuyệt vời nhất cũng như những kỳ quan mà anh mong đợi cho tương lai.

- Được đó, Lehya nói, và bây giờ, tìm trong anh cảm giác Tăng tốc. Thử tưởng tượng rằng từng hạt tạo ra anh rung ngày càng nhiều, ngày càng nhanh... cứ như thể những luồng điện của cuộc sống tràn ngập anh với mỗi tiếng tim đập, với mỗi hơi thở... Tất cả tuần hoàn trong anh... Tăng tốc độ của tất cả lên. Tìm cách Tăng tốc!

Sức mạnh của những niềm tin của anh, của Ý định của anh nối anh với một động cơ. Anh cần lựa chọn. Anh có thể sợ... rất sợ... sợ tất cả, vì đủ mọi loại lý do... và khi đó anh kết nối với một lực nguyên thủy, rất thô, cực mạnh và tàn phá. Tôi không nói là ta không thể sử dụng động cơ đó, chỉ là lực của nó thường là quá mạnh đối với đa số tâm hồn. Nó gây sợ hãi. Và ý thức của anh khi bị sợ hãi có thể đứt gãy và nổ, tan tành ra – nghĩa là mất đi

sự nhất quán. Ở cấp độ con người thì Nguồn, hay Toàn thức thô, giết nhiều hơn là cứu. Vậy thì lúc này tạm để những người nhiều kinh nghiệm hơn ta thuần hóa và sử dụng loại sức mạnh ấy, và lao động để chuyển hóa nó.

- Tôi cảm thấy có điều gì đó đang xoáy tròn trong tôi, Jonathan nói, về xúc động thấy rõ.

- Tôi biết, Lehya đáp. Cứ để tự nhiên. Đừng sợ. Nỗi sợ là thứ duy nhất có thể khiến anh thất bại. Hãy hành động không ngại ngần, xua đi những ngờ vực. Cũng như trong mọi lĩnh vực khác, ngần ngại sẽ thất bại!

Nhà khảo cổ gật đầu bằng tâm thức. Lehya cười khuyến khích anh cũng bằng tâm thức.

- Anh sẽ nhận biết được Toàn thức thô nhờ vào một khía cạnh của nó, cô lại nói. Đó là khía cạnh gần với con người của nó nhất, và là sống còn đối với loài người: năng lượng tình dục. Nếu anh biết quản lý nó một cách thỏa đáng, nó sẽ giúp anh sạc năng lượng cho cơ thể, lấy lại hay bảo toàn sức khỏe thể chất. Năng lượng tình dục là một rung động động vật, rất thích hợp với cơ thể vật chất của loài người.

Theo thói quen, anh rung động ở cùng một bước sóng với những người bao quanh anh trong xã hội. Tôi muốn nói là không có một rung động “chuẩn” nào cả cho loài người, mà có cả một dải rộng những khả năng.

- Bởi vì chúng ta nằm ở một vùng chuyển tiếp giữa những mức toàn thức “cao” và mức toàn thức “thấp”? Jonathan cất tiếng hỏi.

- Đúng vậy đấy, Lehya đáp, ngạc nhiên dễ chịu với sự tiến bộ của học trò mình. Và ngay phía trên tầm của con người, như anh nói, không xa lắm đâu, là tầng của Core Gem. Đó là tầng rung động tạo tác, định hướng và cho lời khuyên. Từ đó có thể cho anh trực giác, và những ý nghĩ mà anh đã học cách để nắm bắt từ Tập trí, cũng là vùng của Vô thức tập thể, tổng hòa của tất cả hiểu biết của loài người từ thuở xuất hiện cho đến giờ. Từ đó cũng mang đến những nhà thông thái và tiên tri... Và cao hơn, xa hơn chút nữa, ta có Năng lượng thần thánh, lực sống mạnh mẽ giúp sắp xếp Thế giới. Và cao hơn nữa, ta có Tình yêu, nhưng một ngày nào đó anh sẽ được hiểu ở

đó thực sự chứa đựng điều gì... Có nhiều điều vượt quá khả năng quan niệm và hiểu của loài người chúng ta. Nói một cách tóm tắt thì Toàn thức cấp độ siêu phàm ấy, toàn diện và không ngừng chuyển hóa ấy cho phép anh vượt ra khỏi những giới hạn của chính anh, như Mùa xuân bao giờ cũng trở lại bất chấp Mùa đông có khắc nghiệt đến nhường nào. Khi kết nối với Tình yêu, anh sẽ thực hiện được tất cả những điều không thể, tạo ra những điều *hãy còn chưa có*.

- Và xa hơn nữa có gì?... Jonathan hỏi.

- Xa hơn nữa à?... Câu hỏi hay đấy! Lehya mỉm cười. Chúng ta sẽ nói tiếp sau về điều đó, nếu anh thật sự muốn. Còn bây giờ cần giữ lấy sự Tăng tốc trong anh, anh sẽ cần đến tất cả sức mạnh của mình đấy.

- Một câu hỏi cuối thôi Lehya, đi mà, Jonathan nài nỉ.

- Nói đi... cô gái trả lời vẻ kiên nhẫn.

- Có một việc mà tôi không hiểu: bởi vì ở đây chúng ta là những mảnh của Toàn thức, tại sao chúng ta không nhớ được chuyện gì xảy ra vào những lúc ngắt đi, hoặc những giấc mơ thường ngày của mình?

- Bởi vì những điều mà anh kể xảy ra khi anh đang sống với ý thức nhỏ nhoi của mình. Như anh nói rất đúng, ở đây anh đang là Toàn thức. Còn thứ ý thức ngày thường của chúng ta như là một camera không thấm nước, được nhúng sâu vào bề sâu của thế giới vật chất. Toàn thức của anh thâm nhập một cách khó khăn vào bề dày của thế giới vật chất vì độ khác biệt về áp lực, về rung động là quá lớn. Đó là lý do vì sao phải dùng đến cái camera khá hạn chế là ý thức nhỏ bé. Và đôi khi cái camera này bị ngắt điện, hết pin, như lúc anh đang ngủ hay bị đập cho xui đi, hay có khi là bị hư hại nghiêm trọng, như trường hợp những người bị hôn mê, thì cũng dễ hiểu là cái camera này không hoạt động nữa. Camera bị hư không có nghĩa là người quan sát bị vấn đề gì. Toàn thức vẫn ở đó, nguyên vẹn, cao hơn một nấc, và nối với tâm của từng tế bào của con người.

- Và vì thế chúng ta có một ý thức và một vô thức?

- Đúng đấy. Nói chung là lý do thuộc vào loại kỹ thuật, cơ học.

- Vậy thì, ý thức luôn luôn vẫn còn... ở đâu đó!

- Có hai tâm thế trong cuộc đời này, Lou nói. Tâm thế thứ nhất cho rằng các giấc mơ chỉ để mà mơ mộng, và đó chính là vấn đề của những kẻ quá mơ mộng. Tâm thế thứ hai bảo rằng những giấc mơ sở dĩ tồn tại là để được biến thành hiện thực, rằng chúng là những khả năng cho tương lai của chúng ta.

Tôi vừa đến góc ngã tư mà vài tháng trước (đối với tôi đã xa như hàng thế kỷ!) Lou đã bảo tôi chọn giữa sống cuộc đời cũ của mình hay băng qua đường và thay đổi cuộc đời.

Ở phía lề đường bên kia, y như lúc ấy, Lou cũng đang đứng đợi tôi. Làm sao anh biết là hôm nay tôi sẽ đến đây, trong khi chính tôi cũng không biết trước điều đó? Lại là một trong những điều bí ẩn... Anh cứ xuất hiện trước mặt tôi như thế, tươi cười. Và tôi lại băng qua đường để đến cạnh anh.

- Hôm nay là một ngày quan trọng. Marc à, anh thông báo với tôi. Anh đã nói trong một cuộc nói chuyện của chúng ta rằng con người chính là giấc mơ của tư duy của chính họ.

Tôi nhớ mình đã nói câu đó ở nhà Elean.

- Vậy thì, anh sắp có cơ hội cho chúng tôi thấy điều đó, Lou tiếp. Hai thế giới, hai lựa chọn. Hãy lựa chọn và sau đó giữ thật chặt lấy lựa chọn của anh, mãi mãi. Tôi nghe anh đây...

- Lou, anh biết tôi rồi đó... Tôi chỉ có một lựa chọn: hãy dạy tôi đi!

Đôi mắt xanh xám nhìn tôi dò xét, như anh thường làm vào những lúc quan trọng trong những cuộc gặp gỡ của chúng tôi.

- Anh có biết là một khi đã dẫn thân hoàn toàn thì không chỉ có ý thức nhỏ bé của anh dẫn thân. Anh biết điều đó, phải không?

- Đúng, tôi biết, tôi khẳng định.

- Vậy thì, chào mừng anh đến với một thế giới mà mọi việc đều là có thể. Từ hôm nay trở đi, chúng ta sẽ nói chuyện về Core Gem. Anh hiểu gì về thuật ngữ này?

- *Core Gem* là gì? Tôi chưa bao giờ nghe nói... tôi đáp. Core, tiếng Anh, nghĩa là món trang sức... hơ! Cái nhân!

Rồi đột nhiên tôi nhớ lại chuỗi liên tưởng mà tôi đã có vài ngày trước khi trò chuyện với Jack. *Nhân, ngọc... niềm vui...* Con quạ lạ thường đó đã cho vào đầu tôi cái gì vậy?

- Vậy là, tôi nói tiếp, *Core* là cái nhân hay trái tim, và *Gem*, chắc là một loại ngọc quý. Đây là một biểu tượng à?

- Khá gần rồi đấy, Lou đáp. *Core Gem* chính là nghệ thuật phát hiện ra Viên ngọc Nội tâm của mình và đánh thức nó. Tôi không muốn nói quá nhiều, vì anh cần tự khám phá ra định nghĩa của mình về Core Gem. Quan trọng là có thể dùng nó để làm gì.

- Đúng đấy, tôi có thể hy vọng dùng nó vào việc gì? Tôi lặp lại hơi đùa giỡn.

- À, một chủ đề như vậy không thể nói về nó một cách hời hợt được, sẽ làm giảm giá trị của nó, Lou nói. Tôi cũng muốn anh hiểu được mọi thứ, ngay bây giờ... Nhưng chỉ khi anh đã quen hành động rồi thì tôi mới dễ nói với anh về điều đó được. Vậy đó, điều đầu tiên và quan trọng nhất mà chúng ta sẽ học đó là: tạo ra cuộc đời mình, hiện thực hóa các giấc mơ, trở thành kiến trúc sư của thế giới.

- Vậy thôi à? Tôi kêu lên, vừa muốn trêu về lo âu của Lou vừa sung sướng vì điều vừa được nghe. Bao giờ thì bắt đầu?

- Anh đã bắt đầu rồi! Anh nói, có vẻ nhẹ nhõm vì phản ứng của tôi. Đầu tiên tôi muốn giải thích với anh rằng Core Gem không phải là một lý thuyết hay một giáo phái triết lý gì! Tôi không phải sư thầy gì đâu...

- Nhưng yên tâm đi mà, Lou, tôi biết anh quá, tôi vừa nói vừa cười. Anh đôi khi không thích nói chuyện nhiều, đôi khi hơi dửng, nhưng anh không làm

hại đến một con ruồi. Tôi không lo anh kéo tôi vào một giáo phái nào cả. Tại sao anh bỗng có vẻ nghiêm trọng thế?

- Anh biết đó, cho đến bây giờ ta đã cùng làm những điều kỳ lạ...

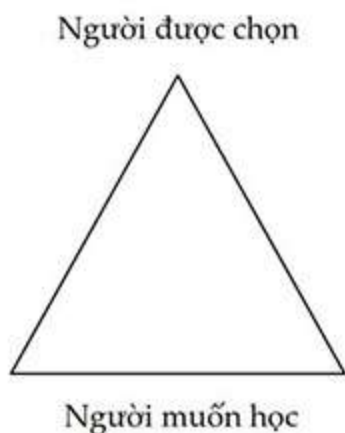
- Chuyện đó thì tôi cũng có để ý thấy! Tôi lại nói giọng đùa giỡn.

- Vậy thì, mọi chuyện sẽ trở nên ngày càng lạ hơn nữa, anh bật mí, với một nụ cười nhẹ. Anh vẫn còn chưa thấy bao nhiêu điều đâu. Và ý thức nhỏ bé của nhiều người sẽ không thích những gì sắp tới anh sẽ trải qua đâu! Vậy nên tôi mới thận trọng. Giữa nói về vấn đề, trải nghiệm tí tí, và đột ngột đích thân nhảy thẳng vào những trải nghiệm lớn là cả một khoảng cách xa. Vì vậy anh phải lựa chọn có ý thức, và sau đó kiên trì với con đường đã chọn.

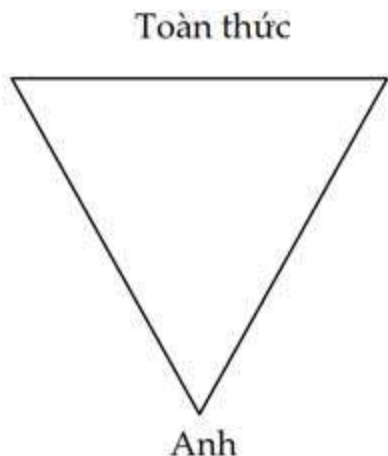
- Tôi hiểu rồi, Lou. Anh an tâm.

- Anh biết đó, chàng trai trẻ của tôi, cái ác không phải là không biết con đường thiện, mà là thấy đường thiện rồi mà vẫn cố ý không đi. Điều tôi sắp dạy anh chưa chắc là một món quà đâu nhé. Core Gem, không phải là một động lực "tinh tế", nhưng một xung năng rất cụ thể. Hơn nữa, mục tiêu của nó không phải tung anh lên ngày càng cao theo những chiêu kích tâm linh ngày càng bí hiểm, mà là giúp anh đem Ánh sáng xuống Mặt đất. Hơn nữa, tôi có thể chỉ anh cách làm điều này điều kia, nhưng không giải thích *vì sao* những điều đó lại xảy ra như thế. Có những chuyện thật sự chết tiệt là tôi không biết mà! Nhưng sử dụng và chỉ cho anh cách sử dụng, cái đó thì tôi biết. Anh có thể học bây giờ vì anh đã trang bị được tinh thần cần thiết để học.

Vậy thì anh xem nhé, một cách cổ điển thì bài học đầu tiên sẽ như thế này:

Rất ít người được học những gì anh sắp được truyền thụ. Còn cá nhân tôi thì hình dung về anh hiện tại, khi bước vào hành trình học về Core Gem, như thế này đây:

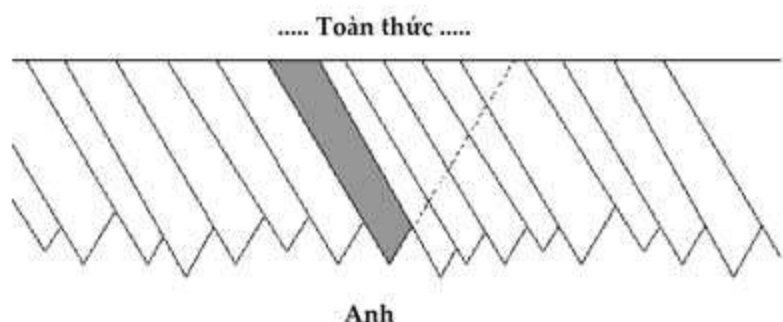

Như vậy, rất nhiều người cùng tiến lên đến một mục tiêu.

Cứ một người có thể nối mình với cái tinh túy của chính con người thì sẽ giúp nhân loại nối được với toàn thức, vậy thì thật đông người cùng làm việc đó sẽ khiến cơ hội thành công của loài người tăng lên. Chính vì vậy, Core Gem là một việc vừa cá nhân vừa cho tất cả. Anh là người tạo tác. Và tất cả chúng ta đều được lợi!

Nhìn vào hình biểu diễn này, anh cũng có thể hiểu được sức mạnh của Core Gem, qua biết bao nhiêu thế kỷ loài người. Có lẽ anh hình dung được khi năng lượng khổng lồ của sự sống tuôn chảy vào anh với anh nằm ở đỉnh nhọn dưới của tam giác thì khả năng của anh lớn lao biết nhường nào, anh có thể biến những điều trước kia chỉ là những ước mơ thành hiện thực.

Khi anh nhìn bãi cát, anh sẽ thấy tất cả cát tập hợp lại sẽ tạo ra một điều lớn lao hơn nhiều so với tổng của những hạt nhỏ cộng lại một cách đơn giản.

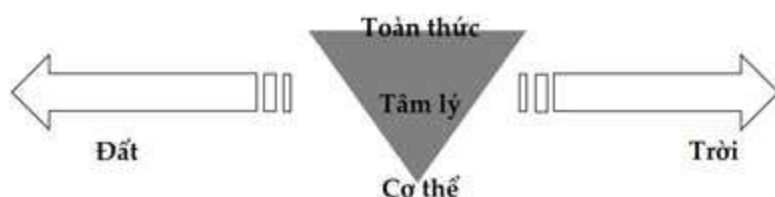

Một hạt cát nếu được xem xét đơn lẻ thì vô cùng nhỏ nhoi. Nhưng toàn bộ bãi cát mênh mông cũng *chỉ* được tạo thành từ chính những hạt cát nhỏ, chứ nào phải từ điều gì khác... Một hạt cát tiến hóa sẽ ảnh hưởng tích cực đến hàng xóm của nó, hạt cát hàng xóm lại ảnh hưởng đến hàng xóm của nó và cứ thế. À mà tôi đi xa chủ đề rồi... Người ta thường cho rằng phải bay cao lên thì mới có thể tìm thấy giải pháp được. Và từ lâu nay thì thì điều này vẫn đúng. Nhưng rồi thì ta cũng nhận thấy luôn rằng bay cao quá, đầu óc trên mây thì cũng không giải quyết được điều gì cả. Phải có một lý do nào đó khiến chúng ta được đưa xuống sống trong thế giới vật chất này chứ, hoặc như theo phương Đông thường nói, được đầu thai xuống trần thế này!

Tôi tin rằng mục đích của sự tồn tại của chúng ta không phải là thoát khỏi bản chất tự nhiên của chúng ta bằng mọi giá, mà là giúp vật chất tiến hóa lên cao bằng cách thổi vào chúng tia sáng lấp lánh mà chỉ ta mới có.

- Vậy là Core Gem có thể nói là nghệ thuật Làm người trần?

- Nói hay lắm, đúng vậy, Lou đáp. Và bởi anh là Người tạo tác, chúng ta sẽ học những nền tảng cơ bản của việc Tạo ra Thế giới!

- Thật không thể tin nổi! Jonathan Mac Roy kêu lên.

Trước mắt anh và Lehya là một con đường giản dị. Một thành phố phương Tây đồ sộ. Và tất cả những khách bộ hành trên các lễ đường, mỗi con người nhìn thấy được rù rì như trong một tổ kiến khổng lồ, tất cả những sinh vật ấy vào lúc này đều được bao quanh bởi một hào quang ánh sáng.

Nhà khảo cổ há hốc miệng quan sát cảnh tượng phi thường ấy. Anh và người đồng hành trôi bồng bềnh phía trên cao khoảng mười mét, như những đám mây vô hình phía trên thế giới.

- Cái gì bao quanh họ thế? Jonathan hỏi Lehya. Những màu sắc này. Đó là cái mà người ta gọi là *hào quang* đấy ư?

- Nếu anh muốn. Hào quang thật sự sẽ rộng lớn hơn nhiều. Có thể nói rằng điều anh đang thấy là một cách biểu hiện thành hình tâm hồn của những con người này. Hình dung rằng những chức năng não bộ, dù là chức năng sống còn, hay cảm xúc, hay tư duy, đều được mã hóa ba chiều, ít nhất là ba chiều, trong không gian quanh anh; và tưởng tượng rằng anh có thể nhìn thấy nó... Thì sẽ rất giống với điều anh đang thấy đó. Nhưng theo tôi nào, tôi muốn giới thiệu một người với anh.

Hai người du hành bay phía trên thành phố một lúc, và tăng tốc, trong một thoáng, Jonathan mất phương hướng không biết mình đang đi đâu. Và rồi họ dừng lại trước cửa một căn hộ nhỏ.

- Là ở đây, Lehya nói. Theo tôi, và đừng sờ vào cái gì hết nhé.

Như những con ma trong phim ảnh, họ xuyên qua cánh cửa đi vào nhà! Jonathan được Lehya nắm tay kéo theo, chỉ kịp nhắm mắt một cái thì mặt anh đã xuyên qua lớp gỗ của cánh cửa. Họ đã vào bên trong.

- Và rồi sao nữa? Jonathan hỏi, hơi không thoải mái khi đột nhập vào nhà người khác như thế này.

- Người sống ở đây tên là Marc, Lehya đáp. Anh biết Marc theo một nghĩa nào đó, và anh ấy đang cần chúng ta... Nhìn kìa!

Thật vậy, chủ nhà, có vẻ trạc tuổi Jonathan, vừa bước vào căn phòng nơi anh và Lehya đang đứng. Người này có vẻ không nhìn thấy họ, không mảy may nghi ngờ gì sự có mặt của họ. Người anh chàng này vẩy sơn khắp nơi, và đập vào mắt một điều rằng vầng « hào quang » bao quanh anh bị thủng một vùng phía trái, chỗ trái tim, và máu như nhỏ giọt bên sườn anh. Một thứ gì đó đen thùi lùlù bám chặt lấy anh. Một thứ gì ngọ nguậy như sống!

- A, tởm quá! Anh ấy bị chuyện gì thế?

- Điều anh đang thấy hiếm gặp lắm đấy. Đó là một điều đặc biệt liên quan tới Marc, chính vì thế anh sẽ không bao giờ thấy cái thứ hai giống vậy. Đó là dấu tích của một chấn thương từ thời thơ ấu. Bám chặt lấy anh ấy như vậy, nhưng Marc không ý thức được về điều đó. Nào, bây giờ ta giúp anh ấy tẩy chay thứ đó đi.

- Nhưng bằng cách nào? Jonathan hỏi.

- Anh thấy rõ chưa, Jony, những thứ thuộc tinh thần thực sự hiện hữu. Bây giờ thì anh biết, bởi anh có thể nhìn thấy nó. Nhưng đa số con người ta không được biết. Tuy nhiên, chỉ cần họ nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu và mở đôi mắt của trí tưởng tượng để cảm nhận những gì mình mang trong lòng. Trong lúc chờ họ có thể hiểu được, chúng ta có thể giúp người này giảm nhẹ sự đau khổ. Anh ấy không thấy chúng ta, nhưng một phần của Marc có thể cảm nhận chúng ta. Nào, nói chuyện với anh ấy đi.

Jonathan nhìn Lehya, sợ hãi. Cô muốn anh nói gì với anh chàng chưa từng quen biết này? Mắt anh quay sang Marc, và sau một phút suy nghĩ, Jonathan quyết định tiếp cận.

- Xin chào, tôi là Jonathan Mac Roy...

- Tôi biết, một giọng nói cất lên trong tâm trí Jonathan. Chính chàng Marc thì vẫn đang bận rộn làm việc mình, chẳng hề nhận thức về sự tồn tại của hai người khách... nhưng mặt khác lại vừa trả lời Jonathan, không thể

lầm lẫn được! Jonathan lại đưa mắt nhìn Leahya, cô gật đầu cổ vũ anh nói tiếp.

- Anh có cái gì bên sườn vậy? Jonathan hỏi rất nhẹ nhàng.
- Ồ... đó là một vết thương cũ.
- Một vết thương cũ? Và anh có biết điều gì đã gây ra cho anh không?
- Đã hơn chục năm rồi... một cuộc cãi vã với cha tôi.
- Một cuộc cãi vã với cha anh, Jonathan lặp lại như tiếng vọng.

Anh nghĩ có lẽ anh chàng này biết về vết thương, nhưng không biết thực sự trông nó như thế nào... cũng không biết về “cái thứ đó”.

- Và... hơ... anh nhìn về vết thương của mình như thế nào?
- Ý anh muốn nói là cái chỗ trên ngực tôi ấy à?
- Đúng vậy, trên ngực anh... anh thấy nó thế nào?
- Ờ... đỏ.
- Đỏ à?... Đỏ như cái gì?
- Có thể là máu... Ủ, có thể nói là nó đang chảy máu... Lạ thật nha, tôi chưa bao giờ nhận ra là nó đang chảy máu.
- Nó đang chảy máu... Và cái gì khiến nó chảy máu? Jonathan hỏi, mong rằng anh chàng sẽ nhận ra thứ đó.
- Tôi không biết nữa. Như thể có một vật thể bên tôi...
- Thế à, Jonathan nói, kìm lại sự ngạc nhiên của mình. Một vật thể ra sao?

Anh không muốn lỡ miệng, có thể gây ảnh hưởng.

- Ồ, nói hơi ngốc nghếch nha, trông như một con quái vật!
- Một con quái vật à? Ok!... Nó to như thế nào?

Chàng trai nhăn mặt. Sau một lúc, Marc trả lời:

- Khá to... Nói thật, có thể nói nó là... một con chó!
- Một con chó? Nhưng nó làm gì ở đó?

- Tôi nghĩ là nó cắn tôi... Nó ngoạm chặt sườn tôi!

Chàng trai có vẻ rất ngạc nhiên. Jonathan lợi dụng lúc đó để ném một ánh mắt về phía Lehya lúc này quan sát và đang hơi lui về phía sau để anh hành động. Như lần trước, cô gật đầu ra dấu cho học trò mình tiếp tục.

- Thế rồi... Anh sẽ làm gì với nó?

- Tôi không biết...

- Tôi cũng không biết... Nó bám lấy anh ra sao?

- Nó cắn tôi. Nó cắn tôi rõ ràng... Nanh nó cắm vào tôi.

- Và anh có nạy nanh nó ra được không? Cần dùng dụng cụ gì không?...

Sau một lúc, chàng trai nói:

- Không, tôi làm không được.

Jonathan bắt đầu không biết phải làm gì nữa. Anh rất muốn giúp Marc thoát khỏi *con chó* đang bám lấy chàng trai, nhưng nếu búng ra không được thì sao... phải làm gì tiếp?

Chợt Marc có một ý tưởng:

- Tôi sẽ lớn lên!

- Lớn lên? Jonathan ngạc nhiên.

- Đúng vậy, rồi nó sẽ chỉ còn như con ve nhỏ khốn khổ.

Nói là làm, tinh thần của chàng trai có vẻ đậm đặc hơn, tăng tỷ trọng... và rồi lớn phồng lên!

Dĩ nhiên, cơ thể vật lý của Marc vẫn không thay đổi, chỉ có tinh thần lớn lên thôi, lớn đến nỗi *con chó* chỉ còn là một chấm đen dính trên sườn anh chàng.

- Siêu quá! Jonathan xen vào. Còn bây giờ thì sao? Hơ lửa nó nhé, người ta vẫn hay hơ lửa để làm rụng mấy con ve đi.

- Ok, Marc trả lời, để thử xem.

Tinh thần của Marc lại đậm đặc lên lần nữa, và hào quang của anh bắt đầu đỏ lên ở vị trí có *con chó* đen. Nhưng nó chưa đi. Jonathan tiến đến, lấy

hai ngón tay kéo ra... một cách dễ dàng như lấy ra một cái gai.

Marc, con người vật lý, vào lúc đó thở ra một hơi thật dài. Có thể nói anh được cất đi gánh nặng. Tinh thần anh biểu hiện một nụ cười.

Một ý nghĩ xuyên qua đầu Jonathan:

- Có lẽ cũng cần băng vết thương, nhỉ?
- Đúng rồi, chàng trai đáp.

Chàng trai thu về kích thước bình thường. Vết thương lộ ra, đã sạch sẽ hơn nhiều. Không thấy chảy máu nữa, nhưng trông có vẻ như chỗ đó... đã khuyết đi một mảnh!

Jonathan nhăn mặt khi nhìn thấy vậy:

- Ô!... Không đẹp lắm nha..., anh rùng mình.
- Hãy để tâm trí anh bay lên, Lehya nói với Marc thật dịu dàng, tiếp sức cho Jonathan. Kết nối với Ánh sáng và cho phép mình trở thành lành lặn. Anh không thể hoàn toàn tự mình chữa lành mình... không hoàn toàn được. Hãy kết nối và để Ánh sáng tuôn xuống trong anh.

Và chàng trai làm theo. Một luồng sáng xuất hiện từ đỉnh đầu anh và nổi thẳng lên hướng những vì sao. Đồng thời, dưới chân anh cũng có một luồng sáng chiếu thẳng vào tâm của Trái đất.... Hai nguồn năng lượng có vẻ khác nhau nhưng bổ sung cho nhau, đến hòa vào nhau ở giữa bụng Marc, tạo thành một vòng xoáy trông như một thiên hà nhỏ.

Vết thương của chàng trai sủi lên, và bắt đầu ứ đầy ánh sáng. Một làn khói mỏng như sương tràn xuống từ bên hông chàng trai. Khi Lehya đến gần và thổi, khói tan đi và làn da lành lặn hiện ra, được bao phủ bởi một vầng hào quang tuyệt diệu vàng lóng lánh!

Chàng Marc thực thể lại thở thật sâu và ngả đầu ra phía sau, hai mắt nhắm lại. Jonathan tự hỏi không biết anh ấy đang cảm thấy gì...

- Cảm ơn, tinh thần Marc nói với Lehya và Jonathan.
- Chúng tôi phải tạm biệt anh, Lehya trả lời dịu dàng với một nụ cười. Hãy khỏe và tiếp tục học hỏi nhé. Anh có khả năng đó.

- Nhưng làm thế nào mà chúng ta có thể làm được một việc như vậy? Jonathan hỏi Leahya khi hai người đã trở lại với hành trình quen thuộc giữa vùng nằm ngoài không gian và thời gian.

- Đó chỉ là những biểu tượng được tinh thần xây dựng nên. Điều anh học ngày hôm nay là những biểu tượng đó có thể được tác động, một cách dễ dàng nữa là khác. Đừng sợ những gì anh nhìn thấy, một biểu tượng chỉ là hiện thực trong tâm trí của con người ta thôi, là sự hình tượng hóa một khối năng lượng hoặc một sự thiếu vắng năng lượng nào đó.

Còn bây giờ nếu anh hỏi vì sao với người này, người kia nó có hình dạng này, hình dạng nọ... Nói thật, tôi không biết.

Chuyện đó cũng không làm tôi quan tâm. Chuyện duy nhất làm tôi quan tâm trong lĩnh vực này là: làm thế nào để hướng dẫn con người này tự chữa lành một cách hiệu quả, thoát khỏi những chuyện làm người đó phiền, và đặt lại đúng chỗ những điều hữu dụng cho hạnh phúc của họ, hiện tại và trong tương lai. Phần còn lại chỉ là lý thuyết vô nghĩa.

- Có thể nếu anh tin, anh sẽ được nhìn thấy!

Tôi đi phía trước Lou theo bản năng, trên rìa vệ đường. Có thể vì tôi hoài niệm những buổi học đầu tiên chẳng? Lần nào cũng như lần này, tôi đi mà tâm trí thì cực kỳ chú tâm vào những gì Lou White dạy mình, giọng anh tạo nhịp cho bước chân tôi.

- Đơn giản thôi, dù là trong việc tạo ra hiện thực của mình, hiện thực hóa các ước mơ, cụ thể hóa những dự án, Lou giải thích, anh càng bận lòng thì lại càng kẹt, rối. Anh càng lên gân suy tư thì lại càng thiếu hiệu quả. Anh chỉ cần có lòng tin vào Cuộc sống. Ngẩng cao đầu lên, mắt nhìn thẳng về phía trước, và trầm tĩnh đi tới.

Tôi bắt đầu nắm bắt được chiến lược kiểu Lou, những mục đích của những bài tập và những ẩn dụ anh thường sử dụng.

Điều đó khiến tôi an tâm và có thể cười trong lòng: tôi thấy mình mạnh mẽ hơn, an tâm hơn.

- Tất cả nằm ở lòng tin, vì anh chỉ thấy những gì anh tin, còn những gì anh không tin thì anh không hề thấy. Hãy để dự định của anh thấm nhuần toàn bộ tư tưởng của mình, và rồi anh thấy nó trở thành hiện thực. Bí mật là ở đây. Không nhất thiết phải thực hiện những cố gắng ý thức để kích hoạt một sự Tạo tác. Có Ý định là đủ. Ví dụ nhé, nhiều năm trước, tôi mơ có một chiếc xe mà tôi biết là quá tầm của mình. Tuy không đến nỗi là loại xe hơi chỉ có tỷ phú mới được đi, nhưng dù sao cũng là mắc quá tay... Rồi thôi. Hai năm sau, cuộc đời đưa đẩy tôi phải mua xe, và chỉ đến khi ngồi sau tay lái rồi tôi mới nhận ra đây chính là loại xe mà mình mơ hai năm trước! Tất cả đã âm thầm vận chuyển sao đó mà tôi không ý thức được là ước mơ của mình đang dần trở thành hiện thực. Đó là một bí mật của Sự tạo tác.

- Anh có thể nói lại tôi nghe về sự *Tạo tác* không, Lou? Tôi vừa hỏi vừa tiếp tục bước tới.

- Anh biết đó, ta đã từng nói sơ qua về chủ đề này rồi. Tạo ra hiện thực, hay lên kế hoạch và xây dựng cuộc đời, đối với tôi cũng như nhau cả.

Khi anh xây dựng thế giới của anh, anh học chơi với những ánh phản chiếu bên ngoài của những hiện thực trong nội tâm mình. Khác với những vụ đồng thời tương ứng - là những *sự ngẫu nhiên* tốt lành, một loại ngôn ngữ Vũ trụ mà chắc anh cũng muốn học một ngày nào đó - Tạo ra hiện thực nghĩa là *gây ra* những sự trùng hợp có lợi cho anh.

Trong khi đồng thời tương ứng là dấu hiệu hé lộ những trật tự của Vũ trụ, thì Tạo tác chính là sử dụng trật tự đó. Đồng thời tương ứng là lướt trên những con sóng của vũ trụ, còn Tạo tác là tạo ra những làn sóng mới.

Còn nữa, đồng thời tương ứng thường là hiếm, trong khi Tạo tác ra hiện thực không phải là chuyện hiếm. Tạo ra hiện thực là điều anh vốn đã luôn làm mà không ý thức được. Khi anh đã nắm vững tiến trình thì khi đó, ngày nào anh cũng tạo ra hiện thực của mình *một cách có ý thức*!

- Vậy không phải là... hơi... hơi kiêu ngạo quá khi nói là mình có thể « tạo ra hiện thực » hay sao?

- Anh biết đó, chỉ là những từ ngữ thôi, và để trò chuyện với anh, tôi không tìm được từ ngữ nào hay hơn thế. Nếu tôi đi làm gốm, thì thành quả của sự tạo tác của tôi – cái bình hoa chẳng hạn – có thể là một tác phẩm nghệ thuật nhưng cũng có thể rất xấu!... Trong một khái niệm Tạo tác tôi nhét vào đó rất nhiều thứ, nhưng tôi không hề nói là *chính tôi* làm ra đất sét dùng để nặn gốm. Tôi chỉ *sử dụng* vật liệu đó, đất sét đó. Vậy tốt hơn là nên sử dụng cho thật tốt. Chỉ thế thôi.

Cũng vậy, không có Sự tạo tác lớn hay nhỏ. Chỉ có Sự sống. Hết. Làm sao để anh có thể sống thoải mái, *tạo ra* một chỗ đậu xe khi anh cần hay chữa lành ung thư thì cũng chỉ sử dụng cùng những năng lượng đó, chỉ có cảm xúc của anh đổ vào những sự kiện đó là khác nhau thôi.

- Tôi hiểu. Vậy là tôi có thể chú ý đến những dấu hiệu mà cuộc đời gửi đến cho mình, như tôi đã làm thời gian gần đây, và như anh nói, thêm vào đó tôi có thể tạo ra những gì mình thiếu, mình cần?

- Đại khái là vậy. Anh cần phải gìn giữ mối tương giao của anh với Thế giới, với Sự sống, để giữ được sự chính trực và hiệu quả. Ngôn ngữ vũ trụ hướng dẫn anh và chỉ anh con đường nên theo. Ngay khi anh hòa hợp được với thế giới xung quanh thì anh đã có thể bắt đầu tạo ra hiện thực của mình, xây cuộc đời mình như ý muốn.

Lấy vài ví dụ đơn giản nhé: có thể ví như có rất nhiều người có một loại điện thoại, nhưng họ chỉ chờ người khác gọi, trong khi anh, anh có thể học cách *xài* loại điện thoại đó và *gọi* đặt hàng những gì anh cần.

Trong nhiều thành phố lớn có không biết bao nhiêu người đợi xe buýt, xe điện ngầm. Anh, anh sẽ học cách gọi những xe anh cần đến! Trong khi người ta chờ có chỗ nào trống để đậu xe, anh có thể *tạo ra* chỗ đậu đó. Ai cũng có mọi thứ trong tay rồi, dồi dào nữa là đẳng khác, chỉ quan trọng là sử dụng như thế nào thôi.

- Gần đây tôi có đọc được một số thứ. Có một quyển sách mà người ta tặng tôi đã lâu nhưng trước đó tôi chưa bao giờ mở ra. Rồi một hôm, tự nhiên tôi thấy muốn đọc, không biết tại sao.... Tóm lại, nó nói về Vật lý học Lượng tử, và tôi đã phát hiện ra nhiều trùng hợp thú vị liên quan đến cái mà anh gọi là « Tạo tác ». Ví dụ, tác giả giải thích nền tảng của vật lý lượng tử, đã được biết từ đầu thế kỷ hai mươi rồi – đó là *chức năng sóng* – sự thực là tất cả các hạt trong vũ trụ này hiện diện trong nhiều trạng thái cùng một lúc. Hơi giống ánh sáng vừa có bản chất sóng vừa có bản chất hạt ấy mà. Tóm lại, tôi không hiểu hết đâu nhưng các nhà vật lý gọi chức năng sóng này là (psi), và đây cũng là tên gọi, là từ viết tắt chỉ những chức năng *lạ thường* của con người! Ngộ không? Còn nữa, cái gọi là « trường xác suất » mà từ đó mọi thông tin khởi sinh, là một thứ không có trọng lượng, không có cả năng lượng, không có gì cả - tôi chẳng biết làm sao mà người ta có thể phát hiện ra một thứ như thế - nhưng họ gọi nó bằng cái tên là « Ma trận »! Thật khó tin!

Thật thú vị khi nghĩ rằng những gì anh dạy cho tôi đã được biết từ lâu, thậm chí các nhà khoa học cũng biết, thế mà lại không ai để ý đến trong cuộc sống hằng ngày... Cuối cùng, trong cuốn sách đó cũng có giải thích rằng cái « chức năng sóng » lòng danh đó có thể bị sụp đổ và thoát ra khỏi lĩnh vực lượng tử, chính vì thế mà những hiện tượng lượng tử rất khó được quan sát. Chuyện là thế này, theo những gì tôi hiểu, thì chỉ cần anh muốn quan sát một hạt lượng tử, thì ngay lập tức anh sẽ không quan sát được nó! Khi anh biết được hạt đó sẽ bay với tốc độ nào, thì anh lại không biết nó ở *đâu*. Còn nếu anh đoán nó sẽ có mặt ở một nơi, thì anh lại không có cách nào xác định là nó sẽ đến *lúc nào*. Nói tóm lại, họ gọi đó là Nguyên lý Bất định, nếu tôi nhớ không lầm. Luôn luôn khi anh quan sát một sự kiện lượng tử, thì tính chất lượng tử của nó biến mất, nó lại trở về lĩnh vực « bình thường », quan sát được về mặt vật lý, nó cách khác, nó được vật chất hóa!

Tôi cảm thấy tất cả sự chú tâm của Lou phía sau lưng mình. Như thường lệ, khi kể cho Lou nghe những khám phá của mình tôi vẫn luôn cảm thấy anh đã biết hết từ trước. Điều này cũng không làm tôi khó chịu gì mấy, chủ yếu là tôi có cảm giác anh luôn khuyến khích tôi.

- Những nhà vật lý gọi sự vật chất hóa này là «sụp đổ tính sóng», sau vài giây tôi lại nói. Và tôi tự nói với mình... có khi nào toàn bộ vũ trụ của chúng ta, toàn bộ Hiện-thực-được-cảm-nhận của chúng ta cũng chỉ là một vụ « sụp đổ của Toàn thức ». Là một vụ «sụp đổ tính sóng» khổng lồ?... Anh nghĩ thế nào?

- Tạo ra hiện thực, như anh giải thích, Lou tiếp lời, đó là đưa một khả năng thành hiện thực, đơn giản bằng cách chú ý đến nó. Và sự chú ý đó là Ý định của anh. Hãy nhớ lấy một điều trong lúc anh đọc sách, đó là các ý tưởng không trở nên *thực hơn* chỉ vì chúng được khoa học chứng minh, và không hề *ít thực hơn* khi anh chỉ giữ chúng ở tầng trực giác. Những gì anh đã học được có vẻ như ma thuật vậy, chẳng khác nào sấm sét và điện đã từng được xem là ma thuật vào thời Trung cổ. Một ngày sẽ đến mà những điều này sẽ được giải thích, nhưng hãy biết là không phải tất cả đều sẽ được

giải thích. Mỗi một bộ hiểu biết sẽ đem lại những hiện thực khác cần được khám phá. Cuộc Sống là bất tận.

Dù sao đi nữa, những giải thích mà anh vừa nói là một ẩn dụ tốt cho tiến trình tạo tác của Core Gem đây. Nếu anh muốn một điều gì đó bước vào *hiện thực* – nghĩa là trở thành « thực », cụ thể, vật chất, sờ được – thì anh phải mơ về nó trước đã, như trong vật lý lượng tử là anh phải quan sát nó. Anh phải tiếp xúc với « trường xác suất », kết nối với Ma trận, rồi quan sát từng hạt từng hạt một tương ứng với dự định của anh... để sau đó làm « sụp đổ tính sóng » của chúng, đưa chúng vào hiện thực của anh. Đầu tiên biến chúng thành thực ở mức độ tinh thần trước, sau đó mở cửa cho chúng vào hiện thực... và sau đó việc cần làm chỉ còn là xác nhận bằng chính mắt mình rằng giấc mơ đã biến thành hiện thực!

Thế giới bên ngoài là ánh phản chiếu của nội tâm. Hãy giữ tràn trề trong lòng mình những điều anh muốn thấy ở thế giới bên ngoài.

Jonathan mở mắt và thấy mình trong một phòng làm việc nhỏ, ngồi đối diện một phụ nữ đang khóc. Ngạc nhiên chưa! Anh nhìn một vòng quanh phòng. Một tủ sách phủ hết cả một bức tường, giấy dán tường thì cũ kỹ và trang trí phòng thì xuềnh xoàng. Nhưng anh làm gì ở đây? Còn nữa, Lehya lại biến đâu mất rồi?

- Bác sĩ ơi, nếu còn tiếp tục như vậy thì anh ấy sẽ bỏ tôi: giúp tôi với!

Bác sĩ? Jonathan Mac Roy nhìn mình phản chiếu trong một tấm kính cửa và thấy, ngồi ngay chỗ anh đang ngồi là một phụ nữ chừng năm mươi tuổi, đeo kính và búi tóc. Anh nhớ đến lần biến hình ở Ái Nhĩ Lan, và tự hỏi Lehya lại muốn dạy mình điều gì đây.

- Ờ... hơ... tôi không biết nữa, anh lặp bặp.

Nói cô ấy nhắm mắt lại và kể anh nghe điều gì làm cô ấy khó chịu...

Một giọng trong đầu Jonathan... Lehya?

- Đây... Chị hãy nhắm mắt lại... Jonathan nói thành tiếng. Vậy đó. Và kể tôi nghe: điều làm chị khó chịu, nó trông như thế nào?

- Ồ! Nếu tôi nói ra thì...

- Cứ nói ra đi, Jonathan nhấn mạnh bằng một giọng nhẹ nhàng.

- Tôi có cảm giác mình bị nhốt trong một cái thùng, cô gái thú nhận. Một cái thùng tua tua như con nhím với những mũi nhọn bằng sắt.

- Những mũi nhọn bằng sắt?... Phải chăng điều này khiến người yêu của cô không thể chạm được cô?

Ô kìa! Jonathan nghĩ, mình biết chuyện của cô ấy hồi nào vậy.

“Thôi không ngạc nhiên thêm nữa vì sao mình biết”, nhà khảo cổ tiếp tục thăm dò trường hợp của “bệnh nhân”.

- Nếu chị thử phá vỡ cái thùng ra thì sao? Chuyện gì sẽ xảy ra?

- Tôi không thể, cô trả lời, nó quá nặng, quá chắc. Mà tôi còn không sờ được vào nó nữa...

- Đó là một cái thùng bằng gỗ?

- Đúng, nhưng có vẻ rất lạnh giá. Nếu tôi sờ vào, tôi sợ tay mình dính vào đó luôn.

- Thôi được rồi, chúng ta sẽ làm thế này nhé, Jonathan nói với một cảm hứng bất ngờ. Hãy đưa tay cho tôi.

Jonathan cầm lấy một bàn tay cô gái, và leo lên đứng trên ghế, và kéo cô gái lên khiến cô không còn cách nào khác cũng phải trèo luôn lên ghế. Cô gái nhìn Jonathan – đúng hơn là nhìn bà bác sĩ – với vẻ tò mò, lo âu và nghi ngại.

- Bây giờ thì cái thùng ở đâu rồi? Jonathan hỏi rất nghiêm túc.

- Cái thùng à? Nó ở đó, cô gái trả lời, tay chỉ xuống chỗ ngồi trên mặt ghế của mình.

- Chúng ta sẽ nhảy ra, Jonathan vừa thì thầm vừa nhìn xuống chỗ tay cô gái chỉ, như sợ cái thùng nghe thấy.

Anh nhìn quanh phòng một cách thận trọng, sau đó gật đầu ra hiệu cho nữ bệnh nhân, đếm đến ba và anh nhảy một phát khỏi ghế, kéo theo cô gái. Anh chạy đến tường đối diện, dựa lưng vào tường và hỏi:

- Bây giờ thì cái thùng ở đâu?

- Nó ở lại trên ghế, cô gái vừa nói vừa cười, vẻ nhẹ nhõm.

- Tuyệt quá. Đi thôi, ta không nên ở đây hoài...

Jonathan đi nhẹ nhàng về phía cửa, dẫn theo cô gái, đi sát tường như thể sợ cái thùng có thể nhảy bổ đến họ. Cô gái vừa đi vừa không hề rời mắt khỏi mặt ghế nơi có cái thùng đã từng giam giữ cô. Mắt cô có vẻ mờ sương, như một người đang quan sát điều mà người khác không thể thấy. Cô thở hổn hển và cả người căng thẳng, sẵn sàng chạy nếu cái thùng ra vẻ muốn đến gần.

Cuối cùng, cả hai đã qua khỏi cửa và Jonathan đóng sầm cửa lại sau lưng. Cô gái cười ngặt nghẽo, thả hết sự căng thẳng vừa qua. Jonathan khoác vai cô gái, hạnh phúc vì thành công của mình trong việc xử lý vừa rồi. Có điều gì đó đột nhiên chuyển động trong lòng anh và tích tắc sau anh thấy mình đã trở lại bên Leahya.

- Chúc mừng, cô nói. Điều anh vừa làm rất sáng tạo, vui, và thích hợp với tình hình. Anh thấy rõ là những vấn nạn trong tâm trí ta có thể được xử lý cứ như thể chúng là thật vậy... bởi vì đối với người đó chúng là *thật*! Khi anh hiểu điều này rồi thì có rất nhiều điều trong cuộc đời này có thể được thay đổi.

- Đáng lẽ cô có thể báo trước với tôi một chút chứ nhỉ, Jonathan kêu nhưng vẫn có vẻ khoái chí. Tôi cứ như đang bơi giữa thế giới khoa học viễn tưởng ấy!

- Đôi khi ngạc nhiên còn dễ chịu hơn là sự căng thẳng khi ta chuẩn bị tinh thần cho một việc gì, Leahya tuyên bố. Lòng tin làm cho mọi chuyện xảy ra. Do đó nếu anh cứ nghĩ đến những hạn chế, những phiền toái hoặc những cạm bẫy thì chính anh sẽ tạo ra chúng đó. Nếu anh nghĩ là linh hồn không tồn tại, anh sẽ chết hẳn, chẳng có gì “sau đó” nữa hết. Tin là tạo, vậy hãy tin đi và mọi điều đều trở nên có thể. Anh cần công cụ gì ư? Hãy mơ tưởng về nó đi và nó sẽ trở nên hiện thực, sử dụng được và hiệu quả như những điều thực khác. Và cũng tương tự như vậy, không tin sẽ làm biến mất, đừng tin là có giới hạn nữa thì giới hạn đó sẽ biến mất.

- Có vẻ thần diệu nhỉ...

- Nhưng cuộc đời là thần diệu mà, cô gái khẳng định. Nào, chúng ta về tương lai để xem việc anh làm có được tốt không.

Vài giây sau, Jonathan và Leahya đã trôi lơ lửng trên trần một quán ăn rất mới. Cô gái hỏi nãy Jonathan đã giúp đang ngồi ở một bàn trong quán, trò chuyện sôi nổi với một anh bồi bàn, một chàng trẻ đẹp trai... Leahya cười và ngó xem phản ứng của Jonathan.

- Cô ấy đang cua anh chàng đó, phải không? Jonathan thốt lên. Tôi tưởng cô ấy có bạn trai rồi chứ... Cô ấy nói là sống với anh chàng kia mà!

- Chạy tới một chút nữa xem thử.

Lehya giúp Jonathan tiến tới một chút nữa về tương lai và họ lại trôi phía trên một cầu thang nội bộ của một tòa nhà. Cửa một căn hộ ở tầng trệt mở ra, và anh chàng bồi bàn khi nãy đi ra từ đó, kẹp nách áo khoác của mình và được đưa tiền bằng những cái hôn của cô gái ấy.

- À ha! Jonathan kêu. Chuyện này có ý nghĩa gì đây?

- Nhìn gương mặt cô ấy kìa, Leahya bảo anh. Tôi nghĩ cô ấy chỉ muốn thử nghiệm, kiểm tra xem cơ thể mình có thực sự là chấp nhận được những cử chỉ thân mật chưa, để rồi đến báo tin vui cho bạn trai mình biết. Mặc dù ở địa vị cô ấy tôi sẽ không dùng cách này, nhưng nói chung là hình như can thiệp của anh đã đem lại kết quả tốt.

Jonathan ném ánh mắt sợ hãi về phía Leahya, còn cô thì phá ra cười.

- Không phải tôi muốn giảng lý thuyết, Lou nói. Tôi chỉ muốn nói ngắn gọn là có ba kiểu Tạo tác lớn.

- Là thông qua *Hành động*, *Sở hữu*, và thứ ba là thông qua cách chúng ta *Sống*, phải không? tôi hỏi.

- Nói thật chứ tôi chưa nghĩ đến những điều đó, Lou trả lời với vẻ ngạc nhiên. Anh có suy ngẫm trước đó rồi à?

- À không. Chuyện đó chợt nảy ra trong đầu tôi vừa rồi thôi... Có thể là một suy nghĩ từ bên trên không, như những lần trước?

- Tôi không nghĩ vậy... Ừ thì đúng như anh nói, sự tạo tác có thể cho phép chúng ta *hành động*, *lấy về* được những gì ta cần, và trở thành con người mà ta muốn *trở thành*.

Hơn nữa, tôi tin rằng *Hành động*, *Sở hữu* và *Sống* liên quan rất mật thiết với nhau, cái này không thể thiếu cái kia được. Ví dụ nhé, anh không tạo ra của cải vật chất mà thực chất là anh tạo điều kiện cho Sự sống được thể hiện tốt đẹp trong anh, cho anh. Và anh cũng có thể chọn hướng Ý định của mình đến những người khác, *cho* người khác.

Sở hữu mà không có *cách sống* phù hợp thì sẽ không bền và nhanh dẫn anh đến thảm họa. Đó là góc nhìn của tôi và tôi chia sẻ nó với anh. Trong lĩnh vực này thì dường như biết cách cho đi là một việc rất nên làm, cho đi chỉ vì niềm vui được cho đi, tạo ra sự dồi dào hạnh phúc quanh ta và giúp mọi người phát triển.

Và rồi, có ai thông thái mà hoàn toàn không làm gì cho ai và không lo được về vật chất cho chính bản thân mình? Theo tôi, đó không phải là thực sự *biết sống*. Nếu anh tràn đầy ý tưởng đẹp đẽ và những ý tưởng đó không nuôi sống anh được, chẳng mấy chốc nhà thông thái chết mất không còn trên đời nữa. Để có thể sống lâu và chia sẻ những hiểu biết của mình, con

người ta cần phải ăn. Và ăn thì cần có tiền. Người không biết làm ra tiền thì đã không biết thực sự hòa hợp với những lực chi phối Cuộc sống.

- Gần đây tôi đã đến được cùng kết luận ấy, tôi nói giọng đùa cợt. Và giờ tôi có thể hùng hồn nói với anh rằng đầu óc ta sẽ tự do hơn nếu ta không phải lo âu cho ngày mai nữa.

- Không chỉ có vậy. Một khi anh đã đi đúng đường, *con đường của mình*, thì cả Vũ trụ tuôn chảy trong anh. Anh biết là lợi ngược dòng cuộc đời thì khó khăn và khó chịu thế nào rồi đấy.

Kỷ niệm về thời kỳ đó vẫn chưa xa lắm đối với anh đúng không ...

- Đúng thế. Lúc nào cũng thấy mình bị mắc kẹt, không có gì xảy ra như mình mong muốn... Những cố gắng dường như vô nghĩa... có cái gì đó cứ không trôi. Cảm giác thật tuyệt vọng!

- Bởi vì anh không thể nào đi ngược dòng Cuộc đời mãi được, và anh mà còn chưa tìm được dòng chảy đúng nghĩa là *con đường của mình* thì anh còn như lợi ngược dòng... mà dòng chảy cuộc đời thì mạnh hơn tất cả! Ngay cả khi anh đã biết về Sự tạo tác, anh có thể vẫn muốn cãi, không muốn cân chỉnh bản thân cho chính trực, không muốn rút ra bài học từ những trải nghiệm, không cách nào tạo được những điều mình mong muốn... thì anh sẽ không đồng xu dính túi và rất bất hạnh!

- Và rồi một hôm, có một người đàn ông mặc áo mưa vàng đến lôi anh ra khỏi cảnh đó!

- Không có một anh chàng áo mưa vàng nào giúp được anh trong cảnh đó hết, Lou vặc lại. Không ai có thể tiến hóa thay cho anh. Con đường của anh là của anh. Ta không thể mua chuộc hay làm gì để rút ngắn con đường ấy được. Vậy thì đoạn đường dài anh đã qua là công trạng của chính anh. Chỉ thuộc về anh!

Lou cười với tôi và tôi biết anh có lý. Sự giúp đỡ của Lou rất quý giá và Lou vẫn còn tiếp tục giúp tôi, nhưng tôi đã tự mình bước đi. Sự sống đã giúp tôi, tôi đã biết cách giải mã những dấu hiệu và đưa ra đáp ứng thích hợp, tôi đã tìm thấy những Cánh cửa và tôi đã biết bước qua những ngưỡng

cửa đúng lúc. Bây giờ, ở vị trí này trên con đường, tôi vẫn còn rất nhiều điều để học, và tôi dự cảm rằng điều đợi tôi ở tương lai hẳn là rất kỳ vĩ!

- Anh có lý đấy! Lou khẳng định theo kiểu đọc được hết những gì tôi nghĩ. Vậy trở lại điều tôi muốn nói, theo tôi có ba cấp độ Tạo tác. Đầu tiên ta có thể gọi là *Cấp độ Không* bao gồm tất cả những tạo tác vô ích, không giúp cải thiện cái gì cả, nếu không nói là tạo ra những bất hạnh. Anh biết đó là khi một người nghĩ những chuyện đại loại như *Với tuổi của tôi bây giờ thì không thể tìm được việc làm đâu...* và thất nghiệp suốt, hay *Tôi quá sợ có chuyện xấu sẽ xảy ra lúc tôi vắng mặt...* và rồi nhà anh ta cháy hay bị mất trộm. Còn có những người quá sợ bệnh đến nỗi thường xuyên ngã bệnh, và họ còn có thể tạo ra những điều tệ hơn nữa...

- Như chuyện gì? Tôi hỏi.

- Như chuyện lúc nào cũng lo âu con mình sẽ gặp chuyện gì và có thể chết.

- Nhưng nhiều người có kiểu sợ sệt đó mà có chuyện gì xảy ra đâu.

- Đúng là đa phần con người có một cái áo giáp tương đối dày để bảo vệ họ chống lại những suy nghĩ của chính họ, nhưng không phải ai cũng có. Và mọi người đều có một Vô thức khá mạnh mẽ và rất có khả năng tạo ra hiện thực mà chính người đó không hề ý thức được.

- Như có người rất ghét chính quyền và lúc nào cũng bị cảnh sát tiếp cận rầy rà, như cô gái quen người bạn trai nào thì cũng đánh đập cô ấy, hoặc có chàng trẻ tuổi nghĩ rằng cả thế gian này không có công việc nào hợp với mình và thất nghiệp dài dài trong lúc mong đợi một công việc kỳ diệu gì đấy sẽ đến...

- Anh đã hiểu hết rồi đấy, Lou xác nhận. Tiếp theo, có những Tạo tác ở *Cấp độ Một*. Chúng sử dụng và cải thiện những cấu trúc của thế giới, nhưng không thay đổi những cấu trúc này.

Ta có thể xếp vào đây những chỗ đậu xe trống khi anh cần đến nó, hoặc chiếc xe điện ngầm trở tới ngay khi anh vừa đặt chân lên bờ kè. Những sự

Tạo tác *cấp độ Một* cho phép anh sống tốt hơn trong hiện thực, điều chỉnh đôi chút, nhưng chưa đến mức giúp nó tiến hóa.

- Nếu tôi làm thế nào đó và có được một nơi thuận tiện để sắp xếp thành xưởng vẽ của mình, đó sẽ là *Tạo tác cấp độ Một*?

- Đúng, ví dụ như vậy. Đầu tiên anh mơ ước về cái nơi đó. Anh vẽ nó ra, anh mô tả nó trên một trang giấy... Và rồi, có thể là anh tình cờ nhìn vào một tờ báo rao vặt, và tin đầu tiên đập vào mắt anh chính là có một chỗ cho thuê hoàn toàn giống với điều anh đã mơ ước, giá cả cũng nằm trong dự định của anh. Cũng có thể anh sẽ gặp một ai đó giúp anh thuê được một chỗ ưng ý.

- Vậy thì điều này khác gì với hiện tượng đồng thời tương ứng?

- Như tôi từng giải thích, hiện tượng đồng thời tương ứng xảy ra khi ta không chờ đợi. Đó là một sự tình cờ may mắn. Ví dụ như khi anh vừa nghĩ ra cần một nơi để thuê, chuông điện thoại reo, anh bắt và đó là một nhân viên kinh doanh địa ốc đang hỏi xem anh có nhà bán không. Anh nói anh không có, nhưng anh đang tìm một nơi thuê như vậy như vậy. Anh chàng kia nói anh ta không chuyên việc đó nhưng có thể cho anh số điện thoại liên lạc một người bạn đang cho thuê một nơi có thể phù hợp. Anh gọi, người đó rất dễ thương và hai bên giao dịch nhanh chóng. Hơn nữa, hai bên thành bạn bè, và người đó giới thiệu anh cho một số người có thể giúp đẩy tên tuổi anh lên... Đó là sự đồng thời tương ứng! Những chuyện không ngờ là có thể xảy ra lại xảy ra và có lợi cho anh.

Sự đồng thời tương ứng rộng hơn, như một cú hích từ trên xuống, nếu anh muốn. Đó là một dấu hiệu của Thế giới dành cho anh. Còn sự Tạo tác là một hành động từ phía anh, cùng chiều với các lực chi phối Cuộc sống, để tạo ra một điều gì đó trước kia chưa có nhưng anh mơ ước là sẽ có. Anh cảm nhận được rõ sự khác nhau chưa?... Nói cho đúng thì có tồn tại một thứ trung gian giữa hai điều này, nhưng tôi sẽ nói anh nghe sau này.

- Vậy còn những tạo tác ở *Cấp độ Hai*?

- Đó là những tạo tác biến đổi cả cấu trúc – chủ yếu là theo hướng cải thiện, Lou giải thích. Những tạo tác ở *Cấp độ Hai* tham gia vào sự tiến hóa của thế giới. Khi anh tạo ra cuộc gặp gỡ với một người trợ tá, hoặc một người thầy, hoặc một tâm hồn đồng điệu, anh không chỉ tạo ra một cuộc gặp, mà là cả hướng đi cuộc đời của những người trong cuộc có thể thay đổi. Cuộc đời của anh và người anh gặp thì dĩ nhiên rồi, nhưng sẽ có cả cuộc đời của những người trong gia đình, và lan truyền ra đến tất cả những người sẽ gặp gỡ những người trong những gia đình ấy, và cứ thế mãi. Có thể lan đến rất xa... Với một *Tạo tác cấp độ Hai*, anh ảnh hưởng đến cả hệ thống mà anh đang sống. Chúng ta sẽ trở lại nói về điều này, nếu anh muốn, nhưng ngay bây giờ anh đã có thể biết rằng khi anh hành động ở *cấp độ Hai*, anh đang để lại dấu ấn của mình trên Hiện thực đó.

- Vậy thì nếu tôi lập trình mình để nhắm đến một mức độ hiểu biết và khả năng nhất định để có thể tiến hóa, thì tôi đang ở *cấp độ Hai*?

- Dĩ nhiên rồi! Khi làm điều đó, anh đưa mình lên mức nhận thức cao hơn, sống động hơn, và như chúng ta đã từng nói rồi đó, trong Cuộc sống này từng hạt cát đều có giá trị. Bằng cách cải thiện chính mình, anh tạo một sự khác biệt trong cuộc đời mình và trong cuộc đời của tất cả những người quanh anh và có dịp gặp anh... Bằng cách tự mình lớn lên, anh giúp Sự sống cũng lớn lên.

- Nhưng vậy thì, bằng cách nào ta có thể tạo ra hiện thực của ta? Tôi kêu lên, nôn nóng.

- Tôi có một ngọc nhiên dành cho anh, Lehya nói.

-Ồ, tôi thích được bất ngờ lắm! Jonathan kêu lên trước khi kìm mình lại: Ủ thì... còn tùy là ngọc nhiên loại nào! Cô định dẫn tôi đi đâu?

- Anh sẽ thấy, sẽ thấy.

Jonathan và Lehya như hai vì sao bay vun vút xuyên qua không gian và thời gian. Jonathan vẫn chưa hiểu lắm bằng cách nào mà Lehya – Người du hành – có thể biết đường mà di chuyển giữa một vùng đường như vô tận như thế này. Một ngày nào đó anh phải học điều này mới được.

Trong lúc chờ đợi, anh để cho người đồng hành dẫn dắt. Từ khi du hành như thế này, anh thích cho không gian quanh mình có những « màu sắc » của một bầu trời đầy sao, mặc dù Lehya có giải thích rằng những gì anh thấy chỉ là sản phẩm của tinh thần anh thôi, và rằng có lẽ một ngày nào đó anh sẽ có trình độ để cảm nhận được Hiện-thực-thực. Dù sao đi nữa, những gì anh trông thấy làm anh rất thích thú.

Đột nhiên, không gian chuyển biến theo một kiểu mà anh không ngờ. Anh cảm thấy Lehya đang dẫn mình vào một chiều kích mà anh không biết.

- Ổn không? Anh theo được không? Lehya hỏi Nhà du hành tập sự.

- Theo được, ổn mà... Có vẻ không giống với lúc thường.

- Bởi vì chúng ta không đi đến nơi mà chúng ta thường đi. Anh có thể cảm thấy hơi khó chịu, tâm trí có thể hơi rối. Nếu vậy, tập trung hướng Ý định của anh vào chính anh, và thả cho mình được dẫn đi.

Jonathan gật đầu. Anh chợt thấy mình không tự tin như trước nữa... Anh tập trung nhiều vào mình hơn để ý thức mọi thứ, nhớ đâu cần thiết. Thật không dễ tập trung trên chính mình khi ta không có cơ thể...

Và rồi mọi thứ tăng tốc, nhanh hơn tất cả những gì Jonathan từng biết, đến nỗi anh bắt đầu sợ. Anh gọi Lehya trong tâm trí, và cô lặp lại nhắc anh

tập trung vào chính mình. Chuyển bay đường như kéo dài vô tận.

Đột ngột, họ dừng lại bên trên một khu rừng lớn. Jonathan đưa mắt tìm Lehya và nhìn thấy cô ở bên trái cách vài chục mét, cũng nổi bông bênh như anh phía trên những ngọn cây.

Anh nhanh chóng tiến lại gần cô, và không nói một lời, cô nắm tay anh và bay chìm vào cây lá. Và rồi anh thấy ngay phía trước mình, đang ngồi dựa vào một tảng đá, mặt úp vào lòng bàn tay, đó là...

- Là tôi! Jonathan kêu to. Tôi chừng bốn mươi tuổi... Là tôi đấy sao?

- Bốn mươi ba tuổi. Đúng là anh. Anh tương lai. Anh có chuyện quan trọng cần làm với chính mình, hôm nay.

Jonathan hết nhìn chính mình tương lai và lại nhìn Lehya. Anh từng sờ nhìn chính mình ngồi đó, một Jonathan bất động, với một cái đầu trống rỗng.

Lehya để mặc anh một lúc để thích ứng với tình huống, rồi cô nói.

- Anh cần tiến gần lại chính mình, cho đến lúc anh thấy mình bị hút vào *chính anh* tương lai... Vào thời điểm đó của cuộc đời, anh đi qua một khủng hoảng nghiêm trọng, cả về cá nhân lẫn về sự nghiệp: tất cả đều đang vỡ vụn, và anh có trách nhiệm về điều đó. Dĩ nhiên, không phải do cố ý. Dù già đi, anh vẫn giữ một mối dây vô thức với cha mình. Điều này xảy ra với hầu hết mọi người. Nhưng anh, anh bắt đầu thành công đến nỗi vượt mặt những gì cha anh có vào tuổi này của cuộc đời, và chính mối liên hệ với cha khiến anh bắt đầu chống phá chính bản thân mình. Anh tự phá hủy mình sao cho anh không vượt quá cha mình.

- Tôi không hiểu, Jonathan lầm bầm, bối rối.

- Chẳng có gì để hiểu cả, đây là một chuyện tự nhiên thôi mà. Nhưng anh cần vượt qua ông ấy, nếu không thì sứ mệnh cuộc đời anh sẽ bị cản trở. Vậy thì, ngay khi anh cảm thấy sẵn sàng, anh hãy nhập vào cái tôi tương lai của mình, và từ bên trong, anh gỡ cho mình sợi dây trung thành với gia đình đã trói anh. Tôi không thể giúp anh. Đây là một điều mà anh phải tự làm lấy, với những gì bây giờ anh đã biết. Và khi anh đã xong, ý thức của

anh sẽ tái lập sự nhất quán về thời gian giữa *anh* bên trong và thế giới bên ngoài.

- Thế nghĩa là sao? Jonathan hỏi.

- Không quan trọng đâu, đến lúc thì tự anh sẽ hiểu thôi.

Lehya gật đầu và lùi lại để Jonathan chuẩn bị. Anh đứng đó một lúc lâu, rồi, phóng mình một cái, anh nhập vào chính mình. Leahya nhìn thấy Jonathan bốn mấy tuổi đột ngột ngồi thẳng lên, lắc cổ qua trái qua phải, gập người lại, lại ngồi thẳng lên, và cuối cùng òa khóc nức nở.

Lehya biết Jonathan đang làm gì, cô cũng đã trải qua điều tương tự với mẹ mình. Anh đang gập gở hình tượng người cha mà anh mang trong lòng, sau đó ý thức rõ mối dây liên hệ, trước khi quyết định cắt mỗi dây đó. Và đó là một giây phút đau đớn, như một sự đứt gãy bên trong. Và cũng là cất đi gánh nặng. Giải thoát. Cô biết Jonathan sẽ luôn giữ tình yêu của anh với cha, nhưng mối quan hệ giữa họ từ nay sẽ khác. Và nhất là anh sẽ không còn tự phá hoại cuộc đời của chính mình nữa, để từ nay có thể tiếp tục lớn lên.

Hy vọng anh sẽ đem theo cảm giác ổn thỏa đó về hiện tại, khi thời gian trở lại với nhịp chảy bình thường của nó.

Một cú giật nhẹ thu hút sự chú ý của Leahya. Một tia sáng lóe ra từ mắt Jonathan tuổi bốn mấy. Cô biết tinh thần bạn mình đã thoát về hiện tại. Cô lướt nhanh qua thời gian và bắt kịp anh vào đúng lúc anh có ý thức trở lại.

- Chúc mừng! Cô nói. Anh đã thành công.

- Ô la la... tôi sẽ không bao giờ làm lại chuyện này nữa, Jonathan thì hào, kiệt sức.

- An tâm đi, một khi mỗi dây đã cắt: anh được tự do.

- Ở thì hy vọng thế, bởi tôi không muốn phải sống qua trải nghiệm này lần nữa, cô biết đó.

- Tôi biết, cô trấn an. Nếu Tiến hóa là một điều tự nhiên thì sự Thay đổi lại rất cần nỗ lực. Cuộc sống mang đến cho anh những bài học mà anh cần

nhớ kỹ, hay ít nhất cũng phải hiểu. Đôi khi anh cần được đá đít một cú ra trò để giúp anh có thể tiến về phía trước. Có lúc, chính anh lại phải là người đá cho chiếc tàu chịu tiến tới, nếu anh không muốn Cuộc sống sẽ ép anh làm điều đó một cách không dễ chịu. Đó là sự tỉnh táo thường trực cần thiết, tình yêu cuộc sống và sự bền bỉ đi đường dài!

Từ nay, anh có thể sống với sứ mệnh của mình mà tự tôn trọng mình hơn rất nhiều. Điều đó là quan trọng lắm. Tình yêu bắt nguồn từ biết yêu chính mình, nếu không thì làm cách nào anh có thể tỏa sáng? Còn nữa, hiện nay anh cần tập hợp tất cả các tiềm năng của mình và sử dụng. Anh không còn nằm trong nhóm những người trông đợi rất nhiều vào Vô thức của mình mà chẳng bao giờ đạt được gì. Nguyên nhân của thất bại thì đơn giản thôi, với kẻ vừa xin xỏ lại vừa phàn nàn chửi rủa thì có ai lại muốn cho điều gì? Bây giờ thì anh đã tự do, không còn những xiềng xích, sống động, dồi dào năng lượng và đầy trách nhiệm với cuộc đời mình... Từ nay, anh ở vị trí đầu tàu dẫn dắt cuộc đời mình, và anh có thể ở mãi ở vị trí đó. Đi theo sau ai đó sẽ có lúc bị chậm bước thôi. Còn anh thì đã học được dẫn dắt chính đời mình. Tốt lắm.

- Nhưng chúng ta đang ở đâu vậy? Cuối cùng Jonathan hỏi, nhận ra mình không còn ở trong khu rừng nữa.

- Ở nhà anh, tôi nghĩ vậy.

- Mọi chuyện diễn tiến nhanh quá, tôi nói với Lou. Quá nhiều chuyện xảy ra, anh thì giải thích không nhiều... tôi phải nhớ bao nhiêu là chuyện.

- Đầu anh chỉ nhớ được nhiều khi người ta nhấn anh ngập trong những điều phải học và còn phải lặp lại nhiều lần nữa chứ. Chuyện đó để tôi lo!

Mắt Lou có ánh cười. Tôi cảm thấy anh thích những gì chúng tôi làm cùng nhau.

- Nào, nói tôi nghe xem, Lou tiếp. Anh thích cái “*hiện thực*” của anh ra sao: làm cho taxi hay xe điện ngừng đến ngay khi anh cần, có nhiều hay giữ được sức khỏe, tăng thu nhập – hay anh thích ảnh hưởng đến những điều “*gần như thực*”: tạo ra một ảo giác hữu ích, ví dụ để vẽ tranh, nghiên cứu hay sử dụng một công cụ tưởng tượng, hình dung một cách hiệu quả, đến thăm tương lai – hay anh muốn có một “*hiện thực thứ hai*”, ví dụ du hành bằng tâm trí bằng cách dùng vô thức của mình, hay làm chuyện điên rồ gì khác nữa... rồi anh làm cách nào?

- Nhưng tôi có biết gì đâu! Tôi tưởng anh sẽ dạy tôi chứ.

- Anh muốn sung rụng sẵn vào miệng anh có phải không?

Này nha, anh khá là biết tôi rồi đó. Anh phải lao động một chút!

- Được rồi. Tôi đã biết là hy vọng không ích lợi gì. Ở một mức độ thì hy vọng có hàm chứa nghi ngờ bên trong, vì vậy sẽ khiến ta kẹt ở Cấp độ Không. Tôi đã biết ta cần tin vào điều ta làm, nếu không sẽ không có gì xảy ra cả. Tôi cũng đã biết không nên ngồi đó đợi bằng chứng, vì bằng chứng chỉ đến sau khi ta hành động – và nếu ta cứ chờ thứ này thứ kia đến thì ta không bao giờ hành động cả...

Lou cười trước vẻ tự đắc che giấu không được khéo của tôi. Tuy nhiên, anh vẫn không nói gì và để yên cho tôi tóm tắt kiến thức của mình.

- Tôi đã nhận ra là không có gì là ngẫu nhiên, tôi nói tiếp, và mọi điều xảy đến với chúng ta đều có lý do. Tôi không biết điều này có liên quan

không, nhưng tôi bắt đầu nhận thấy là những người tôi gặp luôn là những người đáp ứng cho tôi một nhu cầu tôi cần vào lúc đó, hoặc là tôi đáp ứng nhu cầu nào đó của họ. Lần nào cũng rất hợp nhau.

- Đúng vậy đó, cuộc sống được sắp xếp hoàn hảo. Rất có thể là khi anh nghĩ mình giúp người khác thì anh cũng đang giúp chính mình.

- Rất có thể, tôi trả lời.

- Vậy là không có gì là ngẫu nhiên. Và còn gì nữa?

- Hơ... không phải là ngẫu nhiên, mà chỉ là hành động của niềm tin của tôi, sự xác tín, đức tin, sự tin chắc... không có những cái đó thì không có gì xảy ra cả. Tôi đã nói điều đó rồi, phải không?

- Ủ, nhưng không sao, anh cứ tiếp đi.

- À rồi... tới đoạn này... tôi cần được giúp đỡ, tôi thú nhận.

Chúng tôi đang ngồi trên một băng ghế trên đường, nhìn người qua lại. Tất cả những cuộc đời ấy, trước mắt chúng tôi. Tất cả là những ngôi sao mà vì thấy đã thường nên ta không chú ý nhìn nữa.

Như thường lệ khi đi với Lou, mặc dù đã ở khu này từ lâu nhưng thường tôi không nhận ra được là anh đã dẫn tôi tới đâu. Tôi cũng chẳng lo nghĩ xem khi nào về: đâu có ai đợi tôi ở nhà đâu, và ngày lúc này đã dài ra hơn, trời sẽ còn sáng nhiều giờ nữa. Tôi lại nghĩ đến Elean, ở địa vị tôi cô có phát biểu thêm được gì nữa chẳng?

- Có người làm như thế này nhé, cuối cùng Lou nói: đầu tiên, họ xây dựng một ý tưởng thật rõ ràng về điều mà họ muốn tạo ra, bằng cách đi theo những bước mà chúng ta đã nói với nhau rồi, anh nhớ không?

- Nhớ, những bước mà tôi đã tìm ra một cách đặc thẳng và hình như là anh và Elean đã biết hết từ trước.

- Đúng đó, Lou nói và cười trước bộ mặt vờ thảm thiết của tôi. Và một khi dự án của họ đã hoàn toàn được định dạng rồi thì họ lặp đi lặp lại thành tiếng những ao ước đó hằng ngày, thậm chí nhiều lần một ngày.

- Hơi hơi giống phương pháp Coué, đúng không?

- Ừ thì cũng khá giống đó, về một mức độ nào đó. Những người thực hiện Tạo tác theo cách đó lặp lại niềm tin của họ năm chục lần một ngày cho đến khi mục tiêu của họ đạt được.

- Và có thành công không? Tôi hỏi giọng nghi ngờ.

- Nói cho trung thực thì nó có thành công, Lou trả lời và nhìn vào mắt tôi. Nhưng tôi có thể nói với anh là cách này không hiệu quả tí nào hết với tôi. Nhưng tôi biết hàng chục người đã đạt được những điều kỳ diệu với cách này. Thậm chí cuộc sống của họ biến đổi luôn.

- Vậy là, họ lặp lại rằng họ sẽ thành công...

- Không, không phải là họ sẽ thành công: mà là họ *đã* thành công! Thì quá khứ nhé.

- Được, họ lặp lại rằng họ đã thành công, hằng ngày... và mất bao lâu? Rồi trong lúc đó họ không làm gì hết sao?

- Không, không cần thiết. Khi anh có đủ lòng tin vào những gì anh làm, niềm tin cần thiết cho mọi kỹ thuật Tạo tác, anh chẳng cần phải làm gì khác ngoài những chuyện anh đã quyết định làm. Anh lặp lại, lần nữa và lần nữa, để thuyết phục Vô thức thân mến của anh về khả năng thực hiện điều anh dự định. Và chính Vô thức sẽ tạo nên hiện thực của anh.

- Nhưng mà ta không chỉ ngồi yên chấp tay cầu nguyện chứ hả...

- Dĩ nhiên là không, anh cần luôn giữ trong đầu “*Giúp mình trước đi, rồi Trời sẽ giúp*”. Anh muốn *phía trên* đưa tay giúp anh, anh thuyết phục Vô thức của anh, và trong lúc chờ đợi, anh phải vận động để tạo điều kiện cho điều anh muốn thành hiện thực chứ. Đó là rất bình thường, cũng như tưới những hạt mầm mà anh đã gieo... Cứ cho là ai trong chúng ta cũng có một Thiên thần Hộ mệnh đi – tôi không rõ là những thiên thần này có thật hay không – vậy thì nếu anh là Thiên thần Hộ mệnh đó, anh có giúp thực hiện mơ ước của một người chỉ cầu nguyện xong ngồi chờ mọi thứ rơi từ trên trời xuống không? Tôi thì tôi sẽ cho người đó đợi tới chán thôi.

- Vậy là, với phương pháp này, chúng ta xác định một dự án, mỗi ngày ta làm những gì có thể để thực hiện nó, và trong lúc đó, để thuyết phục phần

tâm hồn sâu thẳm của mình, ta tự lặp lại với chính mình rằng ta sẽ làm được, có phải thế không?

- Anh có thể tóm tắt như vậy. Lưu ý đừng lằm với tự kỷ ám thị nhé. Mặc dù trong mọi Tạo tác có một phần tự kỷ ám thị, phần chính yếu vẫn là kích hoạt những dòng chảy của cuộc sống sao cho có lợi cho ta.

- Vậy thật ra ở phía dưới là Ý định.

- Đúng vậy, là Ý định là quan trọng nhất, với cả niềm tin nữa. Theo cách này, thậm chí có người viết ra toàn bộ cuộc đời tương lai của họ.

- Đó có phải là những bài tập mà anh và Elean cho tôi làm không?

- Một phần thôi. Viết ra luôn có ích cho anh. Khác ở chỗ tôi không bảo anh đọc đi đọc lại nội dung tờ giấy đó mỗi ngày.

- Vậy là tôi đã nắm phương pháp Tạo tác thứ nhất: cầu nguyện, tin rằng mình sẽ nhận được, và nhìn điều đó diễn ra... Ok, còn anh, kỹ thuật của anh là gì?

- Ê! Trước khi đòi hỏi thêm, anh thực tập điều mới học được cái đã. Tôi không thích kể chuyện anh nghe để rồi anh xếp những điều đó vào tủ và hỏi liên *còn gì nữa không!* Đầu óc anh không phải cái thùng rác: hãy dùng những gì anh có trong đó. Hành động đi, anh sẽ hiểu. Chỉ sau đó, tôi sẽ cho anh thêm.

- Cô biết rằng tôi đã theo đuổi nhiều ước mơ, Jonathan nói sau khi nhận ra là mình đã ở nhà, ở Galway, Ái Nhĩ Lan. Trời chứng giám rằng tôi thích du hành, nhưng cũng có lúc tôi rất muốn trở về *nhà mình*.

- Thế trong cái góc *nhà mình* ấy có một chỗ nào cho tôi không? Lehya vừa hỏi vừa chấp chới hàng mi dài theo kiểu những cô đào xi nê thập niên 50.

- Dĩ nhiên, Jonathan nhiệt tình kêu lên. Căn hộ này lớn mà, tôi sẽ dọn một phòng cho cô.

Jonathan giúp Lehya thu xếp thật thoải mái. Vừa làm họ vừa trò chuyện về những phiêu lưu gần nhất, và nhất là những gì nhà khảo cổ vừa trải qua. Mặc dù không để lộ ra nhưng cuộc mạo hiểm đó đã làm anh chấn động sâu sắc.

- Cũng như chúng ta có thể chữa quá khứ, Lehya nói, chúng ta cũng có thể thay đổi tương lai. Mỗi lựa chọn hiện tại của anh, mỗi hành động của anh xây nên tương lai của chính anh. Một ngày nọ tôi có biết một người đã quyết định như đinh đóng cột rằng anh ta sẽ tập thể dục. Đêm hôm sau, một giọng nói trong mơ nói với anh ta: « cơn ngừng tim của anh đã bị thủ tiêu »... Lạ không, ta có thể « giết chết » một ổ nhồi máu cơ tim? Có thể tin rằng có một phần của ta, hoặc của sự tồn tại của ta đã được ghi trong gen, như một chương trình quyết định ta sống hay chết, và nó có thể được kích hoạt, hoặc được tắt đi.

- Tôi biết rằng cô quan tâm đến thực hành nhiều hơn triết lý, nhưng tôi muốn hỏi liệu cô có tin vào định mệnh không, hay cô tin là con người có tự do ý chí? Có những người cho rằng số mệnh của mọi người đã được viết sẵn... kéo theo luôn là việc điều khiển cuộc sống của mình chỉ là một ảo tưởng. Và rồi chúng ta lại nói với nhau rằng những hành động của ta quyết

định tương lai. Nghĩa là chưa có gì được định trước cả? Vậy, sao mới là đúng?

- Sự tình phức tạp hơn như thế một chút, Lehya cười trước câu hỏi của học trò mình và đáp. Có thể chúng ta không bao giờ có câu trả lời cho câu anh hỏi. Tôi tin rằng có một phần trong ta hoàn toàn tự do lựa chọn, và nó có thể hành động hoàn toàn độc lập. Và tôi cũng tin luôn rằng chúng ta có mang một phần thừa hưởng từ tổ tiên, một kiểu ký ức cơ thể, ký ức tế bào, xuyên thế hệ, bởi có những hiện tượng không thể được giải thích bằng cách nào khác. Và còn nữa, nếu như anh có thể chấp nhận ý niệm này, có những cuộc đời khác, khác với cuộc đời mà anh đang sống đây.

- Ký ức từ những kiếp trước à? Jonathan hỏi.

- Nếu anh muốn gọi thế cũng được, thì một phần của ta sẽ là những ký ức tâm linh. Một điều gì đó ảnh hưởng đến những hành động của ta và... số mệnh của ta.

- Vậy là, cô tin rằng chúng ta chịu ảnh hưởng một phần bởi quá khứ trong kiếp hiện tại, một phần bởi gia đình - hay di truyền, một phần bởi *ngành* nếu muốn gọi thế, và tự do ý chí là một phần cuối cùng trong cái tổng thể đó?

- Nếu anh muốn đưa sự tồn tại của chúng ta thành công thức, thì được, Lehya đáp lời, và đó là phiên bản của tôi. Nhưng tự do ý chí của anh, dù chỉ chiếm một phần tư con người tổng thể của anh, nhưng lại có thể tác động trên toàn bộ cuộc sống của anh. Chính là nhờ nó mà anh có thể tự cải thiện và vượt qua những gì anh thừa hưởng thụ động, dù là từ gia đình, di truyền, hay do những trải nghiệm quá khứ trong cuộc đời này hay cuộc đời nào khác.

Phù... quá khứ bay hết đi!

Jonathan trầm ngâm một chút sau câu trả lời của Lehya.

- Lại đây, tôi chỉ anh xem cái này, cô gái ra hiệu cho Jonathan lại gần.

Cô để nhà khảo cổ đứng trước mặt mình, rồi không nói không rằng, nắm hai tay lại đặt trước vai anh, rồi cô đẩy anh đơn giản bằng cách mở bật hai

nắm tay. Jonathan lùi lại hai bước.

- Anh có cảm thấy không? Cô nói. Tôi đẩy vô cùng nhẹ... Tại sao anh lùi nhiều thế? Anh có thấy lạ không?

- Ờ, tôi không biết nữa: Cô đẩy, vì thế mà tôi lùi.

- Tôi đã không đẩy mạnh đến nỗi anh phải lùi như thế, Jonathan. Cô gái giải thích. Đẩy thử tôi đi, anh sẽ thấy.

Jonathan làm theo. Thực thế, Leahya không nhúc nhích một phân nào, cô như được vít chặt xuống sàn.

- Ừ nhưng vậy là bình thường, Jonathan nói, vì cô đã chờ đợi việc đó nên cô đã chống lại.

- Và anh tin là như vậy sẽ khiến tôi thăng bằng hơn ư? Anh tin là bằng cách « chống lại » thì chân ta sẽ gắn chặt vào đất à? Này nhé, anh đã không thấy tôi cố gắng trụ lại, hay đẩy vai mình về phía trước để chống anh... Thôi được, tôi sẽ cho anh xem nhiều cách người ta có thể phản ứng khi anh làm thử nghiệm nhỏ này. Nào, đẩy lại xem... Vậy đó, chỉ đặt hai nắm tay vào đúng hõm vai tôi, hai lòng bàn tay hướng vào giữa, rồi đơn giản là mở tay ra... Ở đây chỉ có đúng sức mạnh của những ngón tay thôi.

Lần này Leahya mất thăng bằng về phía sau. Mũi chân cô hồng lên và cô buộc phải lùi một bước để đứng lại. Cô cười.

Anh thấy đó, tôi đã không cố ý lùi lại, cô nói. Cứ như thể trọng tâm của tôi lần này để quá cao và nó đã kéo cả người tôi mất thăng bằng. Chắc anh đã nhận thấy lần này là hai chân đã mất tiếp xúc với đất?... Khi anh thấy một người phản ứng như thế, anh có thể cá rằng đó là một người hoặc quá suy tư, lúc nào tâm tưởng cũng bồng bềnh, hoặc hơi lệch lạc, lơ mơ. Nói chung là người đó không hòa hợp tốt với chính bản thân mình. Trọng tâm bị đặt lệch quá lên trên, người đó có tâm trí khá là *đi lạc*.

- Vậy nếu tôi làm thử nghiệm này với người bị *lệch pha* về phía phải, thì phần bên phải của họ sẽ « mềm » hơn bên kia?

- Đúng vậy, và ngược lại. Anh có biết hai bên của cơ thể tượng trưng cho điều gì không?

- Ở thì, tuy không phải chuyên gia, nhưng tôi có nghe nói rằng bên phải của cơ thể sẽ là phần logic, phần của lý trí và tư duy phân tích – chính là bên tay người ta dùng để viết – và phía bên trái là phần của cảm xúc, của sự nhạy cảm, của trực giác. Bên phía trái tim mà.

- Ủ, người ta nói vậy đó. Có thể diễn giải bằng cách nào cũng được, thì sự thiếu sức mạnh của một bên người, hay của phần trên, sẽ là một sự mất thăng bằng về năng lượng, về tâm lý hay ít nhất là về sinh lý. Có « điều gì đó » không ổn... Nào, thử đẩy tôi lần nữa đi.

Jonathan lại đẩy và Lehya lùi ba bước về phía sau, giống anh vài phút trước.

- Hồi nãy anh như thế này!... Điều đó có nghĩa gì, anh nghĩ xem?

- Phù.. tôi không biết... tôi quá bị kéo về quá khứ à?

- Đúng vậy, bị kéo *bởi* quá khứ... Ai lại lùi, và lùi nhiều như vậy, khi người ta mới chạm khẽ mình một cái? Vậy là không bình thường... Điều đó khiến tôi nghĩ đến một người có một sợi xích cột sau lưng, bình thường họ đã giữ cân bằng một cách rất khó khăn ở hiện tại, và *ngã lui* ngay khi có cái gì làm mất thăng bằng họ một chút... Vừa rồi, khi anh cắt mối liên hệ với cha anh, anh có chắc là đã dọn dẹp sạch sẽ quá khứ chẳng? Hãy thử nhắm mắt lại hai giây và thử nghĩ về cái có thể bao vây anh và kéo anh về phía sau, điều gì hiện ra trong đầu anh?

- Hơ... Thứ đầu tiên tôi thấy, đó là một vệt sáng, như một vệt sóng sau con tàu.

- Phía sau anh hả?

- Đúng, phía sau tôi... Tôi có cảm tưởng là hiện nay mình đã cắt dây trói cũ nổi với cha, nhưng tôi vẫn lôi theo quá khứ phía sau.

- Rất có thể, Lehya xác nhận. Vậy, tiếp tục nhắm mắt và tập trung vào tương lai của anh... Hãy hình dung nó to lớn, đẹp, sáng lung linh, vô tận, nhiều âm điệu, ấm áp và lay động lòng người, êm ái và dễ chịu... kích thích và tràn đầy điều để học hỏi, đầy ngạc nhiên thú vị và đầy khám phá... tràn trề những gì anh thích và quan trọng đối với anh.

Vừa nói, Lehya vừa túm lấy lưng áo Jonathan.

- Và bây giờ, cô nói tiếp, hãy để cho mình bị hút ngày càng mạnh bởi tương lai đó, như một con đường trước mặt, một đường cao tốc vạch ra dẫn anh đến hạnh phúc đó... để cho mình bị thu hút... đến khi anh phải bước về phía trước... một bước dài... một bước về tương lai.

Đột nhiên, Jonathan bắt đầu mất thăng bằng về phía trước.

- Thế tốt rồi đó, Lehya nói ngay...và anh có thể để cơ thể mình hướng về nơi mà nó biết là tốt hơn... cho chính anh... bởi vì chính sự chuyển đổi trọng tâm mà người ta tiến về phía trước... và anh học được cách tiến hóa, luôn đưa điểm thăng bằng ra phía trước... không cần quá rõ như thế nào... và anh bước về phía trước.

Thực thế, Jonathan nghiêng hẳn về phía trước, và để lấy thăng bằng lại, anh bước tới một bước, rồi lại một bước. Áo anh căng ra nhưng Lehya không nhúc nhích, cuối cùng thì vải áo trượt khỏi tay Lehya và thả tự do cho Jonathan. Mặt anh đỏ lên vì cảm xúc. Hai cánh mũi anh phập phồng rất nhanh, mạch máu ở cổ anh cho thấy tim anh đập nhanh đến mức nào. Một giọt nước mắt trào ra từ khóe mắt bên trái của anh và trượt nhẹ nhàng xuống gò má.

- Và rồi... khi bên trong anh đã biết rằng, hiện tại... mọi thứ đã khá hơn... tự do... tự lập... hít thở. Vậy đó, thở thật sâu... và, anh có thể để mắt mình mở ra chậm rãi, chỉ khi mọi điều này đã kết tinh trong sâu thẳm lòng anh... cho tất cả những ngày còn lại của cuộc đời anh...

Jonathan thở nhiều hơi rất sâu, trông thư giãn hẳn, hàm nhúc nhích, và cuối cùng anh nhẹ nhàng mở mắt ra.

- Cảm ơn Lehya, anh nói bằng một giọng khàn khàn.

- Không có chi chàng trai ạ! Lehya nói giọng vui vẻ. Và lại đẩy tôi nữa đi, tôi giảng bài chưa xong.

Nhà khảo cổ lại đẩy vai Lehya, cô tiếp tục giảng về những phản ứng khác nhau và ý nghĩa của chúng.

- Anh thấy đó, cô nói, cơ thể giữ những ký ức, và anh có thể hiểu chúng thông qua trương lực, sự mềm dẻo linh hoạt của cơ, của khớp, hoạt động của dạ dày... Nhưng anh cũng có thể tương tác với chúng trong tưởng tượng, không quan trọng. Chúng ta không phải là những nhà vật lý trị liệu, chúng ta không làm gì cụ thể, chỉ là quan sát. Quan sát và điều chỉnh bằng sức mạnh tinh thần, đó là điều chúng ta thực hiện cùng Core Gem. Tóm lại anh cần nhớ rằng cơ thể, bộ não và tâm trí liên hệ rất chặt chẽ với nhau, và không có cái này thì cái kia cũng khó mà hoạt động, và anh cần quan tâm đến tổng thể ba điều này nếu anh muốn hỗ trợ cho ai đó.

Anh cũng có thể để ý rằng trong Core Gem, chúng ta không làm những chuyện như « hình dung » hay « lập trình ». Kỹ thuật hình dung là để lập trình Vô thức... nhằm đến tương lai.

Với Core Gem, chúng ta điều chỉnh *ngay lập tức* cơ thể và tâm trí. Sự thay đổi phải được nhìn thấy ngay.

- Thay đổi ngay lập tức sao? Làm sao chuyện này xảy ra được?

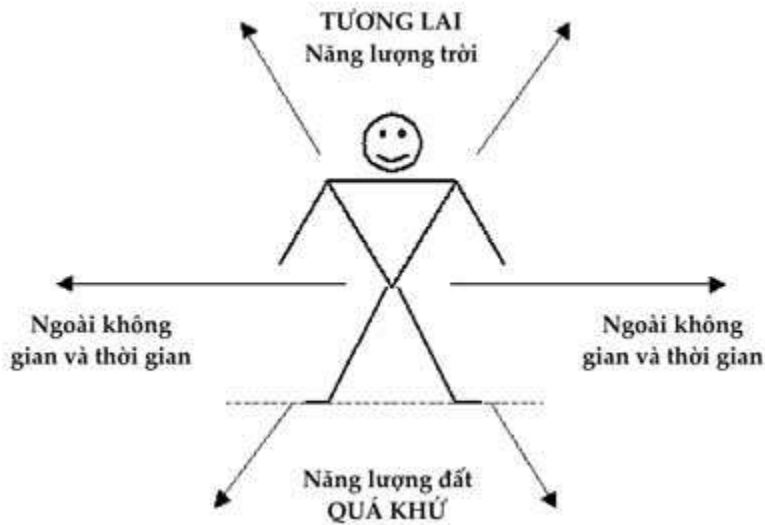
- Có thể, bởi vì chúng ta kết nối với tầng vận hành cao nhất của ý thức, là Toàn thức.

Chính từ tầng cao nhất này mà chuỗi *Ý tưởng, Ý định, Tưởng tượng, Hành động* được tuôn chảy... Điều này còn có tác dụng vì một sự thật này nữa: chúng ta cho rằng những gì ta thấy là thật. Luôn luôn. Mà những gì ta thấy không bao giờ là ngẫu nhiên. Ngay cả những cơn hoang tưởng tởm hại nhất cũng là *thật* – ít nhất là đối với con người đang mê sảng đó. Không phải nói theo kiểu biểu tượng hay lý luận gì cả. Nếu nó có trong đầu anh, vậy nó là *thật*. Và nếu nó là thật thì có thể nhào nặn, gần như chạm được, vậy là thay đổi được. Thế thôi!

Quay lại bài học từ thử nghiệm đẩy đôi vai, anh hãy nhớ rằng cần luôn bắt lấy những dấu hiệu nhỏ của cơ thể: hơi nghiêng một bên, gãi gãi sau khi anh nói một từ nào đó, bên này cơ thể có vẻ săn chắc khỏe mạnh hơn bên kia, dạ dày kêu, người đó đột nhiên than rằng có tiếng vo ve trong một tai, bị chuột rút đột ngột, mắt mờ đi hay ngược lại ánh mắt trở nên long lanh,

một cảm giác đột nhiên khó chịu hay đột nhiên dễ chịu... Tất cả đều quan trọng! Và thường là rất tinh tế. Anh cần nhạy và không tự tưởng tượng ra những điều không có thật: hãy khách quan, trung thực với chính mình... Anh có nhớ được tất cả những điều này không?

- Lúc nào cô cũng đoán được tôi sẽ nói gì như thế này hay sao?

Lou đã đi khỏi, để lại Marc một mình ngồi trầm tư trên băng ghế. Anh ngồi lại một lúc nghĩ về tất cả những gì người đàn ông có đôi mắt xám xanh đã dạy mình, và về nhiều điều anh có thể thử nghiệm với những kiến thức mới này. Không để tâm, Marc bắt đầu không còn nghe thấy tiếng xe cộ chạy xung quanh nữa. Trong mắt anh, những người qua lại ngày càng tỏa ra một ánh vàng hổ phách, thế giới xung quanh ngày càng sáng rực.

Đến một lúc, một tia sáng trên bầu trời thu hút sự chú ý của anh: trên một nhánh cây ngay phía trên đầu anh, Jack, chú quạ trắng, vừa đáp xuống. Con chim lắc lắc mình, không thèm nhìn anh mà bắt đầu nhìn chăm chăm vào mặt trời, toàn thân không nhúc nhích. Marc cũng quay đầu về phía mặt trời và chàng trai bắt đầu nhìn xoáy vào thiên thể rực sáng. Kỳ lạ thay, anh không bị chói mắt. Anh lơ đãng nghĩ rằng có lẽ có một ít mây giúp cản bớt chút ánh sáng chói chang. Đó là những đám mây vàng rực. Một dòng thác suy nghĩ tuôn xuống anh...

*Vì sao lại trì hoãn những gì hôm nay anh có thể làm sang ngày mai?...
Hãy hành động ngay bây giờ, đừng trì hoãn nữa những gì đáng lẽ anh đã
phải làm hôm qua... Chỉ có anh mới phục vụ cho anh tốt nhất mà thôi...
Hành động ngay hôm nay và làm chủ cuộc đời mình...*

Marc Martigan, hôm qua vẫn còn là một con người khốn khổ của một thành phố vô danh nay trở thành họa sĩ với những tác phẩm đầu tiên nhiều triển vọng, dường như bị thôi miên. Bất chấp ánh sáng, đồng tử anh vẫn đang giãn rộng. Khuôn mặt anh rạng rỡ một vẻ thanh thản kỳ lạ. Như một thiên thần.

Một quang cảnh thật kỳ lạ, một con người tỏa sáng và trông siêu thoát đến thế ngồi trên một băng ghế công cộng bình thường. Vậy mà hình như không ai để ý thấy điều kỳ lạ đó.

Trong thế giới này, anh sẽ thấy cả hạnh phúc và đau buồn, cả may mắn và xui xẻo, thất bại và thành công, bế tắc và tiến triển... anh chú ý vào điều gì thì điều đó sẽ trở thành hiện thực của anh... Hãy chọn...

Con chim trắng chuyển sang nhìn sững chàng trai trên ghế đang thở rất nhẹ. Con chim bay đến đậu sát bên anh. Cùng lúc đó, một phụ nữ đi qua, đẩy xe đẩy bằng một tay và tay kia kéo theo một cách khó khăn một đứa trẻ đang khóc thút thít. Họ đi sát qua Marc, suýt đụng cả vào anh.

Đột ngột, em bé ngừng rên rĩ và cũng quay nhìn về phía ánh sáng; mẹ bé cũng hít một hơi thật sâu và gương mặt chợt tỏa ra vẻ thanh thản tương tự như gương mặt của Marc. Dường như một câu thần chú đã bao trùm lấy họ và đi theo cuộc đời họ.

Suy nghĩ tiếp tục trải ra trong tâm trí Marc:

Mục tiêu quan trọng nhất là gì? Trở thành Người... Rào cản? Quá khứ tồi tệ của loài người, cái nhân của mọi điều khủng khiếp... Sức mạnh của anh là gì? Sự lạc quan của vài trăm thế hệ trước anh và niềm tin của anh vào một lực tiến hóa không gì cản nổi đang trải rộng khắp.

Marc không nhìn thấy những người đi lướt qua anh chuyển mình ra sao. Anh cũng thậm chí không ý thức được mình cứ đang ngồi đó giữa đường. Những ý nghĩ đang ngập tràn anh lúc này, như thể những linh hồn hay các dạng trí tuệ, cuốn anh đi như chiếc lông trong gió. Anh cảm thấy một cách lạ lẫm rằng mình có biết trạng thái này, mặc dù không ý thức được thật sự mình đang cảm thấy gì. Một cách nghịch lý, vô thức một cách có ý thức. *Nhất thức!*

Như đã từng xảy đến với anh, trong khi một phần của anh vẫn đang sống với trải nghiệm không thể diễn tả thành lời đó, một phần khác của tâm trí anh vẫn đang thu thập các ý tưởng có thể cho phép anh xây nên tương lai. Ứng dụng những gì anh được học. Sống với chúng.

Anh đã từng làm được nhiều điều mà không thành công, và cuối cùng đã học được rằng không nên làm lại cùng một điều đã làm mà không thấy hiệu quả, phải làm khác đi, nhất thiết phải khác đi... Có thể không cần suy nghĩ.

Cho phép mình được bay bổng. Đặt lòng tin... vào Cuộc sống... Và hành động... và...

Yêu thương. Yêu thương đem lại cho anh niềm vui và hạnh phúc... Yêu thế giới sẽ cho anh lớn lên... Đừng yêu những tôn giáo hay giáo điều lên lớp... Yêu... Đầu tiên bởi vì yêu cho anh một tâm trạng tốt hơn là ghét... dễ chịu hơn rất nhiều... Hãy chọn điều làm anh dễ chịu... sự dịu dàng... Yêu... Còn bởi vì với mỗi người mà anh yêu, anh tạo một mối liên hệ... Và mỗi mối liên hệ sẽ cho anh trao đổi năng lượng... Yêu giúp anh kết nối... Nếu anh yêu cả một đất nước, một thế giới, mạng lưới của anh sẽ rộng biết mấy! Năng lượng sẽ mạnh biết mấy!... Yêu lấy Vũ trụ... và nối mình với Tình yêu... với lực tinh tế của Sự sống đang chảy trong mạch máu của anh và nằm ở tâm của mỗi ngôi sao... Cho mình rung động cùng với nó... Yêu thương... yêu thương...

Hơi thở của Marc bắt đầu mạnh hơn, và hỗn hển. Anh nổi da gà. Ánh mặt trời dường như đã xuyên vào anh, chảy trong anh và tuôn trào khỏi anh. Mắt anh đầy lệ, và chợt hít sâu, anh ngồi thẳng dậy và dường như lại được nối kết với mặt đất.

« Oa! » anh kêu to tràn trề sinh lực, mặc kệ người qua lại. Khi mở mắt ra, ánh mắt anh đã thay đổi. Toàn bộ con người anh tràn trề sức sống, một điều gì đó không thể định nghĩa được.

Một người đàn ông đi qua với một cái cặp trong tay, chào anh vui vẻ.

Marc nhìn theo người ấy đi xa dần với một nụ cười rộng mở.

Một hình ảnh của hạnh phúc.

- Sự thanh bình lớn lên từ bên trong ta, Elean nói với tôi.

Sau trải nghiệm trên băng ghế, tôi không muốn trở về nhà, và đã đi về hướng nhà Elean. Như mọi khi, cô luôn luôn có ở đó để chào đón tôi, với hai tách trà bốc khói trên chiếc bàn thấp và những chiếc bánh nhỏ mà tôi rất thích. Tôi không nhịn được mong muốn kể cô nghe điều mình vừa trải qua.

- Sự thanh bình lớn lên từ bên trong ta, cô lặp lại, và nó cần Toàn thức để có thể phát triển. Vậy hãy giữ kỹ những điều anh vừa trải nghiệm. Suy nghĩ là một dạng năng lượng, và khi kể chuyện thì anh đã phóng năng lượng ra ngoài.

- Ủ, em đã nói anh nghe điều này rồi. Hay là Lou, anh không nhớ nữa. Vậy là nói sẽ làm ta rỗng bớt, tiêu hao sinh lực à?

- Không, không phải thế. Nhưng anh cần tiết kiệm năng lượng của mình để dành cho công việc Tạo tác. Anh có thể nói về một điều làm anh phiền, nói vừa đủ để thanh lọc đi bản thân. Nhưng ngược lại, không nên nói về những dự định của anh trước khi chắc chắn là mình có đủ năng lượng để tung nó vào thế giới này.

- Đại khái là anh cần bảo vệ nó, như quả bảo vệ cho hạt.

- Đúng thế. Anh ăn bánh nữa đi.

- Ê, em có biết là từ lúc quen biết em và Lou, anh đã giảm mười ký lô không? Nhưng mà anh vẫn ăn bánh!

- Anh biết đó, khi anh ăn những gì anh yêu thích thì không mập đâu.

- Mà anh cũng không thấy là mình kiêng cử gì hơn so với hồi xưa.

- Có thể, nhưng anh nhạy cảm hơn với những dấu hiệu của cơ thể mình, vì vậy dù không chú ý nhưng anh sẽ ăn uống thích đáng hơn. Cơ thể anh là cái xe của anh. Để chạy trên trần gian này anh không thể không có nó, vì vậy anh phải tôn trọng nó.

- Và yêu nó nữa.

- Và yêu nó nữa, anh có lý... Ồ, anh thay đổi nhiều nhỉ? Elean kêu lên và soi mói nhìn tôi với một vẻ thích thú, giả ngạc nhiên.

- Vậy là nếu anh nuôi nó với những gì nó thích, cho nó tập thể dục đúng mức cần thiết để nó không bị rỉ sét đi, và anh yêu quý nó, thì...

- Thì nó sẽ đáp trả anh xứng đáng! Elean kết luận giùm tôi.

Vừa nói những từ này, cô vừa nhảy chồm chồm trên chiếc ghế nệm mà tôi đang ngồi, làm tôi cũng bị nảy tung lên. Chúng tôi rơi xuống, ngồi ôm nhau, một việc mà dạo này rất hay xảy đến.

Elean rất vui tính, bất chấp vẻ ngoài đôi khi hơi nghiêm khắc. Và không phải lúc nào tôi cũng dễ kiềm chế cảm xúc của mình trước cô, nhất là khi chúng tôi đùa giỡn như thế này. Nhưng cô bạn cũng khẳng định hoài rằng mỗi chúng tôi có “tâm hồn đồng điệu” cho riêng mình mà chúng tôi cần kiên nhẫn và khôn ngoan, một ngày nào đó sẽ được khám phá những điều ngạc nhiên đang còn chờ đợi mình.

Nói thì dễ!... Tim tôi và lòng kiên nhẫn của tôi bị thử thách hơi nhiều. Để chấn chỉnh mình, tôi nói sang chủ đề khác:

- Em có biết là hồi nãy Jack cũng ở đó trên băng ghế với anh? Anh không biết sau cuộc phiêu lưu của anh thì nó lại đi đâu rồi.

- Anh yên tâm đi, Jack là một con chim rất giang hồ, Elean đùa.

- Có một chuyện làm anh ngạc nhiên hoài, làm sao nó luôn biết lúc nào thì anh ở đâu nhỉ?

Cùng lúc với nói ra điều đó, tôi cũng nhận ra là cùng câu hỏi có thể đặt ra về Lou và Elean. Tôi nhớ lại khi đến đây hồi nãy đã có hai tách trà đợi sẵn trên bàn.

Elean ngồi chìm trong ghế bành và mỉm cười, cứ như thể cô vừa đọc suy nghĩ của tôi... và chuyện này cũng không làm tôi ngạc nhiên nữa.

- Mọi vật không tách rời nhau, cuối cùng cô nói. Mà có! Chỉ tách rời trong tâm trí anh thôi. Thế giới có nhiều điều mà anh chưa cảm nhận được.

Tất cả đều trên cùng một thuyền. Nối kết với nhau. Tất cả là Một.

- Ủ, anh biết. Lou đã nói về những hạt cát cùng nhau tạo nên bãi biển. Nhưng những hạt cát đâu có nối với nhau đâu nhỉ.

- Nhìn bằng mắt thì không thấy. Anh xem xét nhé, khi còn sơ sinh anh không nhìn thấy mọi vật như bây giờ đâu – với hình dạng xác định, có tỉ trọng, có chất liệu... Khi bé anh chỉ cảm nhận – em không nói là nhìn – mà là cảm nhận những hình dạng mơ hồ, một chút màu sắc, theo đúng hình dung của em về các trường năng lượng.

- Ý em nói là các bé sơ sinh nhìn mọi thứ theo năng lượng mà chúng tỏa ra hả?

- Mọi vật và con người, đúng vậy. Chỉ sau vài tháng thì bộ não mới hình thành những hình ảnh mà anh thấy bây giờ, thậm chí mất cả năm. Không ai biết chính xác... Chính là nền giáo dục lại càng giúp hình thành rõ nét cách chúng ta nhìn thế giới như bây giờ lúc đã trưởng thành. Dần dần lớn lên, ta nhìn mọi thứ tách biệt với mình. Bất kỳ bác sĩ Nhi khoa nào cũng có thể nói cho anh biết là các bé sơ sinh không hề thấy có sự tách biệt nào giữa bé và mẹ, giữa bé và thế giới cả.

Và vì tôi tiếp tục im lặng nên cô lại nói tiếp:

- Chúng ta là một mạng lưới khổng lồ. Con người thử tạo lại điều đó thông qua Internet. Chúng ta đều kết nối với nhau và vốn không cần đến máy móc. Vì vậy, anh cần cẩn thận với những mối liên hệ mà anh tạo với người khác.

- Ủ, nhưng nếu chúng ta đã kết nối với nhau rồi, tôi vặc lại, thì sao lại phải...

- Chúng ta kết nối với nhau bằng một trường rất tinh tế, như kiểu giữa những hạt cát với nhau. Nhưng chúng ta có thể xây những kết nối lớn hơn, rõ ràng hơn với những người mình tiếp xúc – và việc này cũng cần nhiều năng lượng hơn. Như những liên hệ gia đình hay *quan hệ* tình yêu... Anh cần ý thức được những liên hệ mình tạo ra và quản lý chúng một cách tốt đẹp cho anh và cho họ.

- Quản lý à? Nhưng anh còn không biết đến chúng nữa là!

- Bây giờ thì anh đã biết! Và nói một cách trung thực xem, anh đã biết từ xưa rồi, phải thế không?

- Ủ, có thể là thật, tôi thú nhận một cách nhẹ nhàng. Vậy thì, sử dụng chúng như thế nào bây giờ? Làm sao để quản lý chúng một cách tốt nhất, như em nói?

- À, nhưng em có biết đâu! Elean vừa kêu vừa cười. Mỗi người phải tự phát hiện bản chất của mình và cách sống với nó.

Trước vẻ mặt tội nghiệp của tôi, cô nhượng bộ:

- Thôi được rồi, em kể vài ví dụ để kích hoạt trí tưởng tượng của anh nhé... Xem nào, anh nghĩ xem làm sao em biết mỗi khi anh hoặc Lou đến thăm? Chúng ta đã nói rồi, đó không phải là thần giao cách cảm – em không thể ngậm miệng mà vẫn nói chuyện với tâm trí anh, em phải nói ra tiếng – nhưng em *biết* khi nào chuyện gì xảy đến. Em cảm thấy. Bởi vì em kết nối. Ví dụ, em cũng có thể kết nối để gọi một người bạn đi bên lề đường bên kia mà không nhìn thấy em. Em gọi thầm, và thế là người ấy nhìn qua.

- Hơi giống những lúc ta nhìn vào ai đó sau lưng ở xa xa, và người đó tự nhiên quay lại nhìn? Họ cảm thấy bị quan sát.

- Cũng là cùng một nguyên tắc, nhưng khi anh gọi ai, anh có Ý định tung thông điệp, chứ không phải đơn giản chỉ là tò mò.

- Có nghĩa là?

- Nghĩa là trong ví dụ của anh, anh cũng không muốn người ta quay đầu lại, nhưng họ cảm nhận cái nhìn của anh, phải thế không?

- Đúng vậy, tôi thừa nhận.

- Còn trong trường hợp của em, em có cố tình: em gọi người đó! Em cũng có thể gọi để ai đó muốn đến gặp em. Anh biết đó, như khi anh nghĩ về một người, rồi tự nhiên điện thoại reo, anh bắt, chính là người đó! Cũng cùng một nguyên tắc: anh gửi Ý định của mình đến với người anh muốn

liên lạc. Điều này có thể rất tiện lợi nếu anh lạc giữa một thành phố lớn hay giữa vùng quê và anh muốn gặp người ta!

- Nhưng chuyện này anh có làm thường xuyên lắm nha! Khi anh cần đi đâu đó mà anh không biết đường, thế là anh để mặc mình được dẫn dắt. Có khi cầm bản đồ trong tay mà lạc không chữa được, khi ấy anh bỏ bản đồ, chạy đại và tự nói với mình rằng sẽ tìm ra thôi... và tích tắc sau, anh thấy mình đã ở phía trước ngôi nhà muốn tìm!

- Anh thấy đó, cùng một nguyên tắc, Elean cười. Và rồi, cũng cách sử dụng ý định như vậy sẽ giúp anh có chỗ tiến lên trong một nơi đông đúc, ở hàng đợi tính tiền siêu thị hoặc đợi làm thủ tục hành chính.

- Thật không?

- Có thể lắm chứ. Và còn nhiều ứng dụng nữa, ví dụ như thu thiện cảm của ai đó bằng cách gửi đến họ những ý nghĩ tốt lành và tạo mối liên hệ vô thức giữa hai bên.

- Chuyện đó có đạo đức lắm không đấy? Tôi hỏi đùa.

- Như mọi công cụ hiệu quả khác, anh có thể dùng để làm điều rất tốt hoặc điều rất xấu. Anh tự kiểm tra lấy ý thức của mình thôi. Chắc anh biết câu ngạn ngữ: *Đừng làm cho người khác những điều ...?* Anh thừa biết em không phải nhà đạo đức hay đại loại như thế, nhưng có một điều anh có thể tin chắc luôn, là những hành động anh làm sẽ quay trở lại với anh một ngày nào đó.

Đó không phải bài học đạo đức mà là trải nghiệm cá nhân em đấy nhé! Và quả báo là rất nhanh, đôi khi lập tức luôn, tuy đôi khi cuộc đời cũng mất vài tháng để dàn xếp. Vậy thì, khi anh có thể, hãy làm những gì mà nếu nó có trở lại rơi trên đầu anh thì anh cũng thích... Bởi chuyện vui ở đây là những điều tử tế anh làm cũng quay trở lại với anh, đôi khi rất nhanh.

- Số mệnh thích chơi chúng ta, anh có cảm tưởng vậy... tôi nói. Đôi khi nó đẩy ta vào hoàn cảnh của người khác để dạy ta biết khiêm tốn.

- Đúng vậy đó. Và khi xưa anh đã tạo ra cuộc đời anh bây giờ bằng cách hành động thế này chứ không thế nọ... Những lựa chọn của anh tạo nên

cuộc đời anh.

- Chúng ta đã nói điều này rồi.

- Em biết, Elean nói. Trở lại chuyện các mối liên hệ, mạng lưới liên kết mà anh tạo ra quanh mình chủ yếu giúp hợp nhất các lực, để đạt đến những điều mà nếu không có sự liên kết sẽ không bao giờ thực hiện được.

- Đó là *Đoàn kết tạo nên sức mạnh!*

- Đúng rồi đó, và cũng là “*Một người vì mọi người, mọi người vì một người*”, Elean đáp. Khi tập hợp lại, *mỗi người* trở nên mạnh hơn và *tổng lực* sẽ trở nên càng mạnh mẽ. Kết quả của sự đoàn kết của nhiều người tạo ra lớn hơn nhiều so với kết quả của phép cộng.

- Anh đã nghe điều này ở đâu rồi. Vậy là em và Lou và anh, cùng nhau chúng ta có thể đi nhanh hơn...

- Đúng vậy, nhưng không phải cho tất cả mọi điều, Marc à. Chúng ta có thể “đẩy” một người về mặt vật lý, nhưng không thể giúp họ tiến hóa nhanh hơn. Mỗi người có con đường của mình, ai có việc người nấy! Nói ví dụ nhé, nếu anh xếp hàng ở tiệm rau trái đầu đường, và người phía trước anh chọn lựa lâu khủng khiếp, bà ấy có vẻ chẳng biết mình thực sự muốn mua gì! Thì khi ấy anh có thể đẩy bà ấy qua một bên, làm vậy không lịch sự gì nhưng là có thể làm được. Nhưng anh không thể *buộc* bà ấy phải lựa chọn được: Lựa chọn là một hành vi có ý thức, và ngay cả trong những chuyện ngày thường nhỏ nhặt nhất anh cũng không thể thúc đẩy một người chọn khi họ chưa sẵn sàng – hay không đồng ý. Anh có thể thuyết phục họ *nhúc nhích*, nhưng không thể bắt họ *tiến hóa*. Anh hiểu chứ?

- Anh hiểu rồi, tôi trả lời giọng trầm tư.

- Bằng cách dùng Core Gem – theo một số triết lý cuộc sống – thì anh sẽ có ảnh hưởng trên hiện thực *của anh*.

- Vậy thì, nếu có ai đó trước mặt và cản trở, và ta không thể đẩy họ qua một bên được, tức là ta bị kẹt? Vậy nếu sự tiến hóa của ta phụ thuộc vào một ai đó, thì ta sẽ chỉ tiến được nếu người ấy tiến lên?

- Không, bởi anh không lệ thuộc vào ai hết. Ngừng suy nghĩ theo kiểu cá nhân lại và anh sẽ thấy giải pháp hiện ra rành rành. Anh đặt ra vấn đề như thể anh tách biệt với những người khác... Chúng ta là những tế bào của một tổng thể lớn: vậy nên phải nghĩ đến ảnh hưởng nhóm. Có nhiều người tự cho là thông thái nhưng lại sống ẩn dật, để chỉ tập trung vào mình mà không phải lo xử lý những tương tác với một nhóm người có độ nhạy cảm khác nhau... Anh biết rằng khi anh mở bản thân mình ra, anh mở lớp áo giáp bảo vệ. Điều đó cho phép anh có thể tác động trên chính mình và trên thế giới, nhưng cũng cho phép thế giới tác động đến anh. Mỗi liên hệ là hai chiều. Anh sẽ nhạy cảm với chính mình hơn, và cũng nhạy cảm với mọi người hơn! Vì thế khi ấy anh cũng dễ bị ảnh hưởng hơn... Mà có lẽ Lou sẽ nói lại với anh về điều này, rõ ràng hơn em.

- Vậy thì với người chặn lối trước mặt anh, anh làm gì đây? Tôi cố hỏi nữa.

- Đầu tiên, nếu anh muốn đời mình dễ dàng hơn, hãy chọn lựa kỹ những người anh quan hệ... những *mối liên hệ*. Và rồi thì không phải lúc nào chúng ta cũng được chọn lựa. Khi nhạy cảm hơn, ta cũng có thể bị làm phiền nhiều hơn dù chỉ có một người “tiêu cực” trong nhóm.

- Họ tỏa- ra những *sóng không tốt*, phải thế không?

- Muốn gọi thế cũng được. Nói chung không cần phải là thầy bói để có thể cảm nhận ảnh hưởng của một người tiêu cực trên cả nhóm. Như chuyện người mẹ vừa tươi cười vừa nấu bữa tối bên các con. Rồi người cha trở về, mệt mỏi và bức dọc bởi ngày làm việc mệt nhọc, và cả nhà tắt hẳn nụ cười. Không khí như bị *làm lạnh đi*, phải không?

- Hừm... anh từng trải qua cảnh đó. Và nếu trong một nhóm đang buồn nản, tâm hồn màu xám mà có một thành viên cười đùa thì chuyện đó cũng là lệch pha.

- Đó là một sự bất đồng về mức năng lượng, Elean giải thích. Chúng ta không thể ép ai sống hạnh phúc, vui sống. Nhưng anh cũng không bị bắt buộc phải ở lại trong một nhóm không hợp với anh.

- Nói thêm về hiệu ứng nhóm, nếu anh muốn trúng số thì sao? Anh nghĩ chắc không chỉ có mình anh muốn điều đó. Vậy thì chuyện gì sẽ diễn ra nhỉ?

- Xung đột giữa các Ý định! Khi nhiều người mong muốn cùng một điều, thì có một sự xung đột Ý định. Không ai có thể quyết định số phận người khác - thúc đẩy cho họ thua chẳng hạn!

- Vậy là mạnh ai nấy kéo về phía mình, và tạo ra sự hỗn độn, phải vậy không?

- Đúng vậy. Sự hỗn độn, hoặc sẽ lệch theo luồng mạnh nhất, nếu có luồng nào có sức mạnh hơn những luồng khác.

- Một kiểu dân chủ ấy chứ gì. Hoặc người mạnh nhất hoặc số đông sẽ thắng.

- Đúng vậy. Nhưng em muốn chính Lou nói thêm với anh về điều này.

- Ồ... anh hiểu.

- Nhưng anh yên tâm đi, không gì có thể ngăn cản anh đi con đường của chính mình, ngay cả khi anh cho rằng mình bị tắc. Chúng ta không gặp ai một cách ngẫu nhiên. Có những tâm hồn trẻ trung đi trên con đường của chính mình, như anh. Và đôi khi chúng tự tạo ra ảo tưởng, cũng như anh. Trúng số không tạo nên hạnh phúc. Và đắm đầu vào dòng chảy thô nặng vì quá đông đúc không giúp ích gì cho sự phát triển của anh. Hãy tưởng tượng mở bong bóng của Ý định vào mỗi trận xổ số: *Tôi muốn thắng! Không, của tôi! Không, tôi mới đúng!...* Rồi tung!

- Ủ, hình dung được!... Và khi em nói “dòng chảy thô nặng”, em muốn nói gì?

- Ồ, đó là cách hình dung của riêng em... Thế giới cho em cảm giác như những dòng nước hay dòng khí, có nơi lạnh và nặng, nơi khác nhẹ và nóng. Bằng cách chọn chỗ mà bơi, anh có thể được ngâm nước nóng hay nước lạnh, tùy anh thích gì.

- Có tầng nóng và tầng lạnh thật à?

- Không! Chỉ là hình ảnh ẩn dụ thôi! Elean kêu lên, cười vang. Em muốn hình dung rằng Cấp độ Không là dòng chảy thô nặng. Là những người có độ nhạy cảm không hơn gì một tảng rau câu: anh ta chỉ nhận thấy cái chỉ chạm trực tiếp đến mình, chỉ thấy có mỗi cuộc sống cụ thể, nhìn sờ được, hoàn toàn lý trí theo nghĩa tiêu cực. Như một con voi ma mút hay những tổ tiên của loài người... Chú ý, em đang nói về cái tôi của người ấy thôi, vì dù sao thì bên trong cũng có một mẫu của Toàn thức đầu thai vào. Dù sao cũng là một phần của *lực-chưa-tiến-hóa* mà thông qua cuộc đời này sẽ được giúp tiến hóa.

Thấy rằng hình ảnh mình chọn làm tôi hiểu được, Elean tiếp tục bằng cùng một cách ví von:

- Và rồi, có những người cảm nhận được cái gì ổn, cái gì không ổn cho mình, dù không hiểu rõ lắm tại sao. Họ nhận ra khi nào mình bị tấn công, nhưng không đủ sớm để có thể tránh được những cú đó. Đây đã là khởi đầu của những cảm nhận về thế giới tinh tế. Khởi đầu của một sự mở ra. Nếu có một cú khủng hoảng nặng xảy ra thì người nhóm một chết hết, người nhóm hai này thì vẫn còn có hy vọng được cứu chữa.

- Và tiếp theo? Tôi hỏi, nôn nóng muốn được nghe hết.

- Và tiếp theo, em cho rằng có những tâm hồn tinh tế hơn, những người nhận biết điều gì làm mình vui hay buồn, *trước* khi những biểu hiện trở nên rõ ràng cụ thể. Những người này ngay lúc này đã tỏa sáng và rất nhạy cảm với thế giới tinh tế của con người. Họ có trực giác tốt và biết giải mã những Dấu hiệu của Vũ trụ, và hành xử cho thích ứng, để có thể sống khỏe và hạnh phúc.

- Cấp độ này anh thích đó. Là “top” rồi, phải không?

-Ồ không! Phía trên còn chứ: hãy tưởng tượng anh có thể cảm nhận mọi điều đang tồn tại, bên trong bản thân anh cũng như bên ngoài. Anh nhạy cảm với vạn vật. Anh cảm nhận được những rung động của thế giới và cộng hưởng, hòa cùng chúng. Đầu tiên là anh sống hạnh phúc đã, sau đó

anh biết hướng dẫn những người khác đạt trạng thái như anh bởi sự nhất quán của chính mình, và anh đóng góp vào sự tiến hóa của Vũ trụ.

- Ổ là la... vậy anh còn lâu mới đến bậc đó.

- Anh gần với điều đó hơn anh tưởng đấy, Elean an ủi.

- Cô định dẫn dắt tôi làm điều gì ở Galway? Jonathan hỏi.
- Không định gì cả, Lehya khẳng định. Chính anh đã dẫn chúng ta đến đây đó chứ.

Jonathan và Lehya đang ra ngoài đi dạo. Đất nước này thật đẹp và như mời mọc người ta khám phá. Hai người phải mặc dày ấm: dù có quen du hành dọc ngang trên trái đất thì người ta cũng không giảm nhạy cảm với những đổi thay nhiệt độ! Vui vẻ trong những chiếc áo len cao cổ, họ rải những bước dài giúp cho mình ấm lên.

- Nhưng tôi có làm gì đâu, Jonathan kêu lên, vẻ ngạc nhiên giả tạo.
- Vậy thì, theo anh tại sao chúng ta lại ở đây?
- Là tại vì tôi tạo nên thế giới của tôi? Anh cười và nói. Là Khayr đã nói với tôi cái ngày mà chúng ta rời khỏi thung lũng.
- Và anh chưa bắt đầu việc đó à? Cô gái hỏi bóng gió.
- Ờ thì... có lẽ là rồi.
- Nào, ước một điều đi!
- Một điều ước à?
- Đúng vậy, nếu anh có một điều ước... Nào, điền chút đi: nếu anh có ba điều ước, anh sẽ ước gì?
- Ba cơ à?... Ồ... Điều đầu tiên sẽ là khám phá cái mà mọi người gọi là Core Gem của mình.
- Anh muốn nói là *hiếu* Core Gem là gì phải không? Lehya nói, ra vẻ chưa hiểu lắm.
- Không, cô biết rõ mà, tôi muốn khám phá Core Gem của mình, Viên ngọc Nội tâm của tôi. Tôi muốn đạt được điều thông thái ấy... nói tóm lại là vậy. Tôi cũng muốn có một cuộc đời hạnh phúc với sự nghiệp mà mình chọn... Và hết rồi, tôi không thấy muốn gì khác nữa.

- Nào nào, trung thực hơn đi! Anh chỉ nói về những điều không quá cá nhân: sự thông thái, sự nghiệp... điều gì làm anh ao ước thực sự nào? Anh thiếu điều gì ở sâu xa trong lòng anh?

Jonathan cười, bối rối rõ ràng.

- Phù... tôi không biết nói ra cái này có tầm thường lắm không...

- Anh cần ai đó có phải không? Leahya hỏi để giúp anh nói ra.

- Đúng vậy đó. Không phải là tôi muốn tìm tâm hồn đồng điệu – tôi còn không biết có tồn tại một thứ như vậy trên đời hay không...

- Anh không cần phải biện bạch, Jony à, sống có đôi là một nhu cầu tự nhiên, đối với đàn ông hay phụ nữ đều vậy.

- Có nghĩa là tôi chưa bao giờ thật sự chú ý...

- Vì sự nghiệp của anh à? Leahya hỏi.

- Đúng vậy, như nhiều người khác, vì sự nghiệp. Nhưng công việc đâu phải là tất cả. Tôi may mắn có một sự nghiệp mà nhiều người cho là đáng mơ ước. Người ta thường làm những công việc đáng chán, dài lê thê và kiếm không được bao nhiêu tiền... Còn tôi thì được làm điều tôi muốn, say mê không thấy thời gian trôi qua, và tôi kiếm sống rất tốt!

- Vậy thì anh còn phàn nàn gì nữa? Leahya đùa.

- Có thể nói vậy, Jonathan phá lên cười. Tôi có vẻ ích kỷ dưới mắt cô, phải thế không? Hoàn toàn là *dựa vào nguồn lực nội tại*!

- Ê! Có vẻ là anh không hiểu đúng về cái gọi là *nguồn lực nội tại* rồi. Dựa vào nguồn lực nội tại không có nghĩa là ích kỷ theo nghĩa xấu – nhân tiện, từ « ích kỷ » lại có nghĩa gốc là: *có khả năng giữ được cái tôi, giữ được sự cân bằng sinh lý và tâm lý* – tóm lại là vốn không có gì tiêu cực. Ngược lại, dựa vào nguồn lực nội tại có nghĩa tích cực – dấu hiệu rằng anh lành mạnh và cân bằng. Trong khi đó, nếu anh dựa vào *nguồn lực bên ngoài*, nghĩa là tản mát trong thế giới xung quanh, như con bạch tuộc nghìn tua quơ quào tìm điều mình cần ở bên ngoài, thì khi ấy anh mất nhất quán,

không thể nào tỏa sáng được. Khi đó anh cần thu vào, anh như cái máy hút bụi hay như một lỗ đen vậy.

Ngay giây phút anh có thể điều chỉnh mình trở thành *dựa vào nguồn lực nội tại* thì anh lại có thể tỏa sáng. Anh trụ vững trong tâm mình, một cách *tích cực*. Anh đầy tràn, tự do và tự chủ. Vì thế, anh có thể soi sáng cho thế giới quanh mình! Vì anh an bình và ổn định nên anh mới có thể thực sự quan tâm đến những người xung quanh. Khi anh còn tìm kiếm bên ngoài quá thì anh vẫn luôn sống vì mình chứ không thể vì thế giới này được.

- Đúng thật là tôi chưa hiểu đúng như thế, lúc Khayr giải thích lần đầu tiên ở thung lũng.

- Anh yên tâm, còn nhiều điều nữa anh chưa hiểu hết! Lehya vừa nói vừa nháy mắt với Jonathan.

- Cô dễ thương nhỉ! Nhưng mọi thứ không đơn giản chút nào...

- Chúng không đơn giản, khi anh chưa hiểu thì đúng thế đấy. Anh đã nói là muốn tìm tâm hồn đồng điệu?

- Tôi không hề nói thế! Jonathan cố chống chế.

- Nhưng anh vẫn biết rõ phụ nữ và đàn ông là khác nhau, cô gái nói tiếp không đếm xỉa gì đến sự phản đối. Và chuyện đó không làm anh chùn bước sao? Sự khác nhau có thể làm chùn chân cả hai phía... vậy mà bất chấp điều đó, mọi người đều muốn tìm tâm hồn đồng điệu.

- Nếu họ khác nhau nhiều như cô nói, thì hẳn họ phải bổ sung cho nhau nhỉ? Jonathan thử giải thích.

- Anh nghĩ thế à? cô gái nói vẻ ngây thơ. Thế bổ sung ở chỗ nào? Tại sao phụ nữ lại nhạy cảm hơn với thế giới tinh tế? Vì sao họ sinh được con? Điều gì khiến họ thiên về Nghệ thuật Mơ, và Du hành nội tâm?... và điều gì đã khiến đàn ông chỉ nghĩ đến cửa cấm phụ nữ và khoe khoang sức mạnh?

- Ê! Không phải tất cả nhé! Jonathan cãi... Ờ thì... không phải lúc nào cũng thế.

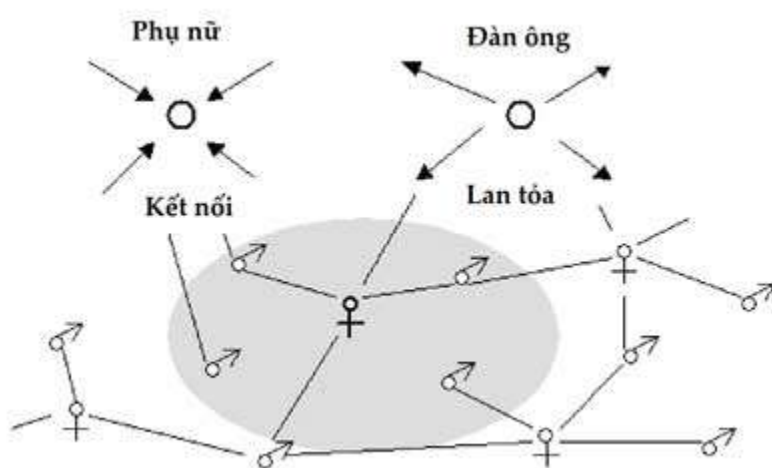
- Đúng, anh có lý, họ không chỉ nghĩ đến cửa cấm, mà họ nghĩ đến những thứ tệ hơn nhiều! Lehya vạch lại và nhìn Jonathan tinh quái. Và họ cũng xây dựng, vạch đường cho tương lai. Họ thường là những nhà Tạo tác mạnh mẽ... Điều gì tạo ra sự khác biệt đó?

- Ờ... tôi đâu biết.. Cô nói rằng phụ nữ thường hướng về nội tâm họ à?

- Đấy, anh vừa nói ra đấy! Nguyên nhân của khác biệt là phụ nữ thường hướng về nội tâm. Họ thu hút, họ kết nối. Họ là cái nhân của Thế giới. Là Nguồn. Họ mang trong lòng Ma trận nguồn. Và đàn ông chính là những tia sáng chiếu ra từ họ, là ánh sáng của họ. Đàn ông mang trong lòng sự Tiến hóa. Họ được phụ nữ sinh ra, và họ vẽ ra tương lai. Chính vì vậy trong một cặp, ta thấy đàn ông thường là nhân tố hướng ra ngoài. Tự nhiên là như thế đó, và không phải là một câu chuyện đơn giản của những nội tiết tố!

Anh có để ý thấy là những tạp chí dành cho đàn ông tràn ngập hình ảnh phụ nữ không? Còn tạp chí dành cho phụ nữ thì tràn ngập hình ảnh... phụ nữ!... Đúng vậy. Phụ nữ là trung tâm của hệ thống.

Cả một dòng thác suy nghĩ và ý tưởng chảy qua tâm trí Jonathan, tổng hợp những gì anh đã nghĩ về thế giới từ trước đến nay với những gì Lehya vừa dạy cho anh. Nói cho cùng, những điều cô nói có vẻ rất vững... Một hình ảnh chợt hiện trong đầu anh:

Vậy thế ra tâm của Vũ trụ mang nữ tính à?

- Này Lehya, cuối cùng Jonathan lên tiếng sau khi đã suy ngẫm, câu chuyện của cô không có tính đạo đức lắm đấy nhé!

Đừng nói với tôi là cô tin rằng mọi người đều có thể ngủ với bất cứ ai chứ hả.

- Dĩ nhiên là không, Lehya kêu lên và phá ra cười. Không cần thiết phải ngủ với nhau để thiết lập một mối liên hệ. Ngẫm thử xem! Anh có gì với cha anh đâu mà hai người cũng có liên hệ đấy thôi. Anh cũng có một mối liên hệ cực mạnh với mẹ anh. Anh xây dựng một mối liên hệ với một người khi anh phóng chiếu một cảm xúc. Có thể là bằng hành động, với tình yêu, ham muốn... mà cũng có thể là với lòng căm ghét, hận thù, và cả đồng những cảm xúc hút máu mà chúng ta từng nói đó. Và cứ thế mạng lưới hình thành.

- Vậy thì đàn ông có thể có mối liên hệ với đàn ông?

- Hiển nhiên rồi! Tôi chỉ nói với anh về mối quan hệ giữa nam và nữ vì đó đang là chủ đề trò chuyện của chúng ta. Sự thực là những mối liên hệ hiện hữu và kết nối giữa tất cả những gì có sự sống. Sự đặc biệt của mối liên hệ giữa nam và nữ là ở chỗ, anh cũng đoán ra rồi đó – Nữ tính là phần trải rộng khắp trong vũ trụ. Nam tính là *sự bất thường tích cực*, ý nói là biểu hiện của sự tiến hóa. Nhưng vào thời điểm hiện tại thì phần Nam tính của thế giới vẫn còn vô cùng cần phần nữ tính. Đàn ông cảm nhận được sức mạnh của Phụ nữ, vì vậy mới có những nỗi sợ. Từ nỗi sợ kéo đến sự hung hăng và ghét bỏ, giờ thì anh hiểu hơn những vấn đề mà phụ nữ gặp phải trên thế giới này đến từ đâu rồi đó. Cuối cùng, vì đàn ông cần phụ nữ để có thể phát triển, nên họ tạo ra các mối liên hệ. Mối liên hệ giống như cái ống hút xăng từ thùng xăng xe vậy đó. Ẩn dụ tuyệt vời cho nam tính nhé!

Lehya nhìn chòng chọc vào nhà khảo cổ, quan sát phản ứng của anh.

Rõ ràng là anh nắm bắt tốt những gì cô dạy. Thường cả đàn ông lẫn phụ nữ đều không dễ hiểu thấu những điều như vậy, họ dễ lầm lẫn giữa những biểu tượng, thế giới tinh thần tinh tế và chuyện của thế giới thật.

- Bây giờ thì tôi hiểu hơn rồi, Jonathan bình luận. Tôi có một cô bạn gái sức sống rất dồi dào. Cô ấy là y tá và rất tận tình đối với bệnh nhân. Và rồi một ngày kia cô ấy yêu một trong số họ. Một người đàn ông lớn hơn cô ba mươi tuổi. Từ khi ấy, bạn tôi như mất hết sinh lực, bị hút hết, như cô nói ấy... Đúng là một kiểu ma cà rồng!

- Tôi không cố ý cài cho anh ý đó! Lehya nhấn mạnh. Nhưng tự nhiên là như vậy. Xe hơi cần xăng, nhưng có thật là xăng cần xe hơi không?... Quan trọng là ý thức được sự tồn tại của các mối liên hệ. Sau đó, ta sẽ chọn bạn đời tốt hơn và ta biết chú ý đến cảm xúc, và chú ý đến cách ta đặt cảm xúc lên người khác.

- Cô mở mắt cho tôi đấy, nhà khảo cổ đáp, vẫn còn trầm ngâm trong suy nghĩ. Giờ thì tôi hiểu rõ hơn rất nhiều điều.

- Còn về điều ước thứ ba của anh thì sao?

- Ở thì nó là điều ước của tôi. Tôi cứ giữ nó đấy có được không.

- Được mà, cô chấp nhận. Và bây giờ, anh có muốn biết làm cách nào những điều ước đó được thực hiện không? Anh có muốn thực hiện những ước mơ của mình không?

- Dĩ nhiên rồi! tôi trả lời Lou.

- Vậy thì, tôi sẽ giải thích cho anh thêm một cách nữa để tạo ra hiện thực của anh.

Sau trải nghiệm trên băng ghế công cộng và cuộc thảo luận sau đó với Elean, những sự kiện đến dồn dập. Tranh của tôi ngày càng được yêu thích và bây giờ tôi bận rộn vẽ suốt. Không phải tôi không thích điều đó, ngược lại là khác. Những sự kiện cuộc đời xâu chuỗi lại rất hòa hợp và dễ dàng đến khó tin. Mọi thứ đều thuận lợi – gặp gỡ, tình cờ, may mắn – chính xác với những gì tôi cần. Đến nỗi có lúc tôi tự hỏi vì sao trước đó đời mình lại có thể tắc tị đến mức như thế. Tôi như sống một cuộc sống mới, và quá khứ đối với tôi như đã lùi rất xa!

Tôi đã có bằng lái từ mười lăm năm trước, đến bây giờ mới có thể tự mua cho mình một chiếc xe thực sự xứng gọi là xe. Một chiếc xe mà tôi rất hãnh diện khoe với Elean!

Nếu ban ngày tôi bận rộn suốt với công việc thì tôi vẫn không quên tất cả đã đến từ đâu: với tôi, khởi nguồn của mọi sự là cuộc gặp gỡ với Lou. Không có một giờ nào trôi qua mà tôi không thực hành trong đầu những bài tập mà anh đã ra cho tôi.

Rồi một đêm nọ, một tiếng động đã khiến tôi nhảy bật ra khỏi giường. Ngay lập tức tôi nhớ đến cái đêm đã gặp Jack lần đầu tiên. Quả thực lại là nó, đang tông vào cửa sổ của tôi. Tôi mở cửa cho nó mà rất tò mò về cuộc viếng thăm khuya khoắt này, nó bay ào tới như muốn đậu lên tôi rồi lại bay ra xa. Jack cứ lặp lại như thế, và cuối cùng tôi hiểu ra là nó muốn tôi đi theo nó.

Sau khi xỏ vội một cái quần dài và cái áo thun tròng đầu, tôi chạy trên phố đêm, con quạ trắng bay phía trước tôi vài mét. Con chim này kéo tôi

vào những vùng cao của thành phố và đường ngày càng dốc hơn, nhưng nó không bay chậm hơn tí nào!

May mà mùa hè đã đến và đêm khá ấm áp, bởi vì chúng tôi đã ra khỏi thành phố và tôi không dự kiến là sẽ đi xa đến thế... Và vào lúc chúng tôi đến một ngôi nhà thờ đơn độc, tôi thấy dáng Lou bước ra khỏi bóng tối. Đây là lần đầu tiên tôi thấy Jack và Lou xuất hiện cùng một lúc. Ngay lập tức, tôi ngẩng mắt lên tìm con chim thì: mất tích! Tôi rời mắt có một giây và nó đã biến mất...

Vậy là bí mật bao quanh Jack vẫn y nguyên.

Khi tôi tiến gần Lou và lấy lại hơi, anh hỏi tôi đã làm bài tập mà anh cho lần trước chúng tôi gặp nhau hay chưa. Ngạc nhiên, tôi dao động giữa tò mò và bức bối. Tò mò về lý do tôi đã được dẫn đến với anh theo cách này vào giữa đêm, dưới chân một ngôi nhà thờ cao vọt phía trên thành phố, và bức bối vì đã bị đánh thức như thế, mà ngày hôm trước tôi đã rất mệt và ngày mai cũng có rất nhiều việc đang đợi. Tất cả điều đó chỉ để nghe hỏi rằng tôi đã làm bài tập chưa!

- Đầu tiên, anh có thấy ngôi sao kia không? Anh hỏi tiếp, không chờ tôi trả lời câu trước.

- Có, tôi có thấy, vì sao?

- Tôi cũng thấy, anh nói tiếp vẫn nhìn chăm chăm ngôi sao. Và anh có biết vì sao ngôi sao ấy lại có mặt ở đây vì anh không?

- Để chỉ đường cho tôi? Tôi trả lời, cố gắng tập trung.

- Đúng vậy. Nó hướng dẫn bước chân anh. Nó theo dõi anh để anh không bị lạc đường, để nhắc anh nhớ con đường của mình, vào mỗi lần anh nhìn thấy nó. Lại đây, ngồi một chút nào.

Tôi theo Lou đến thềm ngôi nhà thờ. Khi tôi vấp bởi cái gì đó tôi không rõ, tôi nhận ra là Lou đi trong bóng đêm cũng dễ dàng như ban ngày vậy.

Tôi đã từng thấy anh nhìn thẳng mặt trời, và bây giờ lại thấy anh nhìn xuyên bóng đêm! Một người quá kỳ lạ.

- Cách của tôi để tạo ra thế giới đòi hỏi phải rất ổn với Vô thức của chính mình, phải có sự nhạy cảm và niềm tin. Ngược lại, sự hiệu quả thì rất cao so với cách tôi kể anh nghe lần trước, vì nó không chỉ phụ thuộc vào ta mà còn vào *phía trên kia*, anh vừa nói vừa chỉ tay lên bầu trời đầy sao. Đây là một tam giác, một trò chơi bật qua bật lại giữa anh và Toàn thức.

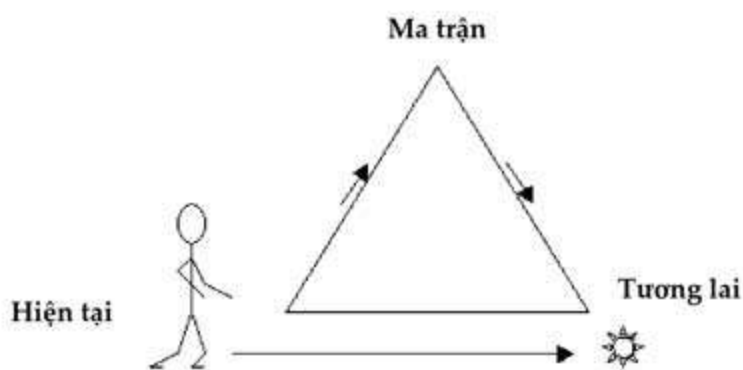
- Anh giải thích tôi nghe thêm nhé... tôi nhẹ nhàng đề nghị.

- Thế này nhé, việc đầu tiên cần làm là biết rõ anh muốn gì, xác định mục tiêu, dự định, hòa hợp với định hướng cuộc đời. Điều đó anh đã biết. Sau đó, một cách ý thức, anh vo tất cả lại thành một *khối cầu suy nghĩ*... và anh ném lên trên đó. Vậy thôi. Sau đó, anh đợi.

Theo tôi, điều này vận hành theo kiểu sóng radio: anh biết là Trái đất hình tròn. Các sóng radio phản chiếu, bật qua bật lại trong khí quyển để có thể đi qua bên kia địa cầu bất chấp đường cong. Tôi nghĩ rằng chúng ta làm điều tương tự khi lập trình cho tương lai mình bằng cách vẽ *đường tam giác*: anh gửi một khối suy nghĩ lên cao, nó *nảy bật lại*, và rơi xuống anh-tương-lai, đã được hoàn thành.

- Khi đó nó đã hoàn thành rồi? Nó đã được thực hiện?...

- Nếu anh rất rõ ràng trong tư duy của mình, cả ý thức lẫn vô thức, và anh có lòng tin vào những gì anh làm, thì kết quả sẽ rất đáng kinh ngạc. Đến nỗi mà nếu tôi kể với anh những gì tôi đã làm được có thể anh sẽ không tin nổi đâu.

- Hướng tới tương lai, phải không? Sự khác biệt với kỹ thuật đầu tiên mà anh đã tả với tôi là gì?

- Ở chỗ là chúng ta không làm việc với Vô thức nữa, mà là với Toàn thức. Và không có chuyện phải lặp đi lặp lại, không tự *ép uổng*, mà là « buông ra ». Anh rất cần buông « khối cầu suy nghĩ » ra. Nếu anh không làm được mà cứ giữ nó lại, nó sẽ không đi đâu hết và không tạo ra kết quả gì.

- Vậy là ta không lặp lại cái gì hết.

- Ta không lặp lại cái gì hết, và thậm chí ta còn làm sao để quên đi điều ta vừa làm nữa kia. Như thế ta mới có thể để cho nó đi đến nơi nó cần đến.

Đâu đó trong đêm không trăng này, một con chim đêm kêu vang. Thịnh thoảng có những bóng đen nhỏ bay chấp chới trước

mặt chúng tôi, nhanh như gió. Đó là những con dơi nhỏ đến bắt những côn trùng bé xíu bị thu hút đến gần chúng tôi vì sức ấm.

- Từ khi tôi biết anh, tôi nói với Lou, tôi thường thấy một số con vật, hoặc những con côn trùng, như ruồi giấm chẳng hạn...

Tôi chỉ cho Lou xem một con dơi nhỏ vừa bay qua trong bóng tối.

- Tôi tự hỏi chuyện gì xảy ra, vì khi tôi nghĩ về anh, hoặc về Elean, hay về những điều chúng ta cùng làm, thường *tình cờ* xuất hiện một con quạ, hoặc những con ruồi giấm be bé bay phía trên vai tôi... Và tối nay là những con dơi này. Từ thời thơ ấu đến giờ tôi không thấy lại một con dơi đấy.

- Người ta thường nghĩ ra những liên kết không lành với những con vật mà anh vừa mới kể. Tôi không thể giải thích với anh vì sao anh nhìn thấy những con đó nhiều hơn bình thường. Tôi chỉ có thể nói với anh là chuyện tương tự cũng xảy đến với tôi. Tôi cho rằng đó là những nhà đưa tin, là những dấu hiệu của Vũ trụ xác nhận với tôi là tôi đi đúng đường.

Đêm tối rất yên tĩnh và an lành. Tôi cũng vậy – tôi nghĩ – tôi cảm thấy – rằng mình đang đi đúng đường. Trên con đường *của tôi*. Và tôi thấy hạnh phúc trên con đường đó.

Trung thành với đầu óc thực tế của mình, tôi nhờ Lou tóm tắt lại kỹ thuật Tạo tác mà anh sử dụng. Tôi biết rằng những người tóm tắt lại điều vừa học sẽ ghi nhớ tốt hơn.

- Tóm tắt à? Anh nói. Anh biết đó, chúng ta đâu có ở trường học đâu, và mọi chuyện phải được điều chỉnh cho tương hợp với cá tính của anh. Tôi nhắc lại nhé, tôi có thể giải thích với anh *tôi* thực hiện điều đó như thế nào, nhưng điều đó không có nghĩa là *anh* cứ làm vậy thì chắc chắn thành công. Cuối cùng, khi anh đã xác định mục tiêu của mình, một cách chính xác vừa đủ chứ không quá đáng, thì có lẽ anh cần kiểm tra lại những niềm tin của mình liên quan đến việc thực hiện dự định đó, sẽ rất hữu ích đấy.

- Còn nếu có chuyện gì trục trặc thì sao? Nếu tôi không tin thì sao?

- Nếu trục trặc, anh thay đổi dự định đi! Hay ít nhất, anh cũng đánh giá lại xem nó có thực sự phù hợp với cuộc đời anh hay không. Tôi biết một phụ nữ kết hôn với một nhà thông thái Ấn Độ. Ông ấy hoàn toàn hạnh phúc, nhưng bà ấy thì không. Anh biết tại sao không?... Đơn giản là vì bà ấy không có cuộc sống mà bà ấy muốn. Bà ấy đã mơ mộng về một cuộc đời rất thông tuệ, và vì quyền lực cá nhân của bà ấy rất mạnh nên đã thu hút được ông này và cưới ngay, và thấy bất hạnh... Cho đến một ngày bà ấy hiểu ra là mình thích tiệc tùng hơn là ngồi thiền cả ngày! Khi ấy, bà ấy đổi cách sống, chia tay ông chồng một cách thật hữu nghị, và ra đi sống cuộc đời sôi nổi. Từ đó, bà ấy có một nghề nghiệp bà yêu thích, tìm được một bạn đường phù hợp và cả hai sống tràn trề hạnh phúc.

- Đúng vậy, có những người không cùng đường với ta.

- Một trong những bạn của tôi, một thầy pháp bộ tộc da đỏ Lakota, thường nói: *Tôi không phải kẻ nghiện rượu, nhưng tôi cũng chẳng phải thánh. Là thầy pháp không có nghĩa là phải là thánh... phải biết đi xuống thấp như một con chó và cũng nên biết bay cao như một con chim ưng.* Nói như thế nghĩa là ta vừa là Thượng đế vừa là quỷ, cả hai, xông vào giữa cơn bão chứ không phải lảng tránh nó. *Có nghĩa là, anh ấy nói, trải nghiệm cuộc sống trong mọi tình trạng của nó. Điên điên đôi khi. Và đó cũng là một điều thiêng liêng.*

- Tôi thấy anh trong những điều đó, tôi cười và nói với Lou.

- Cũng có nghĩa là cần biết đi theo những gì chính mình cảm nhận, Lou cười trả lại tôi và nói tiếp. Nếu anh cảm nhận mục tiêu không được rõ có nghĩa là có điều gì đó trục trặc. Cần phải kiểm tra kỹ lại tính bền vững của dự định của anh. Kiểm tra những niềm tin của chính anh, và xem xem anh có cảm nhận ổn thỏa về thay đổi đó hay chưa.

Nếu sự Tạo tác sẽ đưa cuộc đời anh đến một bước ngoặt lớn, hãy đặt mình vào tương lai để cảm nhận về quá khứ. Anh đã thực sự sẵn sàng thay đổi chưa? Nếu cần, hãy hình dung mình ở tương lai và cắt đứt những mối liên hệ với quá khứ. Loại bỏ những cảm xúc hút máu, và tập hợp toàn bộ ý thức của anh, tất cả năng lượng mới, gắn nó với cuộc sống hiện tại và tương lai.

Anh cũng có thể tưởng tượng mình được bao bọc bởi một “quả trứng” ánh sáng, như một hào quang vàng óng, và đóng những cánh cửa quá khứ lại. Làm vậy cũng có tác dụng lắm đấy.

- Sẽ ra sao nếu mọi thứ đều ổn rồi mà tôi vẫn thấy có gì kỳ kỳ với dự định của mình?

- Vậy ở đây có một vấn đề thực sự rồi. Hoặc có một rào cản vô thức nào đó chưa được xử lý. Khi ấy anh cần phải đi xử lý những gì cần thiết. Còn trong trường hợp anh thực sự ổn, vậy thì đó là một *dấu hiệu xấu*. Nếu tin ở trực giác của mình, anh phải thay đổi ý tưởng ngay, làm việc khác thôi. Và nếu anh có cảm giác khó chịu, cùng những dấu hiệu kỳ cục trong cuộc sống: làm gì cũng không xong, mọi việc đều kẹt và cả những việc nhỏ nhất cũng gặp trục trặc...

- Mọi thứ đều hỏng! Tôi chen vào.

- Đúng vậy. Vậy thì không được trì hoãn nữa: quay đầu lại ngay! Anh đang sắp sụp đổ đấy. Bỏ ngay con đường ấy, dù anh có hiểu lý do gì hay không.

- Nhưng đôi khi thật khó mà làm vậy...

- *Thường* là rất khó, đúng vậy. Bởi vì khi anh đang bơi trong một giấc mơ, anh không muốn thay đổi tí nào hết, cũng không muốn nhìn ra sự thật

là mình đã lầm. Vì thế, thường người ta cố chấp, cố thêm tí nữa... cho đến tận khi nhận được một cú tát đủ mạnh để thuyết phục ta dừng lại.

- Và nếu vừa thay đổi một cái thì cuộc đời lập tức trơn tru?

- Vậy thì cầm đầu chạy theo hướng mới chứ sao nữa! Lou khẳng định và cười trở lại. May thay đây là chuyện thường xuyên xảy ra. Có những ước mơ mà khi anh theo nó anh có cảm giác mình *được chấp cánh*. Như thế là cho những định hướng đó, anh được nhận một sự khuyến khích trên mức thường lệ. Thông thường đó là những con đường đặc biệt, có thể thay đổi đời anh và cuộc đời của nhiều người khác.

- Đôi khi, mọi thứ đều trục trặc nhưng ta vẫn có cảm giác được khuyến khích và hỗ trợ, tôi khẳng định. Tôi đã từng có cảm giác đó. Tôi gặp rắc rối lớn, nhưng thấy mình vẫn trầm tĩnh... thậm chí rất an bình. Cứ như thế tôi được biết trước rằng mọi sự rồi sẽ ổn thỏa thôi. Nhưng nếu tôi rất chính trực và đi đúng đường thì tại sao điều phiền phức ấy lại xảy đến với tôi chứ?

- Anh hỏi nhiều quá rồi cho đêm nay, Lou nói. Trở lại bài tóm tắt của chúng ta thì tốt hơn: anh có mục tiêu, anh đã kiểm tra và thấy mọi niềm tin vào thành công đều ổn thỏa, và anh có cảm nhận tốt về con đường. Vào lúc đó, anh có thể hỏi sự giúp đỡ từ những nguồn quyền năng trên cao, nếu anh chấp nhận ý tưởng đó. Có thể đó sẽ là *vô thức* của anh, sức mạnh *tinh thần* của anh, *Thiên thần hộ mệnh* của anh, *Thượng đế* mà anh kính ngưỡng trong lòng, *Toàn thức*, hay một điều gì khác... Hãy gửi lời yêu cầu của anh. Đó chính là nguyên tắc *Tam giác* mà tôi đã nói anh nghe hồi nãy. Anh cũng có thể gửi thẳng vào không trung. Hãy gửi lên khối cầu suy nghĩ của anh. Chỉ vậy thôi.

- Nếu ta gửi đến ai đó hoặc điều gì đó thì sẽ mạnh hơn, phải không?

- Tùy niềm tin của anh. Cá nhân tôi tin rằng từ hàng trăm hàng ngàn năm nay, con người đã gửi không biết bao nhiêu là suy nghĩ thành kính đến một số Thượng đế hay một số niềm tin, đến nỗi hẳn là đã tích tụ thành một bầu năng lượng vĩ đại lắm tương ứng với những đối tượng đó...

- Một dạng Tập trí?

- Đúng vậy, tập trí. Và sẽ uống phí nếu không sử dụng điều đó chỉ vì một số rào cản lý trí, triết lý hay tôn giáo.

Ngoài ra cũng có một mạng lưới xung quanh một Ý tưởng mà anh đeo đuổi, dệt thành bởi tất cả những người đã tin vào ý tưởng đó từ trước đến nay.

- À này, khi nghĩ đến những tôn giáo, không phải chỉ tồn tại toàn những điều đẹp đẽ...

- Có một phần thiện và một phần ác trong tất cả mọi điều.

Tùy anh hướng tâm trí của mình đến đâu thôi.

- Ok. Vậy là tôi gửi khối cầu suy nghĩ của mình đến nơi mà tôi muốn. Và rồi, tôi đợi, có phải không?

- Đúng vậy. Nhưng không phải một sự chờ đợi thụ động nhé. Anh phải rất tin tưởng là dự định của mình sẽ trở thành hiện thực, sẽ hiển hiện trong cuộc đời này, thậm chí như thể nó đã xảy ra rồi!... Khi anh nhấn công tắc điện của bóng đèn nhà anh, anh chờ đợi điều gì?

- Rằng đèn sẽ sáng lên, dĩ nhiên, tôi đáp.

- Vậy thì cái gì sẽ làm anh ngạc nhiên hơn, đèn sáng hay đèn không sáng?... Khi đèn không chịu sáng thì anh mới ngạc nhiên, có phải thế không? Vậy thì anh phải có cùng mức độ niềm tin như vậy đối với dự án của anh: khi nó xảy ra thì anh không ngạc nhiên, chỉ ngạc nhiên khi nó không xảy ra, thế mới là niềm tin tuyệt đối. Như khi anh đi mua bánh mì ở tiệm, anh cho rằng dĩ nhiên người ta sẽ bán cho anh hay anh phải chuẩn bị tinh thần từ trước nhằm thuyết phục người bán hàng khi cần thiết?

- Ừ, chí lý nhỉ, tôi vừa trả lời vừa cười.

- Thì khi anh tạo ra thế giới của anh, cũng vậy. Hãy đặt mình vào trạng thái tinh thần ấy, và để cho mọi chuyện diễn ra. Hãy có lòng tin vào cuộc sống. Và rồi có một điều nữa tôi thấy quan trọng: khi điều anh lên kế hoạch

đã thành công, hãy nghĩ đến việc cảm ơn những gì có công với điều đó: Thượng đế của anh, Toàn thức, Ở trên, v.v...

Tôi gật đầu. Mắt nhìn sâu lắng về phía các vì sao, tôi nghĩ ngợi rằng tất cả những điều này lớn hơn nhiều so với một kỹ thuật. Đây thực sự là cả một cách sống, một cách nhìn cuộc sống.

- Tuy Core Gem được thực hành trong niềm vui và sự thỏa nguyện, Lou kết luận, không vì thế mà nó giống một thứ đồ chơi đâu nhé. Những dòng chảy của Sự sống không có nhiệm vụ ở đó để thỏa mãn những trò nũng nịu của chúng ta. Anh cần luôn nhớ

câu ngạn ngữ *Giúp mình trước, rồi Trời sẽ giúp*. Nếu tôi cần một điều gì đó, tôi sẽ làm việc ra trò! Tôi xoay sở, tôi buộc bộ não mình hoạt động. Và nếu trên đường đi, Cuộc sống giúp tôi một tay, tôi sẽ mỉm cười cảm ơn Cuộc sống. Như vậy tôi và nó hoà hợp với nhau, vậy thì càng về sau tôi lại càng thường được giúp đỡ... Ngoài ra, tôi thường thích những ngạc nhiên thú vị, và Cuộc sống thường đem lại cho tôi nhiều hơn và tốt hơn là những gì tôi có thể tự nghĩ ra.

Đêm đã gần qua. Mệt quá, tôi ngủ gục trên vai Lou. Anh như thể một điều bất tử, bất di bất dịch, trầm tư nhìn ngắm những vì sao. Và anh đồng hành với tôi cả trong giấc ngủ... và tôi đã có giấc mơ này.

*Sự vô tận không phải là một trạng thái ổn định,
mà nó chính là sự phát triển.*

Aristote.

- Jewell Smith? Phải anh không?

Lehya đã bảo Jonathan hãy cất tiếng gọi tìm tâm hồn đồng điệu với mình, đúng theo kiểu ta gọi một người bạn đi ở vệ đường bên kia vậy, nhưng thẳm trong tâm trí thôi. Thì anh cũng đã làm vậy. Thậm chí anh còn bị Leahya cản nản vì anh cứ nghĩ về điều đó suốt. *Thôi đi! cô bảo anh, nếu anh cứ giữ mãi những suy nghĩ này trong đầu thì anh giống trạm phát sóng radio mà từ chối buông sóng của mình ra. Làm sao có ai đó nhận thông điệp của anh được nếu như anh không chịu gửi nó đi?*

Jonathan Mac Roy cuối cùng cũng hiểu rằng điều ước của anh chỉ thành hiện thực được khi anh chấp nhận tin vào Vũ trụ. Khi ấy, một hình ảnh đến với tâm trí anh, khuôn mặt của một cô gái tóc nâu với đôi mắt xanh ngọc bích tươi cười một cách diễm lệ.

Và lúc này đây, chạm mặt anh ngay góc đường là người bạn gặp ở Kamchatka, nhà núi lửa học!

- Jonathan? Ôi hay thật! Jewell Smith reo lên. Mọi người cứ tưởng anh chết rồi. Người ta kể rằng anh đi vào núi non và chẳng thấy trở về nữa... Chuyện gì đã xảy ra với anh?

- Ồ, đó là một câu chuyện rất ư là dài, Jonathan trả lời, liếc nhìn Leahya. Còn anh, nói tôi nghe xem anh làm gì ở Ái Nhĩ Lan này?

- Nếu anh biết được chuyện gì đã xảy đến với tôi... Sau chuyến du hành xe lửa của chúng ta một tí, tôi có những khám phá rất cơ bản về sự hoạt động của núi lửa. Tôi được khám phá những điều mà chưa có ai khác ngoài tôi có dịp quan sát. Nói tóm lại, tôi đã viết một quyển sách về những kết quả khám phá, và từ ngày đó tôi đi khắp thế giới, từ hội nghị này đến hội nghị khác. Lúc này đây tôi đang đi vòng quanh châu Âu, diễn giảng. Tôi đến London và Dublin, và tôi tận dụng để du lịch một vòng... Đâu thể ngờ là gặp anh ở đây!

- Với tôi cũng vậy, có rất nhiều cánh cửa đã mở ra, Jonathan nói.
 - Bây giờ thì anh đang làm gì?
 - Ở thì không có gì nhiều, anh thấy đấy. Lehya và tôi mới về đây được chưa lâu, chúng tôi cũng chưa định sẽ làm gì... tôi nghĩ thế, anh ngừng lời và quay sang chờ sự khẳng định của cô bạn đồng hành.
 - Không, không có gì phải làm một cách chính thức, cô khẳng định.
 - Chúng tôi tự do như gió trời! Jonathan lại nói.
 - Thế nếu hai người đi cùng tôi thì sao? Jewell bèn hỏi. Anh là một nhà khảo cổ nổi tiếng và những trải nghiệm của anh sẽ làm phong phú thêm những thảo luận hội nghị... Anh nghĩ sao? Sẽ tuyệt lắm đấy!
 - Ở thì...
- Jonathan quay nhìn Lehya, cô gật đầu đồng ý.
- Đồng ý! Anh kêu lên vui vẻ.

Công việc của tôi tiến triển tốt quá, cứ như hoa nở. Tranh tôi được ưa thích đến nỗi giờ đây tôi có đủ khả năng mở phòng triển lãm của riêng mình.

Lúc này tại tôi đang sửa nhà... Tại tôi à? À, dĩ nhiên, tôi sống chung với một phụ nữ tuyệt vời, tuyệt đẹp nữa. Cá tính mạnh, nhiều trải nghiệm, tâm trí rộng mở. Chúng tôi cũng đã có con, chúng đang không có ở đây, nhưng vợ tôi thì đang ở bên tôi.

Trước mặt tôi, một công nhân đang lau mặt tiền của tòa nhà. Một tòa nhà đẹp bằng đá tảng, nằm ngay góc đường, rất sang. Lối vào ở tầng trệt, nhìn vào trong tôi thấy nền lát đá hoa cương sẫm gân trắng. Ánh sáng chiếu vào qua những cửa sổ rộng. Đẹp đến nỗi tôi khó mà tin được là tất cả những thứ này thuộc về mình. Tôi mỉm cười. Đời thật là đẹp.

Tòa nhà nằm trên một sườn đồi, tầm nhìn trải rộng xuống thành phố. Thời tiết tuyệt vời.

Đột ngột, một tiếng rít đáng sợ tràn ngập không khí và vang động bên trong tôi. Mọi chuyện xảy ra rất nhanh: tôi thấy một đầu tên lửa khổng lồ rơi xuống trung tâm thành phố. Như rơi thẳng từ trời xuống, không nghiêng, không góc độ gì cả, rơi như một hòn đá. Nó là một tên lửa, loại khổng lồ; từ đây tôi thấy nó rất rộng và rất cao: có thể đường kính đến bảy mươi mét và dài đến ba trăm mét. Một trái bom có thể to đến thế sao?

Họ đã dám! Tôi ngờ ngàng. *Họ đã dám...* Đó là suy nghĩ đầu tiên và duy nhất của tôi. Trong một phần của giây, đám đông gần tôi quay đầu chạy về hướng ngược lại. Những khuôn mặt với miệng há hốc sợ hãi. Có lẽ bọn họ đều kêu thét, nhưng tôi không nghe gì cả. Tất cả như đông cứng trong sự chiêm ngưỡng cái chết từ trên trời rơi xuống. Một ý nghĩ xuyên qua trí não tôi: gia đình tôi! Tôi nghĩ đến vợ và các con, tôi muốn có họ gần bên.

Thời gian như trôi chậm. Trái bom vừa nổ tung, cú nổ vô cùng khủng khiếp. Đó là một trái bom hạt nhân. Tôi thấy qua góc mắt hơi thờ lữa của nó hất tung các tòa nhà và tiến về phía tôi.

Ánh nhìn tôi quét qua đường phố, tôi thấy con trai lớn của mình... nhưng không phải nó... Không phải nó, đứa bé này lớn hơn. Nó nhìn ngọn lửa tận thế ập xuống thành phố. Và tôi chợt nhận ra đó là em trai tôi. Mà nó làm gì ở đây vậy? Bão lửa ập đến gần, tôi chạy về phía người nhà, họ không có ở đó. Tôi sợ. Tôi hiểu rằng mình sẽ chết xa họ.

Một phần giây tiếp theo... không còn gì nữa hết. Chỉ là màn đen.

Tôi nháy chồm lên, thức dậy, tim đập dồn trong lồng ngực. Lou đã ngủ dựa vào tường nhà thờ, cách tôi vài mét.

Đó chỉ là một giấc mơ.

- Anh có nghĩ đó là một giấc mơ tiên tri không? Tôi hỏi Lou.

Tôi đã ngồi suy nghĩ rất nhiều trong lúc chờ Lou thức dậy. Mọi thứ có vẻ quá thật... Cứ mỗi lần tôi có một giấc mơ “thật” như thế, nó trở thành hiện thực trong vài ngày tiếp theo. Chuyện này làm tôi không an tâm tí nào. Vì thế, ngồi trầm ngâm, tôi nghĩ về cách những người Da đỏ Nam Mỹ làm mỗi khi có người thân mơ một giấc mơ xấu. Tôi ngủ lại, cố tìm lại giấc mơ đó để thay đổi đoạn kết.

Tôi lẩn qua trở lại nhưng không tìm ra giải pháp. Cảm giác một điều không thể đảo nghịch được. Đầu đạn tên lửa quá to đến nỗi tôi nghĩ nó phải cắm rất sâu vào vỏ trái đất trước khi nổ. Giống như tôi khi còn nhỏ đã chôn pháo xuống sâu để phá nổ các hòn đá lớn. Hành tinh này có lẽ không thể nào sống qua được một vụ nổ như thế... Làm sao để thay đổi điều đó?

Tôi không tìm được cách nào khác ngoài một sự giúp đỡ từ bên trên, một *deus ex machina*^[1], thượng đế quan phòng, kiểu như trong một vở kịch của Molière: một lỗi kỹ thuật. Trái bom chạm mặt đất, vỡ nát và tạo ra hư hại, tầm cỡ của một đồng sắt cỡ đó rơi xuống giữa trung tâm một thành phố có thể gây ra, nhưng không nổ.

Đó là tất cả những gì tôi có thể nghĩ ra. Tôi không thấy an tâm lắm, nhưng tôi biết đó là tất cả những gì tôi có thể làm được với câu chuyện này.

- Tiên tri cho ai? Lou hỏi. Những giấc mơ của anh nói về anh trước tiên, anh biết rồi đó. Nhưng đúng là có đủ loại giấc mơ...

Lou đã im lặng lắng nghe trong suốt thời gian tôi kể. Tôi đã giật mình dậy ba tiếng đồng hồ rồi. Trước đây tôi không thể tin được là có giấc mơ làm chấn động mình đến mức này.

Không thể nói trơn tru hai câu mà không chảy nước mắt, cuối cùng tôi đã run lên vì khóc. Cứ như thế trái bom đã thật sự nổ trong tôi và hàm tôi còn giữ hậu quả của vụ nổ.

Nói ra, tôi tuân bắt được cảm xúc. Tôi khóc mà không thể tự kìm lại được. Tôi rất khổ tâm vì tỏ ra yếu đuối như thế trước mặt Lou, nhưng tôi muốn kể cho đến hết, kể luôn cả “giải pháp” tội nghiệp mà mình đã nghĩ ra.

- Tôi không rõ lắm đó là thành phố này hay tôi đã dọn nhà đến đâu đó khác, tôi giải thích với Lou.

- Điều đó không quan trọng. Nếu thực sự điều anh mơ thấy là thật, thì ở đâu cũng thế và chúng ta không thể làm gì cả, ít nhất là không thể làm gì trực tiếp.

- Tôi ngẫm ra giá trị thực sự của sự sống, tôi thì thầm.

- Dù giấc mơ của anh có ý nghĩa gì đi chăng nữa, cái chết là một nhà tư vấn tuyệt vời. Nó nhắc chúng ta là tất cả luôn luôn thay đổi. Giờ đây, anh sẽ sống với sự giác ngộ đó.

- Đúng, bởi không bao giờ tôi biết ngày đang sống đây có phải là ngày cuối cùng hay không... Nhưng mà, tôi vẫn ước gì mình chưa mơ qua giấc mơ ấy.

- Có những điều trong cuộc sống không phải ta muốn chọn là được, anh biết mà. Nhưng có thể sống mỗi ngày đều tràn đầy - như thế đó là ngày cuối cùng - là một món quà đấy. Anh có thấy người ta làm được những điều tuyệt vời như thế nào vào những giây phút cuối cùng không? Bài tập nộp vào phút chót, cú ghi bàn vào giây cuối cùng của trận đấu: tất cả nỗ lực bật ra vì chúng ta biết đã đến khoảnh khắc cuối cùng. Có một số thầy pháp xưa cổ tình gọi cái chết đến. Một khi đã lướt sát cái chết, dù chỉ một lần, con người ta sẽ chú tâm sống hơn. Người ta nói rằng người vừa sát qua cái chết sẽ chảy một giọt nước mắt từ mắt trái.

- Tôi thì cả mắt trái lẫn mắt phải đều tèm nhem rồi, tôi đùa. Điều tôi đang tự hỏi lúc này là làm thế nào mà chúng ta có thể để một con người nằm trong tay khả năng kết liễu mọi sự sống trên hành tinh này? Làm thế nào mà những vũ khí của tử thần như thế được quyền tồn tại? Đất nước nào mà còn chưa bị điên thì đều phải góp tay cản điều đó lại...

- Chúng ta thuộc số những sinh vật hiểm hoi có thể tạo ra chính môi trường mình sống, sở hữu quyền năng sống chết trên chính giống loài mình. Bộ não loài người, thành quả một quá trình tiến hóa dài đằng đẵng, có thể quan tâm và hiểu được một số bí ẩn đẹp nhất của vũ trụ, lại cũng có thể sử dụng những sức mạnh của mình để giết chính mình! Lạnh cả sống lưng... Anh biết tôi nghĩ gì không?

- Không, nói tôi nghe đi, tôi nói và xích lại gần anh hơn một chút.

- Tôi tin rằng thế giới bên ngoài chúng ta là những suy nghĩ xưa kia của loài người được hiện thực hóa. Cũng như giấc mơ của anh phản ánh những Thay đổi trong anh, thì thế giới bên ngoài là phản ánh của Tâm tưởng Loài người... Tâm trí con người tiến hóa nhanh hơn khoa học, vì vậy, có một nguy cơ đứt gãy.

- Đứt gãy?

- Nguy cơ rằng loài người không phân biệt nổi bên ngoài và bên trong. Vì thế, mong ước vô thức trong lòng là tự vượt qua chính mình của ngày hôm qua – tự thân điều này thì chẳng có gì xấu – muốn vượt thoát và phát triển, khổ cái là lại được biểu hiện bằng hành động bên ngoài là phá nát thế giới vật chất, dù có khi là lỡ tay thôi!

Tôi sững sờ. Thế nếu điều này là thật thì sao nhỉ.

- Trong lúc chờ xem thì chúng ta không thể ngưng sống, Lou tiếp. Nếu anh mà cũng sợ đến chết trong lòng rồi thì còn ai để ngăn chặn cuộc tàn sát đó, hả?

Sự vui vẻ của Lou lây lan sang tôi, và tôi bắt đầu bình tĩnh lại. Tôi nhớ đến lời một bài hát của Goldman: *Sinh con cho nhiều vào. Có thể anh cúng thêm vài xác chết cho những trái bom bắn thiêu đó, nhưng anh cũng đóng góp thêm vài bộ não để cản không cho bom rơi.*

- Loài người cần phải kết liễu chiến tranh hoặc là chiến tranh sẽ kết liễu Loài người, Lou nói, như đọc suy nghĩ của tôi. Kennedy nói vậy đó. Anh thấy không, chuyện này chẳng phải mới xuất hiện hôm qua.

Jonathan Mac Roy theo Jewell Smith trong suốt những cuộc hội nghị. Điều mà nhà núi lửa học đã phát hiện được thật vô cùng hấp dẫn. Điều đó có thể giúp thế giới có một nguồn năng lượng lành mạnh mà lại không bao giờ cạn. Ứng dụng phân tích tình hình toàn cầu, những nhà khoa học nay đã có cách nhanh chóng kết liễu những khủng hoảng về năng lượng, kể cả cho những nước thuộc thế giới thứ ba. Phục vụ từ nấu nướng, đào giếng, chạy máy xe, sưởi ấm cho đến chiếu sáng, những khám phá của Jewell Smith sẽ thay đổi bộ mặt của thế giới. Việc còn lại cần làm là công bố điều này rộng rãi, và phải nói là những trùm công nghiệp năng lượng kiểu cũ không khoái điều này chút nào.

Đi khắp những thành phố lớn và trung bình của châu Âu, Jonathan bổ sung vào những bài giảng của người bạn mình những kiến thức và kinh nghiệm của anh trong lĩnh vực khảo cổ.

Lehya tương đối đứng ngoài những hoạt động của hai người, cô tận dụng chuyến đi để thăm thú những thành phố và danh thắng, di tích, làm quen với người dân và tìm hiểu văn hóa. Thỉnh thoảng cô trò chuyện với Jonathan về điều nối kết họ, Core Gem. Họ ôn những kỷ niệm về thung lũng, và triết lý về tương lai của loài người.

Hôm nay, Jonathan và Jewell có một hội nghị với Tổ chức Quốc tế về Những tiến bộ của Khoa học. Có những nhà nghiên cứu của nhiều nước láng giềng đến tham dự. Cuộc nói chuyện bắt đầu lúc mười lăm giờ, tính toán sao cho sẽ không bị thiếu thời gian cho những câu hỏi mà cuộc trình bày chắc chắn sẽ gợi lên. Jonathan đến nơi hơi sớm.

Nhìn thấy cạnh đó một bảng quảng cáo về một cuộc trưng bày tranh của họa sĩ địa phương, anh quyết định ghé thử để thư giãn một chút.

Bên trong gian triển lãm, một nhóm người đang quây quanh một cô gái trẻ đẹp, tóc nâu. Đến gần một cách kín đáo, anh biết được cô ấy chính là

họa sĩ. Tò mò muốn nhìn rõ cô ấy trông ra sao, Jonathan vạch đường đi giữa đám đông chen chúc.

Khi nhìn thấy cô, tim anh đập nhanh, họng anh như nghẹn lại và lưng như có gì đó kêu lách cách. Anh hơi chóng mặt: cô gái đang đứng trước mặt anh có khuôn mặt mà anh đã nhìn thấy, khi làm bài tập với Lehya.

- Xin chào, tôi là Jonathan Mac Roy, nhà khảo cổ, và tôi phát hiện phòng tranh của cô một cách tình cờ... Lát nữa tôi có một hội nghị tổ chức gần sát đây.

- Ồ, cảm ơn đã ghé qua. Tên tôi là Elean Duke.

Lou và tôi chậm chậm trở về thành phố. Đi bên cạnh nhau, chúng tôi tiếp tục trò chuyện về những điều tôi được học tối qua. Tôi cố hết sức để quên đi giấc mơ.

- Tại sao anh cần phải thấy để tin, trong khi chỉ cần tin là anh sẽ thấy? Lou nói với sự sôi nổi thường lệ.

- Tối qua anh nói với tôi rằng không nên đùa với những dòng chảy của cuộc sống, cũng không nên sử dụng chúng phục vụ cho những ý tưởng đồng bóng của mình... Nói tôi nghe đi, phải cẩn thận như thế nào đây? Có cái gì làm “cầu chì” hay không?

- Không có cầu chì nào khác ngoài lương tâm của chính anh, Lou trả lời. Anh có thể học hành động tốt hơn, hiệu quả hơn, bảo vệ mình, nhưng không có kỹ thuật riêng nào cho việc đó. Ví dụ, nếu anh xác định mục tiêu của mình một cách quá chính xác, anh sẽ có nguy cơ thu được chính xác những gì anh đã yêu cầu.

- Vậy thì sao? Tôi hỏi lại, chưa hiểu lắm vấn đề nằm ở đâu.

- Thì đây: làm thế nào anh biết điều mình mong ước là tốt nhất cho mình? Nhỡ có cái gì tốt hơn mà anh không biết thì sao? Còn nữa, điều anh muốn chưa chắc hợp với cuộc sống của anh, anh chỉ ảo tưởng thôi. Làm sao anh chắc được chứ. Có thể anh đã dẫn thân trên con đường sai, và điều anh muốn không nên được xảy ra. Nếu anh *muốn* nó bằng mọi giá, giá phải trả có khi không làm anh vui cho lắm đâu. Tôi đã nghe câu chuyện về một anh chàng kia muốn có được ba triệu. Anh ta lặp đi lặp lại điều đó hằng ngày... Và rồi một ngày kia, anh ta bị tai nạn giao thông rất khủng khiếp, phải cắt cả hai chân và công ty bảo hiểm bồi thường cho anh ta ba triệu!

- Ồ, đáng phải suy nghĩ thật nhỉ...

- Không cần suy nghĩ đâu: đừng bao giờ muốn điều gì “bằng mọi giá”, rất nguy hiểm! Thêm vào đó một ý-tưởng-cầu- chì là được: *tôi muốn... nếu*

điều đó là tốt cho tôi.

- Tôi sẽ ghi nhớ điều này, tôi khẳng định.

Mặt trời lấp lánh trước chúng tôi, đang chậm chậm vươn lên tầm cao của bầu trời. Không khí ấm dần và một ngày đẹp nữa sắp bắt đầu. Tôi nuốt nước bọt... những “ngày tươi đẹp” giờ đây có một ý nghĩa khác đối với tôi, từ giấc mơ ấy. Tôi cố đẩy lùi suy nghĩ ấy vào sâu đáy tâm thức.

- Cùng dòng suy nghĩ ấy, Lou nói tiếp, nếu anh quá chính xác, anh có thể bị dính vào sự Xung đột Ý định mà chúng ta đã từng nói. Nếu ngôi nhà anh muốn có người khác ở rồi thì sao? Anh muốn người trong nhà đó phải dọn đi nhường chỗ cho anh sao? Anh không thể làm thế. Anh có thể muốn có một ngôi nhà cho mình, *tương tự* như ngôi nhà anh đã thấy và rất thích, nhưng không nên khởi tâm muốn *chính xác ngôi nhà ấy*. Anh hiểu không?... Anh có thể có được đúng ngôi nhà ấy, nếu nó trống hoặc tình cờ chủ nhà dọn đi. Nhưng anh không thể ép người khác làm một điều mà người ta không muốn. Hãy lướt theo dòng, và mọi điều anh muốn sẽ tự đến.

- Tôi biết rồi, tôi khẳng định. Đó là điều đã đến với cuộc đời tôi.

- Anh thấy chưa! Còn gì nữa không nhỉ... Tin vào điều mình làm, chuyện đó anh biết rồi, là điều kiện tiên quyết. Anh phải cảm nhận dự định đó thật sự trong lòng mình. Và tự nhiên là sự hoài nghi không được khuyến khích ở đây. Sự Tạo tác là một điều mong manh. Đôi khi, tôi muốn tạo ra một chỗ đậu xe cho mình, và chỉ cần một sự cố nhỏ nhất nào đó gây cho tôi chút hoài nghi về mình, thì hổng ngay: không những tôi không tạo ra được chỗ cho mình mà còn nhìn thấy *ít hơn* cả bình thường! Tức là tôi đã đảo lộn tiến trình... Sự hoài nghi là một điều nguy hiểm. Nó như một tấm màn che đi ý thức của anh, một thứ có thể khiến anh tê liệt, chặn đứng tâm trí của anh. Và không cần nhiều hoài nghi để ra hậu quả đó.

- Chỉ cần một suy nghĩ đơn giản...

- Thậm chí vô thức, đa phần là thế. Còn nữa, không những hoài nghi của anh là nguy hiểm. Chỉ cần anh sống giữa một đám người chuyên nghĩ rằng

anh có thể thất bại thì bước chân anh đủ bị ngăn cản rồi.

- Lực suy nghĩ của họ đi ngược lại ta...

- Đúng, rất khó. Không trách họ được, nhưng bất chấp điều đó, anh vẫn phải đi con đường của mình. Chỉ làm sao để không phiền ai.

Giữa tôi và Lou như có một sự gắn kết mới. Đi dạo và trò chuyện như hai anh em, tôi thậm chí không nhận ra từ lúc nào mình có thể nói chuyện giọng thân thiết với Lou như bây giờ.

- Tôi muốn hỏi anh một điều này nữa, nếu tôi có “quyền lực cá nhân” thật lớn, nghĩa là khả năng tác động trên Hiện thực, tôi cũng có nguy cơ thử dùng điều đó cho những điều xấu, đúng không?

- Không may thay, lịch sử đầy những câu chuyện được gây ra bởi những tâm hồn méo mó. Mà không hẳn là họ đều “méo mó” ngay từ lúc đầu đâu nhé. *Nếu bạn thực sự muốn biết tính cách của một người, hãy cho anh ta quyền lực*, Abraham Lincoln nói. Và điều này là đúng đấy. Biết bao nhiêu người đã điên lên khi phát hiện ra mình có quyền sinh sát trên nhiều con người. Và quá ít người nhận ra là quyền lực cá nhân chỉ là một dấu chỉ của sự nhất quán và hòa hợp nội tại. Chỉ là một giai đoạn trên con đường dài. Và cũng bởi vì lý do này mà rất ít người đạt đến được một quyền lực cá nhân đủ mạnh để có khả năng tác động trên chính số mệnh của mình, vì thiếu thông tuệ, tôi nghĩ vậy.

- Còn những kẻ khác, những kẻ điên đã lưu dấu trong lịch sử, họ không thông tuệ chút nào. Vậy thì *quyền năng* của họ đến từ đâu?

- Từ sự nhất quán thôi, như mọi khi. Từ sự nhất quán. Ta không trở nên giỏi hơn nếu ta chỉ hy vọng rằng mình giỏi. Ta phải *biết* là mình giỏi, chắc như đinh đóng cột. Và những kẻ ác tồi tệ nhất của Loài người cũng thường là những cá nhân đặc biệt, thường là thông minh, nhất quán, chỉ không may là họ không đi theo “đường chính”. Cần phải rất thông tuệ mới có thể chịu đựng được việc có quyền lực trong tay.

- Vì vậy, thêm một ý-tưởng-cầu-chì nữa cho sự Tạo tác: hãy cẩn thận với những khả năng của chính mình.

- Hừm... Lou gật đầu khẳng định. Và anh biết không, đây không chỉ là chuyện đạo đức, mà là sự khôn ngoan. Chưa tính đến hiệu ứng boomerang, nghĩa là những gì anh ném vào người khác sẽ quay lại quật vào đầu anh, thì cũng phải cẩn thận vì ta có thể khuấy đục và làm hư hỏng những thành tựu tiến hóa đã đạt được.

- Ý anh là khi tôi dùng những gì tôi biết với ý đồ xấu, tôi có thể làm hư hỏng... hơ, tôi chưa nắm rõ...

- Đơn giản là anh phá mức độ ý thức mà chính anh đã đạt được! Và điều này tệ hơn nhiều so với việc anh nhận vài cú tát cho những hành động của mình. Có người cứ nhờn nhờn khi cuộc đời quật lại. Nhưng tôi đang nói đến sự *thoái lui*: nếu anh hành động *tốt* anh tiến gần đến cái Thiện một chút, nếu anh làm chuyện *xấu*, anh thoái lui... Một lần nữa, tôi phải giải thích là ta đang không nói chuyện đạo đức ở đây. Thiện và Ác chỉ là những khái niệm trừu tượng, tôi không quan tâm mấy. Nhưng ẩn sau đó là sóng rung động, gần như vật chất. Khi anh làm việc không tốt, anh phơi mình trước nguy cơ một cú rơi gần như cơ học, mức rung động của anh lùi hẳn lại... Anh hiểu chứ?

- Dĩ nhiên tôi hiểu. Tôi đã nghe nói về phản ứng ngược lại, nhưng tôi chưa nghĩ được đến tác động tổng thể trên chính mình.

- Đó lại là điều quan trọng nhất đấy, Lou xác định. Nhưng nhìn kìa...

Tôi ngẩng đầu lên để thấy mình đang đứng chính xác trước cửa nhà mình. Lou chào tôi, và như lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau, anh biến mất sau góc phố. Tôi đứng trầm tư, nghĩ rằng có lẽ đã đến lúc cần xem xét việc đổi nhà.

Jonathan và Elean kết thân rất nhanh. Cô gái rời phòng triển lãm của mình vài tiếng để tham dự hội nghị của Jewell Smith và Jonathan, và rồi cô nhận lời cùng họ làm các hoạt động truyền bá thông tin. Họ còn thỏa thuận với nhau luôn rằng Elean sẽ đến nhập bọn cùng họ trong vòng du hành, ngay sau khi triển lãm của cô kết thúc.

Elean không chỉ thấy gắn kết với Jonathan. Cô thấy ở Lehya người chị em gái cô muốn có đã từ lâu, một người bạn và người tâm sự. Tuy nhiên với Jonathan thì sự việc có đi xa hơn tình bạn chút xíu.

Hai người cảm thấy như đã tìm thấy nhau trên Con đường đời của mình, cứ như thể trước kia họ chỉ tạm bị chia xa. Cứ như thể người này đợi người kia đã từ lâu.

Dù sao chẳng nữa, không cần suy nghĩ lâu la chi lắm thì nàng Elean bốc lửa đã chiếm một vị trí quan trọng trong cuộc đời của Jonathan rồi.

Cảm nhận rằng cuộc gặp gỡ là không hề ngẫu nhiên lại càng đậm thêm khi họ phát hiện ra cả hai đều biết về Core Gem. Những cuộc thảo luận đầu tiên về đề tài này chỉ kết thúc với ánh mờ của rạng đông. Tình yêu là một loại thuốc chống mệt mỏi cực mạnh!

Điều này nhắc Jonathan nhớ đến những cuộc trò chuyện thâu đêm bên ánh lửa đạo còn ở thung lũng.

- Cuối cùng, một tối nọ nhà khảo cổ nói với Elean, Core Gem chẳng qua là thực hiện một cách có ý thức tất cả những gì ta làm trước đó một cách vô thức.

- Với những người có một Vô thức đồ sộ, đúng vậy, chính xác là vậy. Chính vì thế mà biết bao người khổ công muốn rọi ánh sáng ý thức của mình vào lãnh địa của vô thức.

- Em nói “một Vô thức đồ sộ” là sao vậy?

- Ở thì... nếu một người không có gì trong đầu cả thì đào bới trong đó có ích gì đâu! Với những người trong vô thức của họ không có gì đặc biệt tài năng, thì việc đào xới không giúp tiến hóa, vì một con lừa dù được cải trang thành con ngựa đua thì cũng không hề chạy nhanh hơn. Với họ, dù anh tài năng đến mấy thì giỏi lắm cũng chỉ giúp được họ nhìn vào vô thức, phát hiện những mối dây rắc rối, bệnh lý, mà họ đã kết với quá khứ, với gia đình – giúp họ không sống mà bị ý thức điều khiển nữa – đôi khi giúp họ chữa lành.

- Làm sao cho *mình thật đầy* có phải là một nhiệm vụ sống của mỗi cá nhân không?

- Dĩ nhiên. Hôm nào khác ta lại nói chuyện này nhé. Anh không thể ép buộc một người tiến hóa được. Và điều đó có cái hay của nó! Hạnh phúc là trên đường đi cơ mà, hãy để người ta đi.

Những buổi chiều trôi qua như thế, khi thì âu yếm lúc thì trò chuyện. Đôi khi, Leahya và Jewell nhập bọn và cả nhóm ngồi cùng ăn pizza, kể nhau nghe những gì mình trải qua hay suy ngẫm được.

- Mọi người có biết là Leahya biết điều khiến những gì có trong đầu người ta không? Jonathan huênh hoang với các bạn.

- Tôi không điều khiển gì hết, tôi chỉ hướng dẫn thôi, cô gái chỉnh lại.

- Chuyện hay thế nhỉ! Jewell nói. Cô làm thế bằng cách nào?

- Jonathan có thể kể về những gì chúng tôi đã làm cùng nhau, nếu các bạn muốn nghe. Tôi xuất phát từ một nguyên tắc đơn giản là tất cả những gì một người suy nghĩ đều là thật. Và một khi chúng là thật thì chúng có thể được nhào nặn, tác động. Vì vậy, chỉ cần tưởng tượng cầm lấy nó, bên trong mình hay ở không gian bên ngoài cũng được, sau đó sửa sang – nhào nặn – chơi với nó cho đến khi có được hiệu quả mong muốn.

- Ví dụ như?... Jewell hỏi.

- Như chữa lành các vết thương của quá khứ, cắt đi những mối dây trói buộc chúng ta... Jonathan bắt đầu trả lời.

- Hay để cải thiện những điều làm chúng ta phiền bức trong cuộc sống.

- Vậy là giống như hình dung phải không? Elean hỏi.

- Không, không có gì liên quan. Tôi đã giải thích với Jonathan rồi. Chúng ta không tác động đến nội dung của ký ức của người đó, cũng không tạo ra biểu tượng về điều người đó mang trong lòng. Chúng ta chỉ sử dụng những gì *có sẵn* trong họ thôi. Sử dụng những gì có sẵn, chỉ vậy thôi. Và cũng chính vì thế mà mọi việc có tác dụng tốt đến vậy. Ví dụ, ta có thể thay đổi vị trí của một đồ vật bên ngoài hay thậm chí bên trong ta, để vận động tốt nhất Ý định của mình. Như một nghi thức kích hoạt vậy. Những gì ta làm trên biểu tượng cho phép tác động đến một tầng tinh tế hơn, thậm chí có khi ta còn không biết những điều tinh tế đó là gì.

- Thật tuyệt vời! Jonathan thêm vào. Nhưng nói cho mọi người biết nhé, có nhiều điều chẳng dễ chịu gì khi bị mở ra và tác động đâu!

Bộ mặt hăm dọa của Jonathan làm cả bọn bật cười.

- Tôi từng thấy có những người rơi nước mắt mà hoàn toàn không biết cảm xúc đến từ đâu, Lehya nói tiếp. Các bạn sẽ thấy khi tự thực hành, rằng khi bạn giúp ai đó dịch chuyển điều này điều kia trong tâm trí họ, cả cơ thể họ phản ứng. Và điều đó là ngay tức thì.

- Ta cũng có thể dùng những thuộc tính và những biểu tượng quan trọng của Loài người để hỗ trợ người khác, Jonathan nói rõ thêm.

- Đúng vậy, Lehya xác nhận. Những nguyên tắc chung cho cả Loài người. Ví dụ, tôi để hiện tại ở chỗ mà người đó đang đứng, tương lai ở trước mặt họ, còn quá khứ thì phía sau. Nếu ta suy nghĩ kỹ một chút, ta sẽ thấy cách sắp xếp này đơn giản là một thỏa thuận trong tâm trí thôi. Nhưng nó có tác dụng tốt. Thì vậy được rồi, phân tích thêm làm gì!...

- Và ta cũng có thể để những điều cụ thể ở bên phải, những điều siêu hình ở bên trái, Jonathan bổ sung. Đối với âm và dương, nữ tính và nam tính cũng vậy.

- Sẽ thú vị nếu chúng ta biết chơi với những biểu tượng và đặc tính của nước và lửa, của thiên và địa, phải thế không? Jewell hỏi.

- Hiển nhiên! Điều sử dụng được hết. Bởi chúng ta đang làm việc với phần tinh thần của con người, nên giới hạn duy nhất chỉ là khả năng tưởng tượng của ta thôi. Anh cần một công cụ, thì anh tạo ra nó đi.

Ví dụ nhé, có một cô gái đặt trước mặt mình 45 về phía phải một khả năng đặc biệt, mà tôi cảm nhận ngay sẽ giúp cô ấy xử lý một kỷ niệm xấu – kỷ niệm này được cô ấy đặt ở phía sau, bên trái. Khi ấy, sau khi đã tạo thành một mối liên hệ mạnh mẽ với cô gái, tôi có thể đột nhiên có cảm hứng làm thế này: tôi bảo cô ấy tưởng tượng là khả năng kia có một đặc tính là “lây truyền”. Chỉ cần cô ấy tiến tới một chút, chạm tay phải vào khối khả năng đó để thấy nó thấm dần vào bên trong cô. Với mỗi hơi thở, nó thấm vào cô nhiều hơn một chút... một chút nữa... lại thêm một chút... vậy đó... cho đến khi điều đó tràn được đến tay bên trái...

Và bây giờ, khi cô ấy cảm thấy bàn tay trái hơi ngứa ngáy, hoặc nhột nhột... sao cũng được, miễn là có thấy *một cái gì đó* ở đầu các ngón tay ở bàn tay trái... thì vào lúc đó và phải chờ cho đến tận lúc đó... cô ấy có thể chạm tay trái vào kỷ niệm xấu kia... và “lây truyền” cho nó tất cả những tính chất tốt đẹp của khả năng kia! Và nếu người đó tưởng tượng tốt, tôi còn có thể bảo cô ấy *nhìn* kỷ niệm này biến hình, cho đến khi cô ấy nói với tôi rằng... bây giờ... mọi sự đều đã ổn thỏa.

Lehya nhìn mọi người và mỉm cười. Tất cả họ đều nhập tâm vào câu chuyện của chính mình rồi. Thậm chí Elean còn đang vô thức đưa tay trái về phía sau như để chạm vào kỷ niệm của cô.

- Tuyệt quá, cuối cùng Elean thốt lên trong lúc tỉnh táo lại.

Tôi phải xài cái này mới được! Cứ như là trong Thực tế Ảo!

- Đơn giản thế thôi, Leahya nói. Ngay khi những gì bạn làm là thật thì nó sẽ có tác dụng. Bạn định vị cái “thứ” cần thay đổi, xem nó đang ở đâu, ở bên trong hay bên ngoài người đó, bạn hỏi các đặc điểm của nó... và bạn bắt đầu chơi với nó! Đó là tác động trên biểu tượng.

- *Chơi* với những điều như thế này có nguy hiểm gì không vậy? Jewell hỏi, hơi bối rối với những cảm nhận của chính mình với “thí nghiệm” vừa

rồi.

- Ngược lại là khác, Lehya nói. Nếu anh không có tinh thần thoải mái như chơi là anh thua đấy. Sự thoải mái trong lúc chơi chính là sự hướng dẫn cho anh. Khi anh không thấy vui nữa thì tức là anh đã đi trật ra khỏi con đường đúng rồi, anh sáng, anh phóng chiếu, hay có khi là hoang tưởng rồi! Niềm vui chỉ cho anh biết con đường cần theo.

- Tất cả những sự thật được khẳng định tạo nên những ảo tưởng mới, Elean nói, trầm ngâm.

- Và mọi điều đều là ảo tưởng..., Lehya kết luận.

Gương mặt Jonathan rạng rỡ lên:

- Chúng ta có thể làm điều tương tự với thời gian không? anh đột ngột hỏi.

- Ừ... tại sao không? Lehya đáp. Đôi khi, có những kỷ niệm, thường là trực tiếp có hình dạng đại diện cho một con người luôn – lại đứng chắn sừng sững trên con đường tương lai của người ta...

- “Con đường tương lai” là gì, Jewell hỏi, lúc nào cũng rất thực tế.

- Đó là cách một người cảm nhận về thời gian. Mỗi người có một cách cảm nhận riêng. Kể các bạn nghe một chuyện nhé, một ngày nọ tôi có gặp một cô gái không thể tiến lên phía trước được nữa trong đời mình, đơn giản là cô cảm nhận có một không gian đen ngòm phía trước. Khi chúng tôi cùng điều tra xem vùng đen này là gì, là “đen đặc” hay “đen trống hoác”, cô trả lời rằng vùng đó là “đen đặc”. Và rồi, khi lùi lại, cô ấy nhận ra là xung quanh vùng đen này, cô vẫn thấy ánh sáng ở các bên, như vành sáng của mặt trời vào những lúc nhật thực, bị mặt trăng che lấp nhưng mặt trời vẫn còn đó một vành sáng. Vậy cái thứ có thể che khuất tầm nhìn của cô ấy là gì vậy? *Mẹ tôi! Bà ấy che khuất mặt trời*, ở hướng bốn mươi lăm độ, trước mặt, bên phải. Khi đó, rõ ràng là ta không “xóa” bà mẹ đi được rồi, mà phải trò chuyện, hòa giải hai bên... cuối cùng, bà ấy mới chịu dịch chuyển, trả lại tự do cho đường đời của cô con gái.

Sau lưng bà ấy, mặt trời hiện ra và một khoảng không gian xán lạn, vô tận. Kể từ ngày đó, cả cuộc đời cô gái ấy thay đổi. Tuyệt không?

- Có vẻ thật tuyệt vời, Elean thốt lên đầy ngưỡng mộ.

- Nhưng tất cả chỉ ở trong đầu thôi, Jewell đánh giá.

- Ừ đúng! Mà chính vì thế thì ta mới có thể tác động! Chỉ ở trong đầu thôi mà người ta tự làm mình phát bệnh, thì cũng trong đầu thôi người ta có thể làm cho mình hạnh phúc. Phải biết sử dụng những gì đã có sẵn từ hồi nào hồi nào rồi.

- Hừm... cũng đúng nhỉ, anh công nhận và gật đầu, mắt nhìn xuống đất, bên phải.

- Anh thấy đó, Lehya nói, điều anh đang làm cho phép tôi biết được anh suy ngẫm như thế nào, đối với anh những gì chắc chắn đặt ở đâu, những nghi ngờ đặt ở đâu, và tôi chỉ cần đề nghị anh “cầm lấy” cái mà anh mới đặt dưới đất bên phải đó, đặt vào ngay chỗ mà anh giữ những điều tin tưởng. Và vậy là xong! Nào, anh làm đi! Làm đi và nói tôi biết cảm nhận của anh.

Thực vậy, Jewell tham gia trò chơi, ra bộ nhặt một vật vô hình ở phía trước, dưới đất, và đặt nó vào tầm cao ngang mắt anh. Ở giữa đường, anh đã phải hít một hơi dài, hơi đỏ mặt và mắt chớp nhanh hơn bình thường. Rồi anh thả hàm ra bằng cách mở miệng rồi ngậm miệng vài lần, nuốt nước bọt. Và cuối cùng, anh quay mắt nhìn về Lehya. Đôi mắt anh hơi ướt.

- Lạ ghê!... Anh nói đơn giản. Vậy mà lúc đầu tôi không tin đó nha.

- Vậy nếu anh tin, anh sẽ tạo nên những kỳ tích!

Elean nhìn Jewell và Jonathan, sau đó nghiêng về phía Lehya.

- Cô biết nhiều thứ như vậy lắm à?

- Nhiều! Cô gái của thung lũng trả lời với một nụ cười rạng rỡ.

Tôi phát chán ghê gớm ở buổi tiệc tối, tự hỏi một cách nghiêm túc vì sao mình đã nhận lời đến đây. Tôi không quen biết ai, cũng không ai có thể giúp ích gì tôi trong sự nghiệp. Và khi cái ly vỡ tan trong tay tôi, chính tôi cũng choáng váng!

Lúc ấy tôi đang nghĩ về Elean, không thấy cô ấy đâu nữa từ vài tuần nay, thì cảm thấy có một luồng điện mạnh giật từ sống lưng tôi lan ra đến cánh tay phải. Ly rượu mà tôi đang xoay trong tay một cách trầm tư vỡ tung như nổ từ bên trong. Lạ hơn nữa là nó nổ thành bột, không một mảnh vỡ nào lớn hơn đầu kim. Cứ như bị nghiền nát vậy!

Điều này tạo ra một cơn ớn lạnh trong phòng. Trong một khoảnh khắc, mọi ánh mắt đều quay nhìn vào tôi. Tôi nhìn họ, cũng không hiểu gì như họ. Nhưng tôi cảm nhận có sự căng thẳng đang dâng lên quanh bàn. Cảm xúc. Gây hấn kìm nén. Bản năng sinh tồn gợi ý cho tôi vài lời cần nói ngay để cứu vãn tình thế:

- Ô, tôi vô ý làm vỡ ly! Xin lỗi...

Không một ai để ý đến tình trạng lạ lùng của cái ly. Những cuộc thảo luận lại tiếp tục, được kéo lại bởi người chủ trò của tối đó, quăng ra vài chuyện đùa và một hai câu nói ngớ ngẩn.

Tôi cúi đầu ngấm cái đĩa của mình, trầm tư. Lúc đó tôi đâu có siết các ngón tay, tôi chắc chắn điều đó. Tay tôi cũng không bị đứt.

Chỉ có tia năng lượng ấy thôi, như có dòng điện đã chạy dọc bàn tay cầm ly. Không hiểu nổi.

- Có quá nhiều giận dữ trong anh, Lou nói với tôi sau đó ít lâu khi tôi kể về chuyện này. Thanh lọc bản thân trước khi đứt dây nhé!

- Nhưng, tôi biện bạch, tôi mất tính hơn nhiều người lắm đấy nhé.

- Cái thứ người như anh là tồi tệ nhất đấy! Lou khẳng định, thậm chí không thềm nhú mày. Bên ngoài trầm tĩnh mà bên trong thì như núi lửa.

Anh biết câu “Cẩn thận với chó không sửa” hay không? Anh giống vậy đó.

- Nhưng có chuyện gì làm tôi bức mình đâu, tôi nói dối.

- Có lẽ là Elean chẳng?

Thật không thể giấu nổi Lou chuyện gì! Đúng thật là tôi nhớ Elean quá. Trước đó hầu như ngày nào cũng trò chuyện với nhau, và bất chấp tôi đã rất cẩn thận, một phần trong tôi đã quyến luyến cô quá rồi.

- Đúng vậy, nhưng đó là cái phần xưa cũ của anh, Lou nói, như thể nói chuyện thẳng với những suy nghĩ của tôi. Nếu cứ ở bên cạnh thì chính cô ấy cản anh tìm được người mà anh sẽ đồng hành, sẽ sống cùng anh hạnh phúc dài lâu.

- Ô này, Lou! Anh nói cứ như anh đang tìm cách gả bán tôi vậy! Tôi đây không tìm ai hết, nhé!

- Anh có nhớ chuyến du hành mà anh đã gặp Cái-tôi-tương-lai không?

- Nhớ chứ... Vậy là trong giấc mơ đó của tôi có anh à?... Lạ nhỉ, tôi tưởng là...

- Sao? Lou hỏi.

- Không, không có gì, tôi trả lời khá là bối rối. Tôi có nhớ giấc mơ đó. Vậy thì sao, có liên quan gì ở đây?

- Liên quan gì à? Marc-tương-lai ấy ở với ai?

Và thế là ký ức về với tôi rõ ràng hơn. Có những giọng nói sau cửa. Một giọng đàn ông, giọng tôi. Và một giọng phụ nữ... Một giọng mà tôi hầu như nhận ra. Quen một cách kỳ lạ.

- Không phải giọng Elean, tôi thì thầm...

- Thì đó, không phải giọng Elean, Lou lặp lại và cười. Nếu anh muốn khám phá ai ở phía sau cánh cửa, anh phải từ bỏ anh chàng Marc-cũ-rích đi và mặc vào bộ da của anh chàng Marc-tươi-mới.

-Ồ mà cũng chẳng quan trọng, tôi đâu còn chờ mong gì ở cuộc sống... tôi nói với giọng nạn nhân tội nghiệp.

- Vậy chứ là cuộc sống chờ mong gì ở anh à? Lou kêu lên. Đừng đảo lộn đầu đuôi thế chứ! Nhúc nhích cái mông anh đi kìa, chúng ta có việc cần làm đấy.

Lou đến gần đặt tay vào sau đầu tôi, phía trên gáy một chút, trong tóc tôi. Tôi góm chuyện ấy lắm! Tôi nhảy dựng lên.

- Bộ não của anh giống như một thấu kính cho phép những tia Toàn thức tập trung lại để tạo ra Hiện thực. Một thấu kính có thể hội tụ những tia nắng mặt trời đến mức có thể đốt thành lửa.

Nhưng...?

Anh để câu nói của mình lơ lửng, rõ ràng là chờ tôi điền khuyết. Tôi nhìn anh một giây không hiểu gì cả, rồi nói đến điều đầu tiên hiện lên trong tâm trí tôi:

- Nhưng, cần phải đưa thấu kính hứng nắng chứ nhỉ?

- Đúng rồi... Có thể làm được tất cả... Với điều kiện là phải ở dưới ánh mặt trời. Và khoảng thời gian này anh đang để cho mình trượt vào bóng tối đấy. Đừng để mặc chuyện đó xảy ra, không thì anh chết đấy. Anh có biết là đa số con người ta chết vào năm ba mươi tuổi và chỉ được làm đám tang chôn cất chừng bốn chục năm sau đó không?

Tôi nhìn anh bối rối mất một lúc, rồi phá ra cười. Tôi chưa quyết định chết bây giờ đâu.

- Nếu vậy thì, chẳng thà tôi được đem đi chôn trong lúc vẫn còn sức sống.

Anh cũng cười.

- Tối thấy anh tỉnh táo lại rồi đó, tốt lắm. Vậy giờ ta đi một vòng nhé... Xa hơn nữa!

Và tất cả biến mất.

Tôi trôi nổi trong một vùng không gian vô tận, sáng lòa, tràn ngập bởi hàng triệu hay hàng tỷ những chấm sáng đủ màu sắc. Chúng giống với một điều gì đó tôi đã thấy, trong những giấc mơ hay trong những cuộc du hành

cùng với Lou, tôi không biết nữa. Thời gian qua, mọi thứ lẫn lộn cả trong tôi.

- Nhìn xuống phía dưới anh đi, một giọng nói bảo.

Đó là Lou. Tôi không nhìn thấy anh, nhưng tôi biết đấy là anh.

- Đối với loài người, sự tưởng tượng là nền cho Hiện thực, anh nói tiếp. Đó cũng là phần ý thức của anh. Ý thức của anh vốn rộng lớn, nhưng ngày thường nó bị đóng khung bởi những “thói thường” mà anh xây cho mình. Bởi những sợ hãi nữa. Và bây giờ, còn có sự giận dữ, sự ham muốn tình dục... Anh nhìn thấy gì phía dưới kia?

- Không thấy gì cả, tôi trả lời đơn giản.

- Không gì cả... Bởi vì anh đã tự cắt mình ra khỏi Thế giới. Vậy thì, dùng trí tưởng tượng của anh đi: tưởng tượng rằng mỗi lỗ hổng trên da anh thấm nhập Sự sống ở đây... tất cả năng lượng của Vũ trụ... với mỗi hơi thở, anh làm đầy mình thêm một chút, và thêm một chút nữa.... thở sâu... tốt lắm... rất tốt... Và cảm nhận sức mạnh tập trung thêm trong anh, đầu tiên là trong bụng... như một vòng xoáy, từ rốn ra xung quanh, hay phía trên một chút... phía đó... như một thiên hà mini trong anh... lấp lánh... rung động... Cảm nhận thiên hà này xoay trong anh... càng ngày càng nhanh. Và càng tăng tốc độ, nó càng lớn lên trong anh... Lớn đến nỗi nó bắt đầu tràn ngập toàn bộ con người anh... đến tận bề mặt... và ra khỏi cả anh, chiếu sáng khắp xung quanh... Nhận thức nó... càng ngày càng rõ...

Tôi để mọi chuyện diễn ra. Kỳ lạ thay, tôi thấy cơ thể siêu hình của mình như một khối mây có hình dạng chính xác như cơ thể vật lý của mình vậy. Và tôi cảm nhận được ánh sáng giờ đã chứa đầy trong tôi.

- Và anh có thể bắt đầu phóng ra những tia sáng, như những phần nổi dài từ anh, phóng ra từ đầu mỗi ngón chân của anh... vậy đó, tốt lắm...

Vẫn luôn có cảm giác Lou đọc những điều tôi nghĩ. Tôi không biết mình có đang mơ không nữa, hay thực sự anh đang ở đây với tôi, hay anh đang đồng hành với tôi như một nhà thôi miên thường làm. Phải nhớ hỏi anh điều này mới được, tôi nghĩ.

- Và anh cho những tia sáng ấy soi rọi đến tận tâm hành tinh này, Trái đất mà đã chứng kiến anh sinh ra đời... như tất cả chúng ta... mẹ Đất của tất cả chúng ta ở nơi này... Đến tận tâm Trái đất... như quần lấy trái tim của hành tinh... như vậy đó. Và đỉnh của kim tự tháp này nằm ở rốn của anh... Và anh sẽ làm điều tương tự với đỉnh đầu mình: tung một chùm tia sáng lên trời... đến tận sâu thẳm Vũ trụ... Cho phép mình được mở ra... như một bông hoa nở, một bông sen... có thể... Và chùm tia sáng ấy, vô cùng đẹp... chiếu đi xa... thật xa... thật xa... và một phần của anh đi theo nó... đi thật xa... thật cao... đến tận người cha – Trời, nơi mà tất cả đã từ đó mà đến. Và anh cảm thấy kênh ánh sáng này vượt khỏi anh, hoặc vẫn ở trong anh, thật nhẹ nhàng xuyên suốt anh, chạy dọc sống lưng... năng lượng này hòa với năng lượng kia... quanh rốn...

Tôi cảm thấy thiên hà nhỏ tự này giờ vẫn xoay trong tôi đang tạo thành một mối liên kết giữa năng lượng của đất - khá là mạnh thô, với năng lượng của trời - thanh hơn và rung động. Và chuyển động xoay của thiên hà bé nhỏ tung năng lượng của sự hợp nhất này khắp trong tôi... Tôi nghĩ đến biểu tượng Âm Dương.

Có một Kim tự tháp mà tôi là đỉnh, kéo từ Đất đến tôi, và một cái khác, lật ngược, đỉnh vẫn ngay rốn tôi và mở lên rộng mãi cho đến khi khuất giữa những vì sao.

- Tốt lắm. Bây giờ khi anh đã kết nối trở lại rồi, chúng ta sẽ làm điều khác nhé... Những cảm xúc chính là “nam châm của sự Tạo tác”: chúng thu hút Hiện thực lại với chúng. Niềm vui hút về niềm vui, nỗi sợ hút về nỗi sợ và chính cái điều tạo ra nỗi sợ. Tình yêu lôi kéo tình yêu. Và tôi, tôi không biết anh sẽ cảm thấy gì nếu anh yêu... yêu thật mãnh liệt...

Thoắt cái, tôi cảm thấy mình bị chộp lấy. Trong một phần của giây, tôi nhìn thấy một kiểu mặt nạ trước mắt mình. Là chính bộ mặt của tôi, rỗng tuếch. Ánh sáng chiếu xuyên qua hốc mắt rỗng. Tôi còn kịp nghĩ rằng mình không muốn ở trong cái mặt nạ đó tí nào... thì tích tắc sau tôi đã xuyên qua mặt nạ đó.

Tôi thấy mình ở trên một hòn đảo nhỏ. Tôi đã là một con khỉ loại lớn! Tôi nhìn quanh. Đây là một loại làng hay bộ lạc chi đó. Xung quanh toàn là khỉ. Tôi đột nhiên nhận ra rằng có thể tôi đang là một loại người tiền sử... Dù sao đi nữa, tôi đã ở trên một hòn đảo nhỏ, bị tách khỏi bầy đàn.

- Cùng với cách chúng ta có thể tạo ra tương lai, chúng ta cũng có thể thay đổi quá khứ, giọng Lou vang lên bên cạnh tôi.

Tôi thấy mình vẫn một mình, nhưng cảm nhận được sự có mặt của anh quanh đó.

- Anh đã từng suýt chết. Anh biết chắc là con người là có thể chết, trăm phần trăm... Giờ đây anh đã biết rằng mỗi một ngày, mỗi một sự kiện cuộc đời là duy nhất và không bao giờ trở lại. Sờ xem nào... Nào! Sờ đi! Sờ nắn xương sọ mình, dưới làn da... Cơ thể anh, đầu anh... Nhúc nhích hàm răng xem... Anh cảm nhận các cơ của mình chứ hả? Chúng ta du hành trên Trái đất này sử dụng cái xe hữu cơ ấy đấy... hữu cơ và có thể bị hư hỏng. Cái gì cũng có tử... cả người tốt, kẻ xấu lẫn bọn tầm thường.

Tôi tiếp tục sờ nắn chính mình. Điều này nhắc tôi nhớ đến một nhận xét của Jacques Prévert: *Cứ thử cái đầu sống nhăn của chúng ta mà không có cái đầu lâu bên trong đó thử xem, thì nó sẽ mờ nhạt oặt ẹo và trông đáng sợ đến mức nào.*

Tôi chưa bao giờ hiểu nổi câu nói này, trước kia.

Và bây giờ, Lou lại tiếp, tưởng tượng anh từ từ hóa thành xác ướp xem. Cảm nhận cơ thể mình cứng dần, ngày càng cứng... và nhất là giữ mình bình tĩnh nhé.

Rất từ từ, tôi bắt đầu tưởng tượng mình được quấn vải, như tôi hình dung các xác ướp thì phải thế. Và toàn bộ cơ thể tôi cứng dần. Tôi cảm thấy da mình nứt nẻ... Tôi bắt đầu thấy sợ.

- Thở ổn định nào, Lou nói. Tôi ở đây cùng anh, anh không có gì phải sợ. Tôi đồng hành cùng anh... Vậy đó, tiếp tục đi... cho đến khi cơ thể anh chỉ còn là một nhà tù rỗng rỗng và không còn sự sống... Và bây giờ, bắt đầu tạo ra trước mặt anh cơ thể mới nào: Marc-tươi-mới!

Rất nhanh, tôi hiểu điều Lou muốn nói. Tôi phóng ra phía trước mình một hình ảnh đại diện cho mình, lý tưởng, xán lạn, rung động sức sống.

- Hãy cho vào đó tất cả những gì anh thích, Lou khuyến khích. Không có giới hạn nào cả. *Làm thế nào* tất cả những điều đó sẽ được thực hiện không làm ta quan tâm. Tạo ra nó đi.

Tôi làm theo. Tôi không thể nói rằng tôi nhìn thấy rất rõ Cái-tôi-tương-lai, nhưng tôi cảm thấy nó. Tôi biết nó ở đó. Như Lou đã cho phép, tôi đưa vào trong *Cái tôi* này tất cả những mơ ước hiện thành sự thực, những phẩm chất mà tôi mơ ước đã từ lâu, những khả năng mà tôi thèm thuồng từ những người mà xưa nay tôi luôn xem là hình mẫu.

- Tạo ra luôn những người mà anh muốn sống với họ, Lou thêm. Người vợ mà anh đã nghe giọng nói, những bạn bè, con cái... Tất cả!

Tôi bận rộn với việc đó mất một lúc, và rồi tôi nhận ra rằng cử chỉ của mình đã dễ dàng hơn khi nãy. Ít cứng nhắc hơn. Lớp vỏ cứng của xác ướp đã bắt đầu rạn dần. Tôi nghĩ đến một con bướm đang chui ra khỏi kén. Đột nhiên, tôi vùng ra, với tất cả ý chí của mình, qua kẽ nứt mở hé của lớp vỏ. Tôi đẩy rất mạnh để vọt ra... và bay thẳng vào Tôi-tương-lai.

Đột ngột tôi cảm nhận một luồng điện giật y như lúc tôi làm vỡ tung cái ly, truyền khắp người tôi. Vừa bạo lực lại vừa êm ái, như một cơn cực khoái rất mạnh. Và cái xác ướp biến mất.

Thật không thể nói ra vì sao tôi đã thay đổi. Kỳ lạ thay, tôi *biết* có những điều đã thay đổi, nhưng tôi không giải thích được. Tôi thậm chí không thể mô tả trong tâm trí. Thay đổi đó quá đổi sâu sắc!

Sáng hôm sau khi thức dậy tôi đã khác. Từ thời niên thiếu đến giờ, tôi mắc một chứng chàm bất trị ở nhiều nơi trên cơ thể, những nơi da phải cọ xát. Lúc đầu nó làm tôi đau khổ vì sự ngứa ngáy ghê gớm, nhưng lâu dần cũng quen. Và bây giờ, ngạc nhiên chưa: không còn tí chàm nào. Không còn tí xúu nào nữa!

Tôi nhảy sầm vào nhà tắm, tôi cũng có một viên chàm như thế ở chân tóc, không thấy rõ lắm nhưng chắc chắn là có... và sáng nay, trong gương,

nó đã biến mất. Thật lạ cái cảm giác đã thay đổi mà lại không thể diễn tả. Tôi cảm giác là chuyện còn đi xa hơn thế nhiều, sâu xa hơn nhiều so với lớp da chàm lành mạnh trở lại. Vậy mà, dù chỉ có mình tôi với tôi, tôi vẫn không thể tìm ra một câu nào gần giống với điều mình cảm thấy để có thể diễn tả...

Tôi không tả được điều xảy ra trong tôi!

Tưởng tượng là nền của Hiện thực, Lou đã nói... Vậy là những từ ngữ đơn giản, hay một Ý định, có khả năng thay đổi Thế giới?

Điều mà tôi chưa biết vào lúc đó là chuyến phiêu lưu vừa rồi chỉ là khởi đầu cho một loạt tương tự. Và mỗi một lần như thế tôi lại chẳng thể kể với ai... Những trải nghiệm vượt quá tầm của thể hiện.

Anh biết đó, Jonathan, Elean nói với người bạn mới của mình, Sự sống chẳng phải là không hoàn thiện và đang “chậm chậm tiến đến sự hoàn thiện”. Nó đã hoàn thiện rồi. Nếu không, nó đã chẳng thể có đủ khả năng tạo ra cả Vũ trụ! Nó đã hoàn hảo và đang tự “lao động” để trở thành *hoàn hảo hơn nữa...* Vượt lên trên chính bản thân mình.

- Cũng như chúng ta vậy.

- *Chúng ta* là Sự sống, Elean thêm vào. Tia sáng của Sự sống lấp lánh trong từng con người chúng ta. Sự sống là một hệ thống mà mỗi khi có điều gì thay đổi thì cả Vũ trụ đều thay đổi. Bởi vì trong mỗi chúng ta có cả Vũ trụ.

Cuối cùng cô đã nhập nhóm cùng Jonathan và Jewell Smith trong vòng du hành đến các cuộc hội nghị. Tận dụng sự bổ sung nhân lực bất ngờ này, Lehya đã rời nhóm để tự mình đi phiêu lưu. Elean đưa cho cô một bản sao chìa khóa căn hộ của mình để cô có chỗ lui tới ở châu Âu. Và Lehya đã biến đi như thế, không ai thấy cô đặt vé máy bay hay khách sạn gì cả. Qua đó mọi người thấy tận mắt tính cách *Người du hành* táo bạo của cô.

Một người phụ nữ ở thung lũng từng nói với Jonathan: *Cuộc đời là một cuộc phiêu lưu trong vùng ý thức*. Và đó chính xác là điều có thể mô tả cuộc đời của nhà khảo cổ từ khi anh bắt đầu khởi hành đi Kamchatka. Cuộc sống hiện tại của anh có thể được tóm tắt trong vài chữ: *sống, phiêu lưu và ý thức*.

- Chúng ta sẽ gặp lại chứ? Anh hỏi Lehya khi cô chuẩn bị rời nhóm.

- Dĩ nhiên, cô trả lời với nụ cười quen thuộc. Chúng ta đâu có bao giờ là tách biệt. Không có gì là tách biệt. Chỉ có trái tim anh mới có thể quyết định cắt đứt mối liên hệ giữa chúng ta... Chúng ta sẽ gặp lại sớm hơn anh tưởng tượng đấy Jony à. Trong lúc chờ đợi, tôi giao Elean cho anh đấy nhé. Chăm sóc cô ấy cho tốt vào.

Và thế là Jonathan, Elean và Jewell tiếp tục lên đường.

Đêm thật dịu dàng và thật lành, ru êm bởi tiếng thở của Elean. Cô ngủ dựa vào vai Jonathan. Họ mơ.

“Anh đã học được nhiều lắm rồi đấy, Jony, giọng nói bảo. Trái tim anh đã thức dậy...

Một cảm giác tin chắc... trầm ổn... dễ chịu...

Một nụ cười tỏa sáng cả gương mặt đang say ngủ của nhà khảo cổ. Bất chấp trời về đêm khá lạnh, Jonathan Mac Roy cảm thấy mình được bao bọc ấm áp. Một cách vô thức, anh đạp chân ra. Cô gái bên anh thở mạnh hơn một chút và nhích lại gần anh. Tay cô ôm choàng lấy anh. Giọng nói lại tiếp:

- Người tạo tác và Người du hành sinh ra để được kết hợp với nhau. Tuyệt lắm. Anh đã biết khai phá con đường của chính mình. Để cho người dẫn dắt, cũng chính là dẫn dắt. Bây giờ thì, Jony, anh phải cẩn thận với chính mình đó. Sự thành công thường là một cố vấn tồi, nó làm cho anh hợm hĩnh. Nó cho anh sự xác tín. Nhưng sự xác tín, thời gian đầu thì cần thiết lắm, lại trở thành cái bẫy khi nó trở nên quá to.

Hình ảnh chính mình kiếm tiền dồi dào... cảm nhận dư đủ, mình là siêu việt... kéo đến sự sụp đổ... Ý lại vào sức mạnh thể chất... thô bạo... rồi lại kéo đến sự mệt yếu và bệnh tật.

- Chính là thế, giọng nói tiếp tục. Anh đã hiểu rồi đó. Hãy luôn luôn ý thức rõ may mắn của mình. Cảm tạ và truyền lại. Như thế cân bằng sẽ được duy trì. Tự tin đi vào cuộc đời, và giữ tâm hồn của trẻ thơ. Anh, giọt nước nhỏ trong Vũ trụ, anh giúp Toàn thức lớn lên.

Bằng cách nào? ... Tôi nhỏ nhoi thế này.

- Chính là con người tự do và sáng tạo mới có thể tạo ra những gì tuyệt vời và mỹ lệ, trong khi những nhóm còn lại lê lết trong những vòng xoáy địa ngục vô tận của vô minh và tăm tối, có một trong những con người các

anh đã nói thế. Những nguyên tử chỉ tạo thành khí, vật chất, và cả vũ trụ khi kết nối với nhau.

Vậy thì tôi, tôi kết nối với điều gì?

- Một ngày nào đó anh sẽ biết, giọng nói trả lời về bí ẩn. Chỉ cần biết rằng anh không đơn độc. Có một tâm hồn lớn lên cùng với anh. Khá hiếm khi những người bạn tri kỷ lớn lên dưới cùng một mái nhà. Đám đông say ngủ không thể giúp thế giới này chuyển động, mà là sự kết hợp những điều duy nhất của các anh mới làm được điều đó. Anh là tác nhân xúc tác cho điều đó.

Vui lòng nói cho tôi nghe nhiều hơn về người đó đi...

- Anh đã gặp rồi, nhưng anh đã quên. Anh đã giúp người ấy. Cũng như anh, người ấy được hỗ trợ trong cuộc hành trình. Tôi không nói nhiều hơn nữa. Một ngày kia người ấy cũng sẽ giúp anh.

Tâm trí Jonathan im lặng. Một dáng dấp màu xanh như điện xuất hiện ngay phía trước anh. Giọng nói nhòa đi. Jonathan cảm nhận dáng dấp màu xanh ấy thật quen thuộc... và anh cũng cảm nhận một ham muốn mãnh liệt.

Chỉ cần một phần giây, Jonathan hiểu bóng dáng sáng rực thu hút ấy là ai: Elean! Không phải anh nhận ra cô một cách thể lý. Elean này là một con hổ cái. Là phần “con” của người phụ nữ mà anh yêu. Anh nhận ra cô nhờ vào... vị, một cảm giác nói lên toàn bộ con người của cô. Như thể tinh thần cô có một dấu ấn, một dấu vân tay tinh thần.

Điều xảy ra tiếp theo đó thì...

- Đó có phải là một giấc mơ không?

Từ lúc Elean biến đi đâu mất, tôi gặp Lou thường xuyên hơn. Có lẽ anh không muốn để tôi bơ vơ trong giai đoạn giao thời này? Hay tôi có điều gì quan trọng cần phải học trước khi...? Trước cái gì cơ? Tôi không biết, có khi tôi chỉ tự tưởng tượng hão huyền thôi.

- Ý tôi muốn nói, một giấc mơ tiên tri, tôi hỏi lại.

- Một giấc mơ tiên tri cho cái gì? Lou hỏi tôi không nhẹ nhàng chút nào.

- Ờ thì... tôi không biết nữa, trái bom ấy... có thể đó là biểu tượng tâm lý cho những chuyện đang xảy đến với tôi vào lúc này. Sự ra đi của Elean.

- Marc, Lou với đôi mắt xám xanh nói, tôi cho rằng việc Elean ra đi cùng lắm chỉ có thể là một mảnh bom thôi. Đừng đánh giá cao quá những phiêu lưu tình ái của anh. Trái bom kia là chuyện thay đổi cả thế giới đấy...

- Thì chỉ là một giả thiết thôi mà. Tôi cũng ngờ rằng anh sẽ trả lời thế... Thực tình là nhớ lại phản ứng cảm xúc của mình lúc kể anh nghe, tôi cũng nghĩ nó là một cái gì đó cực lớn.

- Không sai!

- Ok, vậy thì... Tôi muốn hỏi anh hai ba câu về Core Gem.

Thì, anh biết đó... liên quan đến sự Tạo tác.

Tôi hơi gặp khó khăn khi phải nhớ về cuộc đời mình “trước kia”. Nó có vẻ đã quá xa xôi, vậy mà nhìn trên lịch thì cũng đã xa xôi gì lắm đâu. Có quá nhiều điều đã xảy đến trong thời gian đó.

Vài ngày trước, tôi bắt gặp mình đi trên phố, nhìn người xung quanh, ngắm trời, ngắm cây cối, tận hưởng không khí trong trẻo và, lần đầu tiên trong đời, tôi thấy mình không mong cầu gì thêm nữa. Tôi tự nói với mình: chắc ta đã biết được điều gọi là hạnh phúc đích thực. Không mong cầu điều gì thêm nữa.

Cảm xúc thật lạ lùng và đồng thời cũng vô cùng dễ chịu. Tôi có thể bay lên hay chết ngay lúc đó. Tôi thật sự không màng! Tôi kể điều này với Lou.

- Nếu có một số luật có thể và nên được vi phạm, thì có những luật ta nhất định phải tôn trọng, Lou nói, làm tôi rơi từ trên đám mây của mình xuống đất. Để bay, anh cần phải là một con chim, Marc à.

- O! Tôi tưởng là tất cả đều có thể chứ? Chính anh đã nói rằng...

- Tôi đã nói với anh rằng tất cả đều có thể, và tôi thực sự nghĩ thế. Tất cả đều có thể thông qua sử dụng Ma trận nguồn. Là một con người, anh đi theo những luật của Hình thức Loài người. Trong phạm vi của chúng ta, ta có thể sử dụng Ma trận đó, chứ không phải thử thay đổi cả Ma trận. Chúng ta đã nói điều này rồi mà, phải không? Chú ý đừng lẫn lộn hai điều này: *sử dụng* và *thay đổi*. Một cái điện thoại được sử dụng để gọi điện. Anh có thể chờ đợi nó đổ chuông, hoặc dùng nó gọi cho người khác trong cả cuộc đời anh. Đó là một Táo tác. Nhưng anh không bao giờ thấy cà phê đổ ra từ cái điện thoại! Để có cà phê, anh cần...

- Cái máy pha cà phê, tôi nói, điền vào cuối câu của anh.

- Bingo! Anh có thể khiến cho xe buýt anh cần đến đúng lúc anh cần, nhưng anh không thể làm chiếc xe buýt bay lên, hoặc quăng nó lên trên các tán cây.

Tôi nhớ đến lúc Lou đã dẫn tôi đi trên thành cầu vượt bắc trên xa lộ, nhưng tôi không nói gì. Tôi nghĩ rằng chẳng có tuyến xe buýt nào đi con đường đó cả.

- Tàu điện ngầm cũng vậy, anh tiếp. Nó có thể đến đúng lúc anh cần, dĩ nhiên rồi. Nhưng đừng tư tưởng đến làm biến mất hẳn một tuyến tàu điện ngầm. Nói chung là: hãy sử dụng thế giới thuận theo việc anh đang là cái gì. Và anh không phải một cái cây hay một con báo... Anh hiểu rõ không nào?

- Dĩ nhiên, đó là một kiểu “Nguyên tắc của Hiện thực”, mà ta thì cũng đã đẩy rộng những giới hạn của nó khá khá so với ngày thường rồi.

- Mà nguyên tắc của Hiện thực đây đã khác với cách hiểu thông thường rồi: tất cả đều là có thể *với việc sử dụng Ma trận*, Ma trận của ta. Ma trận tạo nên thế giới mà ta biết ở đây. Thao túng được các khả năng của nó đã là một điều phi thường rồi.

- Vậy là chúng ta không thể tự thay đổi hình dạng được sao? Tôi kiên trì hỏi thêm chút nữa cho vui. Nếu tôi muốn biến mình thành quạ thì điều đó là không thể tin được hay sao?

- Không thể tin được là có người dai như anh thì có! Lou cười. Ok, nói theo kiểu là nếu anh thay đổi được bản chất của bộ phận bắt sóng của *radio*, như thế đột nhiên anh có thể bắt được những điều rất khác. Và khi ấy, nói thật thì làm gì có giới hạn nào nữa.

- Nhưng rồi sao?... Tôi hồi hộp.

- Nhưng chuyện đó không mấy ai làm được đâu. Có một số người huênh hoang là làm được chuyện đó, tôi thì tôi nói họ hoang tưởng thì có. Nghệ thuật thay đổi điểm hòa hợp của anh với những làn sóng rung động của Toàn thức là một công việc tâm linh tầm cỡ rất cao cấp.

- Tôi biết là tôi hoàn toàn không có tầm đó, nhưng nói tôi nghe thêm một tí đi mà, tôi năn nỉ như một đứa trẻ con.

Lou nhìn tôi một lúc, chau mày. Rồi một luồng sáng lướt qua mắt anh và anh lại mỉm cười.

- Anh có biết là ngày xưa, những điều như vậy chỉ được dạy khi người học trò đã đạt đến một trình độ nhận thức nhất định. Có khi phải mất nhiều năm thì ta mới được nghe nói đến những điều như vậy, chỉ nghe nói thôi đấy... Thôi được! Nếu anh muốn biết hệ thống vận hành ra sao... Nhưng tôi báo trước rồi đấy, tôi chỉ giải thích thôi. Những điều tôi sắp giảng đây có thể không bao giờ anh đưa vào thực hành được. Ngược lại, *ý tưởng của nó* thì anh có thể sử dụng cho cuộc sống hằng ngày. Vậy, nghe này: có ba giai đoạn. Đầu tiên anh phải thấu cảm với hệ tinh thần hoặc hình dạng mà anh muốn đầu tư vào.

- Thấu cảm à? Là một kiểu tạo mối liên hệ phải không?

- Đúng vậy đó: là *trở thành đối phương* trong lúc vẫn là mình. Anh bắt nhịp, và khi anh cảm nhận được rung động của đối phương, anh liền hòa theo! Đó là phần khá tế nhị. Nếu anh có cái đầu rất logic, nhẹ nhất là nó từ chối trải nghiệm đó, và anh không cảm nhận được gì hết hoặc cảm rất thoáng qua. Tệ nhất, nếu tinh thần anh yếu quá, anh có thể bị bay vào một hiện thực khác và quên mất mình từ đâu đến. Chuyện này có một cái tên đấy: bệnh tâm thần phân liệt. Và trong trường hợp đó thì sẽ rất khó “tìm thấy anh và mang anh về” với hiện thực, vì anh xem cái hiện thực mới kia cũng thực và cụ thể như thời kỳ trước khi anh làm cái thí nghiệm này.

- Vậy, lại là vấn đề của cân bằng...

- Đúng, như thường khi, anh cần tìm ra sự cân bằng giữa hai thái cực: logic lý trí đến cứng queo và hoàn toàn tự do không còn cấu trúc nào nữa hết. Anh như người đi thăng bằng trên dây, phía dưới là hư không.

- Còn nếu như tôi giữ được cân bằng thì sao? Tôi hỏi để ép Lou nói tiếp cho tôi nghe.

- Nếu anh giữ được thăng bằng, anh thắng. Khi đó anh đạt được tới mức độ Toàn thức ở tầm mà Tạo tác và Du hành hoà với nhau làm một: mơ được những thế giới mới và tự xây được những hiện thực đó luôn.

Đầu tiên, anh có thể luyện tập điều này bằng cách thử mượn hình mẫu một con vật bất kỳ nào mà anh chọn. Giai đoạn tiếp theo sẽ là sử dụng hình dạng mới này để học hỏi, để hiểu, để đạt được một hoặc nhiều phẩm cách đặc hiệu, hoặc đơn giản để hành động!

- Thế tôi có thể trở thành một con cọp hay một con sói à?

- Đúng vậy, hành động theo những tính cách của một con cọp hay một con sói... hay mèo, bò cái, nhện, chí, thậm chí là một con virus...

- Và như chim, hay rắn, hay cá heo?

- Bất kỳ con gì anh muốn. Nhưng anh có biết là một phần tinh thần của anh đã từng du hành kiểu đó rồi không vậy?

- Anh muốn nói gì thế? Tôi hỏi, rất tò mò.

- Ồ, không có gì... Nào, xem nào! Nói tôi nghe anh có thể chuyển dạng thành con gì nào? Hình dạng nào có thể hữu ích cho việc học hỏi, tìm hiểu, và hành động tốt hơn là hình dạng hiện tại?

Tôi suy ngẫm một chút.

- Tôi thích nhiều điều lắm. Tôi tưởng tượng mình sẽ học được nhiều lắm nếu được vào sống cuộc đời của một nhân vật nổi tiếng, dù còn sống hay đã chết, có thật hay thậm chí hoàn toàn là hư cấu, như trong truyện chẳng hạn. Tôi có thể thành một chuyện gia trong một lĩnh vực tôi thích, một họa sĩ thiên tài chẳng hạn.

- Đúng, Lou khuyến khích, hay đơn giản là một trong những người bạn của anh, hay tuyệt hơn nữa, một trong những kẻ thù của anh, nếu anh có. Hay một người hàng xóm, người yêu, khi anh đã có người yêu. Hoặc một thiên thần...

- Hay người ngoài hành tinh, tôi đùa thêm vào.

- Anh có thể phóng mình vào bất kỳ vật sống nào trong thế giới này, bên ngoài hay bên trong đều được. Này nhé! Cái cây, ngọn cỏ, bọt biển, phấn hoa, một hạt mầm, hay cả một khu rừng... Một ngày kia tôi sẽ cho anh làm bài tập với một cái cây, anh sẽ thấy.

- Vậy tôi có thể trở thành một yếu tố được không, như Nước hoặc Lửa?

- Những yếu tố giúp anh hiểu hơn bản chất giả kim thuật của Sự sống, được lắm chứ. Anh muốn thành “Nước” không? Nước loại nào mới được?

- Ờ thì... nước thôi, tôi đâu biết. Lỏng, len lỏi mọi nơi...

- Nhưng Nước cũng có nhiều dị biệt tinh tế cũng như nội tâm một con người, như trong Hình dạng Người, anh cần phải biết. Nước có thể lỏng, rắn hay hơi, từ một giọt sương sớm đến biển cả, suối nhỏ, thác hay sông, còn có mưa, sương mù hay mây, tuyết hay băng...

- Tôi chưa nghĩ đến tất cả những điều đó.

- Vậy thì hãy nghĩ tiếp đi anh có thể khám phá được gì với “Lửa”, “Khí”, hay “Đất”... Mỗi vũ trụ đều khác nhau.

- Hơ... với Lửa, tôi có thể là một ngọn lửa của que diêm hay một đám cháy lớn... Hơ... một tia lửa... hay cả một mặt trời.

- Đúng vậy, hay một thiên hà! Một thiên hà nghĩ gì nhỉ, anh có biết không? ... Còn Khí thì sao?

- Ở thì, với Khí, tôi có thể là một mùi, hay một cơn gió, có thể là một làn gió nhỏ hay một cơn bão. Hay là thời tiết của cả một vùng?... Có thể thế không?

- Ở mức độ ta đang nói thì tất cả đều có thể, Lou xác nhận. Nhưng anh còn xa lắm mới đến được đó, anh thấy đấy. Ngay cả khi lục lợi nát óc, tất cả những gì anh nghĩ ra cũng chỉ thuộc về trái đất này. Để đạt đến chuyển dạng thực sự khỏi *Hình thức Con người*, đầu tiên anh phải thoát ra khỏi cách nghĩ của loài người, rời cái *khuôn* mà vũ trụ đã tạo ra và đúc anh trong đó.

- Không phải một ngày một bữa mà đến gần được những điều đó... Tôi nói một cách thảm hại.

- Điều đó thì không ai biết được, kể cả anh. Ai có thể biết được những khúc ngoặt của Cuộc đời? Ngay cả Toàn thức cũng không... Vậy thì bây giờ anh có thể làm gì nếu muốn khám phá Đất?

- Hơ... tôi có thể trở thành bụi... thành đất trồng, hay đất ngằm đang ngạt thở bên dưới một thành phố lớn... Tôi có thể là cát hay thủy tinh, là tảng đá hay trái núi... là kim loại nữa, sao lại không?

- Anh cũng có thể trở thành Gaia, trở thành chính hành tinh này, Lou gợi ý, cảm nhận trái tim hành tinh đập đều đặn và biết bao cuộc đời nhỏ xíu chạy ngang dọc trên lưng mình.

Ý tưởng này làm tôi quá đổi hài lòng.

- Bây giờ, vì sao tất cả những điều này là có thể? Lou hỏi. Anh có thể trở thành cái chết của chính anh hay trở thành chính Sự sống. Anh có thể là Ánh sáng hoặc Bóng tối... Tất cả đều có thể, bởi vì anh *đã là* tất cả những điều này rồi, ngay hôm nay. Anh kết nối với tất cả, anh vừa là người Sáng Thế, vừa là người Chuyển Dạng, và vừa là Cái Mới. Như tất cả các tạo vật

khác, như tất cả chúng ta, ở đây và ở bất cứ đâu, không phân biệt không gian thời gian.

Từ ước mơ này đến ước mơ khác, anh đạt được rồi anh lại vượt qua – thường là vượt qua rất xa – những mục tiêu của mình, bởi anh luôn biết nhắm xa hơn, cao hơn, lớn hơn... Anh đã chọn một ngôi sao. Từ nay, đừng rời mắt khỏi nó, nó sẽ giúp anh tiến rất xa, không mệt mỏi cũng chẳng khổ sở.

- Và sau đó?

Câu hỏi này vẫn làm tôi rất khó chịu. Một khi đã đạt đến *sự hoàn hảo thuần nhất* – tôi không hề nghi ngờ việc một ngày nào đó, trong kiếp sống này hoặc trong kiếp sống khác, tôi sẽ đạt được điều đó – rồi sau đó tôi làm gì nữa? Khi còn là con nít tôi đã không muốn đến thiên đường bởi cùng một lý do đó: không biết họ có tính toán sao cho có nhiều trò chơi trên đó không, có cái gì đó để vui chơi, hay là phải nghiêm túc để xứng đáng với đời sống vĩnh hằng nơi ấy? Nhìn xa như thế không làm tôi hạnh phúc chi hết.

- Và sau đó hả? Lou đáp. Đôi khi người ta không muốn đạt mục tiêu chỉ vì điều phiền toái duy nhất này: ta không biết sau đó sẽ làm gì. Anh đã cảm nhận sự trống trải đó rồi thì phải, cảm giác trầm cảm, sau khi tiệc tàn và khách mời đã về hết? Cơ thể cũng như tâm trí sợ điều đó. Để tránh khỏi cảm giác này, anh cần luôn có một ước mơ khác dự phòng cho “sau đó”. Nhắm thật xa, xa khỏi cái tôi nhỏ bé của anh. Quên cái thân anh đi. Phủ hào quang cho những ước mơ cá nhân của anh bằng những ước mơ cho Nhân loại. Và sau đó: thẳng tiến!

- Một trong những cô bạn của tôi có nói: *Thường thức con đường chúng ta đi, hít thở hương của những đoá hồng bên vệ đường và hiểu rằng thật ra đích đến của chúng ta chính là hành trình này, đó là bí mật của hạnh phúc.*

- Và sau đó?... Marc, nếu anh biết, anh sẽ không muốn đến ngay nơi đó đâu. “Sau đó” nằm ngoài khả năng diễn tả của ngôn từ. Anh đã từng chạm lướt qua cảm giác ấy. Nhân nó lên với vô cực thì anh sẽ có một ý sơ sài về

sự an lạc hoàn toàn của trạng thái “sau đó”. Nhưng trải nghiệm có một cơ thể, sống đời một con người cũng có cái vui thích của nó. Nó cho phép tâm hồn ta chơi với khái niệm thời gian, cho ta nếm trải những hạn chế của vật chất. Cũng hơi giống như khi anh tắm bồn vậy, rất nhớt, rất quánh. Có người thì thích tắm vừa ấm, có người thích thật nóng, có người lại thích lạnh giá.

- Anh có ý nói là trước khi đến đây, ta có thể chọn lựa cuộc đời à? Như thế những du khách trong thế giới tinh thần? Vậy thì tôi chọn cái gì đây, một cuộc “thám hiểm vùng đất mới” hay một “chuyến du hành sang hạng nhất”?

- Anh cũng có thể nói cách đó. Bước vào cuộc đời này là một điều cần làm, vì ai cũng có sứ mệnh ở đây, một điều gì đó để làm, hoặc để học. Nhưng chúng ta đi lạc khỏi chủ đề ban đầu rồi. Anh không ở đây để triết lý nhé, mà là để học làm cách nào tác động trên hiện thực của mình, vậy tôi sẽ cho anh một nhiệm vụ để làm. Dĩ nhiên anh chỉ làm nếu anh muốn thôi nhé; không ai có thể ép ai sống tốt hơn nếu người đó không muốn!

Trong vài giây, Lou để cho tôi tiêu hóa những gì anh nói. Mặt anh không cười. Tôi hiểu rằng mình vừa bị “chỉnh” một phát. Tôi đâu có lỗi khi tò mò về những điều này nhỉ, tôi nghĩ.

- Sự tò mò với những gì bao quanh anh là một phẩm chất, Lou lại nói, tiếp theo dòng suy nghĩ của tôi. Tôi chỉ thận trọng giúp anh khỏi đi lạc đường thôi. Chúng ta phung phí thời gian của đời mình rất nhanh bằng cách muốn hiểu hết mọi điều trước khi bắt tay vào hành động. Anh biết điều đó mà, phải không?... Mọi điều sẽ đến vào lúc cần thiết. Vậy thì nhiệm vụ của anh đây: trong những tháng sắp đến, anh sẽ trở thành *một cái gì đó khác* với chính mình cho mỗi tuần trôi qua. Anh phải dẫn thân thực sự, sống thật sự như thực thể mà anh chọn, hành động như thể anh có tất cả những phẩm chất và những điểm yếu, những khả năng và những quyền năng của đối tượng, thực sự cảm nhận trong lòng... và sử dụng chúng! Cần phải rất kiên trì cho bài tập này, không được bỏ cuộc sau ba ngày! Anh hiểu chứ?

- Tôi hiểu! Tôi khẳng định.

- Được. Vậy thì: tuần đầu tiên mà anh bắt đầu bài tập này anh sẽ nhập thần vào các yếu tố: Nước, Khí, Đất, Lửa. Nếu anh muốn, anh có thể thêm vào Gỗ và Kim loại.

- Và Tình yêu? Tôi buột miệng.

- Tình yêu bao hàm tất cả những gì anh làm rồi, trong mỗi hơi thở, mỗi cử chỉ dù nhỏ, trong ý nghĩ thoáng qua nhất... Tôi chưa nói với anh điều này sao? Lou trả lời trong lúc nhìn tôi dò xét.

Tôi yên lặng.

- Tuần đầu tiên, anh có thể chuyển đổi giữa các yếu tố nhưng mỗi ngày không nhiều hơn một. Anh không bắt buộc phải trải nghiệm tất cả các yếu tố anh có thể trải qua suốt một tuần liền với chỉ một yếu tố mà anh chọn, hoặc tận dụng thời gian để trải nghiệm hai hoặc ba.

Tôi đã bắt đầu viết lại bài tập của Lou, vì tôi nghĩ anh không dừng lại ở đây.

- Anh không cần phải làm bài tập này liên tiếp trong nhiều tuần. Hãy bắt đầu khi anh nhận được những dấu hiệu của Vũ trụ khuyến khích anh. Một dấu hiệu, anh có thể bỏ lỡ hoặc không hiểu; hai dấu hiệu, vậy là chắc rồi nhé; tới dấu hiệu thứ ba: phải xông vào thôi! Nếu anh đủ nhạy cảm và tin vào trực giác của mình thì hành động ngay sau dấu hiệu đầu tiên. Vậy sẽ tốt hơn, nhưng hơi khó đấy. Và những lời khuyên này không chỉ ứng dụng cho bài tập này đâu.

- Tôi hiểu.

- Tốt. Vậy thì, vào tuần luyện tập thứ hai, khi anh muốn, anh sẽ tạo một mối liên hệ và trở thành một người mà anh ghét, hoặc *ghét anh*, hay đơn giản là anh có phản cảm với người đó.

- Ồ... tôi bắt đầu rên.

Lou White ném cho tôi cái nhìn ấy, không dễ chịu cho lắm. Tôi bèn ngậm ngay miệng không nói thêm nữa. Tôi không biết vì sao anh thành lĩnh trở nên nghiêm trọng như vậy nữa, không giống anh ngày thường cho mấy.

Có thể nói anh đang muốn cho tôi một cú đá vào đít, là điều dường như anh làm rất rành. Tôi tiếp tục viết, không mở miệng ra nữa.

- Cũng như cho tuần đầu tiên, anh có thể thử với hơn một người, nhưng mỗi ngày thì đừng thử quá một. Ok?

Sau đó, khi anh đã quen với hai tuần thực hiện, và nhận được tiếp dấu hiệu để tiếp tục, anh sẽ dùng tuần thứ ba để bước vào tần số của một người hay những người có thể làm *hình mẫu* cho cuộc đời mình.

- Giống như anh ấy hả, Lou? tôi nhìn Lou và hỏi.

- Giống tôi, nếu anh muốn, chuyện đó không liên quan đến tôi. Và bởi anh đã nói đến, nhắc anh luôn là hãy cẩn thận trải nghiệm chỉ những mặt tốt lành của hình mẫu. Học theo những gì anh thích, anh muốn có, những gì anh cần, những gì sẽ cho phép anh sống tốt hơn, là người tốt hơn, nói chung hay trong một lĩnh vực cụ thể nào đó. Và anh có thể ghép mảnh này của người này với mảnh kia của người khác.

- Tôi sẽ nhớ, tôi mỉm cười khẳng định. Và vẫn không quá ba hay bốn hình mẫu một tuần?

- Đúng vậy đấy. Anh có thể làm dài hơn một tuần, nếu muốn. Tôi cung cấp nền tảng, anh cần tự tìm ra những biến tấu.

- Trong lúc vẫn tôn trọng những nguyên liệu ban đầu.

- Hiển nhiên!

- Còn tuần thứ tư? Tôi hỏi. Lần này Lou mỉm cười trở lại.

- Tôi thấy là anh nhanh hiểu ra vấn đề đấy. Vậy thì sẽ có tuần thứ tư. Nói cho rộng ra thì có tổng cộng bảy tuần. Tuần thứ tư, anh sẽ lần lượt trở thành ba con vật mà anh chọn. Con thứ nhất, con vật anh thích nhất; thứ hai, một con vật mà anh yêu mến, thua con thứ nhất một chút; thứ ba, ít hơn một chút nữa.

- Vậy là tôi chọn ba con vật, thứ tự từ thích nhất đến ít thích nhất, phải vậy không?

- Đúng thế. Và mỗi con anh trải nghiệm không quá hai ngày. Anh có thể tưởng tượng, đầu tiên là nó theo anh, rồi sau khi đã nghiên cứu kỹ, *trở thành* nó. Điều này cũng áp dụng cho tất cả các vụ biến hình khác. Tôi không nói thêm nữa. Anh sẽ tự mình đoán ra từng con vật biểu trưng cho điều gì...

Tuần thứ năm, hơi lạ đây: anh sẽ trở thành hình dạng mà anh nghĩ một người ngoài hành tinh sẽ có, hoặc lạ hơn nữa, một linh hồn thuần khiết. Anh có thể tưởng tượng mọi kiểu quyền năng hay năng lực siêu phàm mà thực thể đó có... và anh có tất cả những điều đó trong vòng một tuần.

- Đồng ý, nhưng tôi sẽ không làm thật chứ, phải không?

- Tưởng tượng, làm như thế! Ví dụ, nếu thực thể đó có khả năng làm cho mọi người vui vẻ, nhờ vào một loại nước hoa xịt đặc biệt: vậy thì hãy xịt nước hoa ấy trong mọi căn phòng mà anh đặt chân đến... và lưu ý quan sát những thay đổi của người trong phòng ấy. Chơi với các ý tưởng này.

- Được rồi... tôi nói, rất thích thú. Còn tuần thứ sáu?

- Sẽ càng ngày càng hay hơn! Sau khi trải nghiệm được năm tuần đầu tiên rồi – anh có thể mất nhiều tháng thậm chí cả năm đấy nhé. Có người không bao giờ thực hiện được đến đây. Thì chỉ khi đó, anh mới được biến mình thành một... thiên thần.

- Một thiên thần à? Tôi lặp lại rất đổi ngạc nhiên.

- Đúng vậy, một thiên thần. Anh có thể chọn thiên thần trong các thần thoại công giáo, hoặc tự sáng tạo ra cũng được. Anh có thể trở thành thiên thần hộ mệnh của ai đó. Anh làm cái gì anh muốn, với điều kiện là anh kết nối được chính xác với tầng tâm linh mà anh nhắm đến, và anh có luôn được những phẩm chất và khả năng tương ứng.

- Một thiên thần... tôi lặp lại một lần nữa, vẫn còn sững sờ.

Nhưng tôi sẽ không bao giờ làm nổi!

- Tôi có nói ngược lại đâu, Lou phang luôn, không thèm nháy mắt. Bước tiếp theo và là bước cuối của bài tập là bước đầu tiên của một chuyến phiêu

lưu rộng lớn hơn nhiều. Anh sẽ có nhiệm vụ tạo mối liên hệ thật mạnh và trở thành *Cái-tôi-lý-tưởng* của anh. Đó là với điều kiện anh đã tìm ra nó!

- Cái-tôi-lý-tưởng của tôi à?

Ý tưởng này có vẻ trong tầm tay hơn đây.

- Đúng thế đó, phần tinh túy hoàn hảo mà anh mơ ước, trong treo siêu phàm. Giấc mơ vĩ đại nhất mà Toàn thức cho phép anh mơ tới khi đã gửi anh xuống đây, là dự án của Toàn thức dành cho anh. Đó là điều anh được sinh ra để thực hiện, để hướng về, trong suốt cuộc đời trên Trái đất này. Khỏi phải nói anh cũng biết chẳng có bao nhiêu con người có thể hiểu khái niệm này thôi, chứ đừng nói đến tạo được mối liên hệ và rồi chuyển mình gì gì...

Anh cười khê, lắc lắc đầu. Tôi nhìn anh, trầm tư. Lou có vẻ như tiên đoán cho tôi một cuộc đời lớn và thuận lợi. Kế hoạch của bài tập này trông giống như một danh sách đi chợ, hay danh sách những gì có trong tủ lạnh mà mẹ tôi viết mỗi khi đi vắng lâu. Lou có hoang tưởng về tôi chẳng?

- Anh sẽ làm chứ? Lou hỏi.

- Gì cơ? tôi trả lời, đã bị xao lãng.

- Bày bài tập này, và tất cả những gì đi kèm...

- Ồ, tôi sẽ làm, tôi hứa. Tôi chỉ tự hỏi rằng...

- Anh làm điều anh muốn, Marc. Anh biết đấy, tôi tin rằng trên con đường tiến hóa của chúng ta, chúng ta có thể thực hiện hầu như bất cứ điều gì, chỉ cần ta tôn trọng những dấu hiệu Vũ trụ và chúng ta vui sống. Đúng thế chứ? Quyền năng đến từ sự đơn giản. Mà sự đơn giản thì khó thực hiện lắm nhé. Sự đơn giản là niềm tin được chuyển thành hành động, và cái đó thì không học lý thuyết được. Nhưng có một dấu chỉ có thể cho anh biết mình có đi đúng đường hay không.

- Niềm vui?

- Đúng vậy. Nếu anh thấy vui, vậy là ok. Nghĩ mà xem. Chúng ta xuống đây làm gì nếu không phải để tìm niềm vui? Anh có làm điều gì tận tâm và

đến nơi đến chốn được không, nếu anh không vui thích khi làm nó? Không. Tất cả những gì anh yêu sẽ làm anh vui, bằng cách này hay bằng cách khác.

- Cần phải rất thông tuệ để hiểu được điều đó, tôi nghĩ vậy.

- Dĩ nhiên rồi. Tuy nhiên, nhìn tôi đây này. Tôi không thông tuệ lắm đâu! Chỉ cần nhất là trung thực và hiểu cuộc sống. Không có nghĩa là ta không quan tâm gì, không có trách nhiệm. Cuộc đời là một vở kịch. Ta sống như đóng kịch vậy. Khi anh hiểu điều này thì tất cả vui như một trò chơi.

- Hãy tin rằng anh hạnh phúc và thế là anh hạnh phúc. Hãy tin rằng anh biết và anh sẽ biết. Hãy tin rằng anh có thể, và anh sẽ có thể... tôi chợt nói không cần suy nghĩ.

Lou nhìn tôi với vẻ lạ lùng. Tôi mở to mắt.

- Xem kìa, anh thay đổi rồi đấy! Anh bảo tôi.

- Hơ... những câu đó tự nhiên đến với tôi.

- Tôi biết, Lou trả lời với giọng thỏa mãn. Điều làm tôi ngạc nhiên lúc ấy là... tôi không nghĩ anh đã gần đích đến thế.

- Gần với *đích* nào cơ?

Hình như, một con bướm đập cánh ở đây có thể gây ra một cơn bão ở phía bên kia trái đất. Hệ quả của những hội nghị của Jewell Smith và Jonathan Mac Roy gây ra trên kinh tế toàn cầu cũng gần như vậy... Theo hướng tệ đi!

Nếu như hai chàng trai có thể biết trước điều gì chờ đợi mình – khi muốn dạy cho thế giới những gì mình khám phá được – thì có lẽ họ sẽ biết kiềm chế hơn một chút. Đôi khi sự thẳng thắn và trung thực kéo theo những hậu quả tàn phá.

Thì mọi chuyện cũng diễn ra giống như những thời kỳ chuyển đổi lớn thôi, Jonathan nghĩ vậy và liên tưởng về sự biến mất của loài khủng long theo sau vụ một thiên thạch cực lớn rơi xuống Trái đất.

Sau khi đã ghé qua châu Âu, Bắc và Nam Mỹ, Đông Á, ê kíp đã phải được bảo vệ bởi một tổ chức lớn về bảo vệ môi trường vì nhận quá nhiều lời đe dọa, tuy vô danh nhưng bàn tay phía sau rất dễ đoán ra.

Thế giới đang trong một cơn bão rồi bao trùm toàn thế, và không thể tiên đoán điều gì tốt lành sẽ nảy ra trên cục diện đó. Chính phủ của nhiều nước nghèo nhất lợi dụng tình hình để sách động dân chúng kêu réo phản đối các nước công nghiệp, đồng thời tăng áp lực để đòi thêm viện trợ. Những cuộc tấn công khủng bố, có khi chẳng tổ chức nào đứng ra nhận, tăng lên nhiều ở khắp nơi trên hành tinh.

Mặt khác, những tổ chức giàu có nhất – không liên quan đến các chính phủ – cương quyết giữ chặt uy thế về công nghiệp của họ và không muốn nhượng bộ dù chỉ một chút. Họ không thích thú tí nào với viễn cảnh bộ máy kiếm tiền thường quy của họ đã được tra đầu kỹ đến thế lại sắp bị vượt mặt. Tình hình dường như vô vọng.

Lạ ở chỗ là nếu ta lùi lại nhìn tình hình từ thật xa thì thấy cuộc sống an bình ngày thường dường như chẳng có gì thay đổi. Không bị đe dọa trực

tiếp, cuộc sống hằng ngày vẫn không bị khuấy động. Mọi người sáng sáng vẫn đi làm, vẫn kẹt xe như thường khi ở những ngõ ra của những thành phố lớn, nhất là vào cuối tuần. Cuộc đời bình dị vẫn rì rầm chạy một cách dịu dàng.

Chỉ có Jonathan, Jewell và Elean là cảm thấy bị kẹt trên đe dưới búa, giữa những quyền lợi đối lập của những phe đối lập. Elean và Lehya, hai Người du hành, thường gặp lại nhau trong không gian phi thời gian quen thuộc của mình để trao đổi tình hình, và bay khắp nơi mong tìm giải pháp. Jonathan và Jewell, hai Người tạo tác loại xịn, dùng hết thời gian của mình bàn bạc tìm cách xây những hệ thống kinh tế toàn cầu mới.

Lehya trước khi đi đã dạy họ cách thả những ý tưởng của mình vào không gian. Trước đây Jonathan đã biết cách chộp bắt những ý tưởng hữu ích, nhưng anh chưa nắm vững nguồn của những suy nghĩ đó, cũng chưa biết cách gửi những suy nghĩ của mình đi. Bây giờ thì cả hai chàng có thể kết nối với bầu Tập trí của loài người và truy cập được những kiến thức kể từ thời hồng hoang của loài người, hoặc liên lạc từ xa với Khayr, đang ở thung lũng, và kết nối với tinh thần của những người thực hành Core Gem, trong cả quá khứ, hiện tại lẫn tương lai.

- Để làm điều đó, các anh phải tạo ra được một *chuỗi ý nghĩ*, Lehya giải thích cho họ. Đầu tiên, hãy luyện tập với một ý nghĩ duy nhất, mà các anh cô đọng lại và gửi xuyên không gian để đến với người mà anh muốn, ở nơi mà anh muốn. Sau đó, các anh mới nối kết hai, ba hay bốn ý nghĩ, thậm chí toàn bộ một lập luận, xâu thành một “chuỗi”. Điều này sẽ có ích nếu các anh muốn liên lạc với tôi, dù tôi đang ở đâu, trên Trái đất này hay nơi khác, nhưng cũng giúp các anh nhớ được một ý tưởng, một bài học, hay một nhiệm vụ cần hoàn thành.

- Vậy là, tôi tạo một chuỗi ý nghĩ, tôi gửi nó lên... Jonathan bắt đầu nói.

- Và nhớ là buông tay ra, nhé! Nếu anh lưu luyện những ý nghĩ của chính mình quá, anh sẽ giữ lấy chúng và chúng sẽ không đi đâu được cả. Sau khi gửi, để cho đầu mình trống.

- Ok, vậy là tôi gửi nó đi, và nó sẽ bay đến nằm chờ ở một nơi tôi không biết là ở đâu, và nó sẽ trở lại khi tôi cần, có phải thế không?

- Đúng vậy đó, hoặc là nó đến với người mà anh muốn gửi cho. Và hãy chú ý đến ý nghĩ cuối cùng của *chuối*. Nếu đó là *Tôi nhất định phải nhớ điều này, nhất định*, anh có nguy cơ nhận lại chỉ câu đó thôi, anh nhớ rằng “tôi nhất định phải nhớ điều này”, nhưng lại chẳng nhớ điều này là cái gì, vậy thì có ích gì đâu!

- Được rồi. Nếu như tôi hiểu đúng, thì ý nghĩ cuối cùng của chuối sẽ là cái thuộc về thông điệp cần gửi.

- Anh hiểu đúng rồi đó.

Bất chấp tất cả những điều kỳ diệu đó, tình hình từ lâu đã vượt quá khả năng kiểm soát của họ. Những người trẻ trung này đã là những người khởi xướng, là những mầm mống của một sự đột biến toàn cầu, và sự việc hiện nay không còn liên quan trực tiếp đến họ nữa. Cơn lở tuyết mà họ đã gây ra, ít nhiều có ý thức, có vẻ như không thể đảo ngược được nữa. Nói chung thì đã có ai thấy một khối tuyết lở tự quay lại đỉnh núi từ đó nó đã lăn xuống hay chưa?

Tôi gặp Lou tại một ghế đá công viên. Những đêm gần đây đã bị khuấy đảo bởi rất nhiều giấc mơ. Căng thẳng từ những tin thời sự, căng thẳng trong cuộc sống riêng đã buộc tôi phải tạm dừng chuyện vẽ vời nghệ thuật lại một thời gian. Hình như có điều gì đó tôi cần phải hiểu.

- Nói tôi nghe đi Lou, chuyện này quan trọng đối với tôi: khi nào thì một Tào tác sẽ bị thất bại?

- Một Tào tác luôn thành công! Lou kêu lên. Đơn giản ngay từ định nghĩa nhé: tinh thần anh tạo ra Hiện thực của anh một cách thường trực. Giờ thì sẽ bàn đến chuyện là không phải tất cả tào tác của ta đều có ý thức, ngược lại là khác. Câu hỏi nên đặt lại thành: Cái gì trong tôi đã tạo ra điều đã xảy đến cho tôi, và vì sao?

- Vậy thì, dù chuyện gì xảy ra chẳng nữa, nếu tôi hoàn toàn chính trực và nếu tôi thực hiện mọi việc như anh đã chỉ dẫn, thì chắc chắn sẽ có kết quả sao?

- Hiển nhiên: mọi hành động đều gây ra một phản ứng. Mỗi ý nghĩ làm lay động Thế giới và hành động nhỏ nhất cũng có thể kéo theo một chuỗi sự kiện, và chuỗi đó không thể tiên đoán ngay từ đầu được. Tất cả Tào tác đều cho phép Sự sống tự thể hiện, chỉ có điều là không phải lúc nào anh cũng hiểu hết, thể thôi. Chưa thể hiểu ngay lập tức... Này nhé, cách đây vài năm tôi có một cái xe mô tô và một xe hơi. Với tính tôi, tôi thường đi mô tô hơn. Tôi quyết định sẽ bán xe hơi đi, và tôi cho đăng đủ kiểu quảng cáo mà tôi nghĩ ra được... Không ăn thua gì, có vẻ như không một ai muốn mua chiếc xe ấy. Không thể được! Không biết làm gì hơn, tôi đành giữ chiếc xe, bỏ luôn ý định bán nó. Ít lâu sau, vợ tôi báo rằng cô ấy có thai, chúng tôi sắp có em bé...

- Anh có con à? Tôi kêu lên sững sốt.

- Ủ, ba đứa. Và đó là đứa thứ nhất. Và rồi sau khi sinh bé thì tôi mới cảm ơn Trời vì đã không cho tôi bán xe đi vì anh biết đó, chở một đứa bé bằng mô tô thì bất tiện biết mấy!

- Vậy là anh bán xe mô tô?

- Đúng, tôi đã bán... Vậy thì anh hiểu hơn rồi nhé, rằng khi có điều gì đó xảy ra không như ý anh muốn, có thể có sự bảo vệ gì đây. Những ví dụ tương tự như thế này có rất nhiều. Nhưng trước khi ngồi xuống duyệt qua mọi loại nguyên nhân có thể dẫn tới việc anh không đạt được điều anh muốn tạo ra, thì anh nên biết là cần có một sức mạnh nội tâm nhất định để có thể nói về hay suy nghĩ về điều mình đã không thành công một cách bình thản.

Nhiều người mê tín hay nói thế này: *Đừng nói về hay nghĩ về những thất bại, xui lăm*. Vậy mà, ta rất cần ý thức rõ về những phần bóng tối của mình nếu ta muốn thay đổi chúng... Vậy thì, không rơi vào cơn sốt của “tư duy tích cực” cũng như không hành xử như một người thua cuộc mạn tính – cái này và cái kia không cách xa nhau lắm đâu – tôi muốn anh suy nghĩ một chút về hậu quả những điều mình sắp nghe. Nếu nghĩ xong mà anh không muốn thảo luận nữa thì cứ nói với tôi một cách đơn giản, và chúng ta đổi chủ đề, được chứ?

Nếu tôi hiểu đúng những gì Lou vừa nói, thì nói về những lý do có thể gây ra những thất bại của mình có thể làm lung lay hệ thống niềm tin của tôi. Thực tình là một khi ta đã nghe qua chuyện gì, rất khó quên đi như thế ta chưa từng nghe. Những người đầu óc đơn giản hạnh phúc ở chỗ là họ có thể hành động hết mình không cần suy tư hay được chứng minh gì cả. Tôi có đủ mạnh để nghe một thông tin tiêu cực và sau đó vẫn giữ được *quyền năng cá nhân* mà vài tháng nay tôi đã đạt được hay không?

Tôi ngẫm nghĩ vài phút. Lou ngồi bên tôi, bận rộn cho nửa tá chim sẻ ăn. Chúng đậu cả trên tay và trên vai anh. Tôi nhìn đàn chim sẻ, rồi lại nhìn anh... Cảm xúc đã làm tôi ngửa ngáy đặt ra câu hỏi ngày hôm nay vẫn còn đó. Tôi thấy không gian hôm nay dường như phát quang lấp lánh và có vẻ tốt lành. Nói chung không thấy dự cảm gì tiêu cực.

- Tôi nghĩ mình đủ ổn, cuối cùng tôi trả lời. Tôi không biết điều gì thúc đẩy làm tôi muốn biết điều đó, nhưng tôi sẽ không yên nếu chúng ta chưa bàn luận đến nơi đến chốn.

- Anh thuộc nhóm những người tạo ra cầu nối giữa Ánh sáng và Bóng tối, Lou nói một cách đơn giản, như thể điều anh đang nói rất đổi tầm thường. Anh thường bơi trong vùng ánh sáng, nhưng anh mang trong lòng quyền năng có thể xẹt ra những tia lửa trong bóng tối. Vì vậy, bóng tối thu hút anh, bởi vì sâu xa trong lòng anh có nhu cầu chuyển hóa bóng tối. Tôi nói đúng chứ?

- Tôi tin là mình vẫn luôn là thế, từ hồi nào đến giờ, tôi thú nhận. Vậy là không tốt sao?

- Dĩ nhiên là tốt! Anh chỉ phải thận trọng rất nhiều, thận trọng hơn với những suy nghĩ và hành động của mình. Quen đối phó với bóng tối sẽ cho anh một bản lĩnh ít ai sánh nổi, như bản lĩnh của những linh hồn thô lậu còn rất gần Nguồn nay đã chịu quay đầu về phía ánh sáng. Còn về chủ đề khi này ta bàn luận, cá nhân tôi luôn cân nhắc những lực chính tà tối sáng, từng giây từng phút, nhưng phải nói rằng tôi không bao giờ nghĩ đến thất bại... và điều đó không hề cản tôi thành công!

Trong thời gian anh nghiên cứu và cân nhắc những nguyên do có thể khiến anh thất bại, anh sẽ tạm thời giảm mức độ hiệu quả mà anh đã quen trong giai đoạn gần đây, khi sử dụng Core Gem... Điều đó biểu hiện ngay cả trong những chuyện nhỏ: xe không đến khi anh cần, điện thoại réo làm phiền, nhà hàng anh đến ăn thì hết chỗ hoặc anh phải chờ hai tiếng mới được phục vụ, những bất như ý cứ lặp đi lặp lại, những cuộc hẹn bị hủy...

- Anh đã trải nghiệm điều này rồi à?

- Đúng, và thời gian đó không dễ chịu chút nào, nhất là khi ta đã quen với việc cuộc đời từng thuận theo ta như thế đó là chuyện tự nhiên.

- Như vậy thì sẽ không có những ngày đều đều chán ngắt nữa nhỉ!

- Anh có lý. Tôi đã không thử góc nhìn đó. Nhưng nói riêng với anh, như đã kể đây, từ nhiều năm nay tôi chẳng còn gặp thất bại gì nữa, và tôi không

tiếc nuôi gì thời kỳ trước đó đâu, tin tôi đi!

- Tôi tin chứ! Tôi khẳng định long trọng, và cả hai chúng tôi phá ra cười.

Chúng tôi quyết định vừa đi dạo vừa trò chuyện. Lâu lắm rồi, có ai đó đã nói rằng khi ta cần ý tưởng, nên đứng lên đi dạo, bởi *Những thiên thần thích nói chuyện với những người đang đi*, người ấy nói. Tôi đi một cách máy móc bên rìa lề đường. Tôi biết là bây giờ không cần luyện thể nữa, nhưng tôi vẫn thích làm vậy.

- Vậy thì, chuyện gì có thể khiến cho những Tạo tác của anh không thành công như anh muốn? Lou lại nói. Anh biết có một thứ gọi là Xung đột Ý định không?

- Đó là khi nhiều người cùng muốn một điều, tôi nói. Elean đã nói tôi nghe sơ qua.

- Đúng đó. Trong trường hợp có Xung đột ý định, sự tình trở thành giống một trò chơi đấu vật. Tốt hơn là không nên dính dáng vào các tình huống như vậy. Chỉ một chút thông tuệ thôi sẽ khiến anh luôn muốn những điều có thể thực hiện được. Đây là một cách tốt để luôn được thỏa mãn và hạnh phúc. Còn dạng thất bại nào nữa không? Tôi nói đại suy nghĩ vừa thoáng qua đầu tôi nhé: có thể anh đã cố tạo ra một điều mà nó không hợp với anh, giống như chuyện tôi muốn bán cái xe hơi vậy. Cuộc sống bảo vệ anh khỏi những điều khờ dại lớn mà anh tự gây ra, và thật may thay! Cũng đôi khi nó không bảo vệ nữa mà để cho việc ta đã ngốc nghếch gây ra đập thẳng vào mặt ta, như để cho ta rút ra bài học vậy.

- Không tính là tội lỗi gì hết, nếu chúng ta học được bài học và không lặp lại nữa, tôi nói.

- Đúng vậy, Lou xác nhận với vẻ rất hài lòng về tôi. Còn một lý do nữa là khi anh dùng Tạo tác để thỏa mãn một ý thích đồng bóng gì đấy của anh. Những lực của Tạo tác không dùng để làm những thứ như vậy! Kể nghe chuyện khó tin đây, anh có biết một ngày kia đã có người đến tìm gặp tôi xin theo học, để làm gì anh đoán được không?

- Không, anh kể đi?

- Nhóc đó muốn học sự hiện diện đồng thời ở khắp nơi, để có thể vừa sửa xe trong ga ra ở nhà, vừa mua được món này món kia ở cửa hàng!

- Hả, cái gì!

- Có một số người chỉ quan tâm đến việc phát triển khả năng và tâm hồn với mục đích tiện lợi và đạt quyền lực cho cá nhân... Anh nghĩ các đồng loại của anh đang làm trong quân đội sẽ làm gì nếu họ có được những quyền năng mà ta nói?

- Dịch chuyển tức thời những chiếc xe tăng? Tôi đoán đùa.

- Anh giỡn à, nhưng tôi đã đọc những bài báo nghiêm túc trong tạp chí khoa học đảng hoàng, kể về những nghiên cứu theo hướng ấy... Và anh biết là khi họ công bố cho công chúng điều gì thì trên thực tế, nghiên cứu của họ đã tiến xa hơn thế nhiều.

- Ôi, loài người thật đáng sợ...

- Ok, còn cách khác khiến Tạo tác bị treo không hoạt động: có thể đơn giản là anh chưa đủ *clean*, trong chính con người anh, liên quan đến lĩnh vực mà anh Tạo tác! Muốn tạo tác ra điều vĩ đại thì phải là một con người vĩ đại cái đã. Đôi khi, trước tiên anh phải trở thành con người xứng đáng với điều mà anh muốn tạo dựng thì mới được. Anh có biết câu chuyện về người đàn ông đi khắp thế giới để tìm người phụ nữ lý tưởng không? Sau nhiều năm dang dăng, cuối cùng anh ấy đã tìm ra *Nàng*, xinh đẹp, nhạy cảm, tràn trề những phẩm chất mà anh ta mơ ước... Rồi anh trở về xứ mình, một mình. Bạn bè xúm xít hỏi sao không đem nàng về, anh trả lời: *Thì, cô ấy cũng đang tìm người đàn ông lý tưởng*.

Người qua lại không để ý gì đến hai người bộ hành kỳ dị chúng tôi, đi trên mép vệ đường và gập mình cười. Những giây phút ấy tôi không thấy thời gian trôi. Một làn gió mùa hè dịu dàng vuốt ve khuôn mặt của chúng tôi, sự tươi mát như một gạch nối giữa thế giới này với chúng tôi. Chỉ những người chú ý thật kỹ mới có thể thấy được làn sương mỏng trong suốt hơi óng ánh vàng bao quanh chúng tôi.

- Sự Tạo tác cũng có thể đã được thực hiện mà tôi không nhận thấy được, tôi nói, sáng láng một cách bất ngờ.

- Chuyện đó với anh thì cũng có thể xảy ra lắm, Lou nói giọng nhạo báng. Hoặc có thể anh đang cần một bài học và một Tạo tác tà đạo được thực hiện, chỉ để xem anh có đâm đầu thẳng vào tường hay không, hay anh đã đủ mức nhận thức để có thể bỏ mặc nó, không quan tâm.

- Anh muốn nói là đôi khi có những điều xảy ra như một bài kiểm tra, với những người đang ngẫm mong muốn mình được thử thách?

- Đó chính xác là điều tôi muốn nói đấy. Anh nghĩ là mình có thể nhào nặn thế giới của mình à? Nào cùng kiểm tra thử xem anh là Người tạo tác trình độ nào rồi nhé! Nhưng anh yên tâm, những chuyện kiểu như vậy chỉ xảy ra vào giai đoạn đầu. Và khi nó xảy đến, và anh hiểu ra bài học...

- Tức là tôi qua được bài kiểm tra?

- Đúng, khi anh qua được bài kiểm tra, thì sau này nó sẽ không đến nữa. Còn một lý do to lớn, đó là lúc đầu đơn giản là người ta còn mặc áo giáp dày quá.

- Anh nói như thế là tôi mang một tầng giáp thật dày! Tôi vừa nói vừa cười.

- Không sai...

Lou, cười, trêu tôi một giây dài, rồi tiếp:

- Thực ra thì không, anh đã thay đổi rất nhiều từ khi tôi gặp anh đến giờ, anh nháy mắt với tôi một cái.

- Cảm ơn.

Lou nói chung rất tiết kiệm lời khen, tôi tự hào với lời khen này.

- Anh thì ok rồi. Còn với đa số người khác, ước gì thì điều ấy được thực hiện hóa ra lại là một lời nguyên rủa thực sự. Anh còn nhớ câu chuyện ông vua đã ước cái gì ông ấy chạm vào cũng biến thành vàng không... rồi ông ta đói là vì tất cả các thức ăn đều biến thành vàng, và cuối cùng lỡ tay biến chính mình thành một pho tượng vàng luôn. “Ước gì được nấy” nói chung

là nguy hiểm chết người đối với hầu hết con người đang sống trên mặt đất này. Vì thế mọi người có một lớp giáp thật dày để những điều ước tạo tác không tung ra được, không thực hiện được, vậy thì nó bảo vệ chúng ta khỏi những điều xấu, và... cả những điều tốt.

- Không quá tệ cũng không có gì tốt mấy, nói chung là một cuộc sống yên ả.

- Ủ, nhưng yên ả thái quá... Rồi nhá! Còn nhiều cách khác để thất bại lắm, nếu anh tha thiết muốn biết, Lou lại nói tiếp giọng vui vẻ. Anh biết là có một số người nhất định chờ bao lâu cũng được để thấy mới chịu tin, trong khi chỉ cần tin thì họ đã được thấy.

- Được rồi, tôi biết anh muốn nói đến ai rồi...

- Đó là một cách khiến ta đợi cả đời chưa thấy hạnh phúc. Có biết bao nhiêu người vin vào chuyện “cần chứng minh khoa học” để làm việc theo cách này: *Ồ, tôi cũng thử xem cho biết, mặc dù tôi biết thừa chuyện này là không thể xảy ra được.* Rồi sau đó thất bại thì lại hỏi tại sao! Vậy thì phí thời gian để làm chi vậy, thôi mời các vị cứ tiếp tục cuộc đời trước kia đi, chỉ là đừng than vãn nữa!

Tôi nghe Lou hào hứng nói thao thao. Thật thú vị, vì điều Lou mô tả giống với rất nhiều người tôi quen biết.

- Rồi ngoài cái câu nổi tiếng “*Đúng vậy, nhưng mà*”, Lou nói tiếp trong cơn hăng say, thì có những người đầu óc rất mở mang đúng nghĩa luôn, mà cũng thất bại. Đó là vì họ muốn làm chuyện lớn quá mà chỉ có một mình, ăn một miếng to quá nên mắc nghẹn... Có một số người có thể thực hiện được một số kỳ tích nho nhỏ, như dịch chuyển đồ vật từ xa, và các thứ tương tự...

- Những người bẻ cong thìa và di chuyển bàn ghế chỉ với mắt nhìn ấy hả?

- Ủ, và còn đốt lửa bằng tia mắt và những chuyện đại loại như vậy nữa. Tôi đã gặp nhiều người như vậy. Ấn tượng lắm, nhưng đòi hỏi một năng lượng khủng khiếp! Vì vậy, họ không giữ năng lực ấy được lâu. Mà những

gì họ làm cũng không có ý nghĩa gì mấy, ngoài việc biểu diễn cho những người kém lòng tin xem, và bất kể ra sao thì sau đó đám khán giả đó vẫn tiếp tục nghi ngờ. Chỉ rất ít người có thể tiếp tục duy trì lâu dài, đa phần là vì có một nguồn cung cấp năng lượng rất lớn.

- Đó là gì?

- Đó là nếu họ sử dụng khả năng của mình để truyền tải một thông điệp có phần tâm linh, và làm điều đó trước số đông người, rõ là một nguồn dồi dào để sạc năng lượng.

- Anh đùa đấy à? Tôi hỏi.

- Không có con người lành mạnh nào lại chọn đổ năng lượng sống của mình ra chỉ để biểu diễn, phô diễn! Cần phải có một niềm tin rất mạnh và một sự dấn thân rất toàn tâm toàn ý để có thể cống hiến chính mình như thế, chỉ để vạch đường cho những người khác, trong khi đối tượng đứng xem thì lại thường tìm cách vật ngã anh xuống mỗi khi có cơ hội. Chỉ có một phần nhỏ trong đám đông ấy tha thiết với bài học, và sẽ cho người giảng năng lượng cần thiết... Nhưng thôi quay lại ý ban đầu: nếu anh ăn một miếng to quá thì nên chia sẻ việc tạo tác đó với cả một nhóm bạn cùng tần số với anh. Thậm chí nó không cần là một dự án chung nữa, mà là tất cả đổ vào hỗ trợ một người khi cần, có cả những người rất đặc dị và khác hẳn những người còn lại. Điều này sẽ có hiệu quả. Thậm chí hiệu quả cực kỳ cao.

Tôi nhìn Lou với một ánh nhìn khác hẳn. Có gì đó trong những điều anh nói vừa đả thông cho tôi. Tôi bắt đầu hiểu hơn anh có thể là một nhân vật như thế nào. Hơn nữa, chuyện anh có vợ và ba con cứ lớn vồn trong đầu tôi mãi từ nãy đến giờ. Tôi cố lôi kéo anh nói về bản thân với vẻ vô tư nhất có thể, nhưng anh không dính bẫy.

- Vậy là anh từng có dịp tạo tác điều gì đó cho người khác hơn là cho mình?... Chắc là cho người thân?

Anh cười trước chiến lược của tôi, và tiếp tục nói không theo hướng đó.

- Người ta có thể giúp người khác thực hiện ước mơ của họ. Điều đó vừa vĩ đại vừa đem lại sự thỏa mãn lớn, nhưng cần rất cẩn thận khi sử dụng quyền năng của mình! Ví dụ, anh đang đi dạo với một người bạn, anh ta nghiện thuốc lá, mà lúc này lại hết thuốc...

- Tôi lợi dụng luôn lúc đó để giúp anh ấy cai thuốc? Tôi thử chen vào.

- Cái gì thế này? Lou la lên. Từ bao giờ anh quyết chỗ mũi vào cuộc đời người khác thế? Anh ta thích hút thuốc thì để cho anh ta hút. Tuy nhiên, anh có thể giúp anh ta hiểu được cơ thể anh ta thích tình trạng không thuốc lá hơn, vì như vậy có lợi cho sức khỏe hơn.

- Xin lỗi, tôi hơi bộp chộp, Lou à. Tôi biết rõ điều anh vừa nói...

- Được. Rồi, người bạn anh không có thuốc hút, và anh cảm nhận được là nếu có thuốc anh ấy sẽ rất khoái chí. Anh chỉ muốn làm một người bạn vui thôi mà, chứ đâu phải thỏa mãn một con nghiện đâu. Anh hiểu ý tôi không?

Tôi gật đầu. Lou không hút thuốc. Và tôi tán thưởng bài học về dung nạp người khác mà anh vừa dạy. Câu chuyện về con ốc sên bò ngang đường trở lại trong đầu tôi.

- Vậy là, tôi mở não mình ra và hướng bạn tôi đi đến một góc đường. Mặc dù tôi cũng không rõ lắm để làm gì. Chỉ chưa đến hai phút sau, chúng tôi gặp gỡ một người bạn khác và... anh này chìa thuốc ra mời bạn tôi hút. Bạn tôi nháy mắt cảm ơn tôi!

- Tôi ngờ rằng những gì anh kể đều là những chuyện đã xảy ra thực.

- Loại thầy nào mà lại dạy những gì mình chưa trải qua, hờ Marc? Tôi có phải giáo sư tiến sĩ giáo điều các loại đâu?

- Một người bạn của tôi nói rằng ngày xưa, một nhóm người háo danh mà lại không có năng lực thực đã phát minh ra các loại bằng cấp.

Cùng lúc với nói ra điều này, tôi chợt nhận ra là mình không biết gì về chuyện Lou đang làm gì, thuộc ngành gì... Ấy da? Nhưng anh phản ứng rất dễ chịu.

- Bạn anh nói mạnh đấy, Lou đáp, nhưng kinh nghiệm cuộc sống thường chứng minh là anh ấy đúng. Sống trong thế giới lý trí có những cái lợi của nó. Nhưng *quá* lý trí – như tất cả những trường hợp thái cực khác – đều là tù túng. Khi đó ta không đủ mở với những điều tinh tế khác của cuộc sống, với những dấu hiệu Vũ trụ có thể kín đáo dẫn ta đến với sự Tạo tác, ta bỏ lỡ những nhánh rẽ hấp dẫn của cuộc đời... và có thể một ngày đẹp trời thấy mình nằm giữa một cái hố, chẳng hiểu tại sao mình lại rơi vào đấy. Sống với một chân trong mỗi vũ trụ, vậy mới lý tưởng. Dù sao thì đó cũng là lý tưởng cho những Người Tạo tác và những Người du hành... Nếu một hôm anh tạo tác bị thất bại, nên tự hỏi mình đã thật chú tâm đến thế giới quanh mình chưa?

- Thông điệp đã nhận được. Còn nữa, ta có thể nói rằng một số người thất bại vì họ đã cố tự làm những điều mà Toàn thức sẽ làm tốt hơn hay không?

- Chắc chắn rồi, đó thường là trường hợp của những người sống quá rạch ròi duy vật, quá chấp vào nhận thức. Họ cần học một nghịch lý: người biết buông tốt lại là người kiểm soát tốt hơn. Giống như những người mới tập trượt pa tanh vậy, quá co quắp muốn kiểm soát và vì vậy lại mất thăng bằng, trong khi đó nếu quan sát những nhà chuyên nghiệp thì sẽ thấy ngay sự thả lỏng của họ. Không phải chỉ với thời gian, chỉ có lòng tự tin mới dẫn đến sự buông lỏng, mà thường là bản tính thư giãn khiến người ta dễ thành công hơn ngay từ đầu. Buông một phần, *cùng* tạo tác với Cuộc sống. Đó là một công việc hợp tác.

- Đúng, tôi đã học được điều đó. Cần có một liều tự phát nhất định. Cũng tựa tựa việc cần học tin vào trực giác của chính mình vậy. Đôi khi cảm nhận đẩy chúng ta vào con đường đúng lại rất tinh tế, đến nỗi ta khó mà chú ý thấy... cần tin vào Cuộc sống.

- Đúng vậy, cần hợp tác ngay khi anh vừa cảm nhận được thông điệp, Lou tiếp lời ngay. Cần phải biết *phản ứng nhanh*... Với tầm mức hiện thời của anh, hai điều hữu ích nhất đối với anh có thể là học cách rút ra bài học từ những trải nghiệm của mình và xóa đi sức ì nội tại.

- Điều anh nói làm tôi nhớ đến một chuyện mà mình đã thảo luận rồi, và nó cũng có thể là một nguyên nhân lớn gây Tạo tác thất bại. Anh đã giải thích cho tôi rằng chúng ta tạo tác với cảm xúc của mình. Tất cả các loại cảm xúc.

- Đúng thế.

- Vậy thì, một người cố gắng thu hút sức khỏe về mình bởi vì sâu xa bên dưới người ấy sợ bị ung thư hay điều gì đại loại như thế...

- Thì người đó chính xác là đang tự tạo ra ung thư cho mình, Lou kết luận. Cảm xúc mạnh nhất sẽ thắng. Nỗi sợ hãi, dù mơ hồ và giấu kín, thậm chí có khi còn là vô thức, mạnh đến nỗi có thể tạo ra tất cả các loại bệnh hoạn. Nếu Ý định của một người có 40% là “thu hút sức khỏe” và 60% là “chạy trốn khỏi bệnh tật” thì bệnh tật sẽ thắng, ngay cả nếu như lúc ban đầu người này hoàn toàn khỏe mạnh. Hơn nữa, những cảm xúc mạnh như nỗi sợ có tác động sinh lý rất rõ ràng.

- Thế là, rất cần phải chuyển hết những điều hăm dọa và làm ta sợ thành những thách thức cần được thực hiện! Tôi nói.

- Tốt hơn nữa đây: bởi vì nỗi sợ là một cảm nhận rất tiền sử có từ thời tổ tông loài người, tại sao không tận dụng nó để cố tình thu hút những điều ta cần. Những điều tốt lành ấy. *Tôi rất sợ gặp người mà tôi sẽ yêu! Nếu tôi được thăng chức thì làm sao giữ được cân bằng giữa đời sống và công việc đây, sợ quá!*

- Nhưng ta chỉ tự nói điều đó khi ta chưa được thăng chức thôi, phải không?

- Dĩ nhiên. Và mọi chuyện sẽ xảy đến rất nhanh, bởi nỗi sợ có sức thu hút lớn. Anh có thể sợ những điều anh muốn, nhưng phải thật kìa, giả tạo không có tác dụng. *Chỉ mong sao không bao giờ cuộc đời buộc mình phải lựa chọn giữa hai người mà mình cùng yêu*, một cô nàng độc thân lắm bầm. Vài tháng sau thôi, cô thấy mình rơi tòm vào một tình cảnh rất kịch tính: chọn Pierre hay chọn Paul?

- Sợ thì sợ, dù gì cô ấy cũng đã có tình yêu.

- Thì vậy đó. Nhưng trò chơi này cũng cần cẩn thận. Đừng sợ sự xuống dốc sau khi lên đến đỉnh cao, nếu không anh sẽ tụt dốc thật. Anh có để ý thấy ta càng cẩn thận sợ làm vỡ một cái gì đó thì ta lại càng vững về hơn không? Một khi chúng ta đã quen quản lý trò chơi này thì có thể sử dụng nó mà không âu lo. Và không phạm những sai lầm ngốc nghếch.

- Thật vậy.

- Chúng ta chỉ gặt những gì ta đã gieo, vì vậy, cẩn thận với những gì anh gieo. Một ý nghĩ dù nhỏ nhất cũng là hạt giống, anh nên biết điều đó.

- Thêm nữa nhé, tôi có để ý thấy cuộc đời không ưa những ngô cụt.

- Những ngô cụt à? Lou hỏi.

- Đúng vậy, những ngô cụt, những người tích cóp cho đầy túi mình mà không bao giờ cho lại ai cái gì. Những người không biết cách hành động như một “kênh thông thương”.

- Hừm... Tôi còn tin rằng nếu ta không quá gắn bó với những gì mình đã tạo tác, thì ta lại nhận được càng ngày càng nhiều hơn. Cuộc đời chính là Toàn thức tự thể hiện ra, nên nó chẳng có lợi gì mà đầu tư vào những ngô cụt. Năng lượng càng tuần hoàn thì càng sinh sôi. Tôi thích ẩn dụ của anh đấy, hình tượng lắm!

- Còn tôi thì rút được bài học chính của ngày hôm nay là sự Tạo tác luôn luôn thành công, và tôi phải tìm trong chính mình để hiểu là nó đã thành công như thế nào, bởi vì chuyện gì cũng có lý do của nó.

- Anh sắp trở thành Thầy được rồi đấy, Lou xác nhận và cười trả lại tôi.

"Tinh thần chưa bao giờ được sinh ra. Tinh thần cũng không bao giờ biến mất đi. Chẳng bao giờ mà nó không hiện diện.

Sự khởi đầu và sự kết thúc chỉ là những ảo tưởng."

Ngạn ngữ thổ dân châu Mỹ

Jonathan Mac Roy lên một cơn đau đầu khủng khiếp. Anh đã làm một thí nghiệm ngờ ngạc: anh tự tạo ra một cơn nhức đầu, chỉ để xem xem mình có khả năng đó hay không. Thử nghiệm thành công tuyệt vời! Nhưng bây giờ cơn đau dường như đã thành tinh và tiếp tục hoành hành không cần ai cho phép nữa.

Chỉ một phút sau thôi thì Jonathan đã quên luôn chuyện chính anh đã tự tạo ra cơn đau này cho mình. Anh bắt đầu suy nghĩ rất nghiêm túc xem có nên đi mua thuốc giảm đau để uống hay không, thì một giọng nói nhắc anh:

- Coi kìa, Jony! Chính anh gây ra nó chứ ai.

Đó là tiếng nói của Khayr. Trong thoáng ý thức đó, Jonathan hiểu ra sự điên khùng của tình hình và bắt đầu tập trung *tháo gỡ* cảm giác mà chính anh đã gọi lên. Vừa làm anh vừa nghĩ liệu những người bệnh có phải cũng bị cùng cơ chế này hay không. Có thể họ vô ý tạo nên triệu chứng của mình rồi – y như anh mấy giây trước – quên khuấy mất việc đó. Và cơn bệnh trở thành “thực bệnh”. Nếu điều này là sự thực thì...

- Hê! Anh ơi!

Elean vừa đi chợ về. Ngày mai bọn họ sẽ di chuyển ngay lúc bình minh. Hiện nay an toàn của họ mong manh đến nỗi tổ chức môi trường bảo vệ họ quyết định sẽ đưa cả nhóm lên một chiếc thuyền. Giữa biển, có lẽ dấu vết của họ khó bị phát hiện ra hơn.

Jonathan kể cho cô nghe chuyện cơn nhức đầu.

- Anh muốn em cho anh xem em có thể quét nó đi bằng cách nào không? Cô ôm lấy anh dịu dàng và thì thầm.

- Rất sẵn lòng! Anh có cần cởi đồ ra không? Jonathan trả lời với vẻ cố tình tỏ ra nham nhở.

- Nghe này, cô cười và đẩy anh ra xa. Em nhận ra rằng có nhiều điều, trong cuộc sống cũng như trong Core Gem, xảy ra theo ba bước: đầu tiên anh cần *tháo khỏi* chính mình điều làm anh phiền. Em nghĩ bằng cách cắt ảnh hưởng vật lý của yếu tố đó trên anh, anh có thể lùi lại, có thời gian tìm cách chạy chữa. Bước hai là thanh lọc nó, chữa chạy nó, cải thiện nó. Rồi đến bước ba: anh có thể hòa nhập nó lại vào chính mình một cách ổn thỏa!

- Ủ, có thể áp dụng được trong rất nhiều tình huống. Vậy thì em định làm gì cho anh nào?

- Anh có biết kỹ thuật Bóng hình Thủy tinh không?

- Sắp biết, Jonathan vừa nói vừa nằm dài ra chờ Elean thôi miên.

- Ê ê! Anh làm gì đó? Là anh bị đau đầu chứ có phải em đâu. Muốn khỏe thì anh phải lao động một chút. Đầu tiên, ngồi dậy đi. Nếu em muốn chơi ác thì em còn bắt anh đứng nữa đó... nhưng nhiều đây được rồi.

Jonathan làm bộ mặt hàm ơn và rạng rỡ đến ngồi bên cạnh cô.

- Được rồi, đi vào sâu trong chính mình đi, như lúc này anh đã biết cách làm rồi đó... đúng rồi... để hơi thở của mình tự điều chỉnh như ý nó muốn... lắng nghe... và để cho một phần của chính anh đang cần được hỗ trợ phóng chiếu ra phía trước mặt... Cảm nhận nó đi ra khỏi anh... nhìn thấy nó... tưởng tượng thấy nó ngay trước mặt anh... Chỉ là một bóng mình... một bóng hình tưởng tượng... Nó cách anh bao xa?

- Ở ngay trước mặt, tầm một cánh tay. Anh có thể chạm được nó.

- Chạm lấy nó... rồi thì... để nó ở đấy... và nhìn nó... Anh có thể làm sao cho mình nhìn xuyên qua bóng hình đó... Nó trở nên trong suốt... như thủy tinh... anh có thể nhìn xuyên qua... và...

- Yêu thương nó... đó là điều tốt đẹp nhất ta có thể thực hiện... Jonathan nói bằng một giọng thì thầm.

- Đúng vậy, cô gái công nhận... Vậy thì em muốn anh sử dụng tình yêu của mình... để gửi ánh sáng đến cho hình bóng đó... Không phải kiểu tình yêu như của chúng ta, mà là Tình yêu viết hoa... Nối anh vào năng lượng Vũ trụ... vào Toàn thức rộng lớn... để năng lượng luân chuyển trong anh...

như tia nắng mặt trời xuyên thủng màn mây... và ánh sáng đến với Bóng hình đó... thanh lọc nó, tẩy rửa nó.

- Anh có thể giúp nó không?

- Dĩ nhiên... nhưng không làm quá nhiều... mức nước tràn ở đầu thuyền đổ vào cuối thuyền chẳng giúp ích được gì cho con thuyền... Hãy để Sự sống hướng dẫn anh điều cần làm... Dùng hai bàn tay, nếu anh muốn... Lau rửa và sửa chữa những gì anh thấy: vết dơ, nút thắt, khối xám đen, vết nứt, chỗ gãy... em không biết... anh thấy gì thì làm đó...

Elean để Jonathan làm những điều cần làm, vài phút.

- Được rồi... anh đã làm xong những gì cần thiết chưa? Cô hỏi.

- Có một thứ không chịu đi...

- Một thứ không chịu đi à? Nó như thế nào?

- Anh không lấy nó ra được, cũng không gửi ánh sáng cho nó được, nó cứ chạy quanh.

- Nó chạy quanh à?... Một kiểu “khủng bố nội địa” nhỉ.

- Thời sự quá ha, Jonathan vừa nói vừa cười, mắt vẫn nhắm.

- Vậy thì có hai cách xử lý: để chọn giải pháp, hãy bắt đầu bằng thử cảm nhận xem thứ làm anh phiền có thuộc về anh và là một cái gì cần tiến hóa, hay là một yếu tố từ bên ngoài... Thường là nếu nó là một phần của ta bị thương thì ta nên chăm sóc và giúp nó cải thiện.

- Hừm... Không, nó như một cái gì anh đã bỏ thêm vào hệ thống của anh, nhưng thực ra nó không liên quan gì đến anh cả...

- Được, chuyện đó cũng có thể xảy ra lắm chứ. Trong trường hợp này, anh mở radar tần số thấp của mình và phát hiện cho em *cái đó* trong người anh đi. Nó trốn ở đâu?... Anh có tìm thấy không?

- Được rồi, tìm thấy nó rồi...

- Ok, xử lý thận trọng nhé... Hãy tưởng tượng nó là một con thú hoang... Nó đánh hơi được anh, và rất cảnh giác anh... Đến gần nó chậm chậm thôi... bao vây nó.

- Anh xây một bức tường quanh nó nhé?
 - Nếu anh muốn, như vậy anh sẽ chắc là nó không chạy xa được... Hoặc anh có thể tung một tấm lưới, vậy nhanh hơn đấy.
 - Ok, xong rồi. Nó không chạy đi được nữa.
 - Rồi, vậy bây giờ anh gây mê nó đi: tưởng tượng là anh có một khẩu súng bắn dưới da, theo kiểu súng dùng để gây mê voi ấy... Nhắm thận trọng thôi... Và bắn đi!
 - Rồi, nó gục xuống nằm một đống.
 - Anh thấy mình có thể vừa giúp nhau vừa chơi không! Elean nói.
 - Yêu em lắm, Jonathan trả lời.
 - Yêu... tức là giữ cho mình sống động...
 - Và cho cuộc đời mình có một ý nghĩa.
- Elean nắm lấy tay anh, đan tay cô với tay anh.
- Chưa xong đâu, chàng cao bồi, cô tiếp. Giờ anh tháo lưới ra, chộp lấy cái đó và ném thật xa, đủ xa để anh khép trái cầu ánh sáng quanh anh lại mà nó thì ở lại bên ngoài.
 - Hừm hừm... Jonathan lầm rầm, gật đầu.
 - Tốt lắm... Bây giờ, anh tắm chính mình trong ánh sáng đi!... Tưởng tượng ánh sáng như nước... một loại nước lỏng lạnh... là ánh sáng dạng lỏng, anh muốn sao cũng được... Nước- ánh sáng tưới tràn lên anh, như dòng thác mát lạnh trên núi... như nước của Trời... Toàn bộ ánh sáng đó róc rách chảy qua anh, lấp lánh, đem lại sức sống... và tạo thành dòng suối... Đầu tiên, nước còn mang theo thứ này thứ kia tẩy rửa từ anh... những bụi bẩn... nhẹ nợ quá!... Và rồi nước trở nên hoàn toàn trong trẻo... chỉ toàn là ánh sáng... và nó tiếp tục chảy ra Biển... biển mẹ... Nước-ánh sáng... Ánh sáng-Lỏng... tràn đầy trong anh.
 - Trái cầu ánh sáng của anh được khôi phục rồi.
 - Ngon lành chứ hả?... Anh vừa lòng không?

- Rất hài lòng. Nó cản những thứ xấu xa nhưng để cho tình yêu và những điều tốt đẹp thấm qua...

- Thế là đúng đấy, Elean xác nhận. Tốt lắm... và hình bóng thủy tinh?

- Anh đưa nó trở lại vào trong người rồi.

- Tốt rồi... bây giờ, khi anh biết rằng anh có thể đi dạo khắp nơi như anh muốn, trên đất cũng như trên biển, anh vẫn luôn có sự bảo vệ này... và hình bóng thủy tinh ấy... cũng chính là anh... anh vẹn toàn và đầy đủ... và anh có thể lại lấy nó ra xem khi anh muốn... hay khi anh cần... và lúc này anh thấy mi mắt mình dần trở nên nhẹ nhõm... và tỉnh táo ra hẳn... trở về thực tại... sẵn sàng khám phá những điều tuyệt vời mà Cuộc sống dành cho mình...

- Khám phá ra em trong cuộc đời này thật tuyệt vời quá, Jonathan vừa mở mắt vừa tuyên bố.

- Anh thích chứ? Cô gái hỏi.

- Dễ chịu lắm, cảm ơn em. Anh khỏe rồi.

Một giọng nói vang lên phía bên ngoài. Đó là một người thuộc thủy thủ đoàn. Có chuyện cấp bách xảy ra. Giờ khởi hành sẽ phải được đẩy sớm lên: họ lên thuyền ngay tức khắc!

Cảm nhận thật thân thuộc. Tôi nhận ra mà. Cô ấy vẫn như xưa. Tôi thì ngủ say.

Chợt, một lóe sáng ý thức kéo tôi dậy. Tôi đang mơ về Elean. Tôi ngồi dậy trong giường... Tôi lại chợt nhận ra là chỉ cần mình nhắm mắt lại, dù chỉ trong tích tắc của một cái chớp mắt, tôi vẫn thấy Elean trước mặt mình! Thật ra tôi chỉ thấy dáng của cô ấy, với một màu xanh phát sáng như điện, như mỗi lần tôi gặp cô trong mơ. Khác ở chỗ là lần này tôi đang thức hẳn hoi. Ừ thì tôi cho rằng mình đã tỉnh.

Tim tôi đập mạnh. Tôi quyết định nhắm mắt lại. Elean ở đó, ngay trước mặt tôi, bồng bềnh trong không gian vô tận mở rộng quanh tôi khi tôi nhắm mắt lại.

- Em muốn xin lỗi anh, cô bắt đầu nói với tôi, với nụ cười mà tôi biết quá rõ, nó làm tôi xù như bún.

- Xin lỗi về chuyện gì, tôi hỏi cô bằng tâm trí, lưỡng lự chưa muốn tin tất cả điều này là thật.

- Em đã đi khỏi mà không tạm biệt anh, em làm thế là không hay cho lắm.

- Có gì đâu... Anh đã có cảm giác là em gắn bó với anh chàng ấy... Jonathan.

- Em chỉ muốn nói với anh rằng chúng ta không bao giờ thật sự là tách biệt. Anh biết mà, chúng ta sống hàng nghìn cuộc sống song song. Ở bên ngoài ý thức nhỏ bé của chúng ta thì thực ra thời gian không tồn tại. Ít nhất, cũng không là thứ thời gian mà anh quan niệm. Nó không có quá khứ, hay tương lai... không cả hiện tại.

Có lẽ anh đã hiểu, đã cảm thấy.

- Chuyện gì cơ, chuyện thời gian không tồn tại ấy à?

Lúc này tôi đang hết nhắm mắt rồi lại mở mắt thật nhanh, như bị thúc đẩy bởi mong muốn kiểm tra xem có thật là Elean luôn hiện diện sau hai mí mắt nhắm của tôi hay không.

Nhưng cô ở đây thật. Ủ... gần như thật.

- Anh không hiểu.

- Một phần phiêu lưu nhất của tâm trí anh, nhà du hành thích cuộc sống mạo hiểm, cái phần đó của anh... đã tìm thấy Elean của anh ấy... và đang sống với em.

- Thế là thế nào? Tôi nghĩ mà không muốn hiểu.

Tôi quên mất mình đang nửa thức nửa ngủ, ngồi một mình trong giường mình.

- Anh hiểu rồi mà: Jonathan là Marc *trước kia*. Anh ấy là một phần của anh đang tiến hóa, đang hiện diện cùng lúc và song song với anh.

- Và em sống với anh ấy?...

Đầu óc tôi như bị tắc. Không có suy nghĩ nào phát ra nữa. Sự chú ý của tôi bị đông cứng lại cùng với lời tiết lộ vừa rồi của Elean.

- Em sống với anh ấy, đúng vậy Marc ạ. Chúng ta là những con người có nhiều phiên bản, Marc ạ. Và em được tạo ra để đi cùng Jonathan. Em đã đợi anh ấy.

- Chính vì vậy mà chúng ta hợp nhau đến thế, nhưng em không chấp nhận anh...

- Không phải là em không chấp nhận anh. Em chỉ cảm nhận trong anh một phần của người đàn ông mà em chờ đợi. Đó là anh, mà lại không hoàn toàn là anh. Anh và anh ấy cùng một tinh thần, và em nhận thấy điều đó ngay từ đầu. Ngay từ cuộc gặp gỡ trong mơ đầu tiên của chúng ta. Anh nhớ chứ?

- Không nhớ lắm. Chỉ nhớ vài mảnh thôi. Không giống như hôm nay...

- Anh đã phát triển rất nhiều kể từ dạo ấy. Bây giờ có nhiều con đường trải rộng trước anh. Hãy cẩn thận giữ lấy định hướng mà anh đã chọn cho

cuộc đời mình. Và đừng quên những mục tiêu của anh. Anh đã học được rất nhiều, và em biết rằng anh có sức mạnh và sự dẫn thân cần thiết để *đẩy* những giấc mơ của anh vào hiện thực. Không có gì ảo mà lại không thể được xây dựng thành hiện thực, anh biết điều đó. Anh có thể đưa số mệnh của anh vượt thoát nhiều giới hạn và hoàn thành kiệt tác giả kim bên trong chính mình: đưa những giấc mơ xuống thế giới của hiện thực. Tạo ra cuộc đời mình. Anh có thể làm điều đó.

- Anh cũng biết rằng mình cần phải mềm dẻo hơn...

Chuyện giữa chúng ta đã dạy anh điều đó.

- Đúng thật... Đôi khi người ta muốn có không phải là người dành cho ta. Học nhìn phía trên những bản năng cơ bản.

Khi anh nhất định nhắm vào một người hay một điều đặc biệt nào đó, anh thu hẹp cảm nhận của mình lại và giảm những cơ hội giúp ước mơ của anh thích ứng với thực tế. Tưởng tượng rằng con người anh có hình dạng một cái khuôn, ví dụ hình tám cạnh đi, và anh lại muốn cố nhét vào đó một ước mơ vuông và cứng nhắc, thế thì làm sao ước mơ chui vào được. Mà ước mơ có tròn hay tam giác thì cũng gặp khó khăn thôi... Anh có biết rõ “cái khuôn” của anh hình gì không? Anh có chắc là nó không thay đổi với thời gian không? Vậy thì anh hãy cứ mơ đi, mơ gì cũng được, nhưng hãy để cho những ước mơ đó mềm dẻo. Dù là hình gì nhưng mềm dẻo thì sẽ có khả năng nhét vừa khuôn của anh, ý là vào cuộc đời anh, với cách sống mà anh chọn.

Khi anh linh hoạt, gần như anh luôn tìm được những gì thích ứng tốt với đời anh, với những gì anh mong, với những gì anh cần... Anh hiểu không?

Tôi gửi ra một suy nghĩ đồng ý. Tôi vừa thấy buồn lại vừa thấy hạnh phúc. Buồn vì đã mất Elean trong tình yêu, và hạnh phúc một cách ngộ nghĩnh vì biết cô đang sống cùng một phần của mình. Tôi mở mắt vài giây, rồi nhắm mắt lại sau một hơi thở sâu.

- Nếu anh vừa phải không quá chính xác, mà lại không quá mơ hồ... làm sao anh biết là ước mơ của anh đã được phát biểu đủ tốt?

- Anh không cần phát biểu nó ra. Không cần những chi tiết chính xác, chỉ cần ít ra anh có cảm giác về điều anh ước mơ. Hãy *cảm* điều anh mong muốn, và tin ở cuộc đời. Một khi anh đã có cái cảm nhận đó trong lòng rồi thì...

- Phóng mình tới!

- Đúng thế đó! Giúp mình trước đi rồi Trời sẽ giúp... Thấy rõ là chúng ta cùng một thầy, Elean nói, ám chỉ Lou. Nếu những gì anh mong ước nằm trong vùng có thể, vậy thì hãy làm điều cần làm để đạt được nó: xắn tay áo lên làm việc thôi! Nhưng nếu điều anh muốn vượt trên những khả năng của thế giới vật chất này, vậy thì khi đó cần dùng Nghệ thuật Tạo tác. Tạo ra một Trái cầu Ý nghĩ xứng với dự định của anh, với ước mơ của anh, cho nó màu sắc huy hoàng vào, rót thêm vào đó hạnh phúc và sự hòa hợp. Cho vào bên trong nó sự dịu dàng, cảm nhận viên mãn và tất cả những gì đối với anh là quan trọng nhất... và gửi tất cả *lên trên*!

- Lên bầu Toàn thức?

- Anh muốn gọi tên là gì cũng được, hãy gửi lên. Và rồi, tiếp tục làm tất cả những gì anh có thể làm để giúp giấc mơ của anh thành hiện thực: bằng những hành động cụ thể, bằng thanh lọc chính mình, phát triển phần tinh túy của chính mình.

Tôi cười trong lòng. Sự hiện diện về đêm của Elean sưởi ấm tôi. Một phần nào đó trong tôi đang dần hiểu rằng cô ấy và tôi thực chất sẽ không bao giờ rời xa nhau, rằng chúng tôi vẫn sẽ luôn bên nhau.

- Vì sao em nói với anh tất cả những điều đó? Tôi hỏi cô bạn thân yêu.

- Bởi vì tinh thần của anh yêu cầu em nói về những điều đó, Marc à. Đơn giản thế thôi. Em không biết nhiều hơn anh bao nhiêu đâu, em chỉ làm nhiệm vụ chuyển đến anh điều anh đã có trong sâu thẳm chính mình. Ví dụ, em biết anh cần học làm thế nào để thật sự buông những gì anh gieo trong cuộc sống, làm sao thả bàn tay ra để cho hạt giống thực sự có cơ hội nảy mầm. Em cũng biết anh rất cần tỉnh táo để luôn nhất quán với chính mình, đặc biệt là những khi anh tạo tác. Hãy luôn nhớ mình là một Người tạo tác.

Không phải lúc nào cũng dễ để biết mơ ước những điều tốt cho mình. Mong muốn những điều hợp với chính mình đòi hỏi sự thông tuệ mà anh có thể phát triển.

- Hôm nọ anh có gặp lại một người bạn thời trung học. Anh ấy kể anh nghe là cuối cùng anh ấy cũng được thăng tiến như mơ ước, nhưng hậu quả là nhiều trách nhiệm đến nỗi anh ấy không có thời gian ngủ nữa, làm việc liên tục, bạn bè bắt đầu xa dần, thậm chí đồng nghiệp trước kia giờ không thích anh ấy nữa vì bây giờ anh ấy là sếp...

- Thế đấy, có một số tác phẩm tạo tác đơn giản là không hợp với ta. Không phải vì ta không xứng đáng, hay vì lý do nào khác, mà là bởi vì nó sẽ làm ta đau khổ. Chúng ta không có cùng một ước mơ... Có những ước mơ lại đòi hỏi ta phải tiến hóa thêm chút nữa thì mới có thể đạt tới: cần trở thành một vĩ nhân để có thể sống một cuộc đời vĩ đại, tức là cần trở thành cái người mà số phận đó là xứng hợp.

- Anh đã hiểu. Anh có nhiều thời gian, đi đâu mà vội. Anh biết rằng mọi điều đều diễn ra vào đúng thời điểm của nó, và cứ kéo đầu ngọn cỏ thì cũng chẳng phải là cách khiến nó mọc nhanh hơn. Anh cũng chẳng mơ ước về một cuộc đời kỳ quái nào.

- Và anh có lý. Đơn giản là mẹ của hạnh phúc. Có nhiều người mỗi lần nghe về một tình huống trầm trọng khổ đau nào thì cũng hình dung, cũng tự hỏi *nếu là tôi, tôi sẽ làm gì trong tình huống ấy nhỉ?* Họ không biết rằng Cuộc sống rất có thể sẽ đặt ngay họ vào tình huống tương tự, khi đó lo mà trả lời cho ra trò câu hỏi tự mình đặt ra đi nhé! Những suy nghĩ tạo ra số mệnh, chuyện hiển nhiên ấy lại càng mạnh mẽ trong trường hợp những suy nghĩ, những câu hỏi ấy là vô thức. Rồi khi Hiện thực đã thành hình rồi thì lại ngã ngửa ra vì bất ngờ!

Mà này, bởi vì anh đã bắt đầu biết cách tạo ra hiện thực của mình, hãy cẩn thận coi chừng anh có thể *tự tạo ra* những dấu hiệu khuyến khích mình mà anh tưởng là của Vũ trụ đưa tới.

- Em nói gì thế? Anh hiểu cái chuyện trước đó em nói, rằng ví dụ như anh ngồi hình dung thử xem nếu bị ung thư mình sẽ ra sao, anh có nguy cơ cao sẽ thấy mình bị ung thư chỉ để kiểm tra xem phản ứng của mình có đúng như mình tưởng không. Nhưng dù sao đi nữa thì anh cũng không thể ảnh hưởng đến các dấu hiệu Vũ trụ chứ nhỉ?...

- Anh phân biệt chưa rõ. Đó là hai chuyện khác nhau. Những câu hỏi của anh kéo về những câu trả lời. Cuộc sống mang đến cho anh tình huống và anh sẽ sống để trả lời. Ngay cả những tình huống ấy anh không thích nhưng muốn hiểu biết rõ thì phải trải nghiệm nó. Còn chuyện thứ hai thì, bây giờ, nói em nghe xem anh biết gì về những dấu hiệu của Vũ trụ?

- Thì là, giả dụ như anh có một cuộc hẹn để giới thiệu tranh của mình cho một người có một phòng tranh lớn. Nếu như đèn giao thông trên đường anh đi toàn xanh, và anh thấy một chỗ đậu xe thật thuận tiện ngay phía trước phòng tranh đó, anh cho rằng đấy là những dấu hiệu tốt.

- Đúng vậy. Nhưng chẳng lẽ bây giờ anh không có khả năng làm cho đèn bật xanh trên đường anh đi, hay tạo cho mình một chỗ đậu xe thuận tiện?

Ý tưởng này làm tôi bối rối. Sự thực là từ khi tôi có một chiếc xe của riêng mình, tôi đã luôn tìm được chỗ đậu xe gần nhà mà tôi rất thích, lúc nào nó cũng sẵn đó chờ tôi khi tôi cần đậu, đến nỗi hàng xóm hỏi đùa là có phải tôi đã gặp chính quyền và thuê bao luôn chỗ đó cho mình hay không. Và rồi đi đâu thì tôi cũng tìm được chỗ đậu xe thuận tiện. Nếu thực sự là tôi có khả năng tạo ra những điều đó, thì việc tự nhiên tìm được chỗ tốt ngay trước phòng tranh có thể cũng là sản phẩm của tôi lắm chứ... Nên khi cho đó là một dấu hiệu Vũ trụ thì hóa ra tôi lại chỉ ảo tưởng thôi sao.

Vẫn hiện diện phía trước mặt tôi, Elean tỏ dấu đồng ý, cứ như thể cô đã theo hết dòng suy luận của tôi. Tại sao lúc nào tôi cũng chỉ nhận ra những điều mà cô ấy vui lòng nói cho tôi biết?

- Anh hiểu rồi đó. Cô nói tiếp. Vậy thì, điều này ứng dụng rộng khắp. Nếu anh muốn biết về lâu về dài mình có hòa hợp với một người hay không, thì khoan hãy tạo mối liên hệ với người ấy! Bởi vì anh sẽ không

một mình giữ mối liên hệ ấy mọi lúc để mọi việc trở nên thuận lợi được. Một sự hòa hợp tốt đòi hỏi phải có hai chiều thì mới lành mạnh và lâu dài được. Khi anh tạo mối liên hệ, phóng Ý định của mình ra, người đó sẽ rất dễ thương với anh *bởi vì* mối liên hệ đó, chứ không phải một cách tự nhiên. Và anh biết câu ngạn ngữ này rồi đó: Vạn vật rồi sẽ trở lại thể tự nhiên của nó.

- Được rồi, anh hiểu điều em muốn nói. Nhưng nếu ta có thể ảo tưởng mà tự tạo ra những dấu hiệu... thì làm thế nào để có thể xác định được dấu hiệu mình nhận được là gì?

- Đơn giản thôi: bây giờ khi anh đã biết điều đó rồi, anh sẽ không nhúng tay mình vào làm ra các dấu hiệu nữa. Để chắc hơn, hãy chú ý đến những điều anh khó mà điều khiển được, như những cuộc gặp gỡ, thời tiết, những sự tình cờ vật lý rất kỳ lạ... những chuyện tương tự như vậy.

Có một thời gian, em thích quan sát những biểu hiện của sự đồng thời tương ứng. Những trùng hợp đặc biệt như đồng hồ chỉ 17g17 hay 21g21. Rồi một buổi tối nọ, em nhìn đồng hồ để tìm một dấu hiệu nhỏ của số mệnh. Đồng hồ chỉ 19g18. Em thấy hơi thất vọng, thì một giọng nói trong đầu bảo rằng “hãy đếm tới mười chín”. Em liền đếm, mắt trừng trừng nhìn thanh điện tử của đồng hồ nhấp nháy, thì đúng vào số mười chín, đồng hồ chuyển sang 19g19! Ô ngay lúc đó em tin rằng đó là một dấu hiệu của số mệnh. Có thể có những lần em nhìn thấy giờ bằng thị trường ngoại vi và quay lại vào đúng những lúc đặc biệt, nhưng lần này, đếm tới mười chín à... thật là quá sức! Em không tự tạo ra điều ấy được!

- Đồng ý. Vậy thì anh tóm tắt được là chỉ tin rằng đó là những dấu hiệu Vũ trụ khi những dấu hiệu ấy có vẻ đến từ chính dòng chảy của Sự sống, chứ không phải nằm trong một lĩnh vực nào đó mà tự anh có thể tạo ra được.

- Em nghĩ như vậy sẽ là khôn ngoan...

- Ô kìa, chính là chúng ta đã quá ngoan vào tối nay! Anh nhớ ít về những giấc mơ có em, nhưng nói chung là không phải lần nào cũng nghiêm túc

ngoan ngoãn như tối nay!

- Số là em có một điệp vụ phải làm, Elean cười đáp. Em muốn chào anh, bởi em và Jonathan vừa đi sớm hơn dự kiến và đi xa hơn dự kiến. Và em cũng phải hoàn tất việc truyền đạt cho anh...

- Em “phải” à? Nhưng ai bắt em làm thế? Anh thường có ấn tượng là em và Lou, hai người biết rất nhiều điều mà anh chưa được biết.

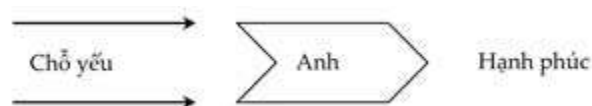
- Anh an tâm đi, em “phải” vì em phải, đơn giản thế thôi. Một ngày nào đó anh sẽ hiểu hết. Và khi ấy có thể đến phiên anh cũng sẽ “phải”... Trong lúc chờ đợi, có một điều mà Lou và em cần nói với anh. Anh rất lạc quan, rộng lượng...

- Thực ra thì anh trở thành như vậy chưa lâu lắm đâu, và em cũng có công trong sự thay đổi đó.

- Có thể... Dù sao đi nữa, có một điều mà ý thức của anh, dù rất sâu sắc, cũng chưa thấm nhuần được. Điều này đơn giản thôi, nhưng anh phải biết, với nghề nghiệp mà anh đã chọn: *mỗi người đều có thể hiện thực hóa những giấc mơ của mình*. Có nghĩa là anh, em, mọi người đều có thể. Anh lao thẳng tới hạnh phúc của mình mà quên nghĩ đến việc con đường đó cũng có nhiều người khác đang đi.

- Anh chưa thấy vấn đề nằm ở đâu cả, tôi bắt đầu nói.

- Anh sẽ hiểu thôi: nếu anh có khả năng tạo ra một thế giới trong đó anh sống hạnh phúc và mọi thứ xảy ra như anh muốn, thì người khác cũng làm được. Người khác có thể có những ước mơ... mà anh có dự phần vào đó! Khi anh chỉ tập trung chú ý đến những điều tốt đẹp trong cuộc sống, anh để hờ hững chính mình, một chỗ yếu.

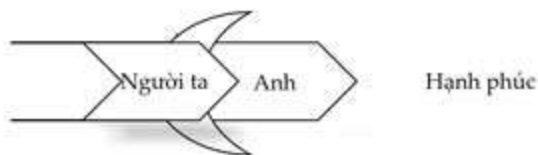
- Vậy chuyện đó có gì không ổn sao? Có thể chính vì một trong những chỗ yếu đó mà chúng ta đã gặp nhau?

- Kiểu *chỗ yếu* mà em đang nói đây không giống gì với điểm yếu tình cảm cả. Anh bay trong cuộc đời như một mũi tên. Và một mũi tên thì không biết tự bảo vệ cái đuôi của mình. Vấn đề là nếu có ai đó ước mơ có anh trong "hạnh phúc" của họ, mà anh thì đã không thực hiện các biện pháp phòng vệ cho chính mình, anh có nguy cơ một ngày nào đó thấy lưng nhồn nhột vì bị ai đó “ngoạm” từ phía sau. Khi đó thì đã quá trễ rồi nhé! Anh sẽ thấy mình bị cuốn chặt, trùm lấy bởi một hiện thực mà không phải là hiện thực anh chọn. Chúng ta đều liên quan đến nhau trên mặt đất này mà, và khi ấy anh thấy mình trở thành một viên gạch xây nên hạnh phúc cho người nào đó, theo một cách mà không phải do anh chọn. Nếu muốn thoát ra, anh phải chỉnh sửa hiện thực của người khác, mà chuyện này thì luôn luôn là rất tế nhị nhé.

- Anh không hiểu... thế còn sự Xung đột Ý định thì sao?

- Không có Xung đột Ý định nào ở đây. Có anh, đang ung dung bay trên quỹ đạo của mình, một mình, và người kia cũng làm thế. Và rồi không phải là đường bay của hai người giao nhau và có xung đột, mà là từ phía sau người ta nuốt anh, con đường của người ta giờ đây đã trùm lên con đường của anh! Hai chuyện khác nhau nhé!

- Điều em kể ghê thật đó nha!

- Cũng không quá ghê gớm đâu. Nhìn một góc độ nào đó, nó còn có thể tích cực nữa đấy. Nhưng dĩ nhiên là không phải lúc nào cũng dễ chịu. Anh có biết câu ngạn ngữ *Nỗi bất hạnh của người này làm nên hạnh phúc của người khác* không?

- Ủ, đúng vậy. Vậy nếu mục tiêu duy nhất của anh là sống hạnh phúc, không phiền đến ai, nhưng anh lại quên bảo vệ sau lưng mình như em nói, thì một người nào đó không ưa anh có thể đưa anh vào kế hoạch của họ, và lấy việc rút tia anh để làm nên hạnh phúc của họ?

- Thế đấy! Một người không ưa anh... hoặc một người quá yêu anh. Nếu anh có thể hiện thực hóa ước mơ của mình thì mọi người đều có quyền và có thể. Vấn đề sẽ đến khi có ai đó muốn điều gì đó cho anh, thay cho anh. Điều gì đó có thể là hạnh phúc hoặc đau khổ.

- Nhưng tại sao ai đó lại muốn kéo anh vào đời họ chứ?

- Thì cũng như cái đèn lồng trong đêm tối: được thắp sáng, nó sẽ thu hút côn trùng tối! Anh là một họa sĩ ngày càng nổi tiếng, anh hạnh phúc và chẳng bao lâu nữa anh sẽ gặp được tâm hồn đồng điệu của mình...

- Thật à? Tôi kêu lên, rất khoái chí với tin ấy.

- À, đáng ra thì em không nên nói trước. Chỉ cần anh hiểu rằng một người như anh sẽ giống như một tia sáng mặt trời, thu hút tất cả những người đang đi tìm ánh sáng, đồng thời anh cũng sẽ là nỗi ám ảnh của những kẻ thích bóng tối, những con người thất vọng và chua chát, lạc lối trong cuộc đời không như ý họ muốn. Khi người ta cảm thấy hạnh phúc quá xa tầm tay, họ sẽ muốn kéo mọi người cùng rơi vào đau khổ, một cách vô thức hay ít nhiều cố tình.

- Ở thì nhìn từ khía cạnh đó không có gì đáng vui nhỉ. Và anh có thể làm cách nào để tự bảo vệ mình trước cả hai nhóm người ấy?

- Đầu tiên, rất đơn giản, anh cần ý thức được là hiện tượng thu hút và ghen tị ấy có tồn tại. Và từ đó, anh không còn bay đơn độc về phía trước như một mũi tên nữa mà là như một ngôi sao, vừa bay vừa xoáy, vừa biến đổi, tràn trề, lấp lánh và không có chỗ yếu.

Sau đó, rất quan trọng, anh cần thay đổi tư tưởng và không còn suy nghĩ như một thực thể đơn lẻ nữa – em xem nữa là dùng từ *ích kỷ* rồi. Hãy nghĩ về đời mình như một hệ thống hợp tác. Nghĩ về mình như một tế bào của một cơ thể to lớn... và lôi kéo người xung quanh mình tiến về hạnh phúc.

Mọi người có thể hạnh phúc *theo cách của mình*, quanh anh và nhờ vào anh. Thế thì không những anh được sống cuộc sống mà anh mơ ước, mà anh còn được bình yên nữa.

- Còn nếu như anh muốn *phá* cái điều không hay xảy đến cho anh thì sao?

- Nếu *chính anh* là người tạo nên vấn đề thì hiển nhiên cách tốt nhất là anh đi gỡ nó. Bằng cách lùi lại nơi mình đã làm sai và bắt đầu đi lại con đường đúng. Hoặc bằng cách không nghĩ đến những điều tiêu cực đó nữa. Những điều này hoàn toàn đúng ở mức độ cá nhân và nếu anh đơn lẻ, không nằm trong một hệ thống. Nhưng ta đang nói trường hợp vấn đề *không* đến từ anh. Khi đó, tránh không nghĩ đến vấn đề chỉ làm cho khoảng hở lưng của anh lớn thêm và khi đó người khác lại càng dễ làm đảo lộn cuộc đời anh hơn. Giải pháp duy nhất của anh lúc đó là giúp người đó thực hiện những ước mơ *của họ*. Phải chấp nhận cùng tham gia vào mối liên hệ và mong đợi cho họ gặp *những điều tốt đẹp*. Khi họ đã hiện thực hóa ước mơ *của họ*, thành toàn cuộc đời *họ*, thì may ra anh có thể được tiếp tục hành trình của anh một cách yên bình. Để làm được như thế, khi tạo ra hiện thực của mình, hãy nhớ thêm vào ước mơ của anh cả hạnh phúc cho người khác nữa, mong sao cho mỗi người đều được sống hạnh phúc, an toàn và được bảo vệ. Để tránh việc những kẻ hận đời đau khổ muốn kéo tất cả xuống địa ngục cùng với mình, anh hãy kéo tất cả bọn họ về phía thiên đường.

Anh nhớ không, chúng ta đều liên kết với nhau và cùng nhau tạo ra hiện thực chung, hiện-thực-được-chia-sẻ.

- Đồng ý. Nhưng làm sao biết rằng anh làm mọi việc có đúng hướng không?

- Đơn giản thôi, anh sẽ biết trong lòng mình có ổn không bằng cách quan sát cuộc đời anh đang sống được tạo thành bởi những điều gì. Vô thức của anh, trong trường hợp bình thường, tạo ra đến chín phần mười hiện thực mà anh sống, bất chấp ý thức có muốn làm gì. Nếu có điều gì đó trong đời anh làm anh không vui thì chính là có điều gì đó cần được xử lý trong lòng anh.

Sau này, khi anh đã sống trong bình an rất lâu và anh đã soi sáng được nhiều phần bóng tối của mình rồi, thì anh không tự tạo ra vấn đề cho mình nữa! Khi đó, nếu có vấn đề xảy ra thì thường là nó đến từ bên ngoài. Có

một linh hồn khác chen vào rồi. Nếu anh mặc kệ sự hiện diện của nó, mặc kệ thông điệp nó mang lại, thì nó sẽ tiếp tục làm phiền anh trong đời. Và nếu anh không thể *hủy đi* vấn đề thì lại thêm một bằng chứng rằng nó đến từ bên ngoài. Ngay cả khi anh điều chỉnh tình huống, *nó* vẫn trở lại nếu *người kia* tạo lại vấn đề đó.

- Vậy lúc đó làm sao?

- Vậy thì lúc đó kiểm tra một lần nữa xem mình có phần gì trong chuyện đó không. Kiểm tra các giấc mơ. Vô thức của mình... Sau đó, bình tĩnh lại. Khi cái đèn được thắp lên trong bóng đêm, nó thu hút côn trùng, nhưng nó cũng thiêu đốt những con tảo bạo nhất (trên thực tế, nó giúp chúng *chuyển dạng* thành ánh sáng thôi mà). Hãy giữ cho mình luôn kết nối với *trên cao*. Yêu cuộc sống và đặt lòng tin vào Sự sống. Tiếp tục tỏa sáng. Và tiếp tục đi Con đường của anh, cảm nhận hạnh phúc. Không có vấn đề gì mà anh không học được gì từ nó. Rút ra bài học từ điều xảy đến với mình và tiến hóa thêm một nấc. Điều anh học được từ một trải nghiệm thường là lớn hơn vấn đề ấy nhiều lần. Nếu anh cảm nhận những gì xảy đến như một đe dọa cho sự an toàn của mình, anh sẽ bị tắc nghẽn năng lượng và sẽ kết thúc dưới đáy một cái hố. Ngược lại, nếu anh xem những sự kiện phiền toái đó là những thử thách cần vượt qua, anh sẽ giữ được tinh thần thoải mái. Bằng cách luôn học hỏi từ những phiền nhiễu, anh sẽ không vướng phải cùng một kiểu vấn đề thêm lần nữa. Như vậy anh sẽ không phải học những bài học đó một cách bạo lực hơn, cay đắng hơn. Cứ thế, anh sẽ ngày càng hạnh phúc... và ngày càng thông tuệ!

Anh đã học được những thận trọng cần thiết trên con đường tiến hóa để có thể bảo vệ mình. Giờ đây, anh cần trở thành một tấm gương, vạch đường đi cho những người quanh anh và sống với anh trên cõi trần này. Sống hạnh phúc cũng là một nghĩa vụ anh cần thực hiện cho cuộc đời này đấy.

Sau khi suy ngẫm một chút về tất cả những điều này, vừa nhắm mắt mở mắt nhiều lần như để tiêu hóa tốt hơn tất cả những gì Elean muốn cho tôi hiểu, tôi chợt nhớ đến điều mà khi nãy cô đã thông báo với tôi:

- Em có thể nói nhiều hơn chút xíu về tâm hồn đồng điệu của anh được không?

- Anh biết là chúng ta sống với nhiều phiên bản song song...

- Vậy là anh sẽ gặp một bản sao của em à? Tôi kêu lên, chưa chi đã hớn hở.

- Không! Elean kêu lên và cười, không phải bản sao. Em và anh còn giống nhau nhiều lắm. Anh sẽ gặp một người bổ sung cho anh hơn. Mỗi chúng ta đều chứa cả âm dương, theo nhiều góc cạnh khác nhau lắm, và đặc biệt là mỗi người đều có tiềm năng bước vào một mối quan hệ rất hòa hợp kiểu thế này:

Người tạo tác / Nam tính ↔ Người du hành / Nữ tính

Anh là một Người tạo tác, một người thực hiện, một người tạo ra hiện thực. Anh sẽ gặp gỡ một con người mơ mộng, một Người du hành, cô ấy sẽ đem về cho anh rất nhiều chất liệu anh cần từ những cuộc phiêu lưu trong bầu toàn thức của cô ấy. Em không nói nhiều hơn nữa đâu, chỉ nói là anh đã sẵn sàng.

Một làn sóng dự cảm hạnh phúc và cảm kích tràn ngập lòng tôi. Tôi cũng cảm thấy một lòng từ ái vô hạn bao bọc lấy mình và...

Khi tỉnh lại, tôi đã quên sạch mọi thứ.

Chỉ vào giữa buổi sáng tôi mới nhớ lại, khi ấy tôi đang trong xe mình. Tôi có hẹn với ông chủ của một phòng tranh lớn, và không có điều gì diễn ra như thói quen của tôi. Đầu tiên, đèn giao thông trên suốt những con đường tôi qua đều bật đỏ. Cứ như thể chúng được lập trình là cứ nhìn thấy tôi thì chuyển đỏ vậy! Hơn nữa, tôi đến càng gần con đường có phòng tranh đó thì kẹt xe lại càng ác liệt. Thời tiết cũng xám xịt nữa, không an ủi tôi được chút nào.

Đột nhiên, tình huống khiến tôi chợt có flash-back^[12]: tôi thấy lại Elean như cô đã xuất hiện trước mặt tôi trong đêm. Chỉ đến lúc đó tôi mới nhận ra rằng bộ não tôi đã xếp cuộc trò chuyện về đêm ấy vào cùng hàng với những giấc mơ và làm cho tôi quên đi. Tôi không có thời gian để suy nghĩ nhiều hơn vì nhìn thoáng bằng khóe mắt, tôi nhận ra tên con đường mình cần tìm.

Tôi đến gần phòng tranh ấy rồi. Trước mặt tôi, con đường hoàn toàn bị tắc nghẽn, xe cộ thậm chí chẳng nhúc nhích được tẹo nào. Ngay bên phải tôi, một chỗ đậu xe trống cứ như thể đã đợi tôi tự bao giờ.

Lúc đó xảy ra một hiện tượng thật lạ. Cứ như thể thời gian đã dừng lại. Tôi mang trong đầu rành rành ký ức về việc xảy ra đêm trước giờ đã trở về với tôi toàn bộ, và có chỗ đậu xe trống đó ở trước mặt. Nhưng tôi không biết mình đang ở số mấy, gần hay xa phòng tranh tôi cần đến. Tôi có thể đậu xe ở đây và đi bộ tiếp. Nhưng nếu nó cách đây vài trăm mét thì sao, tôi sẽ xoay sở sao với cả đồng tranh mang theo? Hoặc tôi có thể tiếp tục chạy trong xe cho đến khi xác định được số nhà...

Nghe theo trực giác, tôi đậu xe lại. Chiếc xe phía sau lịch sự chờ tôi vào chỗ đậu. Tôi tắt máy xe, liếc nhanh ra đường xem có chỗ cho tôi mở cửa xe chui ra hay chẳng, thì kỳ lạ thay, tôi thấy đường đã thông thoáng! Chiếc xe ngay sau đuôi tôi khi này giờ đây lao vun vút. Chẳng còn thấy kẹt xe gì

nữa. Ngạc nhiên quá, tôi xuống xe. Ngay trước mặt tôi, bên kia đường chính là phòng tranh tôi cần đến!

Có thể cho rằng cả cục diện chỉ chờ tôi quyết định để tự mở rồi... Cứ như có điều gì đó muốn tôi hiểu rằng chỗ đậu xe ấy vốn là dành cho tôi.

Khỏi phải nói rằng tôi hài lòng với cú nháy mắt của số phận đó như thế nào, bằng chứng của một sự vận hành bí ẩn mà tôi mới bắt đầu được khám phá đôi chút.

Lấy tranh ra khỏi xe, tôi quyết định đi một lần mang tất cả vào phòng tranh. Đóng cốp xe lại, tôi định băng qua đường thì không thể được. Đường đã lại chật kín đầy xe là xe. Tôi lại thấy quái lạ, vì đã từ lâu rồi tôi quen với việc mình muốn đi là đi, muốn băng qua đường là băng qua đường, chẳng hề có điều gì cản trở. Lần này có điều gì đáng báo động đây. Rõ ràng ngày hôm nay không phải là một ngày bình thường.

Suy ngẫm đến đây, tôi bắt đầu đi về phía vạch vằn dành cho người đi bộ. Ngay lúc tôi định bắt đầu qua đường, định vệt xe mà đi, bắt họ phải nhường mình, thì một tia sáng thu hút cái nhìn của tôi về phía trái. Ánh mặt trời lướt trên mặt tiền của dãy nhà như một làn sóng ánh sáng.

Ngay phía đó có một dáng dấp bắt sự chú ý của tôi. Dù bị lóa mắt và chỉ thấy được dáng người, không thể nghi ngờ gì rằng người phụ nữ đang tiến tới gần tôi rất đẹp.

Ánh mặt trời rực lên sau tóc cô và tạo một vương miện rực sáng, và tỏa chiếu khắp quanh cô. Tôi lùi lại một bước trên lề đường, chờ cho cô gái đến gần thêm một chút nữa, muốn thấy được nét mặt cô. Mọi thứ khác dường như đông cứng lại, như thể thế giới không còn tồn tại nữa. Chỉ còn cô gái ấy, đang đi bồng bềnh về phía tôi. Tôi muốn nuốt nước bọt, nhưng không nuốt nổi. Tôi chỉ thoáng nghe được tiếng tim mình đập trong những mạch máu ở thái dương.

- Xin chào, anh đi đến phòng tranh phải không? Cô gái hỏi tôi, trong khi tôi vẫn chưa nhìn rõ được mặt cô.

Tôi nhìn xuống những bức tranh mà mình đang ôm trong tay, và xác nhận. Cô nói một cách đơn giản rằng mình tên là Lehya.

Con tàu vừa rời khỏi bờ kè chừng vài trăm mét thì một tiếng nổ lớn vang động cả thành phố.

Jonathan, Elean và Jewell không cần quay lại nhìn làn khói bốc lên cao trên bầu trời cũng hiểu ngay rằng chính là ngôi nhà nơi họ vừa rời đi đã nổ tung.

Lặng lẽ, Elean nép sát mình hơn nữa vào Jonathan và nhìn về phía chân trời. Con tàu rẽ sóng đi về hướng tương lai. Một tương lai mà không ai trong số ba người bạn có thể đoán nổi.

Lou đã cho tôi hẹn ở ngã tư ấy, mà từ lúc tôi băng qua đó đến giờ dường như cả một đời người đã trôi qua, cái ngày mà tôi chọn sẽ đi theo anh.

Trung thành với thói quen của mình, anh đã xuất hiện vào đúng lúc tôi đến nơi. Lần này, tôi cảm thấy dường như là một trong những lần cuối cùng chúng tôi gặp gỡ. Thậm chí có thể chính là lần cuối cùng. Với đôi mắt lấp lánh, Lou đi thẳng vào câu chuyện, cứ như chúng tôi mới gặp nhau hôm qua và phải gặp nhau hôm nay trò chuyện tiếp.

- Anh biết đó, Sự tạo tác không phải là điều quan trọng nhất, bởi vì luôn luôn sẽ có những điều anh có thể tạo ra nữa. Điều anh cần quan tâm nhiều hơn chính là con đường dẫn đến tạo tác đó. Hãy giữ điều này trong lòng: hạnh phúc không phải là đích đến, nó là phần thưởng cho anh dọc đường đi. Và chính lúc tiến bước trên con đường là lúc anh cảm nhận hạnh phúc. Ở đây là vấn đề của niềm tin.

Đây là lần thứ hai tôi nghe Lou nói về niềm tin. Anh không phải là một người theo tôn giáo, thậm chí anh còn cho là đa số các giáo điều đủ loại đã góp phần rất to lớn vào những đau khổ của loài người. Chính vì thế mà tôi lắng nghe anh nói những điều này chăm chú hơn cả bình thường.

- Ngoài những hiện tượng đồng thời tương ứng, những dấu hiệu nhỏ mà Vũ trụ gửi đến cho anh để khuyến khích vì anh giữ được chính trực, ngoài cả những tạo tác của anh, nghĩa là ở khoảng giữa “cái này là do tôi tạo ra” và “cái này là Vũ trụ gửi đến” thì có niềm tin của anh dành cho Sự sống. Chính là cái niềm tin gần như ngây thơ đó, sự tin cậy không gì lay chuyển nổi mà anh giữ trong tầng sâu nhất của chính mình sẽ dẫn lối cho anh. Con đường của lòng tin này tự do hơn là lúc anh căng thẳng tạo tác, ít ngẫu nhiên tình cờ hơn lúc các dấu hiệu Vũ trụ “nháy mắt” với anh. Niềm tin rằng *mọi việc rồi sẽ ổn thỏa và luôn luôn là như vậy*, điều đó sẽ dẫn anh tiến tới.

- Và anh có nghĩ rằng thực sự có tồn tại một dạng “thượng đế” hay “đấng sáng thế”? Tôi hỏi, và nhận ra giọng mình trở nên kính cẩn với Lou White.

- Là một dòng sống động đưa ta đi và chỉ hướng cho ta, tôi tin. Anh hiểu điều đó như thế nào cũng được. Và chính là dòng chảy này tự làm mới mình thông qua chúng ta và dẫn dắt chúng ta từ khởi thủy của thời gian.

Một cách máy móc, chúng tôi đi theo thói quen dọc rìa vệ đường. Mắt nhìn vô định, để tự do cho cơ thể muốn đi sao thì đi, tôi bắt đầu cảm ơn Lou dù biết anh không thích thế.

- Tôi đã được học nhiều biết mấy trong một thời gian ngắn biết mấy...

- Thời gian đó không phải thời gian anh học, mà là đánh thức trở lại. Anh không cần học, anh đã biết rồi... Thời gian đó chẳng qua là để thuyết phục anh về sự thực đó.

Và vì tôi im lặng, Lou nói tiếp:

- Anh biết rằng có một sự khác biệt lớn giữa việc biết đường cần đi và thực sự đi trên con đường đó. Những gì anh đạt được ngày hôm nay chỉ là khởi đầu của hành trình. Chính vì thế mà anh cần thận trọng, đừng lầm lẫn giữa con đường và ngón tay chỉ cho anh con đường. Core Gem không tồn tại theo kiểu nghĩa đen. Nó là biểu hiện của chính Sự sống, là sự tự do đầy sức mạnh của những dòng chảy của Sự sống. Nhưng nếu anh không làm gì cả thì cũng sẽ không có gì xảy ra cả. Cho nên mới nói Core Gem chỉ tồn tại nếu anh tin vào nó. Những công cụ và kỹ thuật sẽ chẳng là gì hết! Hoàn toàn chẳng là gì hết! Chỉ có Tinh thần sử dụng chúng là quan trọng. Và tinh thần này chỉ có một trục chính, duy nhất: yêu thương và quý trọng Sự sống.

Ngẩng đầu lên, tôi nhận ra Lou đã tiễn tôi về đến tận cửa nhà, y như lần đầu tiên.

Khi chúng tôi đến trước cửa, tôi không thể thốt ra lời nào nữa. Cổ họng tôi se lại đến mức tôi không thể hé môi.

- Hãy thông tuệ đủ để giữ lại tất cả những gì anh đã học với biết bao nhiệt tình, anh bảo.

Lou chào tôi, và khi bắt tay tôi, anh chuôi vào tay tôi cái gì đó. Không thêm lời nào, cũng như bao nhiêu lần trước, anh quay đi trầm tĩnh và đi xa dần.

Tôi mở tay ra. Trong lòng bàn tay tôi có một hòn đá lấp lánh kỳ lạ và tuyệt đẹp. Tôi lập tức ngẩng đầu lên để cảm ơn, thì góc đường hẹp và sáng đã không có ai ở đó nữa!

Đường vắng tanh. Lou White đã biến mất, đột ngột như anh đã xuất hiện trong cuộc đời tôi.

Vài tuần sau, Lehya và tôi dọn đến sống cùng nhau. Từ đó tôi luôn mang theo mình Viên ngọc duy nhất và không bao giờ thay đổi của mình. Tôi cảm nhận nó rung lên trong tôi cứ như một ngôi sao sơ sinh vậy.

Dĩ nhiên, thứ đầu tiên mà tôi mang vào nơi ở mới của chúng tôi là chiếc ghế bành màu xanh lá cây yêu thích. Trong khi tôi thận trọng hết sức có thể đặt cái ghế nặng nề ấy xuống, một giọng nói gọi tên tôi phát ra từ gian bếp.

Trời đất! Là Lehya! Là giọng nói của cô ấy mà tôi đã nghe, lâu lắm rồi. Tôi đã nghe giọng của cô, tôi mang nó trong lòng mình.

Tôi đã chờ đợi cô mà chính tôi không biết.

Hơi choáng váng vì sự tình ngộ này, tôi đi tìm người tôi yêu dấu trong gian bếp và ôm lấy cô trong tay. Đột nhiên, có một tiếng động trong phòng khách lôi kéo sự chú ý của tôi... rồi một tiếng động nữa... Tôi quyết định đi kiểm tra xem có ai vào nhà cùng lúc tôi xoay sở với cái ghế hay không. Tôi mở cánh cửa thông nhà bếp – phòng khách. Chẳng có ai cả. Có chăng là một chớp sáng rất thoáng qua.

PHẦN KẾT

Hit the road Jack!

Mayfield

Lehya và tôi tình cờ đi ngang qua tiệm bánh mì nơi tôi đã gặp Lou lần đầu tiên.

Không biết vì lý do gì, hoài niệm chẳng, mà tôi bảo Leahya chờ mình vài phút để tôi đi mua bánh mì. Gần đến giờ ăn rồi, nhưng tôi không đói bao nhiêu. Chỉ là muốn nhìn lại nơi này.

Tôi xếp hàng. Ngay phía trước tôi có một chàng trai trẻ. Anh ấy lục khắp các túi của mình như lên cơn sốt, ánh mắt hoảng hốt. Người bán bánh đã đặt trước mặt anh ổ bánh mì kẹp thịt rõ ràng là được làm cho chàng thanh niên, và bắt đầu lộ vẻ sốt ruột. Anh chàng trẻ đã lên tới đỉnh điểm của sự bối rối và không hiểu gì cả.

Tôi cười, và chìa ra với anh ấy một tờ mười euro.

Chúng ta rộng lớn hơn ta tưởng rất nhiều.

LỜI CẢM ƠN

Cảm ơn Jack Vizzard và William Peter Blatty về ý tưởng về sự tạo thành của Vũ trụ.

Cảm ơn Patricia, Sibylle, Thierry, Olivier, Laurent và Emmanuel vì đã đọc lại bản thảo của cuốn sách này.

Cảm ơn tất cả những người đàn ông và phụ nữ, đã giúp tôi với những suy nghĩ của họ.

Chú thích

^[1] Nguyên văn: *la Conscience*, thuật ngữ của Thôi miên nhân văn, bao trùm cả Ý thức (*le conscient*), lẫn Vô thức (*l'inconscient*) và mở rộng ra bên ngoài cá nhân, kết nối với thế giới (Chú thích của ND).

^[2] Nguyên văn: *la conscience onirique*, diễn tả cái tôi đang mơ của một con người. Trong giấc mơ, khi ý thức đã ngủ, cái tôi chủ thể của giấc mơ sẽ không gồm ý thức mà sẽ gồm những phần tinh thần khác như vô thức, toàn thức... Tác giả gọi chung là dạ thức.

^[3] Nguyên văn: *la Perception créatrice*.

^[4] Koryak là một loại thổ ngữ thuộc nhóm Chukotko – Kamchatka, được sử dụng bởi khoảng 1700 người sống ở cực đông của Siberia (Chú thích của ND).

^[5] Tên tiếng La Tinh: *Physalis alkekengi*. Là loại quả có tên gọi là "đèn lồng Trung Hoa" hoặc "đèn lồng Nhật Bản", Quả mọng tròn, nhẵn, lúc non màu xanh, khi chín màu đỏ, có đài cùng lớn với quả, dài 3-4 cm, rộng 2 cm, bao trùm ở ngoài như cái túi. (Chú thích của ND).

^[6] Đây là mô hình giao tiếp trong trị liệu theo phong cách của nhà tâm thần học Milton H. Erickson. Trường phái Lập trình ngôn ngữ - tư duy gọi mô hình giao tiếp này là Milton Model (chú thích của ND).

^[7] Chính xác là Hebrew, ngôn ngữ cổ được sử dụng bởi người Do Thái (ND)

^[8] *boustrophédon* gđ /bus.tʁɔ.fe.dɔʔ/: (Sử học) Chữ viết đường cày (từ trái sang phải, rồi lại từ phải sang trái). Tham khảo: Hồ Ngọc Đức, Dự án Từ điển tiếng Việt miễn phí (ND).

^[9] Những khái niệm từ Carl Jung được nêu ở đây có thể được tìm hiểu thêm qua một số tác phẩm của ông hoặc viết về ông đã được dịch qua tiếng Việt. Ví dụ: Carl Jung - Thăm Dò Tiềm Thức, NXB Tri Thức (tái bản, 2008); Murray Stein - Bản đồ tâm hồn con người của Jung, NXB Tri Thức (2011) (Chú thích của ND).

^[10] Paracelsus (1493-1541), tên thật Theophrastus Aureolus Bombastus von Hohenheim: là một bác sĩ và nhà giả kim thuật Thụy sĩ, thường được gọi là Paracelsus, một trong những nhà khoa học có ảnh hưởng lớn nhất trong Khoa học y khoa ở Châu Âu cận đại (chú thích của ND).

^[11] La tinh: Một sức mạnh hay một sự kiện không ngờ giúp giải cứu một tình huống dường như tuyệt vọng.

^[12] flash-back: (trong suy nghĩ hoặc tâm trí của một người) sự nhớ lại đột ngột và ngắn ngủi một sự kiện hay một khoảnh khắc nào đó trước đây (chú thích của ND).